

**КОННИ
ЩЕЙСЫН**

АЛБОВИ
МАГИИ

**НЕЖНО
ИЗКУШЕНИЕ**

**КОНИ МЕЙСЪН
НЕЖНО ИЗКУШЕНИЕ
ДИВА ЛЮБОВ**

Превод: Правда Игнатова

chitanka.info

ПРОЛОГ

На борда на „Садърн стар“, някъде в Тихия океан, 1812 г.

— Съжалявам, Кейт, когато напускахме Англия и през ум не ми е минавало, че ще ти се наложи да преживееш такива трудности. Нито пък съм предполагал, че няма да доживея до края на нашето пътуване.

Уилям Маккензи едва бе успял да произнесе тези думи и измършавялото му тяло се разтресе от жестока кашлица, от която само след миг бе плувнал целия в пот и ясно се виждаше, че дори дишането му струва огромни усилия. Ужасната болест се появи съвсем внезапно и така бързо обсеби тялото на Маккензи, че от силната му здрава фигура не бе останала и следа.

— Не говори така, татко — смъмри го нежно Кейт. — Само след няколко дни ще бъдеш отново на крак.

— Не бих искал да те разочаровам, Кейт, но ти чу какво каза лекарят. — Уилям с мъка се пое дъх. — Той го нарече възпаление на белите дробове. Кое то освен това е отслабило и сърцето ми. Дори ако по някакво чудо стигна до Ню Саут Уейлс жив, няма да ме бъде дълго. О, Кейт, така съжалявам, че всичко трябва да свърши по този начин. Имах такива грандиозни планове за живота ни в Ню Саут Уейлс. Но най-много съжалявам, че няма да има кой да се грижи за теб, след като си отида.

— Ти ще се справиш, татко — продължи настойчиво Катрин Маккензи. Но в тона ѝ се усещаше повече желание, отколкото убеденост.

Уилям Маккензи бе ужасно болен и дори няколко пъти бе съвсем близко до смъртта, откакто тръгнаха с кораба на път от Англия преди повече от пет месеца. Едрата му фигура буквално се беше стопила, а сините му очи бяха хлътнали дълбоко в слепоочията. Ужасните бури по време на пътуването още повече влошаваха състоянието на Уилям. Той спеше през повечето време, ядеше малко, защото не можеше да

понася лошата храна на кораба, а мислите му често се рееха назад, към по-щастливите дни, които бе имал.

— Ти си прекрасна лъжкиня, Кейт — каза Уилям, като направи усилие да се усмихне. — Но трябва да се подготвиш за реалността, която те очаква. Ти си жена и не би могла да се грижиш за голяма ферма и то в наказателна колония, населявана от хора, извършили убийства, грабежи и изнасилвания. Ако се беше омъжила, както правят повечето млади жени на твоята възраст, нямаше да останеш сама, след като аз... си отида. Господ ми е свидетел, че ти имаше немалко предложения.

— Но нито едно от тях не беше подходящо, татко — в гласа на Кейт се долови известен упрек. — Да си стара мома не е най-лошото нещо на този свят. Пък и аз съм само на двадесет и шест. По-скоро бих прекарала живота си сама, отколкото да приема предложението на човек, когото нито обичам, нито уважавам.

— Аз съм виновен, че те разглезах, скъпа — въздъхна Уилям. Той явно бе започнал да се изтощава и говоренето му костваше много усилия. — Повечето млади жени дори не познават бъдещите си съпрузи. За голяма част от мъжете ти си прекалено своенравна и независима. Моя е грешката, че ти предоставих значителна свобода, след като майка ти си отиде. Трябваше да ти намеря един добър съпруг още преди години.

— Аз не си търся съпруг — обяви решително Кейт — ако това беше целта ми, щях да остана в Лондон при леля Еудора.

— Ти си толкова красива, Кейт, наистина много красива. Жалко, че до този момент не си намерила човек, когото да обикнеш.

Кейт, както само баща ѝ имаше правото да я нарича, бе действително красива млада жена. Върху закръгленото ѝ лице светеха огромни сини очи, сякаш нарочно подчертани от изящните ѝ черни вежди и плътните червени устни. Дългата ѝ гъста и черна коса блестеше като крило на гарван, както и нежната ѝ бяла кожа. Тя беше слаба, малко по-висока от средния ръст, с красив бюст. В цялостното ѝ изражение се долавяше една надменност, упоритост и независимост, които недвусмислено подсказваха, че е в състояние да разкрие слабости у всеки мъж, който я харесва или желае да се ожени за нея. Уилям Маккензи вече бе изгубил надежда, че някога ще притисне внуче в скута си.

— Казах ти, татко, че нямам нужда от съпруг — твърдо повтори Кейт. — Един мъж само би усложнил живота ми.

— Когато брат ми Тед умря и ми остави фермата Маккензи в Ню Саут Уейлс, аз се надявах, че ще започнем нов живот и че ти най-накрая ще намериш някой, който да ти хареса. Сега ми е ясно, че няма да доживея да видя това.

От безцветните му устни се отрони лека въздишка, може би от съжаление и безсилие.

— Защо не си починеш, татко — настоя Кейт, като издърпа одеялото чак до мъртвешки бледото му лице. — Ще се почувстваш много по-добре, когато се събудиш. Знам какви разочарования преживя в деловата си дейност, но Ню Саут Уейлс наистина ще бъде едно ново начало за нас. Ти ще живееш още дълго. Няма да ти позволя да умреш.

Кейт се измъкна на пръсти от малката задушна каюта и с бавна несигурна крачка се насочи към горната палуба. Тя се взираше разсеяно в черните бушуващи води, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Ако баща ѝ умреше сега, ще трябва сама да се справи с ръководството на фермата Маккензи, размишляваше с тъга. Естествено, винаги би могла да се върне в Англия и да живее с леля си Еудора, но тази мисъл ѝ носеше малко успокоение. Възрастната ѝ леля няма да се спре, докато не ѝ намери подходящ съпруг и не я омъжи за него. Това бе за нея толкова ужасно, че я накара да реши по-твърдо от всякога да си остане стара мома и да продължи за Ню Саут Уейлс с или без баща си.

След като братовчедка ѝ Мърси Маккензи Пенрод почина от пневмония през 1809 г. в Ню Саут Уейлс, бедният ѝ чичо Тед се завърна в Англия напълно разбит, нямаше нито сили, нито желание да се оправи след преждевременната смърт на любимата си дъщеря. Той почина наскоро от разрыв на сърцето и остави процъфтяващата си овцевъдна ферма на брат си Уилям, бащата на Кейт и негов единствен жив родственик. Изпълнен с големи надежди, Уилям подготви пътуването заедно с дъщеря си до Австралия. Откъде можеше да предположи, че ще се разболеете тежко само няколко седмици, след като напуснат Англия.

Дали пък целият род Маккензи не е прокълнат? Тази мисъл човъркаше съзнанието на Кейт. Първо майка ѝ почина по време на грипна епидемия преди пет години. След това дойде трагедията с

братовчедката Мърси, последвана от смъртта на Тед. А сега съществуваше реална опасност да загуби собствения си баща.

— Не! — извика Кейт и думите ѝ, грабнати от вятъра, се понесоха над морето. — Няма да му разреша, няма!

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Саут Уейлс, Австралия, октомври 1812 г.

— Не ми казвай за кого да се женя, Деър, — остро възрази на приятеля си Робин.

— Правя го за твое добро — отвърна Деър, раздразнен от това, че Робин дори може да помисли, че ще му даде лош съвет. — Серина е красива жена, но не е за теб.

— Ти вече си взел единствената в цял Ню Саут Уейлс жена, която си заслужава, — вметна кисело Робин.

Деър Пенрод не се засегна от хапливата забележка на Робин Флетчър. Той знаеше за любовта на приятеля си към Кейси О'Кейн Пенрод, скъпоценната съпруга на Деър. Нито пък ревнуваше, защото човек трудно би могъл да намери по-добър приятел от Робин Флетчър. Робин бе рискувал свободата си и бе загубил всичко, придобито с много труд и пот, за да помогне на Кейси. Деър и баща му Рой вече няколко пъти бяха настоявали пред губернатора на провинцията Маккери за освобождаването на Робин, но дългоочакваното помилване все още се бавеше.

— Ако искаш да се ожениш за Серина заради парите ѝ, вече ти казах веднъж и отново го потвърждавам — готов съм да ти дам колкото пари ти трябват.

— По дяволите, Деър, не ми трябват никакви подаяния. — Робин разсеяно разбърка светлокафявата си коса с мазолеста ръка, живите му сини очи също издаваха вълнението му. — Веднага щом получа помилване, ще се установя върху 30-те акра земя, които ми се полагат според закона, и ще се опитам да забравя за земята, която ми бе отнета, след като загубих свободата си. Парите на Серина ще ми помогнат да купя още земя и овце и да отглеждам различни култури.

Двамата бяха седнали в кабинета на комфортната нова къща, която Деър бе построил за Кейси, след като се завърнаха от Англия. С наследените от дядо си в Англия пари Деър бе закупил голямо парче

земя в Хокесбъри Ривър и вече притежаваше просперираща овцеферма, ненадмината в цял Ню Саут Уейлс, по-добра дори от тази на баща му.

— Няма да споря с теб, Робин. Само помни, че съм готов да ти помогна с всичко, каквото мога — въздъхна Деър, като се взираше със сивите си очи в своя приятел.

Деър Пенрод бе с отлично телосложение и предизвикателно хубав. Робин имаше почти същия ръст, беше малко по-слаб, но мускулист, а кафеникавата му коса бе изпъстрена със светли кичури от знойното слънце. Живите му и интелигентни сини очи, които обикновено излъчваха топлота и лека насмешка, в момента изглеждаха съвсем сериозни. Силните мускули ясно се очертаваха по загорялото му тяло, по гърдите и гърба му, когато свиваше и отпускате юмрук. Месеците тежък труд във въглищните мини го промениха изключително много — нямаше го вече веселякът, лекомисленият Робин Флетчър, на негово място се появи човек, който съзнаваше, че всички удоволствия в този живот са му отказани. Усмивката не се появяваше така лесно на лицето му, а в сините му очи можеше да се долови частица от болката и разочарованието, които животът му бе поднесъл.

Осъден за браконьерство и изпратен в Ню Саут Уейлс, Робин Флетчър бе спечелил веднъж свободата си, а след това отново я бе загубил, когато, за да направи услуга на Кейси, бе помогнал на избягал затворник, ранен от охраната по време на дръзко бягство. Този път бе изпратен да копае въглища в мините. По-късно получи документ за преждевременно освобождаване, който му даваше правото да работи където иска и за когото сам предпочита.

— Благодаря ти, приятел.

На устните му се появи една от редките усмивки, въпреки че бе в лошо настроение. Последните няколко години бяха доста тежки за Робин. Той бе загубил земята и свободата си. Жената, която обичаше, се бе омъжила за най-добрия му приятел и сега отглеждаше неговите деца. Беше се научил да понася житейските разочарования, пък и времето лекуваше тежките рани. Но то беше ограбило топлината и доброто му настроение, на мястото на които се появи рязкост и цинична насмешка.

— Винаги съм знаел, че мога да разчитам на семейство Пенрод — каза Робин с тон, който показваше, че разговорът на тази тема е приключен.

— Семейство Маккензи трябва да пристигне тези дни — смени темата Деър, за да уважи неизказаното желание на Робин. Щом приятелят му не искаше да говорят за Серина Линч, значи така и трябва.

— Знам — отвърна замислено Робин. — Те сигурно ще бъдат доволни от добрите грижи, които положи за фермата Маккензи в тяхно отсъствие.

— Господ ми е свидетел, че си имах достатъчно свои грижи, но сърце не ми позволяваше да откажа, когато Тед ме помоли да се грижа за фермата докато отсъства. След като бях съпруг на дъщеря му Мърси, той малко или много очакваше това от мен. Наистина се надявах, че все пак ще се завърне един ден.

— Смъртта на Мърси бе голям удар за Тед — промълви Робин.

— Да, но ако ти не се беше заел с фермата Маккензи, когато за мен бе просто невъзможно да се грижа както трябва за нея, тя едва ли щеше да бъде в такова добро състояние сега.

— Какво ли представляват този Уилям Маккензи и дъщеря му?

— Много скоро ще разберем — отвърна Деър. — Надявам се, ще се съгласиш да отидеш да ги посрещнеш в Сидни вместо мен. Нали знаеш колко съм зает сега около стригането на овците.

— Мислех си да тръгна утре с товарната кола за Сидни и да изчакам там до пристигането на кораба.

— Чудесно. Ще ти дам ключа от къщата на Кейси в града, за да имаш къде да се подслониш.

— Някой тук май споменава моето име?

Червенокосата Кейси О'Кейн Пенрод влетя вътре и стаята сякаш блесна от изумителната ѝ красота. Робин отново осъзна колко голяма бе неговата загуба и колко щастлив бе приятелят му.

— Не преча, нали?

— Ти не би могла — отвърна Деър като се изправи и обгърна с ръка тънката ѝ талия.

Въпреки че бе родила две деца — Брендън на три и половина и Луси близо на две години — Кейси си остана слаба и стройна, добре сложена, каквато си беше и по-рано. Робин извърна очи, докато Деър я

целуна по покрития с лунички нос, за да не изглежда като натрапник в този интимен момент. Когато Кейси и Деър бяха заедно, сякаш никой друг не съществуваше за тях. Ако любовта им бе фар, той щеше да освети целия свят. Робин им завиждаше за близостта и хармонията им и знаеше, че никога няма да изпита щастието да намери жена, която може да се сравни с Кейси. Струваше му се, че една част от него вечно ще продължи да я обича.

— За какво си говорехте толкова сериозно вие двамата? — попита Кейси като се усмихна на Робин за добре дошъл.

— Серина Линч — отвърна кисело Деър, — и решението за освобождаването на Робин, което се забави много повече, отколкото на всички би ни се искало. Чудя се защо ли губернаторът Маккери не действа по-бързо по този въпрос.

— Дайте му време — посъветва ги Кейси. — Губернаторът извърши наистина чудеса, след като наказателният корпус беше разпуснат и отпратен обратно в Англия. Кога би трябвало да пристигне семейство Маккензи? — обърна се тя към Робин.

— Утре заминавам за Сидни и там ще чакам кораба им. Говори се, че „Садърн стар“ ще пристигне всеки момент.

— Нямах представа колко съм ти благодарен, че се съгласи да заминеш вместо мен — повтори Деър. — Едно пътуване сега би ми създавало сериозни проблеми.

— Нямам нищо против — отвърна Робин. — При всички случаи е по-добре, отколкото да копаеш въглища. Освен това с удоволствие поддържах фермата Маккензи. Тази работа ще ми липсва, след като братът на Тед поеме управлението.

— Той ще има нужда от помощ, Робин. А като преждевременно освободен ти можеш да работиш за когото желаеш — напомни му Деър.

— Надявам се, че не след дълго ще имам своя собствена ферма — отвърна Робин. Гласът му издаваше страданието и болката, които изпитваше. Бяха му отнели всичко, което някога е притежавал. Такова бе решението на военния губернатор Джонсън, който замени отстранения губернатор Блай.

— И може би съпруга? — подразни го Кейси.

Робин се вгледа внимателно в красивото ѝ лице, извърнато към него. Серина беше красива, но не можеше и да се сравнява с това

прекрасно излъчване, което притежаваше Кейси.

— Може би — отвърна неуверено той.

Внезапно в стаята като ураган влетя Брендън Пенрод. Човек трудно би могъл да открие в него нещо от нежността и финеса на Кейси. Кротка и изтънчена, Луси Пенрод бе пълната противоположност на буйния си брат.

Робин беше любимец на децата, така че те не го пуснаха да си тръгне веднага. Когато успя да се измъкне от тях, той бе изпълнен с надежда, че един ден ще намери жена, с която да сподели поне една десета от щастието, преживявано от Деър и Кейси.

Когато „Садърн стар“ акостира на пристанището в Сидни след няколко дни, Робин беше вече на кея и очакваше пасажерите. Беше типичен пролетен ден, топъл, с лек ветрец.

Облечен в незакопчана догоре дебела риза, панталони от молескин и шапка с широка периферия, Робин внимателно се вглеждаше в пътниците, които слизаха от кораба и минаваха покрай него. Те не бяха много. Няколко мъже, най-вероятно дошли с цел търговия, три-четири семейства с деца, съвсем малко двойки — съпруг и съпруга, всичките съвсем млади, и както винаги, нови затворници. Тези окаяни същества, зле облечени и бледи, изглеждаха замаяни и болни, докато ги пробутваха да излязат от кораба и да стъпят на кея. Робин потрепера при спомена за острото чувство на безпомощност, което бе изпитал, когато кракът му за първи път стъпи в Ню Саут Уейлс.

Потокът от пътници почти секна и Робин смръщи лице, недоумявайки какво може да се е случило със семейство Маккензи. Според писмото, което Деър бе получил преди няколко седмици, семейство Маккензи би трябвало да се намира на борда на „Садърн стар“. Дали не са решили да вземат друг кораб? Робин бе изпълнен с недоумение. Различни предположения отвлякоха вниманието му, но само след миг той забеляза красивата и сякаш малко объркана млада жена, която се появи на стълбите.

Тя бе висока и стройна, няколко непокорни кичури се бяха измъкнали от прихванатата ѝ с тънко шалче назад коса и свободно се развяваха покрай забележителното ѝ закръглено лице. Здравно стиснала перилото на стълбата, жената започна да слиза надолу, без да има ни

най-малка представа колко привлекателна гледка бе за околните — вятърът бе прилепил дрехите плътно до тялото ѝ и отделните му части ясно се очертаваха. Робин с удоволствие проследи дългите стройни крака и едрите ѝ гърди, които се очертаха още по-ясно, когато тя вдигна ръце, за да прикрие очите си от ярко светещото слънце.

Катрин Маккензи оглеждаше неспокойно кея. Тед Маккензи им бе казал толкова добри думи за Деър Пенрод, бедния съпруг на Мърси, и Кейт се надяваше, че той навреме е получил писмото, в което му съобщаваха за смъртта на Тед и за намеренията си да пристигнат в Ню Саут Уейлс с кораба „Садърн стар“. След като баща ѝ бе така тежко болен, много по-лесно щеше да се справи с всичко, ако някой бе дошъл да ги посрещне.

Истинско чудо бе, че Уилям Маккензи бе все още жив, макар че състоянието му съвсем не бе добро. Останал само кожа и кости и крайно изтощен, Уилям сякаш с последни сили се бе вкопчил в живота. Като че не искаше да умре, преди да види, че бъдещето на любимата му дъщеря е уредено. Страхът, че Кейт може да остане сама и беззащитна на остров, населяван предимно от затворници, като че ли даваше сили на Уилям да продължава да живее, въпреки че това му костваше изключителни мъки и страдания.

Кейт огледа внимателно кея, след това погледът ѝ се спря върху високия, с просветляла коса мъж, който гледаше към кораба. Той бе наклонил леко глава, което откриваше живота му лице с чудесен загар на кожата. С широки рамене и тесен ханш, мъжът стоеше с разкрасени крака и кръстосани отпред ръце. Кейт се почуди дали това не е Деър Пенрод, съпругът на мъртвата ѝ братовчедка, и извика името му, като размахваше отчаяно ръка. Но вятърът сякаш отнесе думите от устата ѝ и ги отвя встрани, преди човекът долу да успее да ги чуе.

Робин тръгна към кораба. Кейт спря, огледа го по-внимателно и откри, че наистина е привлекателен. Той уверено се отправи нагоре с пъргава стъпка, която издаваше добра тренировка с физически натоварвания. Тенът и ясно очертаните мускули също подсказваха, че тежката работа не му е чужда. Кейт отново се замисли дали това би могъл да е Деър Пенрод. Почти веднага ѝ хрумна и друг въпрос. Дали се е оженил повторно? Тя не си спомняше да е виждала някога толкова интригуващ мъж като странника, който крачеше към нея по стълбите.

Робин забави крачка, когато се приближи достатъчно и имаше възможност да разгледа по-добре жената, застанала на стълбите. Погледна я в очите и в миг почувства, че потъва в море от синьо. Той се спря шокиран, а кръвта лудо пулсираше във вените му.

— Вие ли сте Деър Пенрод?

Гласът ѝ бе мек и почти толкова хипнотизиращ, колкото и очите ѝ, но Робин все пак успя да събере сили, за да ѝ отговори.

— Аз съм Робин Флетчър, вие мис Маккензи ли сте?

— Да, а къде е Деър Пенрод? — попита рязко Кейт. — Надявах се, че той ще дойде да ни посрещне на кораба.

Гласът ѝ леко затрепери и Робин имаше чувството, че тя всеки момент ще се разплаче.

— Аз дойдох вместо Деър — събщи ѝ той. — А къде е баща ви?

На Робин му изглеждаше странно, че Уилям Маккензи все още не се е появил и се опита да надникне зад нея с надежда, че той е някъде по палубата.

Устните на Кейт потрепериха, но тя събра сили да се въздържи и този път, сякаш калена от тежкия товар на болестта на баща си, който носеше вече дни наред. Бъдещето на фермата Маккензи зависеше сега изцяло от нейната смелост и воля да се справи с всяка превратност на съдбата. Поне докато баща ѝ се възстановеше достатъчно, за да поеме ръководството на фермата в свои ръце. Тя не искаше и да помисли дори, че Уилям Маккензи никога няма да се оправи.

— Татко е болен... много болен — Кейт с мъка преглътна. Огромна буца бе застанала на гърлото ѝ. — Слава богу, че вие сте тук. Не мисля, че бих могла сама да го сваля от кораба.

— В Сидни съм от няколко дни, за да чакам пристигането на „Садърн стар“ — обясни ѝ Робин. — Докарал съм и товарна кола за багажа. В нея ще направим място за баща ви да легне.

Кейт въздъхна с облекчение. Тя бе благодарна за възможността поне за кратко да прехвърли отговорностите върху този силен мъж, който и да е той. По-късно, след като баща ѝ бъде настанен удобно, ще има време да го разпитва кой е и какъв е. Щом Деър Пенрод му се е доверил, значи и тя би могла да разчита на него.

— Татко е все още в каютата. Ще ви заведе при него.

Кейт се завъртя и погледът на Робин бе привлечен от красивите ѝ колена, които се показаха под бялата фустанела. С усилие на волята

извърна очи от тази очарователна гледка и забърза след нея.

Каютата бе малка, задушна, с дъх на болест. Робин се спря за миг, докато очите му привикнат със слабата светлина, след това се огледа за Уилям Маккензи. Той беше приседнал върху един от денковете, облечен за път. Дрехите висяха свободно върху отслабналото му тяло. Робин бе направо ужасен от състоянието му, а когато Уилям започна да кашля и да се задушава той осъзна това, което Кейт не искаше да приеме. Уилям Маккензи умираше. Робин се приближи до болния и коленичи пред него.

— Аз съм Робин Флетчър, сър. Пристигнах, за да ви придружа до фермата Маккензи. Добре дошли в Ню Саут Уейлс.

Уилям се усмихна едва-едва.

— Благодаря ти, синко. — Гласът му бе слаб и напрегнат, а усилието предизвика отново силна кашлица. — Виждам, че вече си се запознал с дъщеря ми Кейт.

— Катрин — поправи го Кейт и протегна студената си ръка към Робин. — Катрин Моли Маккензи.

— Приятно ми е да се запозная с вас, Катрин Моли Маккензи — Робин леко се поклони, развеселен от официалния тон при запознаването. Нещо вече му подсказваше, че мис Маккензи не е просто едно хубаво лице и чудесно сложена фигура.

Очевидно тя не беше съвсем младо момиче, но и нищо не подсказваше, че е вдовица. Имаше прекрасен зрял вид и Робин осъзна, че не е бил така очарован от жена от деня, в който за първи път видя Кейси О'Кейн. Малката и слаба длан на Кейт буквално потъна в неговата и той я задържа малко по-дълго, отколкото благоприличието позволяваше. В този миг сладка топлина се разля по цялото му тяло. Кейт се намръщи, изпълнена с почти същите чувства и доста обърквана от тях.

Робин с нежелание пусна ръката ѝ и се обърна отново към Уилям.

— Можете ли да вървите сам, мистър Маккензи?

— Аз... не знам — отвърна Уилям, като се задъхваше.

— Няма значение — Робин се усмихна, с което се опита да прикрие съжалението си към този човек. След това се наведе и без никакво усилие го взе на ръце, сякаш беше перушинка.

— Вие вървете напред, мис Маккензи. Аз ще ви последвам заедно с баща ви, а след това ще се разпоредя да смъкнат багажа ви от кораба.

— Аз... се чувствам толкова безпомощен — въздъхна Уилям.

— Не се безпокойте, мистър Маккензи, за кратко време ще се изправите отново на крака — бодро отвърна Робин.

Дълбоко в себе си той беше убеден, че ще бъде истински късмет, ако Уилям Маккензи оживее, докато пристигнат до фермата.

— Внимавайте, моля ви — нервно го предупреди Кейт, докато той носеше Уилям надолу по стълбите, а после го настани в едната част на товарната кола, която щеше да му служи за легло. Робин го уви отвсякъде с одеялата, които благоразумно бе взел със себе си, така че да не се измъчва много от неравния път до фермата.

После отиде да провери какво става с багажа им, а когато се върна обратно, Кейт вече бе седнала вътре в колата до леглото на баща си.

— Ще ви бъде много по-удобно тук, горе на мястото до мен, мис Маккензи, — посъветва я Робин. — Пък и зад баща ви мислех да подредя денковете.

В първия момент Кейт бе готова да се противопостави, но след като докараха багажа се убеди, че Робин е прав. Прошепна няколко успокоителни думи на баща си и се качи на мястото до Робин. След това натоварената кола се заклати и рязко потегли. Кейт залитна и рязко се вкопчи в седалката. После разтревожено погледна назад, където сред денковете лежеше баща ѝ.

— Съжалявам, мис Маккензи, но тези млади бикове не са много грациозни.

— Нямате ли коне тук, в Ню Саут Уейлс? — сухо отбеляза Кейт, без да има представа, че е съвсем близо до истината.

— Съвсем малко — призна Робин. — Биволите са много по-практични. Само някои от най-богатите фермери имат коне, и разбира се, губернаторът Маккери.

— А чичо Тед не притежаваше ли коне?

— Във фермата Маккензи има два отлични коня, но аз реших да не ги впрягам в товарната кола, защото и биволите биха могли да свършат тази работа.

Те завиха по „Джордж стрийт“ и Кейт с ужас се взря в бесилката и платформата за публичен бой с камшик, които се открояваха в центъра на площада.

— Все... все още ли се използват тези неща?

— Понякога — призна Робин. — Тук затворниците са три пъти повече от обикновените заселници. Но губернаторът Маккери направи наистина чудеса след пристигането си през 1809 г. Първото му решение бе да се разпусне наказателния корпус, както и да се премахне практиката ромът да бъде основна разменна стока срещу други продукти.

Той посочи новопостроената сграда наблизко.

— Това е новата болница. А зад ъгъла ще бъде църквата. Все още не е готова, но строежът бързо напредва, там работят затворници. Говори се, че Маккери има намерение да назначи някой бивш затворник дори за магистрат. Привилегированите в момента и тези, които наричаме „чисто мерино“ вече подготвят протеста си, но ми се струва, че Маккери все пак ще постигне своето. „Чистите мерина“ смятат, че бившите затворници трябва да си останат завинаги една понизша класа.

— Ако бяха първокласни граждани, нямаше да са затворници и да бъдат транспортирани като добитък на чужд остров — сряза го Кейт с високомерен глас.

Робин я погледна с присвити очи, но не каза нищо повече. Реши да остави този въпрос за по-късно, когато я опознае по-добре. Странно, тя съвсем не му приличаше на сноб, но все пак би трябвало да очаква такава реакция от нейна страна. И Тед, и Мърси Маккензи бяха представители на т.нар. „чисти мерина“, на привилегированите, така че защо братът на Тед и племенницата му да бъдат различни?

ВТОРА ГЛАВА

— Ще купуваме ли нещо? — попита Кейт, като видя, че Робин спира пред малка къща в центъра на града.

— Ще взема назаем още няколко одеяла и възглавници, за да пътува баща ви по-удобно.

— Кой живее тук?

— Къщата е на Кейси, съпругата на Деър Пенрод. Наследи я от първия си съпруг. Бях отседнал тук, докато чаках пристигането на „Садърн стар“.

— Значи Деър Пенрод се е оженил повторно — полюбопитства Кейт. — Чичо Тед често говореше за него. Те обичаха ли се много с Мърси? Сигурно смъртта ѝ направо го е съсипала, както и горкия чичо Тед. Учудвам се, че се е оженил повторно толкова скоро.

Робин избягна погледа ѝ — не му се искаше да ѝ казва какво всъщност представляваше Мърси, нито пък защо всъщност Деър се ожени за нея, след като бе влюбен в Кейси, единствено в Кейси.

Кейт остана в колата при баща си, докато Робин влезе в къщата за завивките. Забави се доста време и когато се появи на вратата, в едната си ръка държеше кошница, а под другата бе стиснал едно одеяло и възглавница.

— Помислих си, че може да огладнеете по пътя — поясни, докато наместваше кошницата на седалката помежду им. След това постави възглавницата под главата на Уилям, а одеялото подпъхна под тялото му, за да не му убиват дъските на колата по време на пътуването.

— Извинявай, че ти създавам толкова грижи, синко — извини се Уилям.

— В Парамата има ли лекар? — разтревожено запита Кейт. — Ако няма, може би е по-добре да се консултираме с някой лекар в Сидни, преди да продължим пътуването.

— Вече имаме — отвърна Робин. — Пътят до там също е добър, благодарение на усилията на губернатора Маккери, който разпореди да

се използва трудът на затворниците за построяване на пътища и на обществени сгради.

— Никой лекар не може да ме излекува, Кейт — каза меко Уилям. Робин почувства по гласа му, че Уилям се е примирил със съдбата си и с мълчанието си изрази съгласие с него. Кейт, обаче, яростно възрази:

— Не искам да слушам такива приказки, татко! Ти ще бъдеш на крака съвсем скоро.

Колата се движеше бавно напред и скоро Сидни остана зад гърба им. Кейт с удивление гледаше гъстите, почти непристъпни девствени гори, които се простираха на огромни площи от двете страни на пътя. Сред дърветата имаше десетки различни видове — едни величествено се открояваха нагоре, други се губеха между тях. Веднага се виждаше, че някои от дърветата са много стари, те бяха около четирийсет фута високи, а листата им, тънки и източени, почти като листата на върба, бяха толкова редки, че земята под тях бе покрита с буйна зелена трева. Когато за пръв път чу пронизителния писък на кукабарата, Кейт подскочи от страх и изненада. Но скоро бе така очарована от прекрасните диви цветя, които можеха да се видят от двете страни на пътя, че престана да обръща внимание на странните звуци.

— Никога не съм виждала подобно нещо — каза Кейт, а тъмносините ѝ очи блестяха от възхищение.

— Няма друго такова кътче на света — съгласи се Робин.

— Разкажете ми за фермата Маккензи — настоя Кейт, нетърпелива да научи бързо всичко за своя нов дом. — Вие наблизко ли живеете?

— Смятах, че сте се досетили. Аз съм с разрешение за преждевременно освобождаване.

Кейт бе обзета от ужасно подозрение.

— Какво означава това?

— Получилият разрешение за преждевременно освобождаване има право да работи където пожелае — поясни Робин, без да обръща внимание на Кейт, която бързо се отмести в другия край на седалката, а лицето ѝ бе станало бяло като платно.

— Господи, вие сте затворник! — извика тя и притисна с ръка врата си сякаш очакваше, че Робин всеки момент ще я нападне и ще се

опита да я удуши. — Деър Пенрод да не е полудял да позволи на такъв човек да пътува до Сидни сам?

— На такъв човек? — повтори Робин като повдигна светлите си вежди и на челото му се образуваха няколко бръчки. — Съжалявам, ако присъствието ми ви обижда, но явно Деър ми има достатъчно доверие и е убеден, че ще успее да ви отведе до фермата Маккензи живи и здрави. Той дори ми е поверил и ръководството на вашата ферма, докато Тед отсъстваше, и сега ще се уверите, че всичко е в идеален ред.

Красивите му черти сякаш се стопиха и лицето му доби каменен вид, сините му очи се свиха и потъмняха и той хвърли на Кейт свиреп поглед, сякаш искаше да ѝ покаже, че може да бъде и жесток, ако поиска това. Кейт изпита истински ужас. Тя бе тук, сама, сред тази пустош, с болен баща и трябваше да разчита единствено на благоразположението на един покварен затворник. Всички знаеха, че тук се изпраца принудително изметът и утайката на обществото, престъпници, извършили толкова ужасни престъпления, че дори не бе прието да се говори за тях. Робин Флетчър може би е убиец, или пък е изнасилил някого. Кейт настръхна и се разтрепери само при мисълта за всички възможни престъпления, които може да са негово дело.

— Надявам се, че Деър Пенрод знае какво прави — промърмори тя, но тонът ѝ издаваше, че съвсем не е убедена в това. — Колко... колко още затворници има във фермата Маккензи?

— Четирийсет — отвърна Робин, като едва сдържаше гнева си. — Ръководя фермата от две години, веднага след като Деър се премести на своята земя и нямаше възможност да се грижи за нея. Тъй като притежавам документ за преждевременно освобождаване, имам право да работя където поискам. Преди да се преместя във фермата Маккензи, работех за Рой Пенрод, бащата на Деър. След като вие вече пристигнахте и ще си поемете ръководството на фермата, аз ще се върна обратно при него, така че няма защо да се безпокоите за мен.

— Четирийсет затворници! — Кейт преглътна с усилие. Просто ума ѝ не можеше да го побере, как по дяволите, би могло да се очаква от нея да контролира всички тези асоциални типове. Толкова груби, порочни, жестоки и нецивилизовани хора, че Англия дори бе принудена да ги изхвърли от своята територия. И Робин Флетчър бе един от тях!

Робин внимателно наблюдаваше как откритостта и приятелството изчезнаха от изражението на лицето на Кейт и бяха заменени първо със страх, а после с отвращение. Това го накара да се замисли за братовчедката й Мърси. Мърси беше студена, пресметлива, манипулативна и лукава. В същото време бе една красива жена, точно като Катрин Маккензи. Серина Линч поне не го гледаше отвисоко и не го смяташе за някакво по-низше същество.

Кейт стана мълчалива, мислите й се въртяха около предстоящия й живот сред затворници. Естествено, тя знаеше, че Ню Саут Уейлс е наказателна колония, но съвсем не бе предполагала, че ще трябва всеки ден да се среща със затворници и че те ще имат такава важна роля в живота й. Особено я разстройваше фактът, че бе сбъркала Робин Флетчър с един толкова високопоставен гражданин като Деър Пенрод. Бе потънала в нерадостните си размишления, когато изведнъж от шубраците изскочи едно дребно кенгуру и я стресна. Изписка уплашено и несъзнателно се притисна към Робин. Той се усмихна. Тази случка явно подобри настроението му.

— Това е само едно дребно кенгуру, Кейт, те се срещат често тук, из шубраците и са абсолютно безвредни.

Кейт се изчерви, засрамена от неосведомеността си, а и от внезапното усещане за приятна топлина, която се придаваше от тялото на Робин към нейното в резултат на допира между тях. Тя отскочи, изумена от своето собствено усещане спрямо един мъж, когото едва познаваше. Човек, който може би е убиец... или нещо по-лошо.

— Името ми е Катрин — високомерно отвърна тя.

Дълбоко възмутена от фамилиарниченето на Робин, Кейт се закле специално да разговаря за това с Деър Пенрод, бившия съпруг на братовчедка й Мърси.

— Повече ми харесва Кейт — бодро декларира Робин.

Дали съзнателно не я предизвикаше? Кейт трудно можеше да прецени, затова стисна зъби и зарея поглед напред, като се опитваше да не му обръща никакво внимание. Но това въобще не й се отдаваше, въпреки че положи огромни усилия. Усещаше натрапчиво мъжкото му присъствие и бе буквално вбесена от странното привличане, което не можеше да си позволи спрямо човек, когото бе длъжна да ненавижда. Като се опитваше да прикрие объркаността на чувствата си, тя се обърна, за да погледне как е баща й.

— Добре ли се чувства? — попита Робин с явна загриженост.

— Дреме — отвърна Кейт с дрезгав глас. — Напоследък почти непрекъснато е в това състояние. Ужасно се тревожи за него — тъмна сянка покри лицето ѝ.

— Можем да спрем в Парамата, ако искате. Там ще го заведем при доктор Проктър да го прегледа.

Очите на Кейт светнаха.

— О да, разбира се. Лекарят на кораба ми каза, че не може нищо да направи за него, че татко, че то... — гласът ѝ се задави в ридания, — че сърцето му е отслабнало. Той не ми даде почти никакви надежди.

Гласът ѝ трепереше, беше съвсем ясно какво изпитва. Опитвайки се да я успокои, Робин постави едрата си лапа върху свитите ѝ в юмруци ръце. Кейт веднага се стегна, чувствайки отново как топлината от ръцете му прониква дълбоко в нея. Робин погрешно прецени реакцията ѝ като неприязън и бързо се отдръпна, като насочи вниманието си към пътя, който правеше завой през гората.

Последва неловка тишина, която продължи докато Робин спря колата близо до реката Хокесбъри, течаща успоредно на пътя.

— Защо спираме?

— Не сте ли гладна? Тук е много подходящо място човек да спре и да похапне.

Робин скочи на земята, след това протегна ръце и смъкна Кейт, преди тя да успее да протестира. Ръцете му се плъзнаха по тънката талия и сякаш се задържаха там малко по-дълго от необходимото, след това той с нежелание я пусна и се обърна назад.

— Погрижете се за баща си, докато приготвя храната — грубо каза той.

Кейт коленичи до Уилям и му помогна да седне в леглото си. Това явно бе прекалено голямо усилие за него и той веднага се отпусна назад. После с мъка си пое дъх и каза:

— Този Робин Флетчър май наистина си го бива.

— Той е затворник, татко — Кейт специално подчерта думата затворник. — Един господ знае какви ужасни престъпления е извършил.

Уилям също изглеждаше изумен от съобщението на Кейт. Той бе дрямал в колата почти през цялото време и не бе чул разговора ѝ с Робин.

— Щом Деър Пенрод е изпратил този човек, това е достатъчна гаранция за мен — заяви Уилям.

— Прекалено си доверчив, татко — противопостави се Кейт. — Това е една дива страна с доста странни взаимоотношения и Деър Пенрод... — тя внезапно млъкна, защото Робин влезе в колата.

Робин ѝ хвърли остър поглед, който я накара да сведе виновно очи.

— Как се чувствате, мистър Маккензи? — запита младият мъж с мек глас.

— Не се безпокой за мен — промълви Уилям и дори успя леко да се усмихне. — Колко още ни остава?

— Изминали сме около половината път до фермата Маккензи. Ето, приготвил съм ви нещо за хапване.

— Не искам нищо — каза Уилям и се извърна, сякаш не желаше дори да погледне към храната.

— Татко, моля те, хапни нещо — настоя Кейт. — В Парамата има лекар и аз помолих мистър... ъ-ъ... Робин да ни заведе първо при него.

Явно смяташе, че не е редно един затворник да се нарича мистър. Робин усети това и реши също да се държи грубо с нея.

— Не, Кейт, искам първо да си ида у дома — във фермата Маккензи. Лекарят може да дойде по-късно, ако толкова настояваш, но аз лично сериозно се съмнявам, че ще може да ми помогне с нещо.

— Татко!...

— Баща ти е прав, Кейт — обърна се към нея на „ти“ Робин, но после реши да посмекчи нещата. — Извини ме... мис Маккензи. След като се настаните във фермата, ще изпратя някой да доведе лекаря. — Той започна бързо да яде, но веднага спря, когато Уилям постави ръката си върху неговата.

— Разкажи ми за фермата Маккензи. От това, което знам от Тед имам чувството, че тя е едно проспериращо предприятие. Дължа много на Деър Пенрод, че пое ръководството на фермата, докато ние отсъствахме. Надявам се ще мога лично да му благодаря.

— Сигурен съм, че Деър и Кейси ще ви посетят много скоро.

— Кейси?

— Съпругата на Деър.

— Значи той се е оженил повторно. Може би за някоя жена, която е срещнал по време на посещението си в Англия?

— Не — отвърна Робин и добави след кратко колебание: — Кейси е бивша затворничка.

Кейт с мъка преглътна, напълно шокирана от изумителното съобщение на Робин. Как може мъж от добро потекло да се свърже с жена, извършила толкова ужасно престъпление, че да заслужи не само присъда, но и насилствено екстрадиране от собствената си страна? Кейт наистина не разбираше това и се надяваше, че няма да е задължително да поддържа приятелски връзки с жена с подобен морал и репутация. Какво би могло да принуди Деър Пенрод да вземе за съпруга такава жена, при това на мястото на едно прекрасно и изискано създание, каквото беше братовчедката й Мърси?

Уилям също бе изумен от думите на Робин, но за разлика от дъщеря си не даде никакъв израз на чувствата си, като предпочете да раздава присъди едва след като се запознае лично с Деър и Кейси. Той харесваше Робин Флетчър, независимо от миналото му, и с нетърпение очакваше да види с очите си как се е развила фермата под неговото ръководство. Дано господ му отпусне достатъчно време, за да може да се увери, че Кейт наследява един процъфтяващ бизнес. Уилям си даваше сметка, че единственото нещо, което му даваше сили да издържи през тези дълги седмици, бе желанието му да види уредено бъдещето на Кейт.

Робин започна да разказва на Уилям за фермата Маккензи и той го слушаше с голямо внимание. Кейт също следеше разказа му, доста смутена и дори малко притеснена от нескритата гордост, която прозираше в думите на Робин. Според нея той бе обладан от амбиция за собственост върху нещо, което никога нямаше да му принадлежи. Уилям пък усети единствено страстната му любов към земята, увереността му в собствените сили и гордостта от постигнатото. Старецът нямаше ни най-малка представа какво престъпление е извършил Робин, но инстинктивно чувстваше, че наказанието му е било несправедливо жестоко.

— Както изглежда, фермата Маккензи направо е процъфтяла в отсъствието на Тед, за което трябва да благодаря на теб и на Деър Пенрод — каза Уилям с нескрита топлота.

— Просто вършех работата си — твърдо отвърна Робин. — Като човек със статут на преждевременно освободен имах право да работя където поискам и не можех да пренебрегна молбата за помощ на Деър,

когато той поиска да дойда и да поема ръководството на имението Маккензи.

— Може би Деър Пенрод е трябвало да се погрижи и да намери някой по-подходящ човек за управител на фермата от един затворник — намеси се Кейт като тръсна сърдито красивата си глава.

— Кейт! — опита се да извика Уилям, но веднага се задави от остър пристъп на кашлица. — Как можеш да говориш така?

Робин само се усмихна презрително, свикнал на подобни забележки, които не веднъж бе слушал от „чистите мерина“. Сините му очи, студени като топчета лед, се стрелнаха към Кейт и тя цялата потрепери, сякаш този поглед я смрази до кости. Този човек е наистина опасен, помисли си тя, много по-опасен, отколкото бе предположила в началото. Твърдо реши да разговаря с баща си за Робин Флетчър, когато останат сами, и да настоява Робин да бъде изхвърлен от имението им. Но в момента, като гледаше безпомощното състояние на баща си след острия пристъп, тя отхвърли мисълта за Робин и се наведе над него, за да го поуспокои.

— Съжалявам, татко, не знам какво ме накара да кажа това.

Кейт съзнателно избягваше погледа на Робин, защото по очите ѝ той веднага щеше да разбере, че всъщност изобщо не съжаляваше. Може би с времето, след постоянните контакти с престъпници и мошеници малко ще привикне с тях, ще може да ги понася, но ѝ изглеждаше невъзможно да се научи да ги харесва, нито дори да се държи любезно.

Фактът, че Уилям толкова много се разстрои от случката, накара Робин бързо да овладее гнева си. Бедният старец нямаше никаква вина, че дъщеря му бе с такъв остър език и толкова го ненавиждаше. Очевидно бе предоставил на дъщеря си прекалено голяма свобода и тя си позволяваше да дава воля на чувствата си. Жена на нейните години би трябвало вече да е омъжена и няколко деца да се въртят около нея.

— Време е да потегляме отново, сър — каза Робин и започна на събира остатъците от закуската им. — Искане ми се да пристигнем във фермата преди да се стъмни. Из горите наоколо все още има доста бандити. Не бих желал подобно посрещане за вас.

Той скочи горе на седалката на колата, без да подаде ръка на Кейт. След като му стрелна осъдителен поглед, тя тронаво се изкачи и се настани до него.

— Какви са тези бандити? — попита, докато внимателно загръщаше с пола краката си.

— Избягали затворници, които живеят из шубраците. Нямаат своя земя и се прехранват като отмъкват добитък, най-често овце, понякога нападат дори фермите. Но по-опасно е по пътищата и никой не е застрахован, докато бандитите се скитат наоколо.

Кейт се огледа нервно, като си представи, че зад всяко дърво може би дебне някой бандит, готов да ги нападне.

— Имаш ли оръжие?

— Аз съм затворник, забрави ли? — засмя се грубо той.

— Аз... разбира се, глупаво бе от моя страна да задавам такъв въпрос. — Лицето ѝ се обля от червенина. Дали ще може някога да се приспособи към тази дива, нецивилизована страна? Погледна встрани и внезапно изпищя при вида на съсухреното лице на една коала, която ѝ се усмихваше, докато дъвчеше спокойно листото си.

Малко по-нататък пък забеляза отново дребно кенгуру и започна внимателно да следи движенията му, доволна, че може да се занимава с нещо друго и да не мисли за натрапчивото присъствие на Робин Флетчър.

С изумление си припомни, че в Англия вече бе есен, а тук, в Австралия настъпваше пролетта. Навсякъде наоколо бяха цъфнали цветя. Имаше и още нещо много странно — когато откъсна един цвят и го помириша, не усети никакъв аромат. Робин ѝ обясни, че макар да са много красиви, повечето от цветята в Австралия не миришат.

Макар че разстоянието от Сидни до Парамата бе едва петнайсет мили, пътуването до фермата продължи няколко часа.

— Пред нас е имението на Пенрод — съобщи ѝ Робин, когато преминаха покрай голяма, спретната къща, отдалечена от пътя. — То принадлежи на бащата на Деър, Рой. А имението Маккензи е по-надолу, зад завоя на реката. Земите на Деър се простират на запад от фермата Маккензи и обхващат почти цялото пространство покрай реката Хокесбъри, чак до подножието на Сините планини.

— Реката е доста пълноводна — спомена Кейт в желанието си да поддържа разговора.

— Пролетен прилив — поясни Робин. — През тази пролет паднаха страшно много дъждове. Водата идва от Сините планини и изпълва реката и притоците ѝ. Вече няколко години подред стават

наводнения, които унищожават цялата реколта. А след това трябва да се понася и влагата, затова пък през лятото тук е толкова горещо и сухо, че човек направо се поболява от топлината и прахоляците и си мечтае за зимата.

— Но сигурно има и някакви предимства да живееш в Австралия — с надежда попита Кейт като се чудеше дали не бяха направили грешка с идването си в тази страна, така различна от всичко, което обичаха и с което бяха свикнали.

Робин повдигна гъстите си светли вежди и насочи замечтан поглед в далечината, към Сините планини, които величествено се открояваха на запад.

— Преимущества — повтори той като с мъка откъсна поглед от красивата гледка в далечината и се взря в Кейт. — Тази земя е така необятна, че никой не е в състояние цялата да я превземе. Тя е дива, необузdana, необработена. Флората и фауната са толкова различни от всичко, което познаваме, че не минава и ден, без човек да научи нещо ново. Дори и след като бъда напълно свободен, няма да я напусна. Искат ми се и децата ми да вземат участие в опитомяването на Австралия. Бих дал всичко на света, за да бъда първият, открил път през Сините планини.

Докато говореше, Кейт го гледаше с нескрито любопитство. Изумителна бе неговата страст към земята, завладяла го напълно. Думите му ѝ направиха толкова силно впечатление, че тя остана мълчалива, като продължи да разсъждава над чутото.

— Ето го и имението Маккензи — каза Робин, като спря колата, за да може Кейт добре да огледа къщата и заобикалящата я земя. По-голямо от имението на Пенрод, но по-малко от земите на Деър, имението Маккензи бе наистина една забележителна гледка.

— Аз... аз никога не съм си представяла, че е толкова голямо — каза Кейт, възхитена от това, което виждаше.

Цялата земя около къщата, която можеше да се обхване с поглед, бе старателно очистена от храстите. Просторната правоъгълна двуетажна къща бе заградена с бяла ограда. Наблизо бяха разположени оборите, къщите на затворниците и ковачницата. От пръв поглед си личеше, че за фермата се полагат добри грижи и тя просперира, което говореше за възможностите на Робин Флетчър като управител. В далечината по тучните ливади се виждаха стада, а още по-нататък, в

хълмистата част, пасяха овцете. Из двора пробягваха пилета, които се криеха под сенките на няколко големи дървета.

След като даде на Кейт достатъчно време, за да огледа всичко, Робин подкара отново колата. Докато влизаха в двора, няколко затворници поздравиха Робин и изгледаха с любопитство Кейт. Той отвърна на поздрава им като махна с ръка, а Кейт се почувства доста неудобно и се стараеше да не им обръща внимание.

— Отпусни се, Кейт — каза Робин, като съзнателно използва галеното ѝ име и разбира се трябваше да заплати за тази фамилиарност, понасяйки намръщения ѝ поглед. — Съвсем естествено е тези хора да любопитстват да видят новия си господар и господарка.

Той спря пред главния вход и скочи от колата.

Преди Робин да успее да ѝ подаде ръка Кейт се смъкна бързо и веднага отиде при баща си.

— Пристигнахме татко.

В този момент вниманието им бе привлечено от едно съвсем необичайно за тях явление. Докато влизаха в двора, наоколо беше съвсем светло. После, просто за миг, небето стана мораво синьо, а слънцето се скри зад хоризонта. Всичко стана толкова бързо, че Кейт бе направо поразена и дори малко уплашена. В Англия, както и на повечето места по света, дневната светлина се заместваше постепенно от здрач, а след това настъпваше нощта. В Ню Саут Уейлс, съвсем неочаквано нощта сякаш спускаше една огромна тъмна завеса, която закриваше деня. Това бе едно наистина странно явление и на човек му трябваше време, за да свикне с него.

Робин едва успя да им обясни, че това е нормално по тези места, когато на вратата на къщата се появиха две жени и ги поздравиха.

По поръчение на Деър Робин бе взел две затворнички, които да се грижат за Уилям и Кейт в имението Маккензи. Беше ги изпратил в имението предварително, за да подготвят всичко в къщата за своя господар и своята господарка. Той ги поздрави и ги представи на семейство Маккензи.

Кейт го погледна въпросително — искаше да знае що за жени са. Едната беше около четирийсетгодишна, не особено привлекателна, с тук-там прошарена кафява коса, прибрана грижливо на кок. Тя бе средна на ръст и тялото ѝ бе приятно закръглено. Втората жена бе значително по-млада и много по-привлекателна, с тъмночервена коса,

дълбоки сини очи и завладяваща усмивка. Фигурата ѝ беше наистина забележителна: висок бюст, тънка талия и дълги крака, всичко това в прекрасна комбинация, така че човек трудно би могъл да я отмине без внимание. Тя така се усмихна на Робин, че веднага предизвика гнева на Кейт.

— Това е Мод — поясни Робин, като посочи по-възрастната жена. — Тя ще бъде готвачка и икономка. — Мод кимна с глава. — А това е Лизи. Тя ще почиства къщата и ще изпълнява всичко друго, каквото ѝ възложиш. Те са затворнички, изпратени на работа при теб. Ако не си доволна от тях, трябва просто да кажеш на Деър и той ще се погрижи да бъдат заменени.

— Затворнички? — възкликна Кейт. Не беше си и помисляла дори, че ще бъде заобиколена с престъпници не само извън дома си, но и вътре в него. Няма ли да има поне едно кътче, където да се чувства сигурна? Тя вдигна очи към Робин и срещна осъдителния му поглед, който ѝ подсказваше, че би трябвало да каже нещо, да приеме двете прислужнички. — Е, сигурна съм, че всичко ще бъде наред — измънка Кейт, тъй като в момента не можеше да се сети за никакъв поинтелигентен отговор.

— Това е мис Маккензи — продължи Робин, като се обърна към двете жени. — Ще получавате разпореждания от нея. В момента баща ѝ е болен и от вас се очаква да се грижите добре за него, докато се оправя.

Едва тогава Мод и Лизи забелязаха Уилям, който още лежеше в колата.

— О, горкият човек — възкликна Мод, като гледаше, със симпатия Уилям. Лизи също се вторачи в него. — Веднага ще му приготвя стаята. Хайде, Лизи.

Лизи я последва без желание, очевидно предпочиташе да остане отвън и да се навърта около Робин.

След като двете се прибраха в къщата, Робин взе Уилям на ръце и тръгна с него, следван от Кейт. Изкачи се направо по стълбите на втория етаж и спря пред една от стаите. Мод и Лизи вече подготвиха леглото. Робин внимателно постави Уилям и веднага се отдръпна назад, за да може Кейт да се приближи до него.

— Ще приготвя нещо за хапване — предложи Мод, след като хвърли поглед върху изнемощялото тяло на възрастния мъж.

— Благодаря ти — отвърна Кейт, трогната от проявената грижа. Робин сигурно имаше някаква грешка — тази нежна жена не може да бъде затворничка. Като видя, че Лизи продължава да се върти наоколо, Кейт набързо я отпрати. За тази не можеше да каже със сигурност каква е. Но имаше нещо в нея, което не ѝ харесваше.

— Ако не ви трябва нищо повече, мисля да тръгнавам — предложи Робин като забеляза, че Уилям отново се унася в сън.

Старецът внезапно отвори очи.

— Не си тръгвай още, Робин. Бих искал да поговоря с теб, след като си отдъхна малко.

— Ще отида да се погрижа за багажа — каза Робин и тръгна към вратата.

— Но ще се върнеш, нали — с надежда попита Уилям.

— Да, няма къде да ходя в тази тъмнина. — Робин кимна с глава на Кейт и ги остави двамата сами.

— Какво искаш от него — с любопитство попита Кейт.

— Имам нужда от опитен човек, който да се грижи за имението и фермата — каза Уилям. — Ще го помоля да остане като управител.

— Разумно ли е това, татко? Аз... този човек е опасен. Не бих му се доверила. Разбери първо какво престъпление е извършил, пък после му предлагай да остане.

— Повярвай ми, дъще, мога по-добре от теб да преценя характера на човека. Няма защо да се страхуваш от Робин Флетчър.

Няма от какво да се страхува? На Кейт ѝ се искаше да крещи, да протестира. Боже господи, не виждаше ли баща ѝ, че този човек е опасен за нея? Не усещаше ли, че душата ѝ е подложена на страшно изпитание? Робин Флетчър действаше така поразително върху чувствата ѝ. Никога не бе предполагала, че подобно нещо може да ѝ се случи и то на двадесет и шест години. Защо сега не можеше да остане спокойна, както е ставало преди, да прецени всичко с разума си, трескаво мислеше тя. И защо този най-неподходящ човек имаше това поразително въздействие върху нея? Робин Флетчър — господ да ѝ е на помощ. Наистина ще има нужда от тази помощ, ако той остане в имението Маккензи.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейт се настани в стаята си, която очевидно е била преди на Мърси, тъй като това бе определено женска стая. Личеше си по нежните тонове, в които бяха боядисани стените, както и по фините красиви мебели. Лизи се появи и предложи да ѝ помогне при разопаковането на багажа, но тя отклони предложението ѝ и я изпрати при Мод, която подготвяше вечерята. Лизи продължи да се мотае из стаята и Кейт я попита:

— Може би искаш да говориш за нещо с мен?

— Ще остане ли Робин Флетчър в имението като управител? — попита Лизи, като впи очи в Кейт.

— Не виждам какво те засяга това — каза Кейт. — А сега можеш да си вървиш.

Лизи ѝ хвърли намръщен поглед, след това рязко се обърна и излезе от стаята. Кейт продължи да разопакова багажа си, като се чудеше защо невинният въпрос на Лизи толкова я раздразни. Какво ѝ влизаше в работата колко обожателки имаше Робин?

След като се погрижи за разтоварването на багажа, Робин се върна в стаята на Уилям. Завари го буден, борещ се с подноса храна, който Мод току-що бе изпратила в стаята му. Той погледна към Робин и с мъка се усмихна.

— О, Робин, ти дойде. Моля те, поemi подноса, нямам никакъв апетит напоследък.

Робин погледна недокоснатата храна и се намръщи.

— Мод ще се почувства доста обидена, като види, че не сте хапнали нищо от специално приготвената вечеря.

— Просто не мога, разбираш ли. Моля те, не казвай на Кейт, тя прави толкова усилия за възстановяването ми.

— Както и всички ние. Нима имението Маккензи може да процъфтява без собственика си?

— Точно за това искам да разговарям с теб, Робин — каза Уилям. Очите му издаваха умора, но той бе твърдо решен да уреди въпроса

още тази вечер, преди тръгването на Робин. — Искам ти да останеш във фермата. Имам нужда от теб. Видях, че си свършил чудесна работа тук и бих желал да си останеш управител.

Робин се колеба толкова дълго, че Уилям добави:

— Ти си свободен да работиш където си искаш, нали?

— Да — отвърна бавно Робин. — Но вие говорили ли сте за това с дъщеря си?

— Кейт е твърдоглава и упорита, но дълбоко в себе си разбира, че сама няма да може да се справи със стопанството. Аз не мога с нищо да ѝ помогна и както изглежда нещата при мен няма да се подобрят. Ти имаш опит в отглеждането на овце, така че мога да се доверя на твоите решения.

— Но вие дори не ме познавате — продължи да настоява Робин.

— Деър Пенрод явно доста те цени, след като ти е поверил ръководството тук.

— Деър и аз сме добри приятели, познаваме се още от времето, когато пристигнахме в Ню Саут Уейлс. Но между нас има огромна разлика — той е заселник, а аз — затворник.

— Защо така упорито се опитваш да ме разубедиш, Робин?

— Вашата дъщеря не ме харесва и не би одобрила решението ви, сър — каза Робин. Макар че гласът му бе спокоен, очите му издаваха известно вълнение, което не убягна от вниманието на Уилям.

— Нима това те тревожи? — попита той. — Кейт никога не се е срещала със затворници, за първи път попада в наказателна колония и ѝ е трудно да преценява хората тук. Нека аз да ѝ обясня. Освен това — продължи малко неуверено Уилям, — имам чувството, че вие с Кейт твърде много си приличате — и двамата сте упорити и горди. Точно затова... всъщност няма значение. Кейт има още да се учи на много неща.

— Кейт не е дете, мистър Маккензи.

— Да — тъжно призна Уилям. — Но прекалено дълго правеше това, което си искаше. Нужен ѝ е съпруг, когото да не може да командва, човек, от когото да има деца и който да ѝ позволява да има собствено мнение, но той да взема крайните решения.

— В Англия няма ли такива мъже?

— О, разбира се, че има — отбеляза Уилям, — но Кейт все не ги харесваше. Но стига сме говорили за дъщеря ми. Ще останеш ли,

Робин?

— Преди да ви отговоря, искам да ви съобщя, че семейство Пенрод е отправило специална молба до губернатора за моето пълно освобождаване. След като го получа, ще искам да се установя върху своя собствена земя, този път, надявам се, до края на дните си.

— Имаш ли пред вид и жена, за която да се ожениш — рязко попита Уилям.

— Може би — колебливо отвърна Робин.

Уилям изглеждаше удовлетворен от отговора му. Мислеше да го разпитва още, но в този момент в стаята влезе Кейт. Тя хвърли бегъл поглед първо на Робин, а след това внимателно разгледа недокоснатия поднос с храна, сложен встрани.

— Татко, трябва да се храниш, иначе няма да се справиш.

— Може би утре ще имам по-добър апетит — опита се да се измъкне Уилям.

— Мисля, че трябва да си починеш. Приключихте ли разговора с Робин?

— Не съвсем. Очаквам от него отговор във връзка с едно мое предложение.

Кейт хвърли гневен поглед на Робин, сякаш го обвиняваше, че вреди на здравето на баща ѝ.

— Не може ли да се изчака до утре?

— Не, дъще, това не може да чака.

Робин внимателно наблюдаваше Кейт — красивото ѝ лице, леко извърнато встрани, привлекателното ѝ тяло, напрегнато в очакване на отговора му, присвитите ѝ тъмносини очи, изпълнени с омраза. И думите някак от само себе си се отрониха от устата му:

— Да, мистър Маккензи, ще остана, докато имате нужда от мен.

Уилям въздъхна с огромно облекчение и затвори очи, напълно изтощен след усилията, които бе положил.

— Татко — извика Кейт, напълно отчаяна от развоя на събитията. — Не можеш да мислиш, че няма да мога да ръководя фермата Маккензи, само защото съм жена. Знаеш, че бързо научавам всичко. Ще се справя и сама, докато ти стъпиш отново на крака.

— Моля те, не се опитвай да ме разубеждаваш, Кейт — уморено отвърна Уилям. — Не съм чак толкова болен, че да не мога да преценя

кое е най-доброто за имението и за собствената ми дъщеря. Моля те, остави ме сега, прекалено съм уморен, за да споря с теб.

— Разбира се, татко — виновно каза Кейт, като го целуна по бузата. — Мод вече е приготвила вечерята и аз съм гладна.

— Вечеряй с нея, Робин — настоя Уилям, без да забелязва ужасения поглед на Кейт. — Утре пак ще разговаряме.

— Щом настоявате, сър — Робин се опита да сдържи усмивката си, но краищата на устните му леко се повдигнаха нагоре, което бе достатъчно, за да изпълни с гняв Кейт. Тя се въртна рязко и излетя като ураган през вратата с развети поли и фусти. Робин я настигна с лекота.

— Не съм чак толкова лош — ще се убедиш в това, след като ме опознаеш по-добре.

— Нямам никакво намерение да те опознавам. Мисля, че вече знам достатъчно.

— Лично мен ли ненавиждаш или затворниците въобще?

Кейт внезапно се закова на място и Робин връхлетя върху нея — за малко да я събори. Като видя, че тя залита напред, той я сграбчи и я притисна към себе си. Още при първото докосване Кейт усети силната топлина, която струи от тялото му. Сякаш някаква невидима сила здраво стискаше телата им едно към друго. Кейт се задъхваше и сините ѝ очи бяха изпълнени с изумление. Робин въздъхна. Звукът, който се изтръгна от гърдите му, сякаш я стресна и ѝ помогна да дойде на себе си.

— Пусни ме!

— О, Кейт, ти наистина можеш да подлудиш всеки мъж. Не чувстваш ли?

— Не чувствам нищо — разпалено отрече тя, — освен гадните ти ръце върху себе си.

Лицето на Робин се изопна, а зъбите му се оголиха застрашително в пародия на усмивка.

— Ти си лъжкия, Катрин Моли Маккензи. Искаш ли да ти докажа това?

Кейт пребледня, уплашена не на шега от този мъж, за когото не знаеше почти нищо. Едва ли някой би могъл да ѝ помогне — в къщата нямаше никой, освен двете прислужнички и болният ѝ баща, който не можеше да се вдигне от леглото си. Наоколо се мотаеха и четирийсет

затворници, но и те без съмнение бяха толкова долни и порочни, колкото бе и Робин Флетчър.

— Моля те — прошепна тя.

— Молиш ме, значи, а, Кейт? Това е прекалено изтънчено и високомерно за моите вкусове, но все пак е приятно да го чуе човек.

Гласът му бе нисък, а дишането му неравно. Изпитваше силно вълнение от меките контури на тялото ѝ, плътно притиснато към неговото.

В този момент забеляза преbledнялото ѝ лице, ужаса в изразителните ѝ очи и разбра, че тя наистина се страхува от него. Нима мислеше, че той може да я нападне като диво животно?

Само след миг вече не се и съмняваше.

Точно това очакваше тя от един затворник. Тази високомерна и изпълнена с презрение мис Маккензи вече не го привличаше. Той внезапно я пусна и рязко се отдръпна встрани.

— Спомних си, че имам спешна работа в колибата на затворниците, мис Маккензи. Ще ме извиниш, нали? Приятна вечеря.

И преди още Кейт да успее да си поеме дъх, той вече бързо слизаше по стълбите.

Тя остана още дълго на мястото си, гледайки как се отдалечава, объркана от внезапното му решение да си тръгне. Този мъж бе наистина загадка за нея. Сякаш изпитваше някакво удоволствие да я унижава, а когато беше при баща ѝ, в очите му се четеше такова състрадание, на каквото малко мъже са способни. Какво ли престъпление е извършил, недоумяваше тя. Изглеждаше способен, баща ѝ очевидно му се доверяваше, но все пак... все пак тя не можеше да се отнася без подозрение към един човек, който се опита... Какво всъщност се опита? Да я оскърби? В един миг ѝ се струваше, че му се искаше просто да я целуне!

Тази мисъл породил у нея странна реакция. Мислите ѝ се зареяха в непозволена посока. Докосна устните си, като се опитваше да си представи как би се почувствала, ако Робин Флетчър наистина я целуне, ако я притисне силно към себе си, ако нежно я погали... Въздъхна шокирана от тези натрапчиви мисли, уплашена от сивата на чувствата, които Робин предизвикваше у нея. Тя не беше никаква си млада госпожичка, която може да бъде обаяна от първия срещнат мъж. Но тогава Робин Флетчър може би не беше обикновен мъж.

— Случило ли се е нещо, господарке?

Кейт подскочи уплашено, изненадана от присъствието на Лизи до себе си.

— Н-не, всичко е наред. Готова ли е вечерята?

— Да, Мод ме изпрати да ви потърся — тя огледа внимателно слабо осветения коридор. — Робин още ли е тук?

— Не, той се върна там, откъдето бе дошъл, веднага след като си свърши работата — грубо й отговори Кейт.

— Ще изпусне вечерята. Нали не възразявате, ако му занеса нещо за хапване навън?

— Прави каквото искаш, Лизи, това ни най-малко не ме интересува — каза ядосано Кейт и продължи напред.

Учудена, Лизи погледна след нея, като си промърмори нещо.

Изминаха два дни, а Робин все още не можеше да проумее какво го привличаше толкова у Кейт Маккензи, какво я правеше различна от всяка друга жена, която бе срещал. Тя не беше съвсем млада, но не беше и толкова възрастна, че да не привлича погледа. Той я желаше, трябваша му цели два дни, за да го осъзнае. Може би затова се чувстваше така смутен и развълнуван в нейно присъствие. Реши, че единственият изход от тази ситуация е да отскочи до Парамата и да се срещне със Серина. Привлекателното ѝ малко тяло винаги го изпълваше с буйна страст. То ще му помогне и този път да изхвърли от ума си всичко, което не му е работа — като мисълта за мис Катрин Моли Маккензи например.

През последните два дни почти не се бе срещал с Кейт и така се чувстваше много по-добре. Беше му ужасно трудно да понася острите ѝ забележки, когато бяха заедно. Разбираше, че тя се чувства не по-малко способна от един мъж да се справи с всяка работа, но не си представяше как ще успее да ръководи четирийсет затворници и да ги накара да работят както трябва за фермата. Ако не беше Уилям, който наистина страшно се нуждаеше от помощта му, той щеше да напусне имението Маккензи и да наблюдава отстрани колко време ще е необходимо за пълното му разорение. Имаше моменти, когато тази опърничавя жена наистина го изкарваше от нерви и бе почти готов да си тръгне.

Точно тогава обектът на мислите му с бързи крачки излезе от къщата и тревожно се огледа наоколо. Сянка на безпокойство бе легнала на лицето ѝ, а в очите ѝ се четеше страх и дори отчаяние. Робин беше под навеса при краварника и излезе да я посрещне, когато тя се насочи към него.

— Случило ли се е нещо, Кейт?

— Татко... — Робин забеляза, че ръцете ѝ треперят, а гласът ѝ направо секна от вълнение, и сърцето му сякаш в миг престана да бие. Дали не бе дошъл краят за Уилям?

— По-зле ли е днес? Мога ли с нещо да помогна?

— Ти спомена за някакъв лекар в Парамата. Време е да го повикаме. Не ме интересува какво мисли татко за това, този път няма да се съобразя с него.

— Добре, ще отида лично да го доведа — предложи Робин.

— Робин, вземи коня, така ще стигнеш по-бързо.

Доктор Даниел Проктър напусна стаята на Уилям Маккензи като кимна с глава за довиждане. Робин устоя на думата си и доведе лекаря в имението само час, след молбата на Кейт. Той стоеше близо до нея пред стаята и доктор Проктър се приближи към тях, след като внимателно затвори вратата. Лицето му беше напрегнато, погледът — суров.

— Как е той, докторе? — нетърпеливо попита Кейт. Тя почти не обели дума, докато лекарят преглеждаше Уилям, само се разхождаше нервно насам-натам и кършеше пръсти.

— Не е добре, мис Маккензи, не е добре. Почти съм съгласен с моя колега, корабния лекар, че сърцето му е сериозно повредено.

— Не може ли да се направи нещо? Би трябвало да има някакво лекарство...

— Досега не е познато лекарство, което би могло да излекува болестта на баща ви — каза лекарят с възможно по-мек глас. Той не вярваше, че трябва да се дават напразни надежди. — Грижете се за него добре, това може да отдалечи края му и му спестявайте всякакви стресове и вълнения.

— Господи — възкликна разстроено Кейт, — така се надявах... молех се той да се оправи. — Една сълза се отрони от ъгълчето на

окоото ѝ и се спусна по бузата ѝ. — Мога ли да вляза сега при него?

— Разбира се, само гледайте да не го тревожите. Той трябва да почива повече и добре да се храни, макар че апетит вероятно ще му липсва и с времето ще става все по-слаб.

Кейт кимна с глава, благодари на лекаря и леко отвори вратата на бащината си стая.

— Колко мислиш, че му остава, Дан? — попита Робин, след като останаха сами.

Доктор Дан Проктър, доста привлекателен мъж на около тридесет и пет години, добре познаваше Робин. След като акушира при раждането на дъщерята на Кейси и се сближи със семейство Пенрод, приятелите на семейство Пенрод станаха и негови приятели. А Робин Флетчър бе добър приятел, макар че формално той все още се водеше за затворник. Д-р Дан беше от заселниците, пристигнал в Ню Саут Уейлс почти по едно и също време с губернатора Маккери. Тук го бе довела преди всичко оповестената нужда от лекари в Австралия, но много скоро обикна страната и реши да остане завинаги. За съжаление все още не можеше да си намери жена, но се надяваше, че и това ще стане. Всъщност, той бе истински очарован от Кейт Маккензи още от първия миг, в който я видя.

— Уилям Маккензи е много болен — повтори Дан.

— Това е ясно. Но можеш ли да кажеш колко ще живее?

— Само господ знае кога един човек ще си отиде от този свят, но в случая с Уилям мога със сигурност да кажа, че няма да бъде още дълго с нас. Може би месец, най-много два.

— По дяволите! Какъв ужас само!

— Предполагам, че имаш пред вид дъщеря му. Какво ще прави тя, след като той си отиде от този свят? Лошото е, че не е омъжена.

— Тези, чиито предложения е отхвърлила, са истински късметлии — промърмори Робин, — защото тя е язвителна и високомерна и си мисли, че ще може сама да се справи с управлението на фермата.

— Изглежда ми доста оправна — отбеляза Дан. — И не по-малко красива.

— Хич не си го и помисляй, Дан. Кейт не е жена за теб.

— Кейт ли? — попита Дан, като повдигна красиво оформените си вежди. — Ето, значи, накъде духал вятърът. А какво става със

Серина? Последното, което бях подочул, бе, че ще се ожените веднага след като получиш официалното си освобождаване.

Кейт, която тихичко бе излязла от стаята на баща си, стоеше разстроена пред вратата. Тя се бе появила точно навреме, за да чуе последното изречение на Дан — че Робин и някаква жена на име Серина имат намерение да се женят. Робин забеляза Кейт преди да отговори на въпроса на Дан и замълча.

— Как е той? — попита Робин, след като Кейт се приближи.

— Искат да говори с теб.

— Сега?

— Да, аз ще остана с д-р Проктър, докато ти си при него.

— Не се задържай много, Робин — предупреди го Дан, след това се обърна към Кейт: — Елате, мис Маккензи, струва ми се, че имате нужда от чаша чай. Аз също бих пийнал.

Робин погледна след тях, после влезе тихо в стаята на Уилям. Внимателно се приближи към леглото му, за да не го събуди, ако междувременно беше заспал.

— Всичко е наред, Робин, аз съм буден. Разговаря ли с лекаря?

— Да.

— Значи ти е ясно, че няма да живея още дълго.

— Мистър Маккензи, аз...

— Нека да не се правим на глупаци, Робин, и двамата знаем, че дните ми са преброени. Кейт може и да не иска да го признае, но ние с теб сме мъже и сме длъжни да погледнем истината в очите.

— Кейт ви обича, сър.

— Да, и аз я обичам и много се безпокоя за нея, Робин. Тя ще остане съвсем сама след моята смърт. Искам да ти кажа, че ще ми бъде приятно, ако ме наричаш просто Уилям.

— Кейт няма ли роднини в Англия, Уилям?

— Само една възрастна леля. Но ти знаеш колко упорита е Кейт — тя ще остане в имението Маккензи независимо от обстоятелствата и ще се опита сама да го ръководи. Тя наистина е силна, но не знам дали ще се справи.

— Искаш да кажеш твърдоглава — вметна Робин.

Тази забележка накара Уилям искрено да се засмее и слабото му тяло цялото се разтресе.

— Да, напълно си прав.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото... защото, господи, аз самият не знам защо. Толкова съм уморен. Може би ще поговорим някой друг ден за това.

— Разбира се, Уилям. Не се безпокой за нищо сега. Всичко е в пълен ред, има и достатъчно пари, които Кейт би могла да използва, ако ѝ се наложи. Деър скоро ще те посети и ще ти даде изчерпателна информация за финансовото състояние на фермата. Той изпрати съобщение, че двамата с Кейси ще дойдат утре. Искали са да си починеш ден-два, преди да те посетят.

Като видя, че Уилям е притворил очи, Робин се измъкна на пръсти от стаята. Д-р Дан тъкмо си тръгваше.

— Ще намина отново след няколко дни, Кейт, но ако имаш нужда от мен по-рано, изпрати да ме повикат.

Кейт? Той вече я наричаше Кейт? Но какво ме интересува това, каза си Робин. Дан беше привлекателен мъж без ангажименти, а Кейт — достатъчно възрастна, за да избира сама приятелите си.

— Благодаря ти, Дан, чувствам се много по-сигурна, след като ти ще се грижиш за татко.

Дан? Как може Кейт да го нарича Дан, след като се познават само от няколко часа? По дяволите, какво става с мен? Нима ми влиза в работата, че Кейт и Дан вече си говорят на „ти“, макар че току-що са се запознали?

— Какво искаше татко? — попита Кейт, след като Дан си тръгна.

— Не ми стана много ясно — замислено отговори Робин. — Не можахме да завършим разговора. Той се умори и аз тихичко излязох.

— И по-добре — каза Кейт. — Дан ме предупреди, че татко не бива да се вълнува. Ако отсега нататък възникне някакъв проблем във връзка с фермата, първо го казвай на мен, а аз ще решавам дали да го занимавам с него или не.

— Защо не се обърнеш за помощ към Деър, Кейт? Сигурен съм, че няма да ти откаже, ако го помолиш.

— Да не искаш да кажеш, че сама не мога да се справя? — сръза го ядосано Кейт. — И колко пъти трябва да ти повтарям, че името ми е Катрин? А ти би трябвало да ме наричаш мис Маккензи.

— Ще те наричам както си искам, по дяволите — разпалено обяви Робин. — Писна ми от високомерното ти отношение към мен.

Съвсем скоро ще бъда толкова свободен, колкото си и ти и ще притежавам собствена ферма.

— Но винаги ще си останеш бивш затворник — отвърна му със същия тон Кейт. Тя знаеше, че казаното от нея е прекалено жестоко, но просто не можеше да се въздържи.

Наистина успя да го нарани.

Може би беше така безмилостна, защото баща ѝ умираше и тя щеше да остане сама. Или защото ѝ се искаше да излее цялата си мъка пред Робин, но гордостта не ѝ позволяваше да го направи.

Робин се вцепени, изумен от жестоката ѝ обида, но в същото време осъзна защо го бе направила. Никой не би трябвало да е сам, когато преживява такава тежка мъка. Знаеше го добре, защото и той бе имал такива моменти в живота си, когато страшно бе искал да сподели мъката си с някого, но е бил сам.

— Кейт — започна нежно той като се мъчеше да забрави обидата, — няма нищо лошо в това, ако някой ти предложи помощ. Има моменти, в които дори и силните се нуждаят от това.

— Аз... нямам нужда... от никого — опита се да упорства Кейт. Но думите с мъка излизаха от устата ѝ, а гърлото ѝ се бе свило от болка. Тя се обърна с гръб към него, за да не види сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Кейт — Робин се приближи, хвана раменете ѝ и я обърна с лице към себе си. Нежно я погали по бузата и избърса сълзата ѝ. След това повдигна брадичката ѝ и очите ѝ срещнаха неговите. — Поплачи си, в това няма нищо лошо.

Тя се отдръпна рязко от него.

— Ах ти, малка глупачке, защо не искаш да приемеш съчувствието, когато някой ти го предлага?

— Нямам нужда от твоето съчувствие.

— Е, може би нямаш. Може би всъщност се нуждаеш от нещо друго. Нещо, което да отвлече мислите ти от болестта на баща ти.

И преди Кейт да разбере напълно какво иска да каже, Робин я сграбчи отново и бързо намери устните ѝ. Първото нещо, което си помисли бе, че устните му са горещи като слънцето. Обхвана я някакво вълнение и тя остана неподвижна в ръцете му като позволи устните му да шарят по нейните и с изумление осъзна, че това предизвиква у нея не отвращение, а приятно чувство, изпълващо я с безпокойство. Той

продължи да я целува страстно, езикът му трескаво напираше в устата ѝ, и така силно я бе притиснал към себе си, че ѝ се струваше, че ще се задуши.

Робин направо не беше на себе си. Загуби контрол над чувствата си още в момента, когато устните му докоснаха нейните. Той вече не искаше просто да я успокои. Целуваше я страстно, защото го искаше, защото изпитваше нужда от това и защото никога през живота си не бе изпитвал по-голямо удоволствие. Без да съзнава какво прави, той плъзна бавно ръце надолу по тялото ѝ като с цялото си същество усещаше нежността на формите ѝ, независимо от дрехите, които му пречеха да я докосне истински. Ръцете му се смъкнаха по-надолу, като следваха прекрасната извивка и я притискаха все повече и повече, докато тя ясно почувства втвърдената долна част на тялото му, признак за силното му желание.

Гняв!

Свиреп, влудяващ гняв.

Нито едно човешко същество не бе предизвиквало такава буря от недоволство у нея. Не бе позволявала на нито един мъж досега да я опипва по този обиден начин. Дали не бе полудяла, че не спря по-рано безсрамните му действия? Не, тя просто е сломена от тежкото положение, в което се намира баща ѝ. А Робин Флетчър, този долен затворник и господ знае още какъв се беше възползвал от нейната болка и от объркаността ѝ. Тя изплака и се откъсна от прегръдката му, лицето ѝ бе кървавочервено от гняв, със застинало изражение на шок и разочарование.

— Как си позволяваш по такъв долен начин да се възползваш от състоянието ми!

Робин се изчерви виновно, съзнавайки, че напълно е изгубил контрол над себе си. Кейт беше права. Макар че бе заядлива и язвителна, тя заслужаваше по-голямо уважение и той наистина бе прекалил. Може би го смяташе за животно, но той нямаше право да се дължи по този начин. Какво толкова имаше у тази Кейт Маккензи, което го караше направо да губи разсъдък си? Тя бе действително красива, но господ му е свидетел, че е виждал и много по-хубави жени. Тялото ѝ сякаш бе създадено само за любов, но такава бе и тялото на Серина. Някаква непозната сила го тласкаше към нея, караше го да се рови в дебрите на душата ѝ, за да разкрие това, което я прави различна

от всички останали жени. Само една единствена жена на този свят бе притежавала такава поразителна власт върху него. Кейси О'Кейн Пенрод.

— Не бих искал да казвам, че съжалявам, Кейт, защото няма да е вярно. Би трябвало да признаеш, че за малко все пак успях да отвлека мислите ти от сериозните ти проблеми. Сега отивам да си върша работата. Ако ти потрябвам, знаеш къде да ме намериш — Робин се обърна и тръгна към вратата. После внезапно спря и бързо се върна обратно. — Кейт, аз наистина съжалявам за Уилям.

Кейт го гледаше как се отдалечава и не можеше да реши дали да му отвърне с някаква злобна забележка или да му благодари за загрижеността. Не каза нищо. В момента чувствата ѝ бяха прекалено объркани и ѝ бе трудно да намери верния отговор.

Деър и Кейси Пенрод пристигнаха на посещение следващия ден заедно с децата си. Първо се спряха да поговорят с Робин, който ги информира, че Уилям е много болен и едва ли ще се оправи. Кейт видя колата им, която се движеше бавно по прашната алея и излезе да ги посрещне пред главния вход. Брендън се измъкна пръв от колата и започна да подскача нагоре-надолу, докато чакаше останалите да слязат. Скоро се появи малката Луси и Кейт веднага си помисли, че никога не бе виждала по-очарователни малчугани от наследниците на семейство Пенрод. В този момент погледът ѝ се спря върху слезлите вече Деър и Кейси и тя веднага разбра откъде идват хубавите черти на децата.

Господи, тя е наистина хубава, помисли си възторжено Кейт. Косите на Кейси бяха като горящ пламък, нещо средно между ярко червено и медено. Инстинктивно Кейт почувства, че очите ѝ би трябвало да са зелени и това се оказа истина. После се обърна към Деър. Той бе забележително красив и мъжествен. Сивите му очи блестяха радостно, когато гледаше към Кейси, но Кейт ни най-малко не се съмняваше, че същите тези прекрасни очи можеха да станат и студени като лед при определена ситуация. Любовта между двамата бе тъй открита и впечатляваща, че стомахът на Кейт се сви на топка.

— Аз съм Деър Пенрод — протегна ѝ ръка той. — А това е съпругата ми, Кейси. А тези двама малчугани са Брендън и Луси.

Робин ни каза, че името ти е Кейт. Добре дошла в Ню Саут Уейлс.

На Кейт ѝ се искаше да го поправи относно името, но се отказа и стисна ръката му. Веднага почувства, че Деър Пенрод ще ѝ бъде добър приятел. За Кейси не беше така сигурна след всичко, което бе чула за нея. Кейси не изглеждаше като престъпничка, но външния вид често лъже. Независимо от всичко, след като Кейси също я поздрави с добре дошла, двете сърдечно се прегърнаха.

— Моля, влезте — покани ги Кейт. — Робин ме предупреди, че ще дойдете днес, така че ви очаквах.

— Ако знаехме, че баща ти е толкова болен, щяхме да дойдем по-рано — каза Деър. — Готови сме да помогнем с всичко, което можем.

Кейт не се усъмни в искреността на думите му.

— Благодаря. Чичо Тед ми е разказвал, че ти си бил най-хубавото нещо в живота на Мърси — Кейт внезапно осъзна колко неподходяща е тази тема и силно се изчерви. — О, съжалявам.

— Няма защо да съжаляваш — бързо я успокои Кейси и смени темата: — Добре поне, че Робин е тук. Той е човек, на когото може да се разчита.

Кейт прехапа устни в усилията си да спести някоя язвителна забележка. След като се успокои достатъчно, попита:

— Отдавна ли познавате Робин?

— Почти от началото на дните си — усмихна се Деър. — Или поне така ми изглежда. Заедно сме преживели доста трудни моменти, но не ми се иска да те занимавам сега с тях. Дали баща ти ще може да ни приеме?

— Той знае, че ще дойдете днес и ще се радва да ви види. Ако Кейси не възразява, ще я оставя за малко и ще те заведе при него.

— Тръгвайте — подкани ги Кейси. — Аз ще погледна какво правят децата, докато ви няма. Човек просто не може да си представи на какви бели са способни.

Кейси излезе навън и с облекчение установи, че Брендън и Луси са с Робин. Тя им махна с ръка и с бързи крачки се запъти към тях.

— Не им разрешавай да ти се качат на главата, Робин — каза тя през смях.

— Радвам се, че ги доведохте. Толкова ми липсваха.

Докато децата щъкаха наоколо и разкриваха какви ли не чудеса, те стояха един до друг и разговаряха, без да забележат, че Кейт е застанала на външната врата и ги наблюдава. Кейси първа я откри, каза нещо на Робин и се запъти към къщата. Кейт продължи да наблюдава внимателно, но следеше не Кейси, а Робин. Наклона на главата и нежността в очите му, докато разговаряха, особения начин, по който проследи стройната ѝ фигура, когато тя се отдалечи от него. Човек можеше да си помисли, че той е влюбен в нея.

Господи, Робин наистина бе влюбен в нея!

Би трябвало да се досети, че храни много по-дълбоки чувства от обикновена симпатия към съпругата на приятеля си. Това личеше по нежността в гласа му, когато говореше за Кейси и по особеното изражение, което се появяваше на лицето му всеки път, когато произнасяше нейното име.

Една друга мисъл завладя почти едновременно съзнанието ѝ. Колко ли е ужасно да си влюбен в съпругата на най-добрия си приятел! И веднага възникна естественият въпрос: дали Кейси знае?

— С децата всичко е наред — Кейси стоеше вече до нея. — Дали да не седнем тук, отвън, за да мога да ги наглеждам? Сигурна съм, че Робин си има достатъчно работа и не бива да си губи времето с тях.

Те разговаряха известно време за най-обикновени неща, за Англия и за промените, които ставаха с годините. Не отминаха и Уилям и ужасната болест, която го мореше. Кейси през цялото време имаше чувството, че Кейт се притеснява от нещо. Като че ли съзнателно поддържаше една дистанция помежду им, не желаше да се сблизят. Кейси знаеше, че за нея се говорят доста клюки в Сидни и Парамата, но ѝ се струваше почти невъзможно Кейт да е дочула нещо. Освен това беше убедена, че Робин няма да тръгне да разпространява слухове.

Точно в този момент Брендън дотърча при тях и попита дали двамата с Луси могат да придружат Робин до оборите.

— Той е доста едър за възрастта си — каза Кейт като наблюдаваше с удоволствие чаровния малчуган. — Толкова много прилича на баща си.

Кейт знаеше, че Мърси бе починала преди малко повече от три години, така че Брендън не би могъл да е по-голям от две и половина, най-много три години.

— Вече съм почти на четири години — гордо я осведоми Брендън. — А Луси е почти на две.

Усмивката замръзна на лицето на Кейт.

— Четири — повтори тя глупаво, — ти си почти на четири?

Кейси разбра точно какво си помисли Кейт, но предпочете да не се впуска в разяснения. Не беше работа на никого да знае кога точно е заченат Брендън. Макар всички добре да знаеха, че Деър по това време бе още женен за Мърси, а Кейси бе сгодена за Дрю Стенли, никой не се и съмняваше, че Деър е бащата на Брендън.

— Вече съм почти на четири и татко ще ми купи пони — продължи весело Брендън. — А Луси е още малка за това. Мога ли да отида с чичо Робин?

— Разбира се, скъпи, но не му пречете — отвърна Кейси като чувстваше, че Кейт я наблюдава със странно изражение на лицето. — Кейт, бих искала да станем приятелки. Тук, около реката Хокесбъри, няма много жени, така че тези, които живеем наблизо, би трябвало да си помагаме.

— Бяхте ли приятелки с моята братовчедка Мърси — попита Кейт. Господи, защо продължава да човърка този въпрос, ядосваше се Кейт сама на себе си. Какво очаква да получи от това? Без съмнение Кейси О'Кейн бе способна не само да извърши престъпление, но и да отмъкне чужд мъж. А може би имаше склонност и към прелюбодеяния?

Кейси се замисли доста дълго, преди да й отговори:

— Не, Мърси и аз не бяхме приятелки.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отговорът на Кейси съвсем не предизвика симпатия у Кейт. Според чичо ѝ Тед Мърси е била олицетворение на добродетелта, така че тя не би могла да извърши нищо лошо.

Кейси усети, че нещата между нея и Кейт не се развиват в правилна посока и се помъчи да заглади всичко, като каза:

— Трябва да знаеш, Кейт, че аз бях затворничка и поради това не съм имала много контакти с братовчедката ти.

— Робин ми обясни, че си била затворничка, Кейси — отвърна замислено Кейт. — Но съм убедена, че не си извършила някакво тежко престъпление, иначе Деър не би се оженил за теб.

Кейси задържа дъха си, като се двоумеше дали да ѝ каже какво всъщност бе извършила. Общо взето, престъплението ѝ не беше никаква тайна и Кейт рано или късно щеше да научи за него. Затова Кейси прецени, че е за предпочитане сама да ѝ разкаже за него, защото тя най-добре знаеше как се случи всичко. Тъй като беше честен човек, Кейси не смяташе, че нещо може да се постигне с лъжа.

— Убих един човек.

Цветът в миг изчезна от лицето на Кейт и то стана бяло като платно, ръцете ѝ се разтрепериха. Тя инстинктивно се отдръпна назад. Кейси безпогрешно долови, че жената до нея е обзета от ужас и страх и бързо добави:

— Това беше нещастен случай, Кейт. Аз въобще не бих могла да нараня друго човешко същество. Очевидно и губернаторът ми е повярвал, защото наскоро след инцидента бях освободена.

Но в съзнанието на Кейт остана натрапчивата мисъл само за едно — „убийство“. Постепенно фактът, че Кейси бе любяща съпруга и майка я накара да се поуспокои и да премисли всичко разумно. Но преди да успее да каже каквото и да било пристигна Деър и предложи да тръгват.

— Имахме дълъг разговор с баща ти, Кейт, и аз го уверих, че ще ти помогна, когато имаш нужда от това. Само изпрати някой да ме

повика и веднага ще дойда. Но мисля, че присъствието на Робин тук ще бъде напълно достатъчно. За него няма никаква тайна във фермерството и отглеждането на овце.

Когато се обърна към Кейси, Кейт забеляза как очите му светнаха от радост и осъзна, че двамата бяха свързани от голяма любов, това бяха спечелени с мъка чувства, които продължават вечно.

— Не е ли вече време да откараме нашите малчугани вкъщи, мила — попита Деър, като я прегърна през тънката талия.

— Ако успеем да ги измъкнем от скъпия им чичо Робин — отвърна му с усмивка Кейси, после се обърна към Кейт: — Радвам се, че се запознахме, надявам се, че ще станем добри приятелки. Човек се чувства доста самотен тук, в Хокесбъри. Бен идваше от време на време, но сега се включи в една експедиция, която прокарва път пред Сините планини и не сме го виждали отдавна.

— Бен? — възкликна любопитно Кейт.

— Бен е по-малкият ми брат — обясни й Деър. — Любител на приключенията, какъвто рядко се среща. С удоволствие съм му прехвърлил цялата проучвателна дейност, тъй като лично аз предпочитам да си бъда вкъщи с Кейси и децата. По дяволите — усмихна се той, — може би ви приличам на изкуфял старец, но животът ми с Кейси е винаги интересен.

Не съм толкова сигурна, помисли си Кейт, но не каза нищо на глас.

— Не мисля, че Кейт ме хареса — разсъждаваше Кейси, докато пътуваха към къщи.

— Ти просто си въобразяваш, скъпа — успокои я Деър. — Тя е наистина малко затворена, но на мен ми хареса. Сигурно се чувства ужасно, след като знае, че баща й е толкова тежко болен. Уилям страшно се безпокои какво ще стане с нея и имението след смъртта му. Страхува се, че Кейт ще се опита да ръководи сама фермата и ще загуби всичко.

— Жалко, че не се е омъжила.

— Точно същото казва и Уилям. Имала е не малко предложения, но всички й се сторили неподходящи. На двайсет и шест вече всички я смятат за стара мома и едва ли някой ще поиска ръката й.

— Тя е много красива — отбеляза Кейси.

— Ти също, любима — усмихна ѝ се Деър. — Сложи бързо децата да си легнат, като се приберем вкъщи, и аз ще ти покажа колко много те ценя.

Кейси присви очи и почувства силно желание.

— Ти си направо непоправим, Деър Пенрод. Благодаря на бога, че си остана такъв, какъвто беше, когато се запознахме.

След като семейство Пенрод си тръгна, Кейт остана дълго облегната на външната врата, като премисляше отново всичко, което бе научила през деня. Разкритието, че Деър бе изневерил на Мърси, бе доста шокиращо, но много повече бе изумена от факта, че Кейси е убила човек и е била осъдена за това. А на всичкото отгоре се прибави и нещо, което бе наистина неочаквано — вече ѝ беше ясно, че Робин е влюбен в Кейси Пенрод.

— Какво мислиш за Деър и Кейси — изненада я с въпроса си Робин. Тя бе така потънала в мислите си, че не забеляза приближаването му. Когато вдигна очи към него, първата мисъл, която ѝ дойде на ум бе, че той е също толкова красив, колкото и Деър Пенрод.

— Деър ми изглежда прекрасен човек — отвърна Кейт, съзнателно изключвайки Кейси. — Уверена съм, че ще бъде добър приятел на баща ми и мен.

— Можеш наистина да разчиташ на това — потвърди Робин. — А как мина разговорът с Кейси?

Кейт въздъхна, решена да му каже истината.

— Може да се каже, че понаучих доста неща.

— Какво означава това?

По дяволите, съвсем не беше лесно!

— Днес разбрах някои неща, които... е, доста ме шокираха.

— Например — не спираше да я разпитва Робин.

— Щом толкова искаш да знаеш, разбрах, че Деър е изневерявал на братовчедка ми Мърси. Брендън е заченат, докато Деър и Мърси все още са били женени.

Робин просто не знаеше какво да каже. Ако Кейси е искала Кейт да знае цялата история, тя би ѝ я разказала сама.

— Това ли е всичко?

— Не е ли достатъчно? Ако бях омъжена, щях да настоявам пред мъжа си да ми е по-верен.

— Съжалявам мъжа, който би се оженил за теб — отвърна Робин гневно. Как си позволява Кейт да съди Кейси така сурово? — Кейси поне знае какво е да си добра съпруга.

— Сигурна съм, че би предпочел тя да е твоя — не му остана дължна Кейт.

— Точно така! — Робин в миг осъзна какво точно е казал и замълча.

Думите му само потвърдиха подозренията на Кейт.

— Знам, че си влюбен в Кейси Пенрод. Не е трудно да го открие човек — трябва само да те наблюдава, когато тя е наблизо, и става ясно като бял ден. Деър знае ли, че се навърташ около жена му? И докъде всъщност сте стигнали?

Въпросите ѝ направо вбесиха Робин. Той я сграбчи за раменете и я разтърси така силно, че главата ѝ безпомощно се подметна напред-назад.

— Ах ти, малка вещице! Ако няма какво хубаво да кажеш за някого, по-добре не казвай нищо. Човек като Кейси се среща веднъж на милион. Тя никога не би направила нещо, за да опозори Деър. Двамата с него просто са създадени един за друг, малко хора преживяват такава любов като тяхната.

— Да не искаш да кажеш, че не си влюбен в нея?

— Обичам я, но като приятел, а не като любовник.

Кейт изразително се подсмихна. Това още повече ядоса Робин и той отново я разтърси.

— Махни си ръцете от мен — извика Кейт като едва успокои тракащите си зъби.

В миг тя осъзна, че постъпката ѝ е съвсем глупава. Може би не трябваше да съди другите прекалено строго. Обикновено не правеше така. Вярно, че нямаше много опит по отношение на престъпниците, не познаваше порочната им същност, но нали Кейси ѝ обясни, че убийството е било нещастен случай? А че Робин бе влюбен в нея това си беше лично негова работа. Единственото нещо, което ѝ се струваше неппростимо, бе грехът на Кейси към Мърси.

— Робин, съжалявам. Сигурна съм, че Кейси е чудесна жена. Двамата с Деър изглеждат наистина щастливи заедно, докато толкова хора обичат, без да се надяват, че ще получат в отговор дори малко нежност.

Робин отпусна ръце.

— Ти добре знаеш как здравата да ядосаш човек, Кейт. Но и така мило се извиняваш след това. Извинявай, ако съм те наранил. Странно е, че ние двамата все намираме за какво да се скараме. А би трябвало да използваме тази енергия за съвсем друго нещо. — Очите му й приличаха на остриета от синьо стъкло — силни и проникващи и тя имаше чувството, че те достигат до дъното на душата й, за да събудят там чувства, за които дори не знаеше, че съществуват.

— Не разбирам за какво говориш. А сега, ако ми разрешиш, ще отида при татко. Време е за лекарството му.

Но Робин не се отдръпна, а отново я притисна към себе си и тя усети топлия му дъх до бузата си.

— Не ме отблъсквай, Кейт, искам да те направя истинска жена.

— Нямам нужда от твоята помощ — троснато отвърна Кейт. Но защо ли трепереше цялата, защо чувстваше слабост в коленете, а сърцето й биеше като камбана?

— Има толкова много неща, които още не знаеш. Неща, които бих искал да те науча. Само ако... — неспособен повече да се въздържа, той се отказа от думите и притисна устните си към нейните.

Кейт наблюдаваше как навежда глава към нея, но не направи никакво усилие да му се противопостави, сякаш хипнотизирана от плътните му устни и от острия връх на езика му, който упорито търсеше път през затворената й уста.

— Кейт — развълнувано промърмори той, — ти наистина можеш да подлудиш всеки мъж.

Целувката му бе силна и жадна, издаваща страстно желание, и Кейт почувства, че потъва в тази негова непреодолима страст. Толкова пъти я бяха целували, но никой не го бе правил с такава завладяваща сила. Целувката на Робин бе нещо като дъха на рая и сянката на ада едновременно. Когато езикът му най-накрая намери пролука през устните й и започна трескаво да шари в устата й, тя почувства, че топли вълни обливат цялото й тяло.

Това здравата я стресна.

Никога през живота си Кейт не бе изпитвала страх, че ще загуби своята същност... душата си, всичко онова, което я правеше Кейт Маккензи — двайсет и шест годишната стара мома. И това никак не ѝ хареса. Трябваше да спре веднага, защото после щеше със сигурност да съжалява. С огромни усилия на волята се опита да постави под контрол чувствата си. Захапа така силно езика на Робин, че той извика от болка и я отблъсна силно от себе си. Тя едва не падна от този тласък, но успя да се задържи и му хвърли лукава усмивка.

— По дяволите, Кейт, какво правиш! Никога ли не те е целувал мъж?

— Не и затворник, и естествено не по този начин — троснато отговори Кейт като тръсна глава и красивите ѝ къдрици подскочиха. — Отсега нататък си дръж ръцете, към мен ще се обръщаш само по работа, за неща, свързани със задълженията ти във фермата.

Тя му хвърли още един гневен поглед и бързо се отдалечи.

Робин я проследи с поглед, устните му бяха влажни, а очите студени като лед. И въпреки че беше страшно ядосан, не можеше да не признае, че тя наистина бе прекрасна. Толкова горда, високомерна и толкова... дяволски привлекателна! Достатъчно беше да се потопи в хипнотизиращата синева на очите ѝ, за да забрави за всичко друго и да иска единствено тези очи да потъмнеят от страст. Страст към него и към всички онези прекрасни неща, които би искал да ѝ направи или заедно двамата да направят. Кейт не можеше дори да си представи колко е привлекателна. Истинско чудо бе, че до този момент бе останала неомъжена, може би причината се криеше в острия ѝ език. Тялото ѝ бе просто създадено за любов. Позастаряла девственица, усмихна се в себе си Робин.

Но внезапно усмивката застина на устните му. Дали Кейт Маккензи би наистина девствена? Нима не се е намерил нито един мъж за тези двайсет и шест години, който да я е разчувствал достатъчно и да я е направил жена? Тези мисли малко го плашеха и той тръсна глава, сякаш искаше да ги изхвърли от ума си. Едва ли ще му е лесно на този смелчага, който реши да се люби с мис Катрин Моли Маккензи. Тя без съмнение ще изцеди всичките му сили. Но като си помисли за това, Робин реши, че никак няма да му е зле, а въображението му вече рисуваше страстните любовни часове, които би искал да прекара с Кейт.

След няколко дни в имението се появи още един посетител — този път най-неочаквано. През това време Кейт бе разговаряла с Робин съвсем малко, главно във връзка със задълженията му във фермата и нищо лично. Той се бе отбил един-два пъти да види Уилям, но Кейт се опитваше да ограничи тези посещения, като напомняше за препоръката на лекаря относно вълненията и стреса. Робин не се виждаше из околността, когато в двора влезе непознат, яздец хубав кон.

Той скочи пъргаво на земята, завърза коня към гредата на верандата и се приближи към входната врата. Кейт отвори едва след третото почукване. Тя бе доста учудена, като видя непознатия пред вратата.

Той бе около тридесет и пет годишен, висок и строен, с кафява коса, светлосини очи и тънки мустачки, които се извиваха красиво върху горната му устна. Беше по-скоро симпатичен, отколкото красив като Робин, например. Щом видя Кейт, сърдечно се усмихна.

— Казвам се Роналд Потър. Живея недалеч от тук и минах да ви поднеса почитанията си. Познавах добре чичо ви и с прискърбие разбрах за смъртта му. Той просто не можа да преживее трагичната кончина на дъщеря си.

— Защо не влезете, мистър Потър — покани го Кейт, като отвори широко вратата, за да му направи път да мине. — Татко спи в момента, но очаквам скоро да се събуди и сигурно ще иска да ви види.

Тя тръгна напред към всекидневната. Потър учтиво я изчака, докато седне, и едва след това се настани срещу нея.

— Казахте, че сте наш съсед? — каза Кейт в желанието си да започне някакъв разговор.

— В известен смисъл. След като 102-ро формирование бе разпуснато, купих земя и се настаних в Хокесбъри.

— Значи сте били в наказателния корпус — досети се Кейт.

— Точно така — Потър изпъчи гърди, явно доволен, че Кейт знае за наказателния корпус.

— Какво ви накара да се установите в Ню Саут Уейлс?

— Това е място, което предлага големи възможности — отвърна многозначително Потър. — Имах щастието да купя парче от най-

добрата земя в Хокесбъри и реших да се заселя тук, да създам семейство.

— Трябваше да доведете и съпругата си, за да се запознаем, мистър Потър.

— Нямам съпруга, мис Маккензи, но с удоволствие бих се оженил, стига да намеря подходящ човек — Потър я изгледа продължително, сякаш искаше да ѝ подсказе, че я намира доста привлекателна. — След като първоначално купих имението на Флетчър, след това взех и още земя и възнамерявам да създам най-голямата ферма за отглеждане на овце в цял Ню Саут Уейлс.

— Купили сте имението на Флетчър — остро попита Кейт. — Правилно ли чух? За Робин Флетчър ли става сума?

— Да, управителят на вашето имение. Земята му беше конфискувана, след като бе осъден по обвинение, че е помогнал на избягал затворник. Аз купих имението. Предполагам, че той не ви създава проблеми. Но ви съветвам все пак да бъдете внимателна, мис Маккензи, този човек е доста опасен.

— Ще го имам пред вид, мистър Потър.

— Ако имате някакви проблеми с Флетчър, моля ви, веднага ми съобщете. Имам доста голямо влияние в областта и мога да накарам да му отнемат разрешителното за преждевременно освобождаване. Ако се наложи, бих могъл и да го върна обратно на работа в мините.

Кейт цялата потрепера, като видя студената му, лишена от всякаква топлинка усмивка.

— Изглежда, че не обичате особено Робин Флетчър — невинно любопитства тя.

— Той не е нищо повече от един затворник, а аз се стремя да стоя колкото се може по-надалеч от затворниците. Сегашният губернатор Маккери е готов да назначи такива бивши затворници дори за магистрати. Ако питат мен, това би било огромна грешка. В Ню Саут Уейлс би трябвало да има две категории хора — една на заселниците и другата на бившите затворници. И никакво смесване между тях не бива да се допуска.

— Вие явно не се отнасяте с особени симпатии към затворниците, мистър Потър. А какво мислите за хора като Кейси, съпругата на Деър Пенрод? Вероятно има и много други като нея, станали вече почтени граждани, които не причиняват никому зло.

— Кейси О'Кейн — с горчивина повтори Потър. Името ѝ породи у него десетки спомени, повечето неприятни. — Бих могъл да ви разкажа доста неща за Кейси. Познавах я дори преди да отиде на работа като прислужница в имението на Пенрод. Тя хладнокръвно уби един човек, чували ли сте за това? Деър Пенрод не можа да се въздържи и започна любовен роман с нея, въпреки че все още беше женен за дъщерята на Тед. Всички знаят, че синът им е заченат още докато Деър бе женен за Мърси Маккензи. Кейси бе просто една уличница. Опита се и мен да изкуши, както постъпваше с всеки мъж, който се появеше пред очите ѝ. Сигурен съм, че е спала с всички мъже в имението на Пенрод. По същия начин постъпи и с Робин Флетчър. Можете да го попитате. Не вярвам да отрече, че с Кейси са били любовници.

Естествено, Роналд Потър спести доста от истината. Не спомена, например, че бе положил изключителни усилия да раздели Деър и Кейси, нито пък това, че по негово настояване Робин бе изпратен във въглищните мини. Той се бе опитал да изнасили Кейси и може би щеше да успее, ако мъжете от семейство Пенрод не бяха пристигнали в решителния момент. Този долен и порочен човек никога не можа да прости на Кейси и на Пенродови за това, че провалиха плановете му. Но участието му в наказателния корпус го бе направило богат и един ден щеше да си разчисти сметките с всички.

Кейт бе наистина изумена. Изглежда, че похожденията на Кейси бяха обществено достояние, както и връзката между нея и Робин. Но те и двамата с Робин твърдяха, че са просто приятели. На кого трябваше да вярва? Внезапно вратата се отвори и в стаята влетя като ураган Робин. Очите му потъмняха от гняв, когато видя Потър.

— Какво по дяволите търсиш тук, Потър?

— Ти да не би да следиш кой посещава мис Маккензи? — заядливо му отвърна Потър. — Ако искаш толкова да знаеш, дойдох да поднеса почитанията си. Съседи сме, ако не си забравил.

— Как бих могъл да забравя? Ти купи на безценица земята ми, след като несправедливо ми я отнеха. Веднага се махай оттук.

— Робин — извика Кейт, шокирана от грубостта му. — Това е моят дом и ти нямаш право да се отнасяш така непочтително с мистър Потър.

— Ти не познаваш този човек, Кейт. Нямах представа на какво е способен, нито можеш да си представиш какви пъклени планове се въртят в главата му.

— Кейт? — повтори Потър като я изгледа доста нагло. — Вие позволявате на един затворник да фамилиарничи така с вас?

— Нищо не съм му разрешила — сръза го Кейт, като изпита желание час по-скоро да се отърве от него. — Робин се държи, както желае. Татко има доверие в него, а аз пък се доверявам на оценката на татко. Може би той вече се е събудил, мистър Потър. Ако почакате тук, аз ще отида да видя дали ще може да ви приеме.

Тя погледна умолително Робин и напусна стаята.

— Стой настрана от Кейт, Роналд — предупреди го Робин, веднага след като тя напусна стаята. — Няма да ти позволя да я нараниш.

— Дори и глупакът може да забележи, че тя е на възраст, на която една жена не се нуждае от защитници — злобно се усмихна Потър. — Да не искаш да кажеш, че е девствена? Би било изумително, като се имат предвид годините ѝ. Освен това, кой те е назначил за неин защитник? Чух, че баща ѝ е болен и едва ли ще оздравее. Мис Маккензи ще има нужда от мъж, който да я закриля, след като той си отиде. Защо пък аз да не се заема с това?

— Защото ти си последният човек, от чийто съвет Кейт ще има нужда. А и съветът ти ще облагодетелства единствено теб самия. Не съм забравил как постъпи с Кейси, нито дългите месеци, през които трябваше да копая въглища в мините заради теб.

— Все още се пишеш защитник на Кейси О'Кейн, а? Винаги съм мислил, че тя е просто една уличница.

Потър едва изрече тези думи и Робин скочи разярен. След като измъкна Потър от стола, Робин го удари силно, от което Потър загуби равновесие и политна встрани. Робин се готвеше да го удари и от другата страна, но в този момент Кейт влетя в стаята.

— Робин, спри! Как си позволяваш да се държиш така с гостите ми? Мистър Потър не е направил нищо, с което да заслужи подобно отношение. Държа се съвсем почтително и възпитано. Не бих могла да му се сърдя, ако след този инцидент престане да се отбива у дома. Защо се месиш? Напълно съм в състояние да си грижа сама за себе си и сама да подбирам компанията си. Моля те, напусни.

Думите ѝ му подействаха като студен душ и Робин пусна с нежелание Потър.

— Единственото нещо, което бих искал да кажа, е, че имаш лош вкус, Кейт — кисело отбеляза той. — Ако не вярваш на мен, можеш да попиташ Деър. Или Кейси. Те могат да ти разкажат с часове за лейтенант Роналд Потър, и сигурен съм, няма да чуеш нито една добра дума за него — и като се въртна рязко, Робин напусна стаята.

— Съжалявам, мистър Потър — извини се Кейт. — Може би си мислите, че съм лоша домакиня. Вярвам, че не ме обвинявате за избухването на Робин. Той така си се държи.

— Бих се чувствал много по-добре, ако се обръщаш към мен просто на малко име — Роналд. А аз ще те наричам Кейт. Нали сме съседи, все пак.

— Както искаш, Роналд. Татко е вече буден и с удоволствие ще се запознае с теб. Но моля те, не се задържай дълго при него, той е много болен.

— Разбира се, Кейт, ще остана само няколко минути.

— Как смееш, Робин Флетчър! Как смееш да се държиш по такъв начин с мой гост! Да не мислиш, че съм дете, което трябва постоянно да се пази?

Веднага след като Потър си отиде, Кейт потърси Робин и изля целия си гняв върху него.

— Тръгна ли си той — бавно попита Робин.

Кейт успя да го открие чак в конюшната и бе доволна, че ще може да си поприказва с него, без никой да ги безпокои.

— Тръгна си, но съм сигурна, че ще дойде пак. Видя ми се приятен човек.

— Наистина си страшна в оценките си за хората, Кейт — подразни я Робин.

За да се поуспокои малко след срещата си с Потър, Робин грабна вилата и започна да прехвърля сеното от една от купите. Кейт не можеше да откъсне очи от силните му бицепси, блеснали от потта, нито от здравите мускули на краката му, които се открояваха при всяко движение под молескиновите му панталони. За миг погледът ѝ се закова и в най-опасната област, но тя отмести виновно очи веднага

щом осъзна, че го зяпа глупаво между краката. Робин забеляза погледа ѝ и се усмихна. Значи силната и твърда мис Кейт Маккензи все пак не бе толкова безразлична към него, колкото си представяше, помисли той с удоволствие.

Напълно объркана, Кейт не можеше да си спомни дали Робин бе отвърнал нещо на обвиненията ѝ.

— Какво? Какво каза?

— Казах, че не бива да гледаш един мъж по този начин. Можеш да си навлечеш неприятности.

Бузите ѝ в миг пламнаха и тя започна да се оправдава:

— Аз... аз не съм гледала. Аз... просто...

— Ела при мен, Кейт.

— Не.

— Казах ти, ела при мен.

Кейт с изненада установи, че краката ѝ се подчиняват на думите му. Те я заведоха само на инчове разстояние от него, така че долавяше приятната миризма на мъжка пот, дъха на сено и коне, както и един специфичен, само негов мирис. Инстинктът ѝ подсказваше, че това е мирисът на мъжкото желание и тя съвсем не беше безразлична към него.

— Сега ще те целуна, Кейт.

— Не.

— Тогава ще те прегърна. Ще погала гърдите ти... те наистина са прекрасни. Едри и приятно закръглени. Обзалагам се, че зърната им са...

— Господи, ти си ужасен! Защо ми говориш всичко това? Ако искаш да ме шокираш, няма да успееш. Думите ти не ми въздействат по никакъв начин.

— Така ли? Аз пък мислех, че ме харесваш като мъж.

— Ти си затворник, който работи за мен — каза Кейт с колкото се може по-твърд глас.

— Млъкни, Кейт, за да мога да те целуна.

Внезапно устата ѝ се затвори и Робин се възползва от мълчанието ѝ, за да впие устни в нейните. Целувката му бе предизвикателна, подканяща — целувка, на която човек трудно би могъл да устои. Независимо от съпротивата на разума си, Кейт се подчини на влудяващата му страст, позволи му да проникне с език

навътре в устата ѝ. Той сякаш проникваше в цялото ѝ тяло и Кейт имаше чувството, че преди просто не е била истински жива. Устните ѝ горяха като огън, а коленете ѝ трепереха от слабост.

Но тя мразеше това, мразеше тази своя слабост, мразеше цялото това състояние, до което я довеждаше Робин Флетчър.

Когато устните му се откъснаха от нейните и започнаха нежно да докосват врата ѝ, Кейт си отдъхна с облекчение, вече можеше да събере мислите си. В този миг ръцете му се спусната към гърдите ѝ и започнаха да правят всичко онова, за което ѝ бе говорил преди малко — галеха, въртяха се, а пръстите му притискаха здраво зърната ѝ. Кейт се чувстваше прекрасно, но трескаво мислеше, че трябва или да отблъсне веднага Робин или да се предаде и да поиска още. Избра първото, стисна здраво юмрук и с всички сила го стовари в корема му.

— О-о-о! По дяволите, Кейт, защо правиш това, след като знаеш, че ти е приятно!

— Да не мислиш, че ми е приятно да ме опипва някакъв си затворник? — изкрещя Кейт, изпълнена с противоречиви чувства. — Ако баща ми не се нуждаеше толкова много от теб, щях да настоявам да те пратят отново да копаеш въглища в мините.

Очите на Робин се присвиха заплашително.

— Какво знаеш ти за въглищните мини?

— Знам, че Роналд те е пратил там, след като си извършил ново престъпление наскоро след освобождаването ти. Роналд каза, че същото може да ти се случи отново, ако не се държиш както трябва.

— Роналд, така ли. Доста бързо се сближихте. Чудя се защо ли се мъча да те предпазя. Как можеш да се довериш на човек като Портър, след като е толкова лесно да научиш истината за него — просто попитай Деър или Кейси.

— Може и да ги попитам — каза Кейт, — макар че Роналд ми разказа такива ужасни неща за Кейси.

— Не се и учудвам, че го е направил. И нима ти му повярва?

— Аз... аз просто не знам на кого да вярвам.

Неочаквано Робин вдигна очи и се загледа към вратата, а Кейт се обърна, за да види какво бе привлякло вниманието му. На входа стоеше една жена, а слънчевите лъчи зад гърба ѝ детайлно открояваха пищната ѝ фигура. Беше Лизи. Тя се бе вторачила но особен начин в Кейт и Робин. Едва в този момент на Кейт ѝ хрумна, че бе застанала

толкова близко до Робин, че телата им се докосваха. Проклинайки едва чуто, тя се отдръпна назад, но вече бе твърде късно — Лизи си бе направила съответните заключения.

— Мен ли търсиш, Лизи?

— Да, баща ви ви вика, господарке — отвърна Лизи, като прехвърли погледа си върху Робин.

Кейт кимна и тръгна веднага напред, само след миг профуча край Лизи и излезе от конюшната. А когато се обърна след малко, забеляза, че Лизи се бе приближила към Робин и му се усмихваше изкусително. Кейт се усмихна подигравателно. Какво я интересува това? Дори и всички жени да се натискат на Робин Флетчър, тя няма да му се даде.

Дните минаваха и Уилям Маккензи все още се държеше, което наистина учудваше д-р Проктър. След първото си посещение той бе готов да се закълне, че Уилям няма да живее дори седмица. Но мина вече доста време и старецът, макар че бе доста зле, все още упорито се бе вкопчил в живота. Тази упоритост бе наследила от него и дъщеря му. Д-р Дан често посещаваше имението Маккензи и състоянието на Уилям не бе единствената причина за това. Той харесваше Кейт и му бе приятно в нейната компания.

Д-р Дан не беше единственият посетител на Кейт през този период. Роналд Потър също се появяваше много по-често, отколкото Робин би искал. Но след като Кейт така го наруга за обидата, която бе нанесъл на Потър при първото му посещение, той благоразумно изчезваше, щом Потър се появеше в имението. След случката в конюшната Робин почти непрекъснато мислеше за Кейт. В началото реши, че просто има нужда от друга жена, за да забрави за нея. Два пъти ходи да види Серина, но и двата пъти не можа да се люби с нея. Мислите му бяха заети непрекъснато с Кейт, представяше си я как лежи под него, как невероятните ѝ очи блестят от страст, а красивата ѝ коса се е разпръснала, като ореол около лицето ѝ. Нима беше полудял, по дяволите? Кейт не бе жена за него, те двамата просто не можеха да се понасят. Достатъчно бе да прекарат само две минути заедно и кавгата вече избухваше. Ако Кейт въобще мислеше за него, то със сигурност изпитваше единствено отвращение.

Един ден се появи Деър, усмихнат до уши. Той се насочи право към Робин, като размахваше някаква хартия.

— Ето го, Робин. Документът за помилването ти. Вече си свободен човек.

Деър бе обхванат от истинска еуфория, грабна Робин и го притисна така силно към себе си, че той почти изгуби дъх.

После Робин взе документа от ръката му и започна бавно и внимателно да го чете. Толкова дълго бе чакал това, че сега му се струваше, че направо е станало чудо. Свободен. Най-накрая бе свободен. Кейт нямаше вече право да го нарича затворник. Не можеше и да гледа с високомерие на него. Господи, колко добре се чувстваше в този момент. Обърна се към Деър и се опита да му благодари за всичко, но той въобще не искаше да го слуша.

— Никой не е заслужил свободата повече от теб, Робин — каза Деър като се усмихваше щастливо. — Трябва да съобщя новината и на Уилям. Той ще се зарадва не по-малко от мен на освобождаването ти. Макар че може би няма да му се иска да напуснеш фермата Маккензи. Все още отчаяно се нуждае от помощта ти.

— Да, Уилям действително се нуждае от мен, макар че дъщеря му не може да ме понася.

— Все още ли си на нож с Кейт? — подразни го Деър. — Очаквах, че след толкова време ще успееш да я опитомиш.

— Ти дори представа си нямаш що за чудо е тя — горчиво отвърна Робин.

— Кажй й за помилването си, Робин. Може би това ще промени отношението й.

— Нали съм си същият човек, какво значение има дали съм напълно свободен или не — разсъждаваше Робин. — Къс хартия не може да ме промени, нито пък ще промени чувствата на Кейт към мен. Освен това искам да ти кажа, приятел, че малко ме интересува какво мисли за мен мис Катрин Моли Маккензи.

— Май тази мис Катрин Моли Маккензи си я бива като жена — дяволито го погледна Деър. — Много повече си я бива от Серина Линч, например.

ПЕТА ГЛАВА

Няколко дни бяха необходими на Робин, за да осъзнае, че наистина е свободен човек и решението за това е взето окончателно. Трябваше да отиде до Сидни, за да получи документа за помилването си лично от губернатора Маккери и да посочи къде иска да му се предостави трийсетакровото парче земя, на което имаше право. Избра си земя близо до Парамата, малко встрани от долината Хокесбъри, защото там всичко бе вече взето — от спекуланти, които купуваха почти на безценица огромно количество земя, а също и от бивши затворници, които след освобождаването си според закона имаха право на трийсет акра. След като се върна от Сидни страшно му се искаше да поговори с Кейт, вече като с равен и я потърси из имението.

Намери я в кухнята, където даваше инструкции на Мод за обяда на Уилям. Бедният старец през последните дни почти не се докосваше до храната и отслабваше с всеки изминал час.

— Кейт, бих искал да поговоря с теб насаме — обяви Робин и забеляза любопитството, което се изрази на лицето на Мод.

Кейт се намръщи, но последва Робин в малката стая до всекидневната, предназначена за работен кабинет.

— За какво искаш да говориш с мен, Робин?

Кейт добре знаеше какво ще иска Робин. Сигурно щеше да й съобщи, че напуска, защото желае да се заеме с обработката на собствената си земя. Тя не можеше да го обвинява за това, дори напротив, прие с радост новината. Поздрави го специално с новото му положение, но не се впусна в много сърдечни обяснения, защото съзнателно се стремеше да се държи на дистанция от него. Усещаше, че просто не може да контролира чувствата си, когато бе с Робин Флетчър. А и той бе толкова избухлив и раздразнителен. Никой мъж досега не бе успявал да я накара да забрави всичко на този свят, а този го постигаше, но това никак не й харесваше. Освен това тя се чувстваше напълно способна да се грижи сама за фермата, не се нуждаеше от помощта му.

— Исках да ти кажа, че няма да ви оставя сами с баща ти, преди да съм намерил способен човек, който да се заеме с моята работа.

— Няма защо да се безпокоиш. Знам отлично какво трябва да се прави. Освен това си представям колко ти се иска да се заемеш със собствената си земя. Моля те, чувствай се свободен да си тръгнеш, когато пожелаеш.

— Мисля за баща ти, Кейт. Той ще бъде много притеснен от мисълта, че ти трябва да се заемеш с всичко, а знаеш какво казва лекарят за стреса. Знам какво мислиш за мен, но няма да нараня така баща ти.

— Колко си великодушен само — подигравателно каза Кейт. — Имаш ли пред вид някой, който може да те замести?

— Да, исках и за това да поговорим. Можеш ли да дойдеш с мен до Парамата? Чух за един човек там, със статут на преждевременно освободен, който търси работа. Мислех си, че може би ще искаш да поговориш с него преди да го поканим в имението и да го представим на Уилям.

Кейт помисли за миг върху предложението му и реши, че няма нищо да загуби, ако се съгласи. Баща ѝ, докато е жив, ще настоява за назначаване на опитен управител на имението.

— Кога ще тръгнем?

— Можеш ли да се приготвиш до един час?

— Разбира се. Татко ще спи почти през целия следобед, а аз и без това трябваше да ходя до Парамата за продукти.

— Ще приготвя колата и ще те чакам отвън — кимна Робин. — Сложи си шапка, декември е един от най-топлите месеци тук и слънцето е много силно.

След час Робин помогна на Кейт да се настани горе на седалката, после пъргаво подскочи и седна до нея. Дръпна силно юздите назад и двете бичета бавно потеглиха. Цели два часа се влачиха по разбития път, докато стигнат до процъфтяващата Парамата. В града все повече и повече се концентрираше търговията, богатите хора се преместваха тук, за да развиват по-оживен бизнес, появил се бе вече лекар, открита бе банка, както и множество магазини, в които можеше да се намери всичко необходимо за съществуването.

— Ти можеш да минеш по магазините, Кейт — предложи ѝ Робин. — А в това време аз ще потърся нашия човек. Чух, че работи

някъде наблизно. Ако не съм се върнал, когато свършиш, изчакай ме в колата.

Робин я хвана през кръста, за да я смъкне от колата и все още не я беше пуснал, когато на вратата на един от близките магазини се появи жена, която го повика по име и се спусна към него. Тя се хвърли на врата му, като почти избута Кейт встрани. Беше дребничка, с буйна съвсем светла коса, която очертаваше красивото ѝ лице. От сините ѝ, малко дръпнати настрана очи струеше толкова радост и топлина, докато тя поздравяваше Робин, че на Кейт ѝ стана малко неприятно.

— Робин, чухме чудесната новина! Никой не заслужава помилване повече от теб.

И сякаш за да потвърди убедеността си в това, което казва, тя се повдигна на пръсти и сърдечно го целуна по устните.

Робин се засмя, хвана я през кръста и я завъртя около себе си така силно, че полата ѝ се развя като ветрило и откри добре оформените ѝ глезени. Кейт бе доста възмутена от тази гледка.

— Наистина е чудесно, нали Серина — щастливо попита Робин.

— Какви са сега плановете ти — веднага полюбопитства Серина.
— Надявам се, че включваш и мен в тях.

По лицето на Робин не можеше да се разбере какво точно мисли в момента, нито пък дали плановете му за бъдещето включват и Серина Линч. Може би само преди няколко седмици той бе готов да направи предложение на Серина още в момента, когато получи документа за помилването си. С нейната зестра имаше намерение да купи още земя от бивши затворници, които бяха получили полагаемите им се трийсет акра, а след това бяха потънали в дългове. Богаташите обикновено се възползваха от факта, че те са принудени да продават земята си, но Робин бе решил и той да се сдобие с нещичко. Все още му се искаше да има своя земя, но след като срещна Кейт, Серина вече не му изглеждаше толкова привлекателна. Тя бе красива и имаше не малко кандидати. Така че със сигурност щеше скоро да си намери някой друг. Всъщност Робин бе убеден, че тя се среща и с други мъже, когато него го няма в града. Не беше от този тип хора, които ликвидират старите си връзки преди да са сигурни, че те все още няма да им са от полза.

— Все още не съм решил какво ще правя и кога точно ще се преместя на моята земя — обясни Робин. — Спестил съм почти

всичко, което получавах, така че ще успея да си построя хубава къща. Но едва ли ще напусна имението Маккензи, преди да съм намерил заместник. Уилям Маккензи е много болен и не мога да го оставя в този момент.

Едва сега Серина насочи погледа си към Кейт. И това, което видя, не ѝ направи никакво впечатление.

— Серина, това е Кейт Маккензи. Кейт, запознай се със Серина Линч. Баща ѝ е собственик на банка.

Кейт с раздразнение стисна зъби. Какво би трябвало да направи, за да научи Робин, че името ѝ е Катрин?

— Приятно ми е да се запозная с теб, Серина.

— Вие сте съпругата на новия собственик на имението Маккензи, нали така? — попита Серина.

— Не, аз съм дъщеря му.

— Дъщеря му? Може би единствената му дъщеря — подчерта Серина.

По тона ѝ Кейт се досети какво точно си мисли Серина за една жена на нейната възраст, която все още не се е омъжила, независимо как изглежда.

Робин издаваше някакви странни звуци и Кейт обърна поглед към него. С изненада видя, че той се смее. Погледна го заплашително, но това сякаш още повече го развесели.

— Може би ще те разочаровам, Серина, но аз не съм омъжена и се чувствам прекрасно. А сега ще помоля да ме извиниш, защото трябва да пазарувам.

Серина сви устни и се замисли, докато наблюдаваше как Кейт се отдалечава.

— Ах, каква неприятна жена — каза тя и ясно личеше, че Кейт напълно съответства на представите ѝ за стара мома. — Нищо чудно, че не се е омъжила досега, тя е така обикновена.

Обикновена? Кейт? Робин никога не бе възприемал Кейт като обикновена. Той лично би могъл да се закълне, че Кейт е стопроцентова жена, нежна и прекрасна.

— Заради мен ли дойде в града, Робин — тайнствено го попита Скрина. — Точно сега у нас няма никой, така че можем да прекараме чудесно. — Погледна го обещаващо и Робин много добре разбра

погледа ѝ, защото наистина в миналото често бе прекарвал чудесни часове с нея.

Макар че още нямаше и двайсет години, Серина Линч добре знаеше как да достави удоволствие на един мъж. Още първия път, когато се любиха, Робин разбра, че тя не беше девствена, но бе достатъчно деликатен, за да го прави на въпрос. Всъщност и не го интересуваеше особено как е загубила своята девственост още повече, че и той самият не беше самата невинност. Деър го беше предупредил, че са виждали Серина и с други мъже в града, както и че за нея се разпространяват какви ли не клюки. Но Робин предпочиташе да мисли, че клюките ги пускат главно тези, чието внимание е било отхвърлено от Серина. Същевременно Робин си даваше сметка, че не бива да очаква много от Серина. Тя обича да флиртува, бе доста опитна в леглото и сигурно ще му бъде вярна само ако я държи вкъщи и често ѝ прави деца. Не му беше много ясно защо тя така настойчиво се държеше за него.

— Много би ми се искало да прекарам няколко часа насаме с теб, Серина. — Това бяха лъжи, само лъжи. — Но имам работа в града. Обещах на Уилям Маккензи да намеря човек, който да ме замести във фермата. А и Кейт очаква да я върна вкъщи преди да се стъмни. Знаеш колко са опасни пътищата вечер.

Серина го гледаше с премежен поглед, като добре знаеше какъв обикновено е ефектът от този поглед върху мъжете. Но този път усилията ѝ бяха напразни. Робин изглеждаше доста притеснен, няколко пъти погледна нагам, накъдето бе тръгнала Кейт. Една ужасна мисъл внезапно се загнезди в съзнанието на Серина, но тя веднага я пропъди. Просто невъзможно и дори смешно беше да мисли, че Робин би проявил интерес към такава съсухрена стара мома, след като тя, Серина, е готова да му предложи задоволяване на всичките му желания. Би могла да има и други мъже, но искаше единствено Робин. Той бе чудесен любовник, така щедър в усилията си да ѝ създаде удоволствие, така красив и мъжествен. Още от самото начало за нея нямаше никакво значение фактът, че е затворник, тъй като знаеше, че влиятелните му приятели, семейство Пенрод, са се застъпили за освобождаването му и той скоро щеше да бъде помилван.

— Но скоро ще дойдеш да ме видиш, нали Робин — попита Серина и в гласа ѝ се усещаше разочарование. — Напоследък се

виждахме доста често и татко много те харесва. Сериозно бих помислила върху евентуално твое предложение за женитба, стига да го направиш.

Да се ожени за Серина? Изведнъж тази възможност му се стори съвсем непривлекателна. Може би Деър беше прав. Може би просто се бе заблудил. Деър щедро му бе предложил парите, от които се нуждае, и знаеше, че това бе съвсем искрено предложение. Робин наистина възнамеряваше да се ожени един ден, но вече не бе сигурен, че Серина е подходящата за него жена.

— Ще се опитам, Серина — неопределено каза той.

Тя го погледна с надежда, очаквайки много повече. — Що се отнася до предложението за женитба, може би ще поговорим някой друг път.

Думите му бяха доста неопределени, но Робин нямаше желание да се впуска в подробни обяснения в момента.

— Побързай, Робин, моля те, побързай — каза тя и отново се притисна силно към него и го целуна страстно по устните. — С това исках да ти подсказа какъв ще бъде отговорът ми, когато най-накрая решиш да споделиш с мен „плановете“ си.

Точно в момента, когато Серина целуна Робин, Кейт погледна към тях през прозореца на близкия магазин и се намръщи с отвращение. Тази малка никаквица, нима не може да прецени как се излага пред всички, помисли си Кейт. Как би могъл Робин да харесва една жена, която въобще не може да се контролира? Сигурно разочарованието от факта, че не може да има Кейси Пенрод, го бе тласнало към Серина. Това бе единственото сносно обяснение, което Кейт можа да измисли.

— Намерих човека, за когото ти говорих — каза Робин, когато се срещнаха по-късно при колата. — Казва се Джил Бенет, ето го, идва към нас.

Кейт обърна глава и видя един нисък, набит човек с оредяла коса, който се приближаваше към колата. И още от пръв поглед не го хареса. Очите му гузно се извъръцаха встрани, когато човек го погледнеше, а във физиономията му имаше нещо толкова свирепо, че кожата ѝ настръхна. Походката му бе прекалено наперена.

— Мис Маккензи, нали? — попита той, като я изгледа от главата до петите и в погледа му се четеше отвращение към целия женски род.

— Флетчър ми каза, че ви трябва управител за фермата.

— Може би — уклончиво отвърна Кейт и погледна към Робин, за да види дали и неговото мнение за Джил Бенет съвпада с нейното. Изражението му показваше, че и той не го харесва. — Къде сте работили преди?

Бенет се поколеба за миг, преди да отговори.

— Бях управител на фермата в имението на Партън — каза накрая.

Робин веднага го изгледа с подозрение. Имението на Партън. Наскоро бе плъзнала мълвата за връзката на дъщерята на Партън с един от затворниците, който работел във фермата. Той прелъстил момичето, а когато забременяло, се помъчил да й направи аборт и тя получила силен кръвоизлив, от което починала. Името на мъжа останало неизвестно, тъй като момичето умряло, преди да каже на някого кой е виновникът. Дали пък Бенет не е този злосторник, който така жестоко бе отнел живота на бедното момиче? И как би могъл да позволи на такъв човек да се навърта около Кейт? Тези мисли го накараха да даде категоричен отговор:

— Не мисля, че си подходящ за мястото — каза твърдо той. Кейт въздъхна с облекчение. Ако Робин не бе казал това, трябваше тя да го направи.

Инстинктивно Бенет усети, че Робин знае за мълвата около смъртта на Бетси Партън.

— Слушай, Флетчър, наистина имам нужда от тази работа — опита се все пак да настоява той. — Нямам нищо общо с онази история с дъщерята на Партън.

Кейт нямаше ни най-малка представа за какво намеква той, но побърза да изрази и своето мнение за назначаването му.

— Робин е прав, мистър Бенет. Не мисля, че сте подходящ.

Лицето на Бенет почервения от гняв, а очите му се присвиха застрашително.

— Не съм подходящ, а? Сигурно предпочиташ красив бик като Флетчър, който да ти вдига полата всеки път, когато ти се прииска? Ако става дума за това, можеш да разчиташ на мен. Досега оплаквания не е имало.

Кейт се задъхваше от гняв, но не каза нито дума, само се приближи по-близо до Робин. Този човек може би беше луд.

— Махай се, Бенет. Чу какво каза мис Маккензи. Не мога със сигурност да твърдя, че си виновен за смъртта на дъщерята на Партън, но не бих желал да се навърташ около мис Маккензи.

— Чух, че старият Маккензи скоро ще умре — не се отказваше Бенет. — А кой мъж би изпълнявал заповедите на една жена? Тя ще има нужда от човек като мен, който да се оправя със затворниците.

— Едва ли. Повечето от затворниците, които работят във фермата, са кротки — противопостави му се Робин. — Освен това вече решихме окончателно. Нямаме нужда от теб в имението Маккензи.

— Не може ли жената сама да говори?

— И аз ви казах същото — потвърди Кейт.

— Дяволска кучка — изруга Бенет като си тръгваше. — Един ден и ти ще си намериш майстора.

— За какво всъщност говореше той — попита Кейт, след като мъжът се изгуби надолу по уличката. — Не разбирам защо споменавахте за имението на Партън.

— Ще ти кажа по пътя за вкъщи. Готова ли си да тръгваме?

— Повече от готова.

— Какъв ужасен човек — потрепери Кейт. — Горкото момиче.

Те пътуваха обратно към имението Маккензи и Робин току-що бе разказал на Кейт за случилото си във фермата на Партън и защо не би искал да се довери на Бенет.

— Не е доказано, че той е извършил това, Кейт, но ми се струва, че не би трябвало да рискуваме. Ако знаех, че е работил във фермата на Партън, нямаше да позволя да се среща с теб.

— Не съм и предполагала, че съществуват такива хора.

— Това е наказателна колония. По-трудно е да се намерят честни мъже, отколкото такива като Джил Бенет. Но не бива да мислиш, че всички затворници са като Бенет, някои са били изпратени тук и за съвсем незначителни престъпления — обясни Робин. — Ето Мод, например. Тя е откраднала един хляб, за да нахрани умирация си мъж. Лизи пък е осъдена за проституиране. Не всеки е крадец, убиец или изнасилил някого.

— А ти, Робин, какво е твоето престъпление — попита Кейт, като се запъна.

— Какво значение има това? Нима не можеш да прецениш що за човек съм по това, което знаеш за мен, а не по извършеното от мен престъпление? Може би времето, прекарано в наказателната колония, ме е променило? Може би не съм вече този човек, който пристигна преди години в Ню Саут Уейлс?

— А може би пък аз просто се опитвам да те разбера — раздразнено му отвърна Кейт.

— Аз наистина имам нужда да ме разбереш, Кейт. Затова и споменах, че годините, прекарани тук, са ме променили. Бях съвсем млад, когато пристигнах, бях доверчив и лекомислен. Животът ме научи да не вярвам на никого, с изключение може би на семейство Пенрод. Вече не мисля, че правото на живот ми е подарено завинаги, не вярвам в добрата природа на хората. Научих се да бъда твърд, груб и... по дяволите, дори безмилостен.

Кейт затаи дъх и гледаше с изумление този Робин, когото въобще не познаваше. Тя бе установила, че понякога става доста груб, но нямаше ни най-малка представа какви трудности бе преживял, колко несправедлив е бил към него животът и колко дълбоко го бе наранило това. Сякаш за миг надзърна в душата му и се изплаши от това, което видя. Но имаше моменти, когато успяваше да пробие твърдата фасада и откриваше един съвсем друг човек. Кой беше истинският Робин Флетчър? Всъщност това нямаше особено значение за нея. Робин щеше да си тръгне скоро и да освободи живота ѝ от натрапчивото си мъжко присъствие.

Кейт мълчеше, като се наслаждаваше на красивата гледка наоколо и на девствеността на гората, която се простираше от двете страни на пътя. Вече можеше да разпознава различните видове дървета. Черната австралийска акация с прекрасните ѝ цветове, дърветата, които приличаха по форма на бутилка, и достигаха до седем фута в диаметър, тревистото дърво, сивото мангрово дърво, особения дъб с листа като иглички, и разбира се, евкалиптите. От време на време от гората изскачаше по някое малко кенгуру и прибягваше през пътя. Тя бе така потънала в размисли за красотите на австралийската природа, че не бе забелязала, че Робин е спрял колата.

— Стой спокойно, Кейт.

— Какво — погледна го тя с уплашени очи. — Какво се е случило?

— Бандитите. Може би всеки момент ще ни нападнат.

Той изрече всичко това с такова спокойствие, че Кейт се чудеше дали наистина говори сериозно.

Точно в този момент забеляза петимата мъже, въоръжени до зъби с каквото им е попаднало — от копия до ножове, се бяха появили като изневиделица от гората и сега стояха пред тях.

— Господи!

— Не се паникьосвай и ме остави аз да говоря — прошепна й Робин. — Разбирам тези хора, отчаянието им и пълната им безнадеждност.

Кейт въздъхна силно, като се опита да овладее страха, който се надигаше в гърлото ѝ.

— Е, приятели, я да видим на какво сме попаднали — извика единият от мъжете, като изгледа предизвикателно Кейт и облиза устни. — Май ни провървя тази нощ.

Робин проклинаше наум, че няма никакво оръжие в себе си и се чудеше как ще измъкне Кейт от тази каша.

Един от бандитите се приближи до колата и посегна към Кейт. Тя изпищя, Робин го изрита силно и той падна на земята. В този момент и останалите мъже се нахвърлиха върху колата и въпреки че Робин се бореше отчаяно, той скоро бе повален на земята. Един от бандитите здраво стискаше Кейт и тя стоеше няма от ужас, докато гледаше как останалите удряха Робин. Някои започнаха да търсват из колата и измъкнаха всичко, което Кейт бе купила в Парамата.

— Вземете всичко и ни оставете да си ходим — каза Робин, като с мъка се опитваше да се изправи на крака. — Или поне пуснете дамата да си тръгва. Не виждате ли, че и аз самият съм затворник като вас, защо нападате и свои?

— Ти не си свой. Дори и да си затворник, сигурно си с разрешение за преждевременно освобождаване и скоро ще бъдеш напълно свободен. А ние никога няма да бъдем свободни. Сами трябва да намираме храна и жени, когато ни се открие възможност.

— Аха — повториха в хор останалите, като гледаха с лакоми очи към Кейт.

Кейт се дърпаше отчаяно, а очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Вече ѝ беше ясно, че тези бандити се готвят да убият Робин, а след това да я изнасят и да убият и нея. Тя се оглеждаше с надежда наоколо,

търсеца в отчаянието си някой, който да ѝ помогне, макар да знаеше, че това е почти невъзможно.

Точно тогава го видя. Той се появи величествено от гората, не човек, а истински гигант — гърдите му бяха широки и неподвижни като стена, рамената му внушителни, а вратът му дебел и як като на бик. Носеше брада, а косата на главата му, както и космите по откритите части от тялото му бяха прошарени. Крайниците му съответстваха на цялата му фигура — краката му бяха яки като стволове на дървета, а мускулите ясно се очертаваха по ръцете му. Кейт направо онемя като го видя и сигурно щеше да припадне в същата минута, ако Робин не бе започнал истерично да се смее. Тя го погледна с изумени очи сякаш бе луд и реши, че направо се е побъркал при вида на този гигант, който би могъл да го смачка само с едната си ръка.

— Големия Джон е — извика един от мъжете. — Ела да видиш на какво попаднахме, приятел.

— О, Арти, това е Робин Флетчър с една дама. Май сте направили грешка този път.

Нямаше човек, живял в Ню Саут Уейлс от времето на губернатора Блай, който да не познава Робин Флетчър, семейство Пенрод и Кейси О'Кейн.

— Пуснете го.

Мъжете моментално се подчиниха на заповедта му. Никой не спореше с Големия Джон.

Големия Джон протегна огромната си ръка към Робин и той я сграбчи с благодарност, като едва се държеше на краката си. Целият беше в синини и имаше чувството, че го боли навсякъде. След като бе освободен от възглицните мини, Робин бе срещал няколко пъти Големия Джон. Гигантът сякаш се появяваше като изневиделица, точно когато никой не го очакваше.

— Коя е дамата — попита Големия Джон като посочи с палеца си към Кейт, която вече се бе поуспокоила малко и стоеше мълчаливо.

— Кейт Маккензи — обясни му Робин. — Баща ѝ е новият собственик на имението Маккензи. Тя ми е шефката.

Последната забележка явно направи доста силно впечатление на бандитите.

— Маккензи — повтори Големия Джон, като повдигна вежди, сякаш се мъчеше да си припомни нещо. — Искаш да кажеш, че тя е роднина на онази жена, която се опита да вкара Кейси отново вътре?

— Кейт не е като Мърси — увери го Робин.

— Значи дамата е твоя шефка?

— Да, баща ѝ е много болен и не може да работи, така че Кейт ръководи фермата с моя помощ.

— Една жена?

— Да — излъга Робин, без да обръща внимание на опитите на Кейт да протестира.

— Чух, че вече си помилван — каза Големия Джон.

— А-ха — усмихна се Робин, — свободен съм като птичка.

— Желая ти късмет, Робин Флетчър. Със свободата и с тази жена. Като я гледам, май ще свърши работа.

С гръмогласния си смях Големия Джон направо разтърси околността и извади Кейт от вцепенението ѝ.

— Аз не съм...

— Мълчи, Кейт — тихо я срязва Робин. — Поне веднъж направи това, което ти казвам. — После се обърна към Големия Джон: — Можем ли вече да си тръгваме?

— Никой няма да навреди на теб и на твоята жена, Робин Флетчър.

— Вземете продуктите. Ние можем да си купим други.

— Но как така — опита се да протестира Кейт, но предупредителният поглед на Робин я накара да млъкне.

Големия Джон направи знак на приятелите си и те в миг отнесоха всичко, което Кейт бе купила през деня. С мъка сдържайки гнева си, тя стоеше неподвижно и гледаше с омраза към бандитите, които откъгнаха всичко ценно от колата и изчезнаха в гората. Големия Джон остана последен.

— Как е Кейси — попита той и Кейт бе изумена от нежните нотки в гласа и от изражението, което се появи на лицето на гиганта. Нима всички тук бяха влюбени в Кейси Пенрод?

— Двамата с Деър се обичат както в първия ден, когато се срещнаха — каза Робин. — Имат вече две деца.

Имаше ли в гласа му някаква нотка на съжаление, чудеше се Кейт. Или тъга в очите му?

— Кажи ѝ, че Големия Джон ѝ изпраща почитанията си. Кажи ѝ също, че ако някога има нужда от мен, веднага ще дойда. — След тези думи той се обърна и се изгуби бързо в сянката на евкалиптите.

— Качвай се в колата, Кейт, и да се махаме по-скоро отгук. Нямам много вяра на тези мъже, ако се измъкнат от контрола на Големия Джон.

Нямаше никаква нужда да я подканя повече. Скоро те потеглиха надолу по пътя.

— Какво искаше да каже Големия Джон за братовчедка ми Мърси и за опитите ѝ да навреди на Кейси — попита Кейт. — Чичо Тед никога не е споменавал такова нещо.

— Не е моя работа да ти разказвам, Кейт. Ако Кейси смята, че трябва да знаеш за това, сигурно сама ще ти разкаже.

Кейт се замисли за малко, а след това каза:

— Струва ми се, че има доста неща, които не мога да разбера, но един ден ще разнищя цялата тази история.

Робин не отговори нищо, а след няколко минути си бяха вече вкъщи.

— Иди при баща си, докато разпрегна колата. И аз ще дойда след малко и ще му обясня защо сме се забавили. Не бих искал да го тревожа, но той все пак трябва да знае за рисковете, които съществуват, когато човек живее в наказателна колония.

Не след дълго Робин влезе в стаята на Уилям. Бедният старец с всеки изминал ден изглеждаше все по-зле. Кожата му бе бледа, очите му бяха потънали дълбоко в слепоочията, а бузите му — хлътнали. Кейт се бе навела над него и оправяше възглавницата му, като същевременно нежно го мъмреше, че не се е докоснал до чудесната храна, която му бе приготвила Мод.

— Стига, Кейт — раздразнено каза Уилям. — Закъсняхте. Очаквах да се върнете преди часове. — В този момент забеляза на вратата Робин и му направи знак да влезе. — Влез, Робин. Намерихте ли човека, когото търсехте?

— Да, но той не се оказа подходящ. Ще намерим друг.

— Наистина ли твърдо си решил да напуснеш — въздъхна Уилям.

— Рано или късно това трябва да стане, Уилям. — Робин погледна към Кейт и добави: — Каза ли му какво ни се случи по пътя?

— Не, може би...

— Какво ви се случи — попита Уилям с явна тревога гласа.

— Искам Уилям да знае опасностите, които съществуват за една жена в наказателна колония, Кейт — настоя Робин. — След като си тръгна, няма да можеш да пътуваш никъде сама. Бяхме нападнати от бандити, Уилям. Загубихме провизиите, които бяхме купили, но поне спасихме живота си.

— Бандити! — Лицето на Уилям се зачерви от безпокойство — за първи път от седмици на това лице се появи цвят. — Какво по-точно се случи?

Робин му разказа една по-мека версия на нападението.

— Благодаря на бога, че този Голям Джон се е случил там. Явно ти и семейство Пенрод имате полезни приятели. — После той се обърна към Кейт: — Не бива да излизаш никъде сама, дъще. Днешната случка още веднъж потвърждава, че няма да можеш да се справиш тук сама, след като аз си отида.

— Ти ще оздравееш, татко.

— Кейт, Кейт, погледни истината в очите, аз никога няма да оздравея. Истинско чудо е, че все още съм жив. Остави ни, дъще, искам да разговарям насаме с Робин.

— Наистина ли се налага?

— Да, бъди добро момиче и прави каквото ти казвам. Помни, че никога не бих направил нещо, което да те нарани.

Странните му думи доста я озадачиха. Но тъй като не искаше да го тревожи повече, тя тихичко излезе от стаята, като хвърли гневен поглед на Робин, преди да затвори вратата. Ако Робин не бе настоял да разкажат на Уилям за нападението, той нямаше да е сега толкова разстроен.

— Благодаря ти, че ми разказа какво се е случило днес, Робин — каза Уилям. — Кейт ми е толкова скъпа, че бих искал да е в безопасност и след като аз си отида — той погледна изпитателно Робин, сякаш искаше да се увери, че правилно ще разбере това, което щеше да му каже. — Дълго мислих върху създалото се положение и след доста колебания взех решение. Ти си добър човек, Робин, много добър човек. Искам на теб да поверя моята собственост и дъщеря си. Кейт има нужда от някой, който да се грижи за нея. Вярвам, че ако попадне на точния човек, тя би могла да бъде чудесна съпруга и майка.

Робин затаи дъх. Той знаеше. Знаеше какво ще последва и никак не му се искаше да го чуе. Уилям просто нямаше право да иска това от него.

— Искам фермата Маккензи да бъде твоя, след като аз умра, Робин. Моля те да се ожениш за Кейт.

ШЕСТА ГЛАВА

Робин внимателно подбираше думите за своя отговор. Не му се искаше да наранява Уилям, но не можеше да се съгласи и да бъде тласнат към нещо, за което ще съжالياва до края на живота си. Идеята да притежава фермата Маккензи бе наистина привлекателна за него. Той не би могъл да натрупа толкова земя до края на живота си. Но ако имаше на този свят двама души, които никак не си подхождаха, то това бяха те двамата с Кейт. Робин не бе сигурен, че ще може да свикне с непрекъснатите й язвителни забележки, с които го засипваше още на втората секунда от разговора им.

— Това, което искаш, е просто невъзможно, Уилям — бавно каза Робин. — Ние с Кейт не си подхождаме. Знаеш нейното отношение към затворниците. И двамата няма да бъдем щастливи. Нали не искаш това да се случи с дъщеря ти?

— Искам за нея най-доброто — отвърна Уилям, — и наистина вярвам, че тя се нуждае точно от мъж като теб, макар че и двамата все още не сте осъзнали това.

Думите му бяха изречени с толкова дълбока убеденост, че Робин просто се обърка и не знаеше какво да каже.

— Нали поне ще помислиш върху предложението ми — използва паузата и попита Уилям.

— Кейт ще бъде първата, която ще ти каже, че това просто е невъзможно, Уилям. Тя никак не ме харесва. Сигурно си забелязал, че непрекъснато се караме. Не е възможно да не си видял гневните й погледи, отправени към мен.

— Да — тържествено потвърди Уилям, като направи усилие да скрие усмивката, която се появи на бледото му лице. — Наблюдавах ви внимателно и видях двама души, силно привързани един към друг. Много хора са се женили, без да изпитват и частица от това. Нима не изпитваш нищо към Кейт? Или може би ще отречеш, че тя е красива и привлекателна?

Робин не би могъл да го излъже.

— Да, Кейт наистина е хубава, и привлекателна също. Достатъчно е само да я погледне човек, за да се увери в това. Що се отнася до по-силни чувства, никога не съм си позволявал дори да мисля за това. Кейт веднага би ме отхвърлила, дори ако я обичах. Тя е доста упорита жена, Уилям.

— Да, Кейт трудно се поддава на убеждение, но мисля, че ти си човекът, който бе могъл да се справи с нея. Все още не си ми отговорил: ще помислиш ли поне върху предложението ми?

— Добре — съгласи се без желание Робин. — Но мисля, че е достатъчно само да споменеш на Кейт за това свое решение, за да се откажеш веднага от него.

— Ще видим — упорито каза Уилям. Вече се уморяваше много бързо и сега се облегна назад върху възглавницата и затвори очи.

Робин си тръгна след малко като поклащаше глава и се подсмиваше. Представяше си как ще реагира Кейт, когато Уилям ѝ каже за решението си. Не би искал да присъства на подобна сцена.

Това стана късно същата вечер, когато Кейт се отби да целуне баща си за лека нощ. Той ѝ каза да седне, защото иска да си поговорят и тя се подчини.

— За нещо специално ли искаш да говорим, татко?

— Да, наистина специално. Твоето бъдеще, Кейт.

— Вече толкова пъти сме говорили за това — намръщи се Кейт. — Щастлива съм и така, както си живея сега.

— Доста мислех върху това, Кейт. Ти си добра дъщеря, съгласяваше се с мен за важните неща и все пак успя да запазиш своята независимост. Възхищавам ти се за това и знам, че то ще ти помогне, когато мен вече няма да ме има.

— Татко...

— Не, изслушай ме докрай. И двамата знаем, че няма да издържа още дълго и затова доста премислях кое ще бъде най-доброто за теб.

— Няма да се върна обратно в Англия при леля Еудора — твърдо декларира Кейт.

— Знам това, така че мисля, че намерих изход от нашата дилема. — Той въздъхна, изгледа внимателно Кейт и продължи: — Искам да се омъжиш за Робин, Кейт.

Столт падна назад, докато Кейт скочи на крака с разярено лице.

— Да се омъжа за Робин? Да не си полудял? Не мога да повярвам, че ми предлагаш да се омъжа за един затворник, за човек, способен на убийство.

— Знам всичко за Робин. Деър ми разказа при едно от посещенията си. Робин не е нито убиец, нито долен престъпник. Това, което е направил...

— Не ме интересува какво е направил, татко, няма да се омъжа за него. Кога успя да те обработи да вземеш това решение? Той иска единствено фермата Маккензи. Не притежава нищо освен тези трийсет акра некачествена земя и затова се опитва да спечели доверието ти. Колко време му трябваше, за да те убеди да направиш тази лудост?

— Идеята не е на Робин, Кейт, реших всичко сам. Ако само му дадеш възможност, ще се увериш, че Робин е честен човек, на когото може да се разчита. Убеден съм, че ще ти бъде добър съпруг.

— Не искам никакъв съпруг.

— Имай милост към един болен човек, Кейт, позволи му да си отиде без мъка от тази земя. Искам да уредя бъдещето ти, преди да умра. Дори и да не съм извършил нищо благородно през моя живот, осигуряването на твоето благополучие ще бъде напълно достатъчно. Повярвай ми, че това, което ти предлагам, е най-доброто за теб.

— Прекалено болен си и не можеш да разсъждаваш спокойно, татко, иначе не би ми предложил подобно скандално нещо — горчиво каза Кейт. — Двамата с Робин дори не се понасяме. Женитбата би превърнала живота ни в ад.

— Сигурна ли си, че не се харесвате? Границата между любовта и омразата е толкова тънка, че човек понякога се заблуждава.

— Може би Робин се е опитал да те заблуди и затова? Какви глупости ти говори той? Не трябваше да му разрешавам да те посещава толкова често. Любов — Кейт се намръщи с погнуса, — каква любов може да съществува между един бивш затворник и мен?

— Независимо от това ще настоявам да се ожените до Коледа.

— Никога!

— Не бих искал да постъпвам така с теб, дъще, но ти ме принуждаваш. Ако не се съгласиш до Коледа, ще завеция фермата на Робин и ще го направя твой попечител докато се омъжиш.

— Не можеш да направиш това!

— Мога и ще го направя. Не си мисли, че след като си вече на двайсет и шест нямаш нужда от човек, който да се грижи за теб. Кейт, не ме принуждавай да постъпвам по този начин. Вярвай ми, дъще.

— Съжалявам, татко, не бих искала да те разстройвам, но ми трябва време, за да помисля върху всичко това. Явно на Робин страшно му се иска да стане собственик на имението Маккензи, щом те е убедил да постъпиш така. Просто не мога да разбера как е успял да го постигне.

Уилям въздъхна уморено. Днес бе водил толкова тежки спорове, че лицето му бе съвсем преbledняло, а ръцете му трепереха. Надяваше се само, че усилията му няма да отидат напразно. И двамата млади възразиха остро на предложението му — прекалено остро, мислеше си той. Честно казано, много му се искаше да бъде около тях след пет години, за да види какво ще направи с тях времето. Сигурно би било много интересно да наблюдава какви пламъци ще припламват тогава между тези упорити младежи.

— Казах ти, че всичко съм измислил сам. Можеш да говориш с Робин и ще видиш какво мисли той за моето решение, пък след това ми отговори. Но помни, ако не се съ согласиш, имението Маккензи ще стане притежание на Робин. Вече гледам на него като на собствен син, какъвто никога не съм имал.

Кейт бе изпълнена с гняв, когато напусна стаята на баща си. Не можеше и да си представи, че би могла да говори с Робин тази вечер, по-скоро би го убила. Но когато се опита да заспи, сънят все не идваше, главата ѝ бе пълна с какви ли не мисли. След като се повъртя доста дълго в леглото, тя стана, наметна една лека жилетка върху нощницата си и запали лампата. Беше топло и задушно. Не подухваше дори и най-лек ветреца, пердетата на отворения прозорец стояха съвсем неподвижни и внезапно Кейт изпита непреодолимо желание да излезе навън. Слезе внимателно по стълбите с лампата в ръка и като я остави на масата във всекидневната тихо се измъкна навън.

Пое дълбоко въздух и сякаш заобикалящата я тъмнина ѝ донесе известно облекчение. Тя напълно съответстваше на настроението ѝ. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че баща ѝ настоява да се омъжи за човек, който ѝ изглежда по-страшен от всички мъже,

които някога бе познавала. Той бе истинска заплаха за душата ѝ, за разума ѝ, за самото ѝ съществуване дори. Тя непрекъснато усещаше силното въздействие, което оказва Робин Флетчър върху нея. Ако се омъжи за него, вече няма да е същият човек.

— И ти ли не можеш да заспиш?

— Ти! Какво правиш тук по-това време — извика Кейт, като се опитваше да преодолее шока си.

Робин стоеше на няколко крачки зад нея, явно току-що бе станал от един от столовете, скрити в сянката на верандата.

— Същото, каквото и ти, предполагам. Разговаря ли с баща си?

— Ако се интересуваш дали ми е казал за абсурдното си решение, отговорът е да. Колко време ти беше необходимо, за да го убедиш, че трябва да се оженим?

— Не беше моя идеята. И аз като теб мисля, че това е истинско безумие и го казах на Уилям.

— Лъжи, Робин, чисти лъжи! Ти искаш фермата Маккензи и единственият начин да я получиш е ако се омъжа за теб. Ще бъде твоя дори ако откажа да го направя. Във всички случаи ти печелиш, а аз губя.

— По дяволите! Нямах ни най-малка представа, че Уилям ще вземе подобно решение! Как така имението ще бъде мое, след като ти не искаш да се омъжиш за мен? Не сме разговаряли за такъв вариант, казах му дори, че и женитбата ни ми изглежда невъзможна, ние изобщо не си подходяме.

— Не разигравай тази комедия пред мен. Много добре знаеш, че татко твърдо е решил да се оженим и в случай че откажа, ме заплаши, че ще остави фермата на теб и ще те определи за мой попечител докато сключи брак. И двамата знаем, че това едва ли ще се случи на моята възраст.

— По дяволите — повтори Робин. — Не съм знаел нищо за това. Съжалявам, Кейт, но и за мен съобщението е голяма изненада. Не искам земята ти. Не търся лесни богатства и измамите не са мой стил. В този живот не съм постигал нищо без огромни усилия и все пак съм оживял. Нямам нужда нито от теб, нито от земята ти. Ще си построя ферма без външна помощ, със собствен труд и усилия.

— Не ти вярвам, Робин. Ти си убедил татко да вземе това решение, така че сега пак ти трябва да го разубедиш.

— Нима ти изглеждам толкова отвратителен, че дори мисълта да те докосна е непоносима за теб? — В гласа му имаше толкова болка, че Кейт се уплаши. — Спомням си няколко наши целувки, които май ти бяха приятни. Нима мислиш, че съм недостоеен за ръката ти?

— Не съм и помисляла достоен ли си или не, въобще не мисля за теб — високомерно отвърна Кейт.

— Сега пък ти лъжеш — каза Робин и пристъпи толкова близко до нея, че дъхът ѝ стопли врата му, после още по-близо, докато гърдите ѝ се притиснаха към тялото му. Тя чувстваше неговата топлина, усещаше дъха му и в миг разбра, че гневът му се замества от възбуда.

— Не ме докосвай — пошепна Кейт.

Гласът ѝ беше несигурен, цялото ѝ тяло трепереше, докато очите ѝ се плъзнаха по лицето му и се спряха на устните му. Припомни си вкуса на тези устни, колко меки и изпълнени с желание ставаха те, когато се притиснеха до нейните. А езикът му! О, господи! Езикът му бе груб и в същото време мек като кадифе, проникваше така упорито, така пламенно и... бе наистина чудесен.

— За какво мислиш, Кейт — попита Робин и без да ѝ дава време за отговор, добави: — Може би се чудиш как би се чувствала, ако опра устни в твоите?

— Не!

— Да... да...

— Не мечтаеш ли да почувстваш ръцете ми върху тялото си, да те галят и докосват навсякъде, за да ти доставят удоволствие, докато поискаш пощада?

— Спри! Ти си... ти си... лишен от всякакво чувство за приличие — изплака Кейт, като покри с длани очите си. Думите му я накараха да мисли за неща, за каквито нито една възпитана жена няма право да мисли. А още по-малко една неомъжена жена.

— Целуни ме, Кейт.

Той се наведе ѝ притисна устните си към нейните, а тя чувства страстната му целувка чак с пръстите на краката си. Продължаваше още и още, а ръцете му нежно се плъзгаха нагоре и надолу по гърба ѝ, като я притискаха плътно към тялото му и тя ясно усещаше силната му възбуда. Събра всичките си сили, за да се отдръпне от него. После го удари.

Робин почти се засмя, сякаш намираше поведението ѝ за твърде забавно.

— Имам достатъчно опит с жените, за да преценя, че съвсем не си безразлична към мен.

— Ще се прибирам.

— Не още. Какво каза на Уилям? Съгласи ли се да се оженим?

— Никога няма да се съглася!

— Но той изглежда доста държи на решението си. Какво ще правиш?

— Двамата с теб ще трябва да го разубедим. Той ми даде срок до Коледа. Значи разполагаме почти с две седмици.

— Май няма да е толкова лошо да се ожени за теб човек — каза Робин като внимателно следеше реакцията ѝ.

Тя последва мигновено.

— Да, за теб не би било лошо, след като ще получиш толкова много.

— Естествено, ти си дяволски привлекателна жена, Кейт. Сигурно ще е истинско удоволствие да се люби човек с теб. Ти си така топла и мека, че всеки мъж изпитва страстно желание да те притежава.

Думите му направо изумиха Кейт. Бракът му щеше да го направи собственик на имението Маккензи и изключително богат човек, а той си мислеше как ще се люби с нея. Типичен мъжки отговор. Тя се изсмя.

— Защо се смееш?

— Защото никога няма да получиш възможност да спиш с мен.

— Девствена ли си, Кейт? Нима никога не си преживяла истинска страст?

Тя вдигна ръка, за да го удари отново, но този път той я изпревари. Кейт усети, че ръцете ѝ са приковани назад, а тялото ѝ така силно бе притиснато към неговото, че гърдите ѝ сякаш се бяха слели с неговите. След това той започна да я целува, езикът му бързо раздели устните ѝ и проникна навътре, като че искаше да усети цялата ѝ сладост. Едната му ръка се плъзна под нощницата и усети меката кожа на бедрата ѝ. Господ да му е на помощ, той наистина желаше тази устата заядлилка. Защо? Този въпрос увисна във въздуха като есенна мъгла.

Вбесена от неговата арогантност, Кейт едва си поемаше дъх докато чувстваше как ръката му се изкачваше все по-нагоре по краката ѝ и накрая се спря на мястото, където вече усещаше болка. Тя се бореше отчаяно, но с движенията си само помагаше на Робин да я гали нежно но това така чувствително място. Усети влага между краката си и чу страстната въздишка на Робин. Цялата се изчерви, защото вече със сигурност знаеше, че реагира точно по начина, по който Робин бе очаквал.

— Ти си така топла и влажна, нима искаш да кажеш, че не ме желаш?

Странен звук се отрони от гърлото ѝ, когато пръстът му проникна в нея. Никога не бе изпитвала такова приятно чувство. Но бе готова да лъже до посиняване, само и само да не признае тази своя срамна възбуда.

— Не изпитвам нищо, освен отвращение.

Лъжи, само лъжи.

— Не изпитваш нищо — упорито продължи да я разпитва Робин, като се усмихваше.

Приличаше ѝ на дявола, който изкушава невинните създания и ги отвежда в ада. Макар че съвсем не се чувстваше като в ад, когато той проникна по-навътре в нея с пръста си, после с двата си пръста, а накрая започна да прави с тях нежни движения, които бързо я доведоха до необикновен, разтърсващ екстаз. Всичко стана толкова бързо, че Кейт просто не може да разбере как точно се стигна до това чувство, усещаше само, че нещо вътре в нея напират да излезе навън.

— Робин!

— Е, значи все пак изпитваш нещо?

— Моля те, спри това, моля те!

Кейт бе напълно безпомощна, тялото ѝ се крепеше изправено само благодарение на неговата подкрепа. Той се наведе и нежно я взе на ръце, занесе я до стола, на който бе седял преди малко и я сложи върху коленете си. Краката ѝ се очертаха като две мраморни колони под бледата светлина на луната, след като повдигна нагоре нощницата ѝ.

— Не мисля, че вече мога да спра, Кейт. Това е нещо, което исках да направя още от първия ден, когато те срещнах. Ще те накарам за първи път за изпиташ удоволствие като жена.

После започна бавно да разкопчава затворената чак до врата ѝ нощница, разтвори я и с изумление погледна гърдите ѝ.

— Ти си толкова красива, Кейт.

Искаше ѝ се да протестира, да го накара да спре да целува тялото ѝ, но точно в този миг устните му се притиснаха към върха на една от гърдите ѝ и тя направо изгуби дъх. Когато ръката му се приближи отново до влажното място между краката ѝ, тя вече не беше в състояние да пророни и дума.

Точно сега Кейт най-много мразеше Робин.

Той я караше да се чувства така унижена. Никога не си бе представяла, че е възможно такава нещца. Да бъде така зависима от един мъж! Пръстите му ѝ създаваха невероятно удоволствие. Палецът му намери едно толкова чувствително място, че тя едва не скочи от скута му, когато я докосна. А устата му! Устата и езикът му не се отделяха нито за миг от зърната на гърдите ѝ.

Робин с удоволствие наблюдаваше как нарастваше възбудата ѝ. Не си бе и представял, че в нея е стаена толкова страст. Едва се въздържаше да не проникне целия в нея. Изпитваше болезнена нужда от това. Целият пламтеше. Но вместо това се зае да ѝ достави пълно удоволствие, като наблюдаваше с радост как лицето ѝ грейва, а очите ѝ се изпълват със страст. Не ѝ даде нито миг отдих, работеше непрекъснато с ръце и устни, докато я докара до пълен екстаз. Пръстите му проникнаха толкова дълбоко в нея, че докоснаха плътна преграда и той с удоволствие откри, че тя е все още девствена. Това му достави голяма радост, макар че не искаше да си го признае.

Когато Кейт въздъхна и се притисна към него, Робин увеличи усилията си, пръстите му трескаво се движеха и накрая от устните ѝ се отрони вик на удоволствие, а тялото ѝ силно се разтреса. Притисна я нежно към себе си, докато се успокои и дъхът ѝ се върне.

— Беше чудесна, Кейт — похвали я като с мъка сподави болката си. Тялото го болеше, изпитваше почти непреодолимо желание да я обладае. Защо ли не го направи в този момент, когато бе все още замаяна и готова да го поеме, след като бе достигнала оргазъм? Сам не можеше за разбере...

След миг вече бе твърде късно, тъмносините ѝ очи се отвориха, потъмнели от гняв и още нещца, което не можеше да определи.

— Ах ти, долно копеле! Защо направи това?

— Не ти ли беше приятно?

— Беше ужасно. Мразя те!

Тя скочи от скута му и бързо закри с нощницата краката и гърдите си.

— Искам да се махнеш оттук още утре.

За нейна изненада, Робин не си тръгна нито на другия, нито на следващия ден. Уилям го беше помолил да остане и докато той беше жив, Робин възнамеряваше да удовлетвори молбата му. Разбираше, че бе постъпил лошо с Кейт, но тя наистина му въздействаше така, че направо губеше контрол върху себе си. В началото откритието, че тя не е безразлична към него, му се струваше много приятно, но колкото повече разсъждаваше, толкова повече се обвиняваше, че бе постъпил по този начин с една девствена жена. Съжаляваше, но каквото и да кажеше или направеше, Кейт нямаше да му прости. Всъщност тя дори не разговаряше с него.

Мина цяла седмица, преди Уилям отново да постави пред него въпроса за женитбата му с Кейт. Този път разговорът стана в присъствието на Кейт, която му хвърли няколко пъти изпълнени с ненавист погледи, но през повечето време седеше с наведена глава.

— Постигнахте ли някакво решение, вие двамата — попита нетърпеливо Уилям. — Д-р Проктър ще дойде утре и бих искал да го помоля да бъде свидетел на новото ми завещание, ако вие не можеше да се споразумеете.

— Татко, няма да го направиш — извика Кейт, като пое с мъка въздух.

— Да, дъще, ще го направя.

— Може пък да искам да се омъжа за някой друг. Например за д-р Проктър. Или за Роналд Потър. Предпочитам всеки друг, но не и Робин.

— Потър не ми харесва — кисело отвърна Уилям. — А д-р Проктър е добър човек, но не може да се занимава с фермата. Той е отдаден на лекарската професия. Аз съм избрал Робин, Кейт, Робин и никой друг.

— Невъзможно е, татко.

— Хайде момичето ми, отстъпи. Удовлетвори последното желание на един умиращ човек. Ако поне малко ме обичаш, ще направиш това за мен.

— Знаеш, че те обичам, татко, но не е справедливо да ме караш да се омъжвам за човек, когото не обичам.

— Кейт има право, Уилям — намеси се Робин.

— Да не искаш да кажеш, че не желаяш да получиш имението Маккензи — попита Уилям с тих глас.

— Бих бил горд да притежавам имението, но не за сметка на Кейт — отвърна Робин като я погледна.

— Ще се грижиш ли за нея, така че никога нищо да не ѝ липсва?

— Разбира се — веднага каза Робин, обезпокоен от по-нататъшните въпроси, които Уилям може да му зададе.

— Какво повече би могла да искаш, дъще — погледна към нея Уилям. — Омъжи се за Робин, ако наистина желаяш да умра щастлив.

Лицето ѝ издаваше неописуемата мъка, която изпитваше. Кейт искаше да се подчини на баща си, действително искаше. Но дълбоко в себе си все още се питаше дали Робин не е накарал баща ѝ да постъпи по този начин, единствено за да получи имението Маккензи. Може би дори ѝ се присмиваше в момента затова, че бе успял така лесно да я възбуди, и се надяваше лесно да я подчини изцяло, след като се оженият... ако въобще се съгласи да се омъжи за него. Защо жената да трябва винаги да се подчинява на мъжа? Може би на другите жени това им харесва, но не и на нея. Дори и да се омъжи за Робин, за да удовлетвори последното желание на баща си, тя не би искала да му даде нищо от себе си. Ще си остане такава, каквато е в момента, а нека имението Маккензи да принадлежи формално на съпруга ѝ.

Тя погледна Робин право в очите.

— Ще се омъжа за него, но при едно условие, татко.

— Какво е условието, дъще?

— Че женитбата е само формална.

В първия момент Робин я изгледа с изумление, а след това се подсмихна, като се сети колко беззащитна бе Кейт, щом я притисне, щом я към себе си. Ако се съгласеше да се омъжи за него, той дори не се и съмняваше, че ще успее да я привлече в леглото си. Но честно казано, не беше съвсем убеден, че той самият иска тази сватба. Кейт в никакъв случай не беше съпругата-мечта за един мъж.

— Не, Кейт — твърдо отвърна Уилям. — Формалната женитба не е никаква женитба. Искам бракът да бъде съвсем истински. А как ще живеете по-нататък, си е ваша работа — на теб и на съпруга ти.

Кейт така силно прехапа долната си устна, че в крайчеца на устата ѝ се появи капка кръв. Господи, колко трудно беше всичко!

— Двамата с Робин спечелихте. Съгласна съм.

За първи път от месеци Уилям се усмихна доволно.

— Знаех, че ще приемеш моето решение. Вярвай ми, Кейт, никога не бих направил нещо, което да те нарани. — После се обърна към Робин и попита: — А ти съгласен ли си?

— Аз... аз — Робин сякаш бе загубил дар слово. Превръщането му в собственик на имението Маккензи му изглеждаше като сбъднат сън, но дали си заслужаваше в името на това да си спечелва омразата на Кейт? Но тя и без това вече ме мрази, рече си той. Дали наистина Уилям би лишил Кейт от наследство и би променил завещанието си, ако Кейт откаже да се омъжи за мен? Да, сигурно. На Уилям страшно му се искаше да омъжи Кейт и да уреди бъдещето ѝ, преди да умре. Така че имаше само един възможен отговор: — Да, Уилям, съгласен съм.

Къщата бе украсена цялата с цветя. Беше Коледа. Уилям бе събрал сили, бе станал от леглото и излязъл от стаята си в чест на сватбата на дъщеря си. Настаниха го в един голям стол във всекидневната, който още повече подчертаваше измършавялото му тяло. Започнаха да пристигат и гостите за тържеството, а Мод бе приготвила купища храна в кухнята. Кейт беше в стаята си, Кейси, която бе нейната свидетелка, ѝ помагаше да облече най-хубавата си рокля. За Деър бе определена ролята на шафер. Д-р Проктър също присъстваше, макар че не бе в особено добро настроение, както и Роналд Потър, който бе направо бесен. И двамата бяха силно разочаровани, че губят шансовете си да се оженият за Кейт Маккензи, макар и подбудите им да бяха твърде различни.

Кейт изглеждаше доста отнесена, докато обличаше най-хубавата си рокля от съвсем бледа тафта с волани от дантела по полата, което подчертаваше тънката ѝ талия. Ръцете ѝ бяха голи до лактите, а надолу носеше дантелени ръкавици. На главата ѝ бе сложено красиво венче от

цветя. Имаше наистина великолепен вид и Кейси ѝ го каза. Но комплиментът не подобри лошото ѝ настроение, така че Кейси не каза нищо повече, макар че толкова ѝ се искаше да я разпита за разни неща. Например как се разбират с Робин. Но не знаеше как точно да подхване разговора, пък и на Кейт явно не ѝ се говореше. Кейси смяташе, че това е от плахост и от страх пред първата брачна нощ.

— Няма защо да се страхуваш от Робин, Кейт — каза Кейси, като се надяваше по този начин да я разведри. — Той е толкова нежен и никога не би те наранил. Нямах и представа, че двамата се обичате, но много се радвам, че е срещнал жена, която да обикне.

Кейт реши, че е най-разумно да не се впуска в подробни обяснения. Очевидно Робин не бе споменал пред най-близките си приятели защо точно се жени за нея, така че тя не искаше да помрачава настроението им, като им каже за неговите главни мотиви. А и без това вече беше време да слязат долу.

Докато слизаха надолу по стълбите, не само Деър, но и останалите мъже си помислиха, че Кейси изглеждаше не по-малко красива от булката в бледозелената си муселинова рокля. Но Робин не откъсваше очи от Кейт. Един свещеник от Парамата бе пристигнал специално за церемонията и само след няколко минути Робин бе вече свързан с брак с една жена, която не можеше да го понася. Докато целуваше студените устни на Кейт, Робин си мислеше за разговора, който проведе с Деър точно преди церемонията.

— Нямах и представа, че ти и Кейт... че си влюбен в нея — му бе казал Деър. — Не познавам още много добре Кейт, но при всички случаи тя е значително по-добра партия от Серина.

— Честно казано, Деър, и аз самият не съм я опознал още добре — намръщено бе отвърнал Робин.

— Сигурно си се влюбил в нея от пръв поглед, точно като мен. Само че на мен ми бе необходимо доста време, за да осъзная това, докато при теб, за щастие, работите не стоят така.

— Това не е брак по любов, Деър — изплю накрая камъчето Робин.

Деър в миг се намръщи.

— Не ми казвай, че се жениш за Кейт по същата причина, поради която бе готов да вземеш и Серина — гласът му бе пълен с неодобрение. — Наистина ли искаш единствено имението Маккензи?

— Не бих се оженил за Кейт, ако Уилям не настояваше толкова — опита се да му обясни Робин. Не можеше да понесе мисълта, че Деър го смята за толкова недостоеен човек. — Уилям умира. Безпокои се за бъдещето на Кейт и ме помоли да се ожена за нея.

— И Кейт се съгласи?

— Не, господи. И аз дълго време отказвах. Но старецът беше толкова упорит, че накрая, не знам как точно го направи, но успя да убеди Кейт да се омъжи за мен. Проблемът е, че и до този момент не знам дали аз бих искал да се ожена за нея. Тя е убедена, че идеята за сватбата е моя, че съм накарал и баща ѝ да настоява и сега ме обвинява за цялата тази каша.

— По дяволите, май нещата между вас двамата не тръгват както трябва. Желая ти късмет, приятелю.

Робин с облекчение си помисли, че с това разговорът им е приключен, но Деър го изгледа изпитателно и попита:

— А какви са чувствата ти към Кейт?

— Аз... аз просто не знам. Честно казано, с удоволствие бих се любил с нея. Но е толкова устата и така упорита, просто не знае как трябва да се държи една жена. Тя е така независима, готова е за всичко да спори, и в същото време е безумно хубава, едвам сдържам ръцете си, когато е до мен.

Деър го гледа известно време, а след това изви очи и започна високо да се смее.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно?

— Ти, мой скъпи приятелю. Изглеждаш точно както аз преди години. А жената, която току-що описа, би могла да бъде и Кейси. Не ми казвай, че си раздвоен и не знаеш какво да правиш, защото и аз съм преживял всичко това. Но веднага искам да те предупредя. Ако се опиташ да властваш над Кейт, бракът ви е обречен.

— Но не мога да ѝ разреша да ми се качи на главата — възрази Робин.

— Трябва да имаш малко търпение, Робин. Кейт се омъжва за теб, за да достави радост на баща си, или поне така мисля, макар че не изключвам тя да изпитва и нежни чувства към теб. Имението

Маккензи също става твое по закон, тъй като жените нямат право да притежават своя собственост. Тя получава твърде малко от този брак.

Тогава Робин се намръщи, но сега, докато около него се трупаха хора и му поднасяха поздравленията си, си припомни отново тези думи. Кейт бе така прекрасна, че му се искаше да я отвлече веднага оттук, и да я направи своя жена в буквалния смисъл на думата. Не можеше да мисли за нищо друго, след като тя, макар и с нежелание, се съгласи да се оженият. Погледна към Уилям, който изглеждаше значително по-добре, след като се бе спасил от тревогата за бъдещето на Кейт. Дори само заради него си струваше да се съгласи на този брак.

Кейт не беше погледнала към Робин до момента, в който ги обявиха за мъж и жена. Просто не можеше, въпреки че полагаше усилия. Болката, че е съпруга на човек, който ѝ бе откраднал всичко, бе все още много силна. Той наистина имаше право да използва тази нощ тялото ѝ така, както пожелае. В този миг погледна към баща си и спокойният му поглед я накара да мисли, че наистина си заслужаваше да направи тази жертва заради него. Превила леко рамене, тя приемаше поздравленията на гостите с усмивка и най-накрая се осмели да хвърли поглед и на съпруга си.

СЕДМА ГЛАВА

Първата ѝ мисъл бе, че Робин изглежда прекрасно в светлобежовите си панталони, черни обувки, бяла риза и тъмно сако. Силният тен на лицето му ярко контрастираше с белотата на ризата, а слънцето бе превърнало косата му в истинско злато. Блестящите му сини очи издаваха интелигентност и възмущение, което не можеше да не се забележи, а чувствените му плътни устни се разтвориха в лека усмивка в отговор на нейния поглед. Последва по-широка усмивка, която накара Кейт цялата да потрепери. Знаеше, че той мисли за ужасни неща и в очите ѝ блесна омраза. Робин се изсмя и после рязко се обърна на другата страна, за да разговаря с Деър. Кейт реши, че е време да отиде при баща си.

— Всичко мина чудесно, Кейт — щастливо каза Уилям. — Готов съм да се закълна, че няма да съжаляваш за брака си с Робин. Но не искам никакви глупости довечера. Този брак трябва да бъде истински.

Внезапно почувства силна умора, гласът му потрепери, а очите му се притвориха. Робин, който внимателно следеше за състоянието на тъста си, забеляза всичко и веднага се приближи и предложи помощта си.

— Искаш ли да те заведа да си легнеш, Уилям?

— Да, много разумно предложение, Робин. Нали ще ме извиниш, дъще?

Той се облегна на Робин и започна бавно да се качва по стълбите. На половината на пътя залитна и Робин го взе на ръце и го занесе до стаята. Настани го в леглото му и тръгна към вратата. Уилям го спря с ръка.

— Помни думите ми, Робин. Кейт сигурно ще направи всичко възможно, за да се измъкне от задължението си към теб тази нощ, но аз разчитам на теб да се справиш с нея.

— Ще се справя, Уилям — отвърна с усмивка Робин.

— Точно така мисля и аз.

Празненството свърши. Храната беше вече изядена и гостите си бяха отишли. Мод и Лизи привършваха работата си в кухнята, а Уилям си беше легнал.

— Време е да се качваме горе, Кейт — каза Робин.

— Ти отивай, Робин, аз ще дойда след малко. Искам първо да навестя татко.

— Той е добре, Кейт, току-що го погледнах.

— Аз... аз бих искала да дам някои разпореждания на слугите.

Робин си припомни предупреждението на Уилям и стисна устни.

— Казах им вече да оставят всичко за утре й да си лягат. Да не би да се страхуваш от мен, Кейт? Или се плашиш от удоволствието, което ще те накарам да изпиташ?

— Нито един мъж досега не ме е накарал да се страхувам — обяви Кейт с блеснал поглед. — Да свършваме с това, щом се налага.

Робин се усмихна, развеселен от реакциите й.

— Казах го сякаш ти предстои мъчение, а не дългоочакваната първа брачна нощ.

— Защо пък мислиш, че е дългоочаквана?

— Така би трябвало да бъде. Обещавам ти, че наистина ще изпиташ удоволствие в ръцете ми. Освен това съм готов да се закълна, че ще изпитваш удоволствие и всеки път след това, когато се любим.

— Ако зависи от мен, това ще бъде единственият път — отвърна упорито Кейт. После вдигна глава, тръгна първа по стълбите и не спря, докато влезе в стаята, определена за тяхна спалня.

Робин бе само на няколко крачки от нея. Той затвори съвсем леко вратата, но звукът накара сърцето на Кейт да забие силно като камбана. Бяха сами. Тя беше вече мисис Робин Флетчър и сега се очакваше от нея да се подчини на съпруга си.

В този миг Робин вече бе до нея и нежно я обърна с лице към себе си със силните си ръце, в които раменете й направо се губеха.

— Кейт, не бих искал да те нараня.

Той наведе глава и потърси устните й.

За частица от секундата тя се опита да се съпротивлява, но Робин държеше здраво главата й в ръцете си и не й позволи да избегне целувката му. Първо докосна нежно устните й, а после започна да я целува силно и страстно, като само за миг изсуши влагата в крайчеца на устата й и езикът му започна да напират навътре. Опитите й да

протестира почти се задушиха в гърлото ѝ и той не им обърна никакво внимание, тъй като точно тогава езикът му намери пролука през стиснатите ѝ устни и усети, че започва да губи контрол върху себе си. Това чувство още повече се засили, когато Кейт се отпусна в ръцете му и отговори на целувката му.

Дишайки ускорено, Робин се откъсна от нея, защото се страхуваше, че ако не спре веднага да я целува, в следващия миг ще я хвърли върху леглото и веднага ще я обладае. Но той не искаше такава да бъде първата брачна нощ на съпругата му. Повдигна глава и я погледна. Венчето от цветя все още стоеше върху лъскавата ѝ черна коса, а очите ѝ бяха толкова тъмносини, че изглеждаха почти като черни. Застинала на мястото си, Кейт също го гледаше с разтревожен поглед, а устните ѝ бяха силно червени от страстната му целувка. Той сведе поглед към гърдите ѝ, ясно очертани под бледата дантела. Бавно започна да разкопчава дрехата ѝ и скоро тя се смъкна от раменете ѝ.

Някой бе запалил лампата в спалнята им преди да се качат и от слабите отблясъци на светлината гърдите ѝ ставаха сякаш златни. Робин просто не можеше да откъсне очи от тях и започна бавно, съвсем бавно да сваля сакото и ризата си. Кейт просто пребледня, като видя голите му рамене. Чувстваше, че след тази нощ животът ѝ напълно ще се промени и от тази мисъл стомахът ѝ се сви.

Той погали нежно с ръка едната от гърдите ѝ и почувства, че тя цялата потрепери.

— Господи, ти си наистина прекрасна.

Започна отново да я целува и сякаш като по чудо роклята бавно се свлече надолу по тялото ѝ и се смъкна в краката ѝ. После и фустата я последва. Робин отстъпи една крачка назад със странен блясък в очите, когато за първи път я видя съвсем гола пред себе си, само с чорапи и обувки. След като се наслаждава известно време на тази поразителна гледка, той я притисна отново до себе си и нежно я положи на леглото. После започна да съблича останалите дрехи от себе си.

Изправи се гол пред нея с изумителната си мъжествена фигура.

Макар и изпълнена със срам, Кейт не можеше да откъсне поглед от него. Той бе толкова силен и красив, мускулите му пулсираха под бронзовия загар на кожата му. Очите ѝ се спряха върху члена му,

плътен, изправен, нетърпелив. И толкова заплашителен! Робин се притисна към нея и тя едва си пое дъх.

— Никога не съм изпитвал такова страстно желание към жена, каквото изпитвам сега към теб — каза той и с изненада помисли, че това наистина беше така. Винаги бе изпитвал влечение към Кейт, но острото желание, дори болка, които усещаше в този момент, бяха почти изненадващи и за него самия. Лицето му бе изопнато, очите му горяха от страст. Беше му трудно да мисли, а още повече да се въздържа, докато подготви Кейт така, че да го приеме, без да изпита голяма болка.

— Нима ме желаеш толкова силно, колкото желаеш Кейси?

Кейт сама не разбра как изтърси тези думи и веднага съжали. Не трябваше да го казва точно в този момент.

Тъмна сянка сякаш пробяга по лицето на Робин и той явно се ядоса.

— По дяволите, Кейт, ти действително знаеш как да охладиш страстта на един мъж.

Тя се опита да стане от леглото, но той не ѝ позволи. Целуна я силно по устата, след това по шията и продължи надолу към вдлъбнатината между гърдите ѝ. С език и зъби започна да дразни връхчетата на гърдите ѝ, като ту ги смучеше, ту ги хапеше, докато тя извика от болка. Като не обръщаше внимание на опитите ѝ да се измъкне от него, той продължи със същите страстни движения надолу по стомаха ѝ, а тя стискаше чаршафа и го молеше да спре. Вместо да го направи, Робин продължи надолу по тялото ѝ, докато тя усети топлия му дъх в най-чувствителните части между краката си.

— Робин! За бога, спри!

Думите ѝ прозвучаха като стон на отчаяние. Тя се опита с всички сили да отблъсне главата и силните му рамене, за да му попречи да направи това, което бе намислил. Но когато не успя да го помръдне и усети езика му между краката си, Кейт се отпусна отчаяно върху леглото и покри лице с ръцете си, прекалено засрамена да наблюдава всичко това. Никога не си бе и помисляла дори, че подобно нещо би могло да ѝ се случи. А най-ужасното беше, че с движенията си той ѝ създаваше огромно удоволствие. Господи, колко го мразеше в този момент!

Робин изпита съжаление към нея и вдигна глава, осъзнавайки, че тя е прекалено неопитна за подобни ласки. Въздъхна със съжаление и се закле наум, че след време ще я научи на всички възможни начини за любов между един мъж и една жена.

— Някой ден ще ме молиш да направя това с теб, Кейт.

— Никога — разгорещено отвърна тя.

— Ще видим. А сега разтвори краката си, любима, ще го направим както ти искаш.

Кейт се поколеба за миг дали да не се противопостави и на това, но бързо реши, че така едва ли ще постигне нещо. Подкрепян и от баща ѝ, Робин явно бе решил да стигне докрай тази нощ. Тя разтвори крака.

— По-широко, скъпа. А, точно така — каза той, докато се настаняваше между краката ѝ. — Първия път ще боли, но аз ще се опитам да изпиташ колкото се може по-малко болка.

— Свършвай по-бързо, Робин — отвърна Кейт със стиснати зъби.

В този миг усети твърдия му член между краката си. С ужас зачака. Но вместо да проникне бързо в нея и да ѝ причини болка, както тя очакваше, той се спря на входа, като се движеше бавно напред-назад. Кейт осъзна, че Робин е наистина нежен и опитен любовник, когато той започна постепенно да я възбужда като смучеше зърната на гърдите ѝ, а ръцете му не спираха пламенно да докосват ту краката, ту гърба и задните ѝ части, ту стомаха. Тези негови движения я оставиха направо без дъх, изпитваше силно желание и Робин го знаеше. Когато ръката му се пъкна между краката ѝ и намери онова чувствително място, както онази нощ на верандата, Кейт цялата настръхна.

После трескаво се притисна към него, за да влязат пръстите му по-навътре. Цялата трепереше и търсеше да даде израз на надигащата се в нея страст. Той бе малко учуден и страшно доволен от чувствеността ѝ. Разбираше, че приближава върховия ѝ момент и инстинктивно реагира.

Кейт усети, че прониква в нея и изстина от страх.

— Не се бой, скъпа — пошепна той и проникна по-навътре. Без да осъзнава това, Кейт разтвори още повече краката си, за му бъде по-лесно. Тънката мембрана го спря само за миг, а след това се разкъса.

— Не мърдай — изпищя Кейт.

Той се опита да се подчини на тази заповед като с мъка си пое въздух.

— Моля те, боли ме.

— Това няма да продължи дълго — пошепна той и се отдръпна леко назад, сякаш за да я освободи от себе си, но после бавно проникна с пълна сила в нея.

Кейт изпитваше болка и ужас и се чудеше кога ще свърши всичко това. Той се мърдаше нежно, като с ръцете си върху хълбоците ѝ се опитваше да я подчини на своя ритъм напред-назад, за да изпитат и двамата удоволствие. Кейт не можеше да повярва, че тялото ѝ така безропотно се подчинява на Робин, който не само я ръководеше с ръце, но и пошепваше от време-навреме и нежните си заповеди.

— Кръстосай краката си на гърба ми — инструктира я той.

Тя се подчини и усети как прониква още по-навътре в нея.

— О, господи!

Усещаше нежната топлина на пръстите му, които продължаваха да шарят по тялото ѝ и да я гаят. Тя се притисна към него. Той я желаше страстно, движенията на телата им вече бяха в общ ритъм и в миг Кейт сякаш загуби чувство за реалност. Някаква огромна енергия се освободи от тялото ѝ и я обля гореща вълна.

Кейт извика.

Точно в същата секунда, като притисна с ръце хълбоците ѝ плътно към тялото си, Робин изпита невъобразимо удоволствие и я изпълни с топла течност, после остана така неподвижен безкрайни секунди, с чувството, че сърцето му е спряло.

Постепенно светът спря да се върти около тях и Кейт погледна към Робин. Той ѝ се усмихваше и това я ядоса.

— За какво се хилиш?

— Усмихвам се на теб, скъпа. Никога не съм предполагал, че в това прекрасно тяло е скрита такава страст. Да е женен човек за теб май ще се окаже прекрасно нещо.

— А бракът с теб няма да е нищо друго, освен ужасен ад — отвърна му веднага тя, като го удари с юмрук по гърдите. — Махай се от мен, толкова си тежък.

— Ама че романтичка — въздъхна Робин и се отмести до нея. Но в момента, в който престана да усеща тялото ѝ под себе си, се почувства страшно ограбен. — Нашият брак може да бъде наистина

чудесен. Аз го желая, стига и ти да помогнеш. След всичко, което току-що преживяхме, съм убеден, че не сме имали съвсем ясна представа за чувствата си преди.

— Нищо не може да промени факта, че ти направо ме ограби — процеди Кейт през зъби.

Робин повдигна изумено вежди.

— За своята девственост ли говориш? Мисля, че отдавна беше време да се простиш с нея. Пък и аз съм ти съпруг, нали не си забравила?

— Как бих могла да забравя? Омъжих се за теб, за да зарадвам баща си, но не мисли, че това ми доставя удоволствие. Не става дума за моята девственост, тя не е толкова важна. Говоря за имението Маккензи. Може би вече ще го наричаш имението Флетчър.

Робин направо не повярва на думите ѝ за нейната девственост.

— Твоята девственост бе така важна за мен — с гордост подчерта той. Това бе толкова интимна забележка, при това изречена с такъв тържествен глас, че Кейт се смути. Нарочно се обърна с гръб към него, но той не я остави на мира. — Не съм свършил още с теб, мила.

— Какво още искаш? Нали си направи удоволствието?

— Искам отново да се любя с теб.

Думите му направо я втрещиха.

— Нима това е възможно?

— Наблюдавай и ще видиш — усмихна се доволно той.

Ръката му се плъзна бавно по бедрото ѝ и се пъкна между краката ѝ. Пръстите му проникнаха навътре, после се измъкнаха навън.

— Да не си сърдита?

— А ти какво очакваш, след като напъха това — тя погледна ужасено към пениса му, който отново бе започнал да се втвърдява, — в мен. Остави ме на мира, Робин, уморена съм.

Той изпита съжаление към нея и бе почти готов да изпълни молбата ѝ, но в този миг си спомни думите на Уилям.

— Няма да стане.

Пръстите му продължиха трескаво да работят и само след секунди тя вече се притискаше по-плътно към тях. В началото това изглеждаше като случайно движение, но Робин, който безпогрешно

усещаше всяка промяна в чувствата ѝ, го разбра ясно и се усмихна. Палецът му отново намери онова чувствително място между краката ѝ и го притисна нежно, докато пръстите му се движеха навън и навътре. Кейт въздъхна, а в отговор Робин лапна зърното на едната от гърдите ѝ и започна да го смуче лакомо.

— Ти... копеле — изруга Кейт.

— Да — дяволито потвърди той.

— Ох...

— Да, скъпа.

Гласът му бе задъхан, в тялото му се надигаше непреодолима болка, докато наблюдаваше как лицето на Кейт пребледняваше с приближаването на върховия момент. Сега му изглеждаше по-хубава от когато и да било. Той бързо измъкна ръката си и навлезе дълбоко в нея. Точно в този момент цялото ѝ тяло се разтресе. Той се наведе страстно към нея, изпълнен с непреодолимо желание и само след миг топлото му семе се изсипа в нея. После се отпусна върху нея, мокър и изтощен.

Когато отвори очи, Кейт го наблюдаваше. В погледа ѝ имаше враждебност, но и любопитство. Сякаш се мъчеше да разбере какво всъщност ставаше между тях. Той се премести встрани, за да я освободи от тежестта си, усещаше се изтощен, но по-задоволен от всякога през живота си. Дори вестта за окончателното му освобождаване не бе го накарала да се чувства толкова добре.

Кейт се завъртя и му обърна гръб.

— Кейт, знам, че това е малко необичайно за теб, но ще свикнеш.

— Съмнявам се, Робин — извърна тя внезапно лице към него. — Защото едва ли ще се повтори. Оженихме се и бракът ни вече е консумиран. Изпълних обещанието, което дадох на татко. От утре можеш да се настаниш в друга стая.

За първи път, откакто бе пристигнал в Ню Саут Уейлс, Уилям се чувстваше достатъчно добре, за да се присъедини към Кейт и Робин за вечеря. Кейт бе във възторг, защото мислеше, че това са първите признаци за възстановяването на баща ѝ. Дори и тенът на лицето му бе придобил естествения си цвят. Робин съвсем не беше сигурен, че нещата стоят така. Очите на Уилям болезнено блестяха и макар че бузите му бяха зачервени, на Робин тази червенина му изглеждаше

доста необичайна, след дългите дни, прекарани от Уилям в затворената стая.

Но реши да не казва нищо на Кейт. Всъщност, той въобще не беше разговарял с нея от ранната сутрин, когато напусна общото им легло.

Преди да се развидели, той я притисна в ръцете си и отново се любил с нея. Още сънена, тя не можа да окаже никаква съпротива и стана лесна жертва на страстта му, като въпреки усилията си също бързо се възбуди и изпълни със страст. Когато напълно се събуди, Робин вече го нямаше.

По-късно, когато Робин изпрати нещата си от колибата на затворниците, тя нареди да ги занесат в една от празните спални, разположена в дъното на коридора, далеч от нейната. А когато той пристигна да вземе душ и да се преоблече, не бе допуснат в покоите ѝ. Кейт знаеше, че ще бъде много ядосан, и затова гледаше да не се мярка пред очите му до вечерта, когато се събраха във всекидневната за вечеря. След като Уилям се почувства добре и се присъедини към тях, Робин се отказа да повдига въпроса, макар че по гневните погледи, които ѝ отправяше по време на яденето, Кейт ясно разбра, че е вбесен.

Но Кейт продължаваше с удоволствие да се храни, защото бе уверена, че Робин няма да спомене нито дума относно решението ѝ да спи отделно от него, за да не разтревожи Уилям. А след това, докато съпругът ѝ помагаше на Уилям да си легне, Кейт изтича в стаята си и здраво я заключи. Никога повече няма да позволи на Робин да се наслаждава на женския ѝ порив, когато се намираше в ръцете му, твърдо реши тя. Никога няма да му прости и това, че оказа натиск върху баща ѝ за тази женитба. Зависимостта и от него ѝ се струваше сега дори по-ужасяваща, отколкото принудителното ѝ връщане в Англия при леля Еудора. Мразеше го защото бе собственик на имението, което би трябвало да принадлежи на нея, независимо дали начинът на придобиване на тази собственост бе законен или не. Мразеше го и затова, че заради него откри у себе си нова същност, която никак не ѝ се нравеше. Една същност, която дори не бе и предполагала, че съществува, докато той не я взе в ръцете си и не я притисна до себе си, изпадайки в пълен екстаз.

Доволна, че така лесно бе надхитрила съпруга си, Кейт се приготви да си ляга. Ще се наспи добре тази нощ, без възбуждащото

присъствие на Робин до себе си, реши тя. Облечена в нощницата с висока яка, Кейт се качи в леглото и вече се готвеше да духне лампата, когато я стресна силен удар по вратата. Не беше нужно да чува гласа му, отлично знаеше кой е, дори ясно си представяше потъмнялото му от гняв лице и бурните облаци, стаени в сините му очи. Не искаше да му отговаря, не искаше да я отведе отново в онзи свят, в който не съществуваше нищо друго, освен нежните му ласки и непослушното ѝ тяло, което с готовност им отговаряше.

— Кейт, знам, че си будна. Ако не отвориш, ще счупя вратата.

Кейт въздъхна. Дали пък би направил това? Разбира се, че ще го направи, мислено си отговори сама на въпроса. Би трябвало да очаква всичко от Робин Флетчър. Той беше бивш затворник и беше способен на какво ли не.

— Да не си посмял!

— Тогава отвори, Кейт. Или искаш Уилям да ни чуе?

Успя да намери точно с какво да я притисне. Кейт се смъкна без желание от леглото и бавно се приближи към вратата. Завъртя ключа, за да отключи и в същия миг вратата се отвори с трясък. Робин стоеше пред нея с кръстосани отпред ръце, леко разкрачени крака и намръщен поглед. Веднага влезе и затръшна вратата след себе си. Кейт стоеше замръзнала на мястото си, докато той мина покрай нея.

— Как... какво искаш?

— Нима има нещо неестествено в това, човек да желае да спи с жената, за която току-що се е оженил? Защо заключи?

Тонът му беше хладен и спокоен, но Кейт знаеше, че е страшно ядосан.

— Казах ти, че случилото се през миналата нощ никога няма да се повтори — опита се да бъде твърда тя. — Стаята ти е в дъното на коридора. Моля те с добро да ме оставиш на мира. Нали получи всичко, което искаше?

— Искам съпругата си, Кейт — гласът му бе мек, но не умолителен, просто декларираше един факт. — Нима не помниш какво удоволствие изпита снощи? Искам да те обладая отново, да усетя как трепериш в ръцете ми, да възбудя същата страст у теб, да навляза бавно...

— Спри — изкрещя Кейт и закри с ръце ушите си. — Защо правиш с мен всичко това?

— Не е ли очевидно? Защото те желая.

— Но аз не те желая. Да не мислиш, че ми е приятно да се превръщам в напълно непознато същество, загубило разума си? Не ти ли стига това, че съм напълно зависима в живота си от теб след нашия брак? Остави ме поне да запазя това, което смятам за моя същност.

— Искам те цялата, Кейт.

— Върви по дяволите!

Загубила контрол над себе си от ярост, Кейт започна да го удря, мъчейки се да го изтласка от стаята.

Твърдо решил да ѝ се противопостави, Робин стоеше напред стаята с леко разкрячени крака като непоклатим дъб с дълбоки корени. Отначало понасяше спокойно ударите на Кейт, но скоро загуби търпение. Посегна, сграбчи краищата на леката ѝ бяла нощница и я разкъса. Спря за миг като я гледаше очаровано, а после смъкна напълно дрехата от нея и я хвърли настрана. Живите му, цинични очи, напълно в съзвучие с настроението му, я гледаха вторачено, погледът му се плъзна бавно отгоре до долу по голото ѝ тяло. Тя си наложи да остане неподвижна, докато той изпитателно я измерваше с поглед. Дяволски очи. Остри и проникващи, и толкова сини, че направо ослепяваше от тях.

— Ти си много красива, Кейт, но съм виждал и по-хубави от теб.

— Колко си жалък! Ти ме желаеш просто за да попълниш празнотата, оставена след Кейси Пенрод.

Робин пребледня като чу думите ѝ. Те разровиха една жива рана в душата му, събудиха спомена за Кейси и за това колко много я обичаше. Но той винаги бе знаел, че това е недостижима за него любов, любов без взаимност и без награди и компенсации. Кейси принадлежеше на Деър от първия миг, в който съдбата ги срещна. Сега, по повеля на съдбата той бе намерил друга жена и се бе оженил за нея. Една жена, която го мразеше. Една жена, която неоснователно го обвиняваше, че е измамил баща ѝ, за да получи най-добрата овцевъдна ферма в Ню Саут Уейлс.

Най-смешното бе, че допреди няколко седмици обвиненията ѝ може би имаха известно основание. Но с времето любовта му към Кейси се бе превърнала в сърдечно приятелство и дълбоко уважение. Дори за него самия бе истинска загадка кога и как се случи всичко това, но той вече не завиждаше на Деър за любовта, която изпитваша с

Кейси един към друг. Те я бяха заслужили. Но как сега той самият да реши проблемите си с Кейт?

— Желая те, защото си прекрасна, Кейт, и защото си ми жена — каза той, като погали гърдите ѝ и притисна зърната ѝ с върха на пръстите си.

Кейт се отдръпна рязко и веднага съжали, защото забеляза по израза на лицето му, че реакцията ѝ предизвика у него дълбока болка.

— Нима ме мразиш толкова силно, Кейт?

— Аз... да.

Това не беше вярно. Дори в този миг усещаше удоволствие от досега с него, желание за още ласки. Но по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да узнае колко силно е въздействието му върху нея.

— Предпочитам в бъдеще отношенията ни да продължат без интимности.

— А какво ще ми препоръчаш да правя, когато изпитвам желание да се любя със собствената си съпруга?

— Намери си друга жена. Сигурна съм, че за Лизи ще бъде удоволствие да изпълни тази роля. Или може би Серина, ако за нея не е пречка да се люби с женен мъж.

Господи, нима беше полудяла, за да му предлага всичко това?

— Наистина ли искаш да го направя?

Тя искаше само да запази контрол над собственото си тяло, да съхрани недокоснатото сърцето си, да продължи да вярва в това, в което бе вярвала досега — да си бъде пак същата. Робин Флетчър с внушителното си мъжко присъствие ѝ отнемаше всичко това.

— Да, това искам — отвърна Кейт, като сведе очи, за да не открие в тях Робин точно обратните чувства.

— Тогава ти желая лека нощ, любов моя. Не бих искал да се натрапвам там, където не ме желаят. Достатъчно съм възпитан, за да не ти досаждам и да не настоявам за съпругеските си права. И след като сама ми предложи да удовлетворявам желанията си с други жени, вярвам, че няма да се оплакваш, когато чуеш, че наистина го правя. В същото време — той я погледна застрашително, — ако ти си позволиш да си намериш любовник, ще го пречукам с удоволствие, а що се отнася до теб, любов моя, и ти ще си получиш заслуженото.

Кейт бе напълно изумена. Не бе очаквала, че той ще отстъпи така лесно. Сякаш специално бе чакал тя да му откаже, за да може да се

впусне в удоволствия с друга жена. Но нямаше защо да се безпокои за нея, тя никога не би си намерила любовник. Самата мисъл за това я отвращаваше. Беше омъжена жена и нито за миг не би могла да го забрави.

Като се усмихваше едва-едва, Робин се обърна да си върви, после внезапно промени решението си, въртна се и сграбчи Кейт, а безпощадните му сини очи я пронизаха и тя в миг остана без дъх. Докато свеждаше глава към устните ѝ, тя забеляза, че лицето му е потъмняло и сякаш беше придобило отмъстителен вид, но бързо забрави за това, замаяна от болезнено нетърпеливата му целувка. Ръцете му вече притискаха силно приятно заоблените ѝ хълбоци и тя бе толкова близо до него, че ясно усещаше растящата му възбуда.

Сподавена въздишка се откъсна от гърлото ѝ, когато езикът му намери пролука през устните ѝ и навлезе навътре в трескава битка с нейния. Едната му ръка се придвижи бавно нагоре и потърси гърдите ѝ. В миг усети как пръстите му започнаха да мачкат зърното на едната ѝ гърда и примря от удоволствие. Господи, той започна отново, трескаво помисли Кейт. Нима винаги ще ми действа по този поразителен начин?

Внезапно Робин я пусна и се отдалечи от нея с подигравателна усмивка. Кейт дишаше така ускорено, че цялата се тресеше. Възбудена и смутена, тя се чудеше какво ли пък е измислил сега съпругът ѝ. Дали е готов да наруши думата си, която ѝ даде с такава лекота?

— Исках да ти оставя само един малък спомен за това, което губиш като ме отпъждаш от леглото си — с усилие каза Робин, не помалко възбуден от самата нея. — Приятни сънища, любов моя. Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Той бързо излезе от стаята, като тресна вратата след себе си.

— Безчувствено прасе — промърмори Кейт след него. После взе остатъците от нощницата си и като се увери, че не стават за нищо, ги хвърли настрана. Бе прекалено ядосана и разстроена, за да търси друга, затова се вмъкна гола между чаршафите, въртя се дълго, изпълнена с гняв и възбуда, и накрая изтощена заспа.

Имаше чувството, че са минали само няколко минути, когато чу потропване по вратата. Отвори очи и видя, че вече е ден, с учудване установи, че е спала доста дълго, след среднощното посещение на Робин и кавгата им.

— Кой е?

— Лизи. Донесох чистите кърпи.

— Влез — отвърна Кейт, облекчена, че не идва Робин отново да я безпокои.

Лизи влезе, остави кърпите и вдигна завесите от прозорците, за да влезе слънчева светлина. Погледна крадешком към леглото и с почуда забеляза, че Робин не е спал тук през нощта. Откритието породило у нея не само изненада, но и разочарование. За никого не бе тайна, че тя бе влюбена в Робин и преживя доста голямо разочарование, когато разбра, че ще се жени за Кейт. Естествено тя не го обвиняваше, тъй като жертвата му наистина си заслужаваше — притежанието на имението Маккензи щеше чувствително да подобри живота му. Но все пак женитбата на Робин за една стара мома, каквато беше Кейт, изглеждаше на Лизи доста голяма жертва от страна на Робин. Всички бяха разбрали, че той ще си има и отделна спалня, но все пак като новобрачна двойка бе логично Робин да прекарва поне първите нощи с Кейт. Дали пък нещо не беше наред? Ако е така, Лизи се помъчи да измисли как би могла да се възползва от възникналата ситуация.

Кейт седна в леглото и се прозина, като забрави, че е гола. Когато чаршафите се смъкнаха от раменете ѝ и откриха голите ѝ гърди, Лизи се усмихна с разбиране. После забеляза нощницата ѝ на земята и я вдигна.

— Искаш ли да я смъкна долу за пране?

В този миг Лизи погледна нощницата и остана с отворена уста. Дрехата беше разкъсана отгоре до долу. Кейт се изчерви от срам, защото се сети, че е абсолютно гола. Бързо сграбчи чаршафа и се покри до врата.

— Направо я изхвърли, Лизи.

Кейт не би искала никога вече да види тази дреха. Не искаше нищо да ѝ напомня за Робин и за униженията, на които я бе подложил. Всъщност тя ни най-малко не се нуждаеше от този Робин Флетчър.

ОСМА ГЛАВА

Два дни след женитбата на Кейт и Робин, на посещение в имението пристигна Рой Пенрод. Той се стори на Кейт доста красив за един мъж в края на петдесетте. Беше висок и със запазена стройна фигура, а черната му коса бе вече доста прошарена. Още в първия миг, в който го видя, Кейт разбра откъде е наследил Деър красивите си черти.

— Ти си точно толкова прелестна, колкото Деър ми разказа — каза Рой, след като се запознаха. — Едва ли би могла да намериш подобър мъж от Робин. Радвам се за вас.

На Кейт не ѝ се искаше да го разочарова с обяснения за истинската причина за брака им и затова замълча.

— Съжالياвам, че пропуснах сватбеното тържество, но след като ме назначиха за магистрат, доста често се налага да пътувам до Сидни. Липсва ми домът ми, но пък по този начин успявам да избягам от самотата. Деър си има своята ферма и семейство, за което да се грижи, а Бен непрекъснато отсъства — търси приключения и изкушава съдбата. Наистина е неуморим. Но аз все пак се надявам, че един ден ще си намери жена, която да го принуди да се откаже от това скитане.

Макар че Рой говореше на шега за своята самота, Кейт усети силното му желание за домашен уют и семейство. Ясно си личеше, че се чувства самотен.

— Толкова бях чувала за вас, че сега искрено се радвам, на нашето запознанство — увери го Кейт.

— Как е баща ти? Дали ще може да ме приеме — попита Рой. — Разговарях с Робин преди малко откън и той ми каза, че Уилям би се радвал да ме види. Проявих се като лош съсед. Вие сте тук вече седмици наред, но все не успях да дойда и да ви поздравя с добре дошли. Надявам се, че Деър се е държал по-любезно.

— Деър идва няколко пъти и мисля, че се сприятелихме. Сигурна съм, че татко с удоволствие ще се срещне с вас, мистър Пенрод. Той

току-що се събуди и мисля, че е достатъчно отпочинал, за да приема гости.

— Наричай ме просто Рой — усмихна се събеседникът ѝ. — С Тед Маккензи бяхме приятели в продължение на години, така че се надявам, че нашето приятелство ще продължи с теб и баща ти.

Кейт се усмихна очарователно, с което почти замая Рой. Той веднага разбра защо Робин се бе влюбил в нея и бързо се бе оженил, преди някой друг да открадне сърцето ѝ.

Кейт заведе Рой в стаята на Уилям и с удоволствие установи, че баща ѝ се чувства добре днес. Остави ги насаме да се запознаят и да си поприказват, а на стълбите попадна на Лизи. Момичето едва-едва кимна с глава, усмихна се някак загадъчно и продължи нагоре. На Кейт ѝ се стори, че Лизи се държи доста странно напоследък и се почуди дали Робин не бе взел на сериозно съвета, който му даде в изблик на гняв, и не я бе вкарал в леглото си. Естествено, нямаше право да го обвинява, ако това е станало, след като тя самата го отблъсна от себе си. Но за нейно учудване мисълта, че Робин може би се люби с Лизи, силно я дразнеше. Сърцето ѝ се свиваше от болка само като си представяше Лизи в ръцете на Робин, сякаш ѝ завиждаше за ласките, които получаваше — тези негови ласки, способни да превърнат всяка жена в развратница. Кейт тръсна глава, но не успя да отпъди тези мисли.

След бурната първа брачна нощ, Кейт и Робин се отнасяха един към друг с любезност, характерна за случайни познати. На нея ѝ беше почти невъзможно да го погледне в очите, след като се бе държала по такъв ужасен начин. Оказа се, че е достатъчно само Робин да я притисне до себе си и цялото ѝ желание да му се противопостави се стопяваше. Не можеше да понася дори мисълта, че губи контрол над себе си, особено пък над чувствата си.

Всеки път, когато видеше Кейт, Робин изпадале в плен на спомените. Не можеше да забрави как тя изпитваше върховно удоволствие в ръцете му, как му се отдаваше изцяло, овладяна от възбуда и как страстно отговаряше на ласките му. Може да го засипва с лъжи до прегракване, но инстинктът му подсказваше, че дълбоко в прекрасното тяло на Кейт вече е пламнало искрено чувство към него. Тя просто е прекалено упорита и не иска да признае, че изпитва любов към един бивш затворник.

Когато Рой забеляза, че Уилям започна да се уморява, той стана да си тръгва като обеща, че пак ще дойде някой ден.

— Ще кажеш ли на Кейт да дойде при мен — помоли го Уилям.

Макар че почти през цялото време беше на легло, той познаваше добре дъщеря си и веднага усети, че нещо не е наред между двамата младоженци. Надяваше се, че ще успее да вразуми Кейт, тъй като бе убеден, че в нея е причината за неблагоприятията.

Кейт не се виждаше долу и Рой тръгна да я търси наоколо. Нямахме я във всекидневната, тогава се насочи към кухнята като спря точно на вратата. Мод се беше привела над врящата тенджера, когато почувства, че не е сама. Вдигна глава и срещна пронизващите сиви очи на Рой Пенрод. Бузите ѝ се бяха зачервили от топлината, а гъстата ѝ коса очертаваше симпатичното ѝ лице. Рой не каза нито дума, просто стоеше и я гледаше.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър — попита Мод, притеснена от вниманието на красивия джентълмен.

В първия миг Рой съвсем забрави за какво бе дошъл. Отдавна не беше виждал толкова привлекателна жена като Мод. Нито пък си спомняше някоя жена да му е правила такова силно впечатление. Макар че не беше вече млад, Рой бе все още здрав и жизнен. Но в продължение на години бе потискал естествените си страсти, като се стремеше да концентрира всичките си сили в отглеждането на синовете си, както и е превръщането на фермата в една от най-богатите в цял Ню Саут Уейлс. Съпругата му бе починала още на кораба, след като напусна Англия и той и досега не можеше да си прости, че помоли тази крехка жена да тръгне за Австралия. Като гледаше Мод, Рой изведнъж осъзна колко самотен се чувства.

— Коя си ти — попита той.

Мод се изчерви още повече, защото реши, че по някакъв начин е разгневил красивия господин.

— Мод Линч, готвачката в имението Маккензи.

— Мод — повтори бавно Рой, сякаш да запомни добре името. — Аз съм Рой Пенрод.

— О, аз познавам сина ви. Много ми е приятно да се запозная с вас, сър.

Внезапно Рой си спомни за целта на посещенията си.

— Търся Кейт. Вижда ли си я?

— Тя излезе преди малко навън, тръгна към градината. Да отида ли да я повикам?

— Не, Мод, сам ще я намеря. Отдавна ли си в Ню Саут Уейлс?

— Не, сър, пристигнах преди няколко месеца. Аз... — тя пламна цялата, — аз съм затворничка.

— Знам — усмихна се нежно Рой. — Повечето от прислугата са такива. И снаха ми е бивша затворничка, но ще ти призная, че не бих искал по-добра съпруга за сина си и по-прекрасна майка за внуците ми.

Признанието на Мод съвсем не го отблъскваше, защото добре знаеше, че много от затворниците пристигат тук, макар че са извършили съвсем дребни престъпления. Инстинктът му подсказваше, че Мод не е способна на долно или жестоко престъпление, а по-скоро е жертва на английското правосъдие, точно както и Кейси. Вече знаеше, че ще се върне, и то скоро, за да види отново Мод Линч.

Щом разбра, че Уилям иска да я види, Кейт веднага забърза към стаята му.

— Изпратил си да ме повикат, татко.

— Да, дъще. Омъжена си едва от няколко дни, но ми се струва, че съзнателно се мъчиш да разрушиш брака си.

— Татко — ядосано извика Кейт, — защо обвиняваш за всичко единствено мен? Аз бях против този брак още от самото начало.

— Точно затова смятам, че в теб е главната вина. Ти си упоритата жена, Кейт, но поне със сигурност знам, че си честна. Каж ми истината, не можеш ли да преживееш факта, че Робин е бивш затворник?

Уилям бе намерил верния тон. Кейт винаги се е смятала за честен човек. Може би татко е прав, размишляваше горчиво тя. Те двамата с Робин бяха вече свързани, но дали хармонията в леглото бе най-важното нещо в един брак? Особено като се има предвид начинът, по който бе постъпил Робин — подмолните му действия зад гърба ѝ, само и само да получи имението Маккензи.

— Искам само да ми обещаеш, че ще дадеш възможност на Робин да бъде добър съпруг. Не е чак толкова много, нали? Сигурен съм, че той ще те направи щастлива, стига да му позволиш.

Кейт прехапа устни, искаше ѝ се да изкрещи, че всичко това е нечестно, дори жестоко, но замълча и кимна с глава. Нямахше смисъл

да спори с един болен човек.

— Ще се опитам, татко, но не съм сигурна, че ще има някакъв резултат.

— Това е всичко, което искам от теб, дъще.

Кейт дълго мисли върху думите на баща си, след като напусна стаята му. Той толкова силно желаше бракът ѝ с Робин да бъде щастлив, че я караше да изпитва чувство за вина, защото не бе направила достатъчно усилия за да удовлетвори молбата му. Може би... господи, ако само можеше да преглътне гордостта си... може би ще трябва да се опита да забрави миналото на Робин и всичко, което вече е направил, и да се съсредоточи върху сглобяването на парчетата от брака им, които все още съществуват. Все пак, бракът е веднъж и завинаги.

Робин трябваше да изслуша същата лекция, когато този ден след вечеря отиде да пожелае на Уилям лека нощ. Кейт бе необикновено мълчалива по време на вечерята, но Робин не обърна внимание на това. Напоследък вечерните часове, които двамата трябваше да прекарат заедно, бяха истинско мъчение. Разговаряха рядко за незначителни неща, и то подчертано любезно. Тази вечер размениха само няколко думи за посещенията на Рой Пенрод. Когато Кейт се качи горе в стаята си, Робин се отби при Уилям.

Старецът едва дишаше и Робин му нагласи по-удобно възглавницата под главата.

— Взе ли лекарствата си, Уилям?

— Да — задъхано отвърна старецът и потрепери. — Тази вечер нещо не съм добре.

— Тогава ще те оставя да си починеш.

— Почакай, Робин. Знам, че с Кейт имате проблеми и се чувствам отговорен за всичко. Нали аз най-много настоявах за брака ви и дълбоко в себе си все още съм убеден, че вие двамата сте създадени един за друг.

Робин не беше толкова сигурен, но не искаше да спори с болния човек.

— Всичко зависи от Кейт, Уилям. Съдбата на нашия брак е изцяло в ръцете на дъщеря ти и упоритата ѝ гордост. Може би въобще не трябваше да се съгласявам с тази безумна идея. Мислех си, че аз...

— той млъкна и се изчерви, — по дяволите, какво ли значение има вече всичко това? Лека нощ, Уилям. Почини си добре.

Робин тъкмо се беше съблякъл и си бе легнал, когато чу, че вратата се отвори и след това се затвори. На слабата светлина от нощната лампа той трудно можеше да види кой влиза, но по очертанията на силуета разбра, че е жена. Може би Кейт? Кръвта нахлу в главата му и сърцето му лудо заби. Нима накрая бе преглътнала гордостта си и идваше при него? За него бе много по-трудно, отколкото предполагаше, да я остави на мира, защото страстно я желаше. Бе готов всеки момент да забрави острите думи, които си бяха казали, да я притисне силно до себе си и да я вземе цялата. Ето, сега тя идваше при него и всичко така прекрасно се промени.

Жената се приближи бавно и се появи в очертанията от светлината на лампата. Изумен, Робин направо загуби дъха си. Това беше Лизи, боса и облечена само в почти прозрачна нощница, под която ясно се очертаваше всяка гънка от тялото ѝ.

— По дяволите! Какво правиш тук, Лизи? Да не си полудяла да идваш в такъв вид в стаята ми?

— Не, не съм луда, Робин, просто искам да ти помогна да забравиш болката, която ти причинява тази студена вещица.

— Тази „вещица“ е моя съпруга — студено я сръза Робин.

— Но тя не постъпва като съпруга — сви рамене Лизи. — Ако аз бях твоя жена, щях да бъда в леглото заедно с теб, а не да спя сама в отделна стая. Нека да ти помогна, Робин, няма да съжаляваш за това.

Тя се приближи още повече и спря точно до леглото му. Като изгледа изразително голите му рамене и онези части от тялото му, които бяха покрити с чаршафа, Лизи облиза устни и седна на ръба на леглото.

— Хайде, Робин, аз знам как да доставя удоволствие на един мъж.

Едва изрекла тези думи, тя протегна ръка и го погали.

— По дяволите — изруга Робин. Той наистина изпитваше силно желание. Но то го изпълваше и преди Лизи да влезе в стаята, породено бе само от мисълта за всичко, което бе направила Кейт с него.

Очите на Лизи заблестяха при вида на издутината под чаршафа, която ясно свидетелстваше за състоянието на Робин. Той изпъшка и понечи да стане, за да я изхвърли навън, но после се отказа. По

дяволите, беше гол, силно възбуден и в стаята стоеше жена, която беше готова да легне с него. Какво повече би могъл да иска един мъж? Отговорът бе прост и обикновен. Кейт. Той искаше Кейт. Но нали собствената му съпруга му бе разрешила да удовлетворява желанията си както си иска. Ако беше мъж на място, щеше да постъпи точно така. Господ му е свидетел, че в момента можеше да се справи с Лизи и с още няколко жени. Мислите за Кейт и за страстта, с която отвърщаше на ласките му, направо го бяха подлудили през последните дни. Защо пък Лизи да не може да свърши работата? Защото не беше Кейт.

— Върви по дяволите, Лизи — изръмжа Робин и стисна зъби, за да се овладее, докато Лизи продължаваше с интерес да гледа към точно определено място от тялото му под чаршафа.

— Виждам, че ме желаеш, Робин — доволно отбеляза Лизи. — Имам достатъчно опит, за да разбера това. Мога да ти доставя удоволствие, за каквото съпругата ти не е и сънувала. Желая те от момента, в който те видях за първи път.

— Не чувстваш ли, че прекаляваш — отвърна Робин, като отчаяно се мъчеше да запази контрол над себе си. Колко трудно му се отдаваше това! — Ако някога имам нужда от жена, бих предпочел сам да си я избира. А сега веднага се измитай, защото ако не го направиш, ще се погрижа да те преместят другаде. Може би другите хора, при които ще отидеш на работа, ще се възползват от услугите ти.

Кейт се спря пред вратата на стаята на Робин. Беше мислила дълго, преди да се реши да отиде при него, за да опитат двамата да разчистят разногласията си. Не беше сигурна, че ще може да издържи дълго да живее в такова безразличие. След като вече имаше съпруг, трябваше да признае, че Робин не беше нито по-добър, нито по-лош от останалите мъже, които познаваше. Той поне се отнасяше с толкова уважение и съчувствие към баща ѝ и обичаше имението Маккензи, така че щеше да работи здраво за просперитета му.

Бе сложила вече ръка на дръжката и в миг застина. Дочу шепот на гласове през вратата. Единият глас беше мек и женски, а другият — рязък и отчетлив. Кейт веднага се досети кого ще намери в стаята на Робин. Нима сама не му бе дала разрешение да търси удоволствия другаде? Но все пак изпита болка, че толкова бързо е прибрал Лизи в леглото си. Тя понечи да си тръгне, но в миг я овладя внезапен, необясним гняв. Ако не друго, поне искаше да покаже на Робин и

неговата никаквица, че е разбрала всичко. Като изправи рамене, Кейт отвори рязко вратата и влезе в стаята с цялата увереност, която можеше да събере.

Робин изглеждаше по-учуден от факта, че виждаше Кейт в стаята си, отколкото от това, че го заварваха с Лизи до леглото му. Защо ли бе дошла Кейт? Дали посещението ѝ не означаваше, че и тя го желае така силно, както и той нея? Той въздъхна силно. Ако наистина беше така, присъствието на Лизи тук само ще засили разочарованието ѝ от него.

— Виждам, че не си губиш времето и бързо си намерил заместница за леглото — саркастично започна Кейт.

— Не е това, което си мислиш, Кейт.

Лизи се усмихна, но не каза нищо, защото добре разбираше какви заключения си бе направила Кейт и ни най-малко не съжаляваше за това. Една жена, изхвърлила мъж като Робин от леглото си, наистина не го заслужаваше.

— Не е ли? Да не искаш да ти повярвам, че Лизи просто е дошла на приятелско посещение при теб по нощница по това време на нощта?

На Робин не му се искаше Лизи да слуша разправиите им, затова ѝ хвърли леден поглед и нареди:

— Остави ни, Лизи. И не влизай повече тук, без да съм те извикал.

— Но Робин...

— Прави каквото ти казвам.

Лизи напусна стаята като хвърли на Кейт смъртоносен поглед. Кейт направо искаше да изкреци от болка. Как може една прислужница да се появява в такъв вид пред Робин! Нощницата ѝ беше толкова прозрачна, че гърдите ѝ ясно се виждаха. Те бяха доста големи, с изпъкнали напред зърна, които се очертаваха под тънката материя и сигурно биха въздействали по влудяващ начин на всеки мъж. След като вратата се тресна след Лизи, Кейт се приближи до леглото с гневно лице.

— Как си позволяваш?

— Не съм направил нищо, за което нямам специалното ти разрешение — подигравателно отвърна той. Тя го ревнуваше — тази мисъл внезапно осени съзнанието му и му достави истинско удоволствие.

— Можеше да я отведеш поне в обора или на някое по-подходящо място от собствената ми къща. Не те ли е срам?

Робин се засмя и това я накара в миг да осъзнае, че се държи като ревнива съпруга. В действителност тя не се интересуваше с кого ще спи Робин, след като не е с него. Бързо забрави какво я бе довело тук тази вечер, както и разговора преди това с баща си. По-скоро небето ще се продъни, отколкото да се съгласи да е примерна съпруга на такъв лекомислен човек като Робин Флетчър.

— Мисли каквото искаш, Кейт, но аз наистина не съм канил Лизи тук тази вечер. И моята изненада бе не по-малка от твоята, когато я видях да влиза.

Кейт му хвърли леден поглед, погледна по-скоро не него, а голото му тяло, покрито само с един чаршаф.

— Все пак си бил готов да я посрещнеш.

— Винаги спя гол. Ако ми беше истинска съпруга и спеше с мен, щеше да го знаеш.

Кейт не можа да измисли никакъв подходящ отговор за язвителната му забележка.

— А ти защо дойде, Кейт?

Тя се обърка. В никакъв случай не можеше да му признае, че бе дошла да се сдобрят, след като го намери с друга жена в стаята.

— Кейт... погледни ме. Знам защо си дошла.

Думите му доста я озадачиха, тя вдигна глава и отправи поглед към него.

— Дори и да съм имала някаква причина, тя вече не съществува. Желая ти лека нощ. Или може би искаш да изпратя отново Лизи при теб?

Робин я хвана за ръката преди да успее да се измъкне.

— Не искам Лизи. Ако я желаех, щях да я имам отдавна. Не можеш ли да разбереш с упоритата си глава, че желая единствено теб?

— Няма защо да ме лъжеш, Робин. И двамата добре знаем защо се ожени за мен. Не съм хубава, а освен това съм прекалено стара, за да ме желае някой.

— Глупости, как можеш да мислиш такива ужасни неща за себе си, скъпа?

— Не се опитвай да ме успокояваш — възрази Кейт и започна да се ядосва. — Каквото и да говориш, фактът си остава факт: ти и Лизи

бяхте... ти... по дяволите, пусни ме да се ходя.

— Нима не искаш да повярваш на нито една моя дума? Понякога ми се иска да те разтреса цялата, докато ти дойде ума в главата. Точно такава е желанието ми в момента.

— Да не си посмял — заплашително го предупреди тя. После го отблъсна от себе си със сила, каквато дори не предполагаше, че притежава, и побягна към вратата. Но не беше достатъчно бърза. Робин скочи пъргаво от леглото, протегна ръка, сграбчи я за косата и обърна лицето ѝ към своето.

Той беше гол. И възбуден. Кейт мълчаливо пое дъх, очарована от внушителните му форми. Дали тя бе причината за тази възбуда или посещението на Лизи? Без да се притеснява от голотата си, Робин продължаваше да я държи здраво притисната между двете си ръце. Но силното му мускуесто тяло оказваше върху Кейт по-силно въздействие, отколкото би ѝ се искало. Тя трябваше да се махне от него. И то веднага!

— Пусни ме, Робин!

— Не, ти дойде при мен с цел и мисля, че знам каква е тя.

— Нищичко не знаеш.

— Познавам те вече. Знам как се чувстваш, когато си в ръцете ми. Не съм забравил как въздишаш, когато с устните си и езика си те довеждам до пълен екстаз. Нито пък какво удоволствие изпитваш, когато навляза в теб. Ти си така нежна, и влажна, и гореща, че аз...

— Спри! Спри веднага!

Тя закри с длани ушите си, за да не стигат думите му до мозъка ѝ. Тези ужасни, еротични, груби думи, които стопяваха всяка съпротива и запалваха страшен огън у нея.

— Ще ти дам това, което и двамата искаме, любима.

После усети, че полита безпомощно, защото Робин я бе взел на ръце и я занесе до леглото. И преди да успее да се освободи от него, силното му тяло се стовари върху нейното и го прикова към дюшека.

После започна да я целува. Целувките му бяха страстни, жадни, а ръцете му трескаво се плъзгаха по тялото ѝ и галеха всички онези прекрасни места, които отскоро познаваха. С невероятна бързина той смъкна дрехите от тялото ѝ. Нещо се скъса, но никой не обърна внимание на това. Робин вдигна глава и впи устните си в нейните, а езикът му жадно се опитваше да проникне навътре в устата ѝ. Тя го

ухапа и усети вкус на кръв. Но това само още повече го влуди. Плувнал в пот от страстно желание, той усещаше, че не може да чака нито миг повече и трябва веднага да обладае жегната, която се намираше в ръцете му.

Кейт изпита удоволствие от тази трескава нужда, която усети у него, защото разбираше, че ако се е любил с Лизи, желанието му едва ли щеше да е толкова силно сега. Лицето му се беше изопнало от това желание, а очите му блестяха от страст. Той проникна силно в нея. Кейт изкрещя. Но не от болка... о, не... не от болка. Изкрещя от изумителното усещане, което ѝ причиняваше твърдата му плът, навлязла вътре в нея. Изкрещя, защото не можеше да се въздържи, когато той започна бързо и яростно да прониква в нея. Изкрещя, защото той бе навел глава към едната от гърдите ѝ и я бе всмукал силно.

— Кръстосай краката си на кръста ми — нежно я подкани Робин.

Но тъй като се забави, той сграбчи краката ѝ и ги вдигна чак до раменете си. Така проникна още по-дълбоко в нея. Кейт изпита невъобразимо удоволствие и цялата потрепери. Робин също въздъхна от наслада.

— Робин...

— Знам, любов моя, и аз чувствам същото. Сега, Кейт, сега!

Двамата достигнаха едновременно до оргазъм. Телата им се извиваха и тресяха от силното чувство. Кейт усети как семето на Робин се впръсква дълбоко в нея и за миг си помисли, че би могла да забременее. Но сега просто не беше в състояние да мисли за каквото и да било, душата ѝ сякаш се отдели от тялото ѝ и щастливо отплува в неизвестността.

Кейт лежеше неподвижно, покрила очи с едната си ръка. Робин все още бе върху нея, телата им като че се бяха слели. Ръцете му опипваха собственически цялото ѝ тяло — от гърдите до колената.

— Ти си моя, Кейт Маккензи. Колкото и да се опитваш да го отричаш, винаги ще бъдеш моя.

Едва след тези изречени с тържествен тон думи той се свлече и легна до нея. Кейт мълчеше — съзнаваше че Робин е напълно прав и не намираше сили да му се противопостави.

— Кейт, чу ли какво казах?

— Чух — глухо отвърна тя.

— Съгласна ли си да признаеш, че ние наистина сме привързани един към друг и да ми станеш истинска жена?

Та нали затова Кейт бе потърсила Робин тази вечер? Но след като намери Лизи в стаята му, нещата доста се промениха.

— Ще ми трябва време да размисля.

— Искам да ми отговориш веднага, Кейт.

— Аз... — внезапно тя се заслуша, стори ѝ се че чу някакъв шум в някоя от съседните стаи. Почака малко и пак наостри уши. — Чу ли нещо?

— Не се опитвай да ме баламосваш, Кейт. Нищо не чувам. Знаеш, че баща ти много държи на нашия брак. Защо си толкова упорита?

— Кълна се, че чух някакъв шум. Може би трябва да отида и да погледна татко.

— Бях при него точно преди да се прибера в стаята. Беше си взел лекарството и се готвеше да заспива.

— Все пак...

Робин отново я притисна до себе си.

— Ще се любя с теб цялата нощ, докато разбереш, че опитите ти да живеем разделено само ни причиняват болка. И на двамата.

Ръцете отново нетърпеливо обхождаха тялото ѝ, нежно галеха бедрата, после приятно заоблените ѝ задни части.

Забрави за всичко на този свят, включително и за Уилям, когато Робин я завъртя и тя се оказа отгоре му, силно притиснала бедрата му към себе си. Той бе отново възбуден, членът му стърчеше твърд и изправен между тях, докато устните му стръвно обхождаха гърдите ѝ. Ръката му се плъзна между краката ѝ и докосна с непогрешима точност най-чувствителните места, с което уби и последната съпротива у нея и тя бе вече напълно загубена. Кейт извика, после отново и отново, когато Робин започна с ритмични движения да навлиза все по-навътре и по-навътре в нея и с невероятна лекота водеше и двамата към върховно удоволствие.

Когато усетиха първо изтощение, Робин се плъзна бавно настрана и легна на леглото с лице към нея. Притисна я нежно към себе си и постави главата ѝ на рамото си.

— Сега се наспи хубаво, любов моя. Утре ще се преместя отново при теб.

За Робин това беше единственото възможно решение. Той не можеше да си представи дори, че някога ще заспи без да притиска Кейт до себе си.

Слънцето вече грееше, когато той се събуди, но реши, че още е доста рано. Кейт продължаваше да спи, свита на топка до него. Чувстваше се така добре. Докосна нежно гърдите ѝ и с удоволствие усети как зърната ѝ веднага набъбват. Тя бе така чувствителна към ласките му, че му се искаше да благодари безкрайно на бога за този благословен подарък. Малко мъже можеха да се похвалят с толкова чувствени съпруги. Дори Серина не можеше да се сравнява с Кейт, въпреки че беше по-млада и значително по-опитна.

Започна да я гали нежно, като отделяше специално внимание на гърдите ѝ. Кейт се размърда, но не се събуди. Когато наведе глава и засмука набъбналите ѝ зърна, тя отвори очи и промърмори:

— Ама ти никога ли не спиш?

— След като ти си до мен? Невъзможно! Имаме точно време за... — думите замръзнаха в устата му, защото видя, че Лизи нахълтва в стаята. — Какво по дяволите правиш тук? Не можеш ли да почукаш?

Той дръпна чаршафа, за да скрие голото тяло на Кейт от любопитния ѝ поглед.

— Ами... господарят — с мъка успя да изрече Лизи.

Ако нещата се бяха развили по друг начин, сега тя можеше да бъде в леглото до Робин.

— Какво става с татко — скочи Кейт, без да обръща внимание на голотата си.

— Мод не могла да го събуди тази сутрин, като занесла закуската му. Тя мисли... че той...

Лизи млъкна безпомощно, но и без това нямаше нужда от никакви допълнителни обяснения. Кейт бе вече на крака и бързо се обличаше. Робин я последва. Лизи стоеше и ги наблюдаваше, докато Робин не ѝ нареди да се маха. Кейт едва сдържаше сълзите си, когато стигна в стаята на Уилям. Нямаше нужда от лекар, беше ясно, че той е мъртъв. И веднага личеше, че е починал преди часове. Тя коленичи до леглото му и заплака, опряла глава на гърдите му.

— Всички очаквахме това да се случи — опитваше се да я успокои Робин, макар че и той самият бе доста разстроен.

— Трябваше да дойда при него през нощта — настояваше Кейт. — Чух някакъв шум, но проявих глупава доверчивост и ти повярвах, че всичко е наред. Ти си виновен, Робин — очите ѝ бяха потъмнели от гняв и болка. Робин се ядоса, но не каза нищо, защото разбираше, че Кейт има нужда от някой, върху който да стовари болката си.

— Как можах да допусна страстта да заглуши чувството ми за дълг към баща ми. Той умря по моя вина. Ако бях дошла при него през нощта, сега той щеше да е жив.

— Това съвсем не е сигурно, Кейт — опита се да я успокои Робин. — Не можеш дори да знаеш дали шумът, който си чула, е бил от Уилям. Може да е била някоя нощна птица или какво ли не още, за бога.

— Никога няма да ти простя за това, Робин — повтори Кейт, обезумяла от мъка. — За последен път допуснах тялото да ръководи разсъдъка ми. Поддадох се като развратница на ласките ти, докато баща ми умираше.

— Ти бе просто една любяща съпруга — напомни ѝ той. — Точно това искаше и баща ти. Той умря щастлив, Кейт. Където и да е сега, той знае, че аз ще се грижа добре за теб.

Но тя не искаше да го чуе. Той остана така още дълго, слушаше с болка риданията ѝ и накрая я остави сама с мъката ѝ и отиде да се погрижи за формалностите по погребението.

За погребението дойде същият свещеник, който обяви брака им. Гробът на Уилям бе точно преди началото на гората, близо до къщата. През двата дни преди погребението Кейт като че прие окончателно мисълта за смъртта на баща си, но остана доста странна, мълчалива, отнесена и отхвърляше всички опити на Робин да я успокоява.

Цялото семейство Пенрод присъства на погребението, с изключение на Бен, който се бе включил в една експедиция, търсеца път през Сините планини. Беше средата на януари, 1813 година, и слънцето безмилостно грееше. Групата, събрана около гроба на Уилям започна малко по малко да се разпада, всички си тръгнаха един след друг, останаха само Кейт и Робин.

— Хайде, любов моя, тук е прекалено горещо. Баща ти беше смел човек. Ще се чувства по-добре, ако знае, че ти не скърбиш

прекалено за него.

Той докосна ръката ѝ, но тя се дръпна рязко и му хвърли остър, дори смразяващ поглед.

— Не ме докосвай! — Думите бяха почти изсъскани и злобата, която се долавяше в тях, силно го учуди. — Не искам никога вече да ме докосваш, разбра ли? Баща ми щеше да е още жив, ако ти не ме бе превърнал в едно същество, което направо не познавам.

— Невъзможно е да мислиш така, Кейт — разтревожено каза Робин. — Скоро мъката ти ще отmine. И ние ще имаме деца след време ѝ животът ще следва своя естествен ход.

Кейт го изгледа с такова отвращение, сякаш беше някакво гадно същество, което при това ѝ говореше отвратителни неща.

— Не искам деца от теб.

Робин отвори уста, но нито дума не се отрони от нея. Той бе така изумен, че не знаеше какво да отговори. Разбираше, че Кейт преживява страшна болка, но как би могла да му каже подобно нещо?

— Може би вече носиш мое дете в утробата си — тихо отвърна той.

— По-скоро бих се убила, отколкото да го родя.

Робин я изгледа, онемял от учудване. После се обърна и бавно си тръгна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше страшно горещо и едва се дишаше. Кейт просто не можеше да повярва, че е февруари. В Англия по това време е студено и дъждовно. А в Австралия овцете по пасищата отново са обрасли с буйна козина и скоро ще трябва да се прибират във фермите за стригане.

Робин работеше по-дълго, отколкото когато и да било през живота си, с изключение може би на времето, прекарано във въглищните мини. Гледаше да се прибере след вечерята, защото му беше почти невъзможно вече да издържа мълчаливата студенина и враждебност на Кейт, когато седяха заедно на масата. Нищо не можеше да промени това положение. Колкото и да я убеждаваше, тя продължаваше да твърди, че е виновна за смъртта на баща си, както и че Робин е причината за нейното отношение към баща ѝ в последните му мигове. Тази нейна упоритост просто разрушаваше брака им. Колкото по-отнесена ставаше Кейт, толкова повече се вбесяваше Робин.

Светъл лъч бе завръщането на Бен Пенрод от Сините планини. Един ден той влезе на кон в двора, радостно усмихнат. Робин се случи наблизо и двамата сърдечно се поздравиха. Кейт чу шума и излезе от къщата.

— Кейт, ела тук — извика ѝ Робин, като забеляза, че се спира на верандата. — Непредвидимият брат на Деър се е завърнал. Ела да чуеш какво разказва.

Кейт се присъедини към двамата мъже и веднага забеляза, че Бен е също така предизвикателно красив, както и брат му. Той беше висок, с широки рамене, а сивите му очи не пропуснаха нищо, докато оглеждаха Кейт от главата до петите. Веднага си личеше, че е женкар и несъмнено имаше доста голям успех сред нежния пол. Беше чувала, че Бен Пенрод е авантюрист, спечелил си славата на пословично дързък и смел мъж, и сега, когато го видя, тя реши, че наистина може да се вярва на легендите, които се разказваха за него. Широката му усмивка

бе толкова заразителна, че Кейт просто не можеше да се въздържи да не му отвърне по същия начин.

— Радвам се да се запозная с теб, Кейт — каза Бен, след като Робин го представи. — Съжалявам, че не можах да присъствам на сватбеното ви тържество, но както ми казаха Деър и татко, горкият Робин здравата е хлътнал по теб. Сега като те видях, разбирам защо. Ти наистина си щастливец, Робин — продължи Бен като потупа Робин по гърба.

— И твоето време ще дойде — отвърна му Робин и погледна към Кейт.

— Разбрах, че си участвал в експедицията на Блекслънд, Уентуърт и Лоутън — започна Кейт, като се обърна с гръб към Робин, за да избегне погледа му.

— Да — каза Бен усмихнато. — Току-що се върнахме и умирам от нетърпение да кажа на Робин новината. Открихме го, приятел! През тези дълги дни понякога ни се струваше, че никога няма да се измъкнем живи, с такава мъка се промъквахме през високите ридове на Сините планини. Тишината на това място действително внушава страхопочитание, както и дълбоките пропасти, сините гори и мъглите, които се спускат внезапно и те правят напълно безпомощен.

Кейт бе напълно погълната от разказа му.

— Там обикновено е доста студено, а вятърът направо те пронизва. В същото време далече долу в равнината виждахме, че слънцето грее и лъчите му се отразяват по върховете на дърветата. Загубихме няколко добри приятели, докато изкачихме стръмните склонове, но най-накрая се прехвърлихме от западната страна на планината. Гледката беше забележителна. Докъдето ти стига погледът се виждаха само гори и ливади. В Сидни вече се говори за заселване на хора отвъд планината.

Там няма да има ограничения за земята, която може да притежава един човек. Губернаторът Маккери нареди да започне строителството на път през планината, като обеща, че ще отпусне толкова затворници, колкото са необходими за бързото му завършване.

— Това наистина е забележително — възкликна Робин с блеснали очи. — Какво ли не бих дал, за да съм един от първите заселници отвъд Сините планини. Спомням си колко беше

разочарован, когато Деър замина на предишната експедиция, а ти трябваше да се откажеш.

— Както се вижда, аз съм по-голям късметлия — отвърна Бен, а на лицето му се изписа тъга. — Но нали помниш, никой от онази експедиция не се върна жив, само Деър и мъжът, който бе останал с него, след като брат ми си счупил крака. Ако не беше това счупване и Деър нямаше да е между нас.

Кейт го слушаше внимателно. Тя си спомни, че чичо ѝ Тед бе разказвал, че Деър е отсъствал, когато Мърси се е разболяла. Тогава ѝ се струваше доста чудно, че Деър е зарязал младата си жена и е тръгнал с някаква си експедиция, по време на която едва не загинал.

Когато Бен си тръгна, Кейт се прибра в къщата. Хвърли един поглед от прозореца на всекидневната и забеляза, че Лизи се е появила от някъде и разговаря с Робин. Макар че никак не ѝ се искаше да си го признае, тази гледка наистина я нарани.

След няколко седмици Робин вече не можеше да издържа. Просто не бе възможно да живее повече така. След като Кейт упорито не искаше да има нищо общо с него, той бе готов да я остави да се справя сама с живота си. Вече я познаваше достатъчно добре и разбираше, че Уилям се е лъгал. Кейт можеше прекрасно да се справи с всичко. Тя нямаше нужда от него, не го искаше и при тези обстоятелства нямаше защо да се влачи непрекъснато подир нея.

С надежда, че ще се поразведри от нерадостните мисли, един ден Робин отиде сам да види Деър и Кейси. В миналото тяхното щастие винаги му бе давало кураж.

— Робин, ти май наистина имаш шесто чувство, аз тъкмо се канех да дойда да те видя — посрещна го Деър. Седнаха на верандата и Кейси скоро се присъедини към тях.

— Нещо специално ли искаше да ми кажеш — попита Робин.

Деър не можеше да скрие нетърпението си.

— Да, много добра новина. Татко току-що се върна от Сидни, имали са заседание за избиране на нов член. Губернаторът Маккери е настоял новият магистрат да бъде от групата на бившите затворници. Имало е големи дискусии, защото „чистите мерина“ не са се предали лесно. Но губернаторът в края на краищата спечелил.

— Това е истинска победа — тържествено се съгласи Робин. — Макар че ще има още доста битки. И кой е щастливецът?

— О, Робин, не се ли сещаш — развълнувано попита Кейси.

Робин изглеждаше доста объркан.

— Има немало достойни хора. Ще ми трябва цял ден, ако започна да ги изброявам.

— Това си ти, Робин! Губернаторът Маккери е избрал теб за нов магистрат.

— Аз... но това е невъзможно, как могат да изберат мен?

— Какво невъзможно има? Просто губернаторът е посочил най-подходящия за тази работа мъж. Скоро ще получиш официално съобщение и сигурно ще се наложи да отидеш до Сидни, за да потвърдиш, но аз исках първи да ти съобщя новината — каза Деър. И двамата с Кейси бяха целите грейнали от радост и доста се учудиха, като видяха, че Робин не бе особено щастлив от новината.

— Какво има, Робин? Не се ли радваш на назначението? То създава прекрасна възможност — за един бивш затворник да стане преуспяващ фермер или бизнесмен.

— Разбирам, че е една прекрасна възможност — бавно каза Робин, — и съвсем не съм неблагодарен за оказаната ми чест. Но отношенията ни с Кейт са толкова сложни напоследък, че почти нищо не може да ме зарадва.

— Знаех, че с Кейт имате проблеми — каза Кейси, — но не съм си представяла, че нещата са толкова сложни. Ние сме ти приятели, Робин. Разкажи ни, може би ще успеем да ти помогнем.

Обикновено Робин не обичаше да занимава другите с проблемите си, но точно сега реши, че това нито може да помогне, нито да навреди. Освен това вярваше, че единствено Кейси може да разбере поведението на Кейт.

— Да, може и да помогнеш — съгласи се Робин. — Кейт ме мрази. Господ ми е свидетел, че направих немало усилия, но не успях нищо да променя.

— Не, със сигурност мога да твърдя, че грешиш, Робин — обади се Кейси. — Тя е просто разстроена от смъртта на баща си, това е всичко.

— Не, не е всичко. Кейт въобще не искаше да се омъжи за мен. Направи го само за да не разстройва Уилям. За нея аз си оставам бивш

затворник и тя се отнася с мен като с омразно същество, което не заслужава никакво внимание и ласки. Смята, че съм се оженил за нея само за да стана собственик на имението Маккензи. Почти бяхме решили този проблем, когато Уилям умря. Кейт ме обвинява и за смъртта му.

— Как така — изумено възкликна Деър. — Как би могъл ти да причиниш смъртта на Уилям? Старецът дни наред едва се държеше.

— Бяхме заедно в нощта, когато Уилям умря и аз ѝ попречих да отиде при него — поясни Робин. — Сега тя изпитва силно чувство за вина и просто не мога да я убедя, че това е глупаво.

— Но как е възможно да ѝ попречиш да отиде при баща си — малко обърквана попита Кейси.

— Аз... ние... беше късно през нощта — Робин се изчерви и спря, беше му невъзможно да обясни нещо повече.

— Мисля, че разбирам — обади се съчувствено Деър. — Любили сте се и сега Кейт те обвинява, че си ѝ попречил да изпълни задълженията си.

— Точно така. Вече почти е невъзможно да се разговаря с нея. Тя напълно ме игнорира. Държим се като свършено чужди хора, ако се срещнем случайно, което не се случва особено често — горчиво каза Робин.

— Но това е просто несправедливо, Робин — извика Кейси. Тя бе толкова ядосана на Кейт, че реши, че трябва да предприеме нещо. — Мислиш ли, че ако разговарям с нея, нещо ще се промени?

Робин доста се съмняваше в това и в първия миг бе готов да отхвърли подадената му за помощ ръка. Но като поразмисли малко, реши, че може и да има някакъв ефект. Ако Кейси успее поне малко да вразуми Кейт, ще ѝ бъде благодарен до края на дните си.

— При всички случаи няма да стане по-лошо — съгласи се Робин. — Да ви призная, просто не мога да издържам повече. Не мога да живея по този начин. Ако Кейт продължи да се държи така с мен, ще се махна. Всъщност тя иска точно това.

— Ще я посетя утре — обеща Кейси.

Кейт се бе заела вече да води счетоводството на фермата, тъй като Робин прекарваше толкова време със затворниците, че не

успяваше дори сметките да погледне. Той не я беше молил да прави това, но тя оставаше с часове в кабинета и изпитваше удоволствие от новите си задължения. Обикновено работеше със счетоводните книги през деня, а понякога и след обяд. Точно с тях се занимаваше и когато Кейси Пенрод дойде да я посети.

— Може би е по-добре да седнем във всекидневната — каза Кейт, след като Лизи доведе гостенката в малкия кабинет.

— Не, и тук е чудесно — отвърна Кейси и се настани в един от удобните столове точно срещу бюрото, зад което седеше Кейт. Във всекидневната не беше подходящо точно за типа разговор, който тя се готвеше да води.

— Наистина съм изненадана, Кейси. Робин не идва ли при вас вчера?

— Не съм дошла да се срещам с Робин — каза бавно Кейси. — Понякога една жена има нужда да си поговори с друга жена.

Кейт я изгледа учудено. Нима те двамата с Деър имат проблеми? Струваше й се, че тя е последния човек на този свят, който би могъл да й даде някакъв разумен съвет.

— С радост бих ти помогнала, стига да мога.

Сега пък Кейси зяпна от учудване.

— Не говоря за себе си — призна тя.

— О — глупаво възкликна Кейт, — значи става дума за Робин. Какво ви разказа той?

— Каза само, че двамата сте нещастни и това му причинява огромна болка.

— Двамата с Робин не трябваше въобще да се женим — горчиво каза Кейт. — Между нас няма нищо общо и въобще не се обичаме. Той е просто един бивш затворник, който се възползва от добротата на татко, за да си присвои богатото ни стопанство. Не се интересувахе дали няма да нарани някой, просто искаше да получи своето.

— Невъзможно е да се говори така за Робин. Ти със сигурност не искаш да кажеш точно това.

— Може би този Робин, когото ти познаваш, се различава съществено от човека, когото аз познавам — горчиво отвърна Кейт.

— Съмнявам се. Робин никога не би наранил жената, която обича.

Кейт се опита да се усмихне, за да прикрие мъката си.

— Любов? Робин не ме обича. Поне ти би трябвало да знаеш това.

— Нима все още мислиш, че той е влюбен в мен?

— Това е истината. Знаеше, че никога не може да те има и затова реши да се задоволи с мен и имението Маккензи.

— Ние с теб май доста си приличаме, Кейт. И аз бях толкова упорита, но слава богу, Деър ме накара да проумея, че ние сме създадени един за друг. Вие сте женени от толкова малко време, че ти още не си разбрала напълно какъв човек е Робин. Твоите оценки са нечестни и несправедливи. Мисля, че го отблъскваш с прекалена жестокост и един ден ще се събудиш и ще видиш, че той си е отишъл.

— Да, ти си доста опитна и можеш да раздаваш съвети, Кейси — ядосано отвърна Кейт. — Нали успя да отнемеш Деър от братовчедка ми Мърси и живя с него, докато той все още бе женен за нея. Не можеш да отречеш, че Брендън е бил заченат още докато Деър е бил съпруг на Мърси. Да не говорим за това, че си убила и човек в Англия.

Кейси бе направо съкрушена. Нямаше и представа, че Кейт така силно я ненавижда. Смяташе, че отдавна са преминали този етап в отношенията си.

Като видя преbledнялото ѝ лице, Кейт съжали за жестоките си думи. Би си ги взела обратно, ако това беше възможно.

— Съжалявам, Кейси, бе наистина жестоко от моя страна...

— Не, Кейт, аз би трябвало да съжалявам за това, че имаш такова мнение за мен. Много бих искала един ден да научиш цялата истина за мен, Деър и Мърси. Но това няма да стане днес. Все още не си готова да я чуеш, пък и не е в моя стил да говоря лоши неща за умрели. Но все пак се надявам, че когато ти разкажа всичко, ти ще ни разбереш правилно, мен и Деър, и ще можеш да ни простиш, ако продължаваш да мислиш, че сме били несправедливи към Мърси. Но да оставим това сега — дойдох при теб заради Робин. Нима искаш да прекараш сама остатъка от живота си? Помисли добре за това. Сигурно не те е зарадвал дори и фактът, че Робин е избран за магистрат от губернатора Маккери.

— Аз... аз въобще не съм знаела — смаяно отвърна Кейт.

Кейси не остана още дълго, тръгна си с дълбокото убеждение, че не е успяла да постигне нищо.

Но Кейт дълго размишлява върху думите ѝ. Мислите ѝ все още се въртяха около разговора, когато Робин се прибра тази вечер навреме за вечеря. Той седна срещу нея, изумително красив в светлобежовия си панталон и бялата си риза, небрежно разкопчана отпред. Испита нежна тръпка, когато очите му потърсиха нейните през масата. Колкото и да не ѝ се искаше, не можеше да не признае, че помежду им съществуваше някакво чувство, както бе невъзможно и да отрече, че Робин Флетчър е истински мъж — такъв, какъвто не бе срещала досега и едва ли щеше да срещне в бъдеще.

Точно затова се страхуваше от него. Когато беше с него, тя просто загубваше ума си, волята си и всичко, което я правеше именно тази Кейт Маккензи. Всичко това се заменяше единствено с нуждата да усеща ласките на ръцете му, прегръдките му и трескавото му желание, което я караше да забрави всичко на този свят и да копнее само за удоволствието, което той ѝ носеше. Той беше Сатаната, изпратен да открадне душата ѝ и тя бе твърдо решена да му се противопостави.

Освен това Кейт не искаше мъж, който обича друга жена.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — обади се Робин, за да разчупи потискащата тишина.

— Аз... благодаря ти. Нещо специално ли има, че се прибра толкова рано?

— Да, утре отивам в Сидни и исках да ти кажа довиждане.

— Колко ще останеш?

— Една-две седмици — сви рамене той. После я изгледа изпитателно. — Кейси идва ли днес?

Кейт кимна с глава.

— Защо не си ми казал, че си определен за магистрат?

— Нима това те интересува — в гласа му имаше толкова горчивина, че Кейт ясно осъзна колко силно го бе наранила.

— Това е такава чест — подхвана тя. — Би трябвало да си много доволен.

— Да, разбира се. Затова отивам и в Сидни утре. Получих съобщение, че губернаторът Маккери иска лично да ме информира за решението. Искаш ли да дойдеш и ти?

— Аз... не, не мисля. Някой трябва да остане тук и да се грижи за всичко.

Толкова ѝ се искаше да каже да, че изпита истинска болка, като се чу да изговаря точно обратните думи.

На устните на Робин се появи горчива усмивка. Явно посещеният на Кейси не е помогнало да се промени отношението на Кейт към него. Тя бе все така упорита и дистанцирана от него.

— Както искаш. Може да се наложи да остана и по-дълго, ако Маккери има нужда веднага от мен.

— Разбирам.

— Деър ми разказа, че групи от заселници, заедно със семействата си, стадата и покъщнината си вече са тръгнали отвъд Сините планини. Пътят е все още почти неоформен, но от двете страни на планината работят затворници и са понаправили нещо. А хората бързат да преминат оттатък. Казват, че там има неограничено количество земя, а чух също така, че по време на строителството на пътя са открили и злато. Разбира се, то е собственост на правителството. От другата страна на планината вече се създава селище, наречено Батърст.

Кейт го слушаше с интерес. Тя просто не можеше да си представи необятността на Австралия, познаваше само Ню Саут Уейлс, с неговите мащаби петдесет на сто и петдесет мили.

— Това е наистина прекрасна възможност за всички, които искат да започнат нов живот.

— Да — съгласи се Робин и като не намираще какво повече да каже, замълча. После я погледна и попита: — Какво още ти каза Кейси?

Лицето ѝ стана напрегнато.

— Макар че това не ѝ е работата, тя се опита да ми обясни, че постъпвам глупаво с теб. Че по този начин ще те накарам да си отидеш завинаги.

— Права е. Аз искам да имам жена, Кейт, жена от плът и кръв, а не някаква статуя, която студено изрича любезности без смисъл. Ти можеш да бъдеш точно такава жена, стига да се научиш да отстъпваш от време навреме и да се опиташ да ме разбереш.

— Ти искаш да направиш от мен безропотно същество, което безусловно да ти се подчинява — и през деня, и през нощта — възрази горещо тя.

— Не е вярно, освен това съм сигурен, че и ти имаш нужда от малко топлина.

Робин започна да се ядосва. Достатъчно беше да се окажат близо един до друг и въздухът около тях сякаш се напояваше с експлозив. Кейт скочи, също доста ядосана с блестящи от гняв очи и напрегнато тяло. Господи, колко е красива, помисли си Робин.

— Не мога да бъда такава, каквато искаш. Не приличам на Кейси. Нито пък бих искала да съм като нея.

— Ти не би могла да си като нея, дори и да искаше — избухна Робин. — Кейси е изпълнена с любов и топлина, тя е съпруга в истинския смисъл на думата. Ти си, прости ми, едно разглезено дете в тялото на жена. Наистина приличаш на жена единствено когато си в прегръдките ми, но това се случваше рядко и беше отдавна.

Думите му напълно вбесиха Кейт.

— И не очаквай да се случи пак — обяви тя.

— Не разчитам на това — не ѝ остана дължен Робин. — Мисля, че проявих достатъчно търпение. Искам да имам жена и по дяволите, ще я получа. Само един идиот или пълен глупак може да позволи всичко до такава степен да се изплъзне от ръцете му. Не съм от камък. Достатъчно дълго потисках чувствата си.

Кейт направо замръзна на мястото си. Никога не беше виждала Робин така разгневен.

— Какво ще направиш?

Още преди да изрече и дума, той скочи и се приближи до нея.

— Ще се любя с теб. Не бих искал да ме забравиш, докато ме няма.

— Не!

Стиснал устни и с напрегнато изражение на лицето, той сграбчи Кейт и се затича по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж.

— Да!

Робин не искаше по този начин да се люби с жена си. Желанието му беше всичко да е красиво, да бъде удоволствие и за двамата. Единственото му извинение беше, че страстно я желаше. Бе така обезумял от тази страст, че бе готов да я обладае, независимо от протестите ѝ. Знаеше, че щом веднъж запуши устата ѝ с целувка и я погали нежно по тялото, тя ще забрави за всякаква съпротива и ще му се отдаде изцяло, като изпита не по-малко удоволствие от него. Може

би утре ще последват обвинения и какво ли още не. Но тази вечер бе негова и той възнамеряваше да се люби със собствената си съпруга, докато тя се изтощи напълно и няма сили да протестира.

След като влязоха в спалнята на Кейт Робин я пусна на земята и започна бързо и решително да разкопчава дрехите ѝ.

— Робин, не прави това.

— Искам да се любя с теб, Кейт. Аз... имам нужда от теб.

По-късно дълго мисли върху това свое признание.

— Ако имаш нужда от жена, Лизи би легнала с теб с най-голямо удоволствие.

— Аз не искам Лизи. Бих могъл да я имам отдавна. Но аз искам теб Кейт, само теб. Докато съм в тази къща, ти си моята жена.

Думите му наистина я озадачиха.

— И ще се любиш с мен, дори ако не желая това?

— Знаеш, че нежеланието ти няма да трае дълго.

Грубо смъкна разкопчаната ѝ блуза през ръцете, а след това я избута надолу заедно с полата. Когато дрехите паднаха на пода, Робин я вдигна и я измъкна от образувалия се кръг. После се справи с фустата ѝ, с долната риза, с чорапите и обувките. Очите му блеснаха от възхищение, когато застана пред него напълно гола, в миг я сграбчи със силните си ръце и я хвърли в леглото. Тялото ѝ подскочи веднъж, после остана неподвижно върху чаршафа. Но само за секунди. После се окопоти, коленичи на леглото и се помъчи да се измъкне от него. Но Робин бе достатъчно бърз, стовари я обратно по гръб и я затисна с тялото си. Дивата страст, която бушуваше у него, сякаш я помете. Тя не го искаше, мразеше дори самото докосване до него... и все пак то като че ли възпламеняваше кръвта ѝ.

— Махни се от мен, ти си...

Думите заглъхнаха в гърлото ѝ, след като Робин впи устни в нейните. Направи последен опит да извика, да го отблъсне с ръка. Ощипа го яростно по бузата и пръстите ѝ оставиха ярка следа върху кожата му. Той сграбчи ръката ѝ, преди да успее да го нарани още някъде, стисна ги заедно с другата под главата ѝ, като езикът му продължаваше да търси пролука през свитите ѝ устни. Робин я целуваше и целуваше, а във вените ѝ започна да се разразява истинска буря. Сърцето му стана част от нейното. И тя просто не можеше повече

да се съпротивлява. Тогава внезапно почувства, че неговият гняв също се стопява и той отпуска ръцете ѝ.

— Обичай ме, Кейт, в името на бога и за мое добро, обичай ме.

Кейт го усещаше до себе си, топъл, напрегнат. Краката им бяха преплетени, нейните голи, неговите все още облечени, мускулестите му гърди дразнеха голото ѝ тяло, а дори и през дрехите усещаше колко е възбуден. Страстните му думи сякаш освободиха някакъв потискан демон у нея и Кейт започна трескаво да сваля дрехите му.

— Проклет да си, Робин Флетчър — изруга тя и в същия миг потрепери, защото устните му докоснаха върха на едната ѝ гърда и само след секунда я всмукна цялата дълбоко в устата си. Този човек умееше да предизвиква толкова плам, и гняв, и желание у нея, че Кейт просто се чувстваше загубена.

Той вече беше гол до нея, тялото му я притискаше, обгръщаше, изпълваше я с глад. Голото потвърждение на силното му желание стърчеше между тях нетърпеливо и сякаш настойчиво искаше да вземе това, което си беше негово. Робин хвана краката ѝ, разтвори ги широко и започна нежно да целува бедрата ѝ, после нагоре, още нагоре, докато достигна до онова най-чувствително място между тях. Топлите му устни издаваха огромно желание. Тялото ѝ потрепери, като се извиваше и гърчеше, за да почувства по-силно удоволствието, което той ѝ доставяше. Чувстваше се така прекрасно, че просто ѝ се струваше, че няма да издържи. Но вместо да го спре, тя се извърна така, че да му позволи да влезе по-навътре.

С ужас помисли, че е стигнала прекалено далеч, че вършат неприлични неща. О, не! Тя искаше да почувства страстния му глад, да усети как в нея се надига истинска буря от чувства... изпитваше нужда от това! Кейт настръхна цялата и изкрещя, стигнала върха на екстаза, после тялото ѝ се разтресе отново и отново, усети как топла течност напуска тялото ѝ и сякаш я облива в още един спазъм на удоволствие.

Когато отвори очи срещна триумфирацият пламтящ поглед на Робин и осъзна с какво лекота бе успял той да събори бариерите и да освободи страстните ѝ чувства.

— Копеле — изсъска тя.

— Ти си истинска жена!

Без да чака нито миг повече, той притисна тялото си към нея, целуна я нежно по подутите вече устни и всичко започна отново.

Горещи вълни я обляха, когато проникна в нея, после пак и пак, навън и навътре, докато достигна толкова дълбоко, че имаше чувството, че се докосва до самата ѝ душа.

— Ти си истинска жена, моя жена — повтаряше непрекъснато той. — Моя си, Кейт, никога не го забравяй. Може би никога вече няма да сме заедно, но ти ще запомниш завинаги тази нощ.

— Робин!

— Да, любима — нежно откликна той. — Отдай ми се цялата, Кейт. Не се опитвай да сдържаш чувствата си. Само един единствен път ми се отдай цялата.

Страстните му думи я водеха отново към върха и когато го премина, имаше чувството, че пропада в пропаст от огън, светлини и невъобразимо удоволствие. И в този миг Робин бе там, до нея, притискаше я здраво в прегръдката си, докато се върне отново на земята. Изумен от силата на собственото си удоволствие, Робин се опитваше да разбере чувствата си. Откритието, което направи, доста го учуди. Погледна към Кейт, която моментално бе заспала, и се разтопи от нежност.

— Мисля, че те обичам, Кейт Маккензи — пошепна на заспалата си жена. — И ако само можеше да дадеш една последна възможност и на двамата ни, скоро щеше да разбереш, че и ти ме обичаш. Но се страхувам, че е прекалено късно за това, наистина прекалено късно.

Призори Кейт отново усети пламенните ласки на Робин. Той я любил с толкова нежност и страст, че тя бе развълнувана както никога досега. Кейт просто не можеше да му устои, отдаваше му се цялата и в същото време го ненавиждаше, защото успяваше да я накара да изпита нужда от него. Когато се събуди на сутринта, той си беше отишъл. Беше заминал за Сидни, както ѝ беше казал, и Кейт се почувства странно самотна. Него вече го нямаше и тя бе лишена от успокояващата я мисъл, че е близо до нея, че може винаги да го повика, ако се нуждае от него.

Минаха две седмици, но Робин не се връщаше. След седмица прати съобщение, че му се налага да остане още известно време, че задълженията му пречат дори да се отбие за малко. Кейт вече се беше ориентирала какво трябва да се прави във фермата и ръководеше

цялата работа. Робин бе оставил един преждевременно освободен затворник на име Райли Кент, който ѝ помагаше. Кент бе добър работник, а внушителните му размери и силата му създаваха добър авторитет сред затворниците. По молба на Робин, Деър се отбиваше често, за да види дали всичко е наред, а също дали Кейт не се нуждае от нещо.

Макар че се стремеше да създаде впечатление, че се справя успешно, Кейт чувстваше силно липсата на съпруга си, продължителното му отсъствие ѝ причиняваше направо болка. Необходимостта сама да решава всичко, дори и най-малките въпроси, я правеше напрегната. Вече можеше да оцени огромните усилия, които бе положил Робин за процъфтяването на фермата. И макар че имаше доста неща, които не можеше да му прости, що се отнася до имението Маккензи, не можеше и дума да каже против него.

Робин се завърна у дома в края на шестата седмица. През прозореца на всекидневната Кейт наблюдаваше как влиза в двора с коня си. Изглежда уморен, помисли си тя, но е толкова красив, че човек просто изпитва болка като го погледне. Лизи сигурно мислеше същото, защото извика от радост, когато го забеляза. Кейт се намръщи като видя, че Робин се усмихва на нещо, казано от Лизи, а тя пък цялата грейва от отговора му. Ядът ѝ все още бе изписан на лицето ѝ, когато Робин влезе във всекидневната няколко минути по-късно.

Ясно е, че въобще не съм ѝ липсвал, помисли си той, като я изучаваше внимателно с поглед. Искаше му се да я грабне в ръцете си, да ѝ разкаже колко силно е копнял за нея през цялото време и да се люби страстно с нея, докато тя не помоли за пощада. Но не пристъпи към осъществяване на нито едно от тези свои желания, просто стоеше мълчалив и чакаше тя да направи първата стъпка.

— Здравей, Робин.

Лицето му помръкна. Нима това беше всичко, което искаше да му каже, след като бе отсъствал цели шест седмици?

— Здравей, Кейт. Изглеждаш чудесно.

Тя потисна внезапно надигналото се у нея желание да се хвърли в обятията му, да го целуне нежно и да потъне цялата в него.

— А ти изглеждаш доста уморен — каза вместо това.

— Работата като магистрат се оказва много по-тежка, отколкото съм предполагал. — Сините му очи я изгледаха изпитателно: —

Липсвах ли ти?

Кейт поклати отрицателно глава.

— Мисля, че се справях доста добре, благодаря.

— Не питах за това — сви устни Робин. — Отлично знам, че си оправна жена. Отговори ми на това, за което те питам, по дяволите!

— Не ми викай — тихо отвърна Кейт. — Ако искаш да ме накараш да призная, че имам нужда от теб, мисля, че ще трябва да чакаш доста дълго време за това.

— Спомням си една нощ преди шест седмици, когато ти се нуждаеше от мен.

Кейт се изчерви цялата.

— А не си ли спомняш случайно, че измъкна насила този отговор от мен? Ти си силен и страстен мъж, Робин и не мога да не призная, че проявявам слабост...

— Слабост? Нима това е всичко, което изпитваш към мен?

— Разбира се. Ти какво очакваш?

— Щом още не си го разбрала нямам намерение да ти го внушавам насила, нито пък да ти досаждам с вниманието си. Искам само да ми отговориш честно, преди да ти съобщя своето решение. Ако ме беше посрещнала с повече топлина, едва ли щеше да се налага изобщо да те питам за това.

— За какво говориш?

— Бременна ли си, Кейт? Има ли конкретен резултат от нашата любов?

Кейт замръзна на мястото си. Честно казано, не бе и помислила за такава възможност. Никога не бе следила внимателно цикъла си, а и закъснения с няколко дни нямаше защо да я тревожат преди. Така че отговорът ѝ бе напълно откровен.

— Според мен не нося твое дете в утробата си.

На лицето му се изписа някакво особено чувство. На Кейт ѝ бе трудно да го разбере — може би бе разочарование? Нямаше време да мисли за това, защото Робин бързо се овладя и каза с твърд тон:

— Тогавя няма защо да отлагам разговора относно моето решение. Предполагам, че то ще ти донесе радост и успокоение.

Кейт стоеше напрегнато. Нима Кейси не я предупреди, че това може да се случи?

— Заминавам, Кейт. Губернаторът Маккери има нужда от магистрат за новия град Батърст и ми предложи мястото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт остана неподвижна.

— И ти отиваш в Батърст?

— Не е ли това, което искаш? Да бъдеш оставена на спокойствие да управляваш сама имението си, без да ти се пречкам наоколо и да ти напомням непрекъснато, че сме женени? Твоето желание най-накрая се сбъдва, любов моя. Желая ти щастие в студеното легло.

Разбира се, че искаше точно това — опитваше се да убеди сама себе си Кейт. Тя никога не бе желала този брак.

— Докато бях в Сидни, прехвърлих имението Маккензи на твое име, така че ти си единственият му собственик. Губернаторът Маккери ми предостави няколко хиляди акра земя в близост до новия град Батърст и мисля, че скоро ще притежавам една от най-добрите ферми западно от Сините планини. Ако искаш развод, можеш да се обърнеш към губернатора Маккери.

Кейт беше наистина смаяна. Въобще не бе и предполагала, че Робин ще отиде толкова далеч, че да я напусне. А от думите му доста ясно личеше, че няма никакво намерение да се върне някога.

— Аз... желая ти успех, Робин — каза объркано тя. Всичко бе така неочаквано и смайващо, че просто не можеше да се сети какво друго да каже. Гордостта не ѝ позволяваше да го помоли да остане.

Всъщност Робин бе очаквал доста повече. Естествено знаеше, че тя никога не би го молила да остане — това просто не беше в природата ѝ. Но можеше поне да изрази известно съжаление. Ако не съжаление, би могла да се насили малко и да каже, че ще чувства липсата му. Но тази мисъл породил у него само горчива болка, тъй като знаеше, че просто е невъзможно да ѝ липсва наистина.

— Кога заминаваш?

— След няколко дни. Мисля да прекарам със себе си и стадо овце през планината, така че ще ми трябва малко време, за да ги купя. Следващата седмица заминава една голяма група и се надявам да успея да се присъединя към нея.

Той дори не ми и предложи да замина заедно с него, с горчивина помисли Кейт. Но откъде ли ми идват такива смешни идеи в главата?

— Наех нов управител за фермата — каза Робин. — Ще пристигне преди заминаването ми. Казва се Джак Дент и е пристигнал отскоро в Ню Саут Уейлс, така че все още няма пари да си купи собствена земя. Изглежда ми свестен човек, макар че не мога да кажа нищо със сигурност. Но това едва ли има значение — подигравателно вметна той, — от опит знам, че ти си в състояние да сложиш всеки мъж на мястото му.

Може би искаше да я засегне със забележката си, но Кейт реши да не ѝ обръща внимание.

— Ще се справя отлично и без теб — упорито повтори тя.

— Да, знам, иначе не бих заминал. А сега би ли ме извинила, имам доста работа.

С тези думи се въртна рязко и тръгна към вратата.

— Робин?

Той се спря, но не се обърна, за да не види изписаната на лицето му надежда.

— Да?

— Аз... благодаря ти... за всичко.

— Включително и затова, че те направих жена?

— Приеми го както искаш.

Като се овладя с усилие, Робин тръгна напред и излезе от стаята.

Следващите няколко дни бяха най-трудните в живота на Кейт. Робин идваше и си отиваше, без да казва почти нищо, без да пита за нищо, обхванат изцяло от проблемите си около пътешествието отвъд планината. Купи овце от Деър и от още няколко души, които искаха да намалят стадата си, и скоро събра доста животни, които щеше да прекара на новото място. Нае и няколко фургона, които натовари със строителни материали, домашни принадлежности и други вещи, необходими за продължително пребиваване някъде. Нямаше проблеми с наемането на хора, които да карат фургоните, тъй като много от заселниците имаха желание да отидат отвъд Сините планини, за да получат там повече земя. Кейт наблюдаваше всичките тези приготовления с голям интерес, но и с тревога и безпокойство.

Едно беше да кажеш, че искаш да си сам, а съвсем друго — наистина да останеш сам. Колкото и странно да изглеждаше, тя бе свикнала да има Робин на разположение, макар че не го признаваше пред никого, а най-малко пред него самия. А при мисълта за щастието, което бе изпитала, когато двамата се любеха, беше почти готова да преглътне гордостта си и да го помоли да остане. Или да я вземе със себе си. Макар че не познаваше ничии други мъжки ласки, Кейт инстинктивно чувстваше, че Робин е превъзходен любовник. Когато я прегръщаше и целуваше, той направо я караше да мисли, че я обича, макар че това всъщност беше лъжа. Беше уверена, че е в състояние да накара всяка жена, която докоснеше, да се чувства прекрасна и желана. За щастие или за нещастие, кой както иска да го мисли, тя всъщност не представляваше нищо за него. Той мечтаеше единствено Кейси Пенрод и имението Маккензи.

Но Робин ти върна имението Маккензи, подсети, я някакъв вътрешен глас. Едва когато намери нещо по-добро, с което да го замени, възрази тя сама на себе си.

Вечерта преди да замине, Робин отиде в стаята на Кейт, за да ѝ каже довиждане. Беше любезен, далечен и студен. Тя просто не можеше да повярва на промяната, станала с него. Нима вината за тази промяна беше нейна?

— Довиждане, Кейт. Желая ти само най-доброто. Никога не съм искал да те нараня. Още в началото знаех, че от нашата женитба няма да излезе нищо, но просто не исках да разочаровам Уилям.

— Аз... аз бих искала да вземеш половината от овцете във фермата — предложи плахо Кейт. Искаше ѝ се да каже още нещо, много повече неща, но времето за тези думи бе вече отминало.

— Не, всичко тук е твое, нямам нужда от повече животни. Бях спестил от заплатата си, а освен това продадох тези трийсет акра, на които имах право тук. Това ми е напълно достатъчно.

По погледа му разбра, че в момента мисли за съвсем друго, очите му казваха, че няма да си тръгне, ако го помоли да остане. Но беше вече много късно.

— Колко души ще има в групата, в която ще пътуваш — попита Кейт. По някаква необяснима причина никак не ѝ се искаше той да си тръгне веднага.

— Около четирийсет семейства, а също и доста затворници, които ще работят там, както и преждевременно освободени. Сред семействата има и от най-високо потекло.

— Познавам ли някое от семействата?

Робин се поколеба известно време, после сви рамене и отвърна:

— Семейство Линч е в групата. Фентън Линч възнамерява да започне търговия в Батърст. Магазинът в Парамата му носи доста пари, но явно разчита на още повече, тъй като ще бъде първият, който ще започне търговия в Батърст. Интуицията сигурно му подсказва, че голямото богатство е в необятните земи на запад от Сините планини. Но в групата има и други, които се надяват да забогатеят от търговия на новото място.

Кейт беше престанала да го слуша още в момента, когато чу името на семейството.

— Семейство Линч? Бащата на Серина? И тя ли ще пътува с тях?

— Отговорът на всичките ти въпроси е да. Мисля, че Серина също ще пристигне с тази група.

— Да, разбирам — бавно каза Кейт. Значи Серина все пак ще успее да спечели Робин. Знаеше от Кейси, че тя била напълно вбесена, когато разбрала за женитбата им. Според Кейси Серина е очаквала Робин да се ожени за нея.

— Възнамеряваш ли да се ожениш за Серина, ако реша да се разведе с теб?

Робин стисна силно ръцете си.

— Нямам подобни планове. Твоя работа е дали да искаш развод или не. Казах ти и преди, че сама трябва да решиш. Серина ми е... просто приятелка. Предполагам, че няма да се интересува от това дали ще възстановим нашето приятелство или не. Вече си имам съпруга, така че друга не ми трябва.

Но това няма да ти попречи да прибиращ други жени в леглото си, помисли Кейт, но не каза нищо. Какво я интересува? Ако наистина го желаше, нямаше да му позволи да замине.

— Нямам намерение да искам развод — каза накрая тя.

Робин сви рамене с безразличие.

— Предполагам, тогава, че ще уредиш живота си, както намериш за добре. Ако си намериш любовник, надявам се поне да не разбере за това.

— Ами ти? Да не искаш да кажеш, че ще живееш сам? Някак си не мога да повярвам.

— Едва ли ще намеря жена, която да може да те замести — сериозно отвърна той.

Кейт просто не знаеше какво да каже след тези думи и затова замълча.

— Ако имаш някакви проблеми, с които не можеш да се справиш, Деър обеща, че ще ти помогне — започна Робин. — Ако... — той ѝ хвърли изпитателен поглед, — се налага да се върна по някаква причина, прати ми съобщение. Мога ли да те целуна за довиждане?

Те стояха на няколко крачки един от друг и се гледаха. Когато Робин протегна ръце към нея, тя с желание се приближи. Тази целувка, помисли си Кейт, може да е последната в живота ѝ, така че ще вложи цялото си сърце и душа в нея. В момента, в който устните им се срещнаха, Робин веднага разбра, че сбърка, като поиска да се сбогуват по този начин. Усети топлината на устните ѝ, нежността, с която отговаряше на ласката му, тялото ѝ, което се притискаше с желание към него, и разбра, че ако в същата секунда не се откъсне от нея, никога няма да си тръгне. Отдръпна тялото си назад, само устните му останаха впити в нейните. После от гърлото му се изтръгна въздишка — по-скоро на отчаяние, отколкото на удоволствие. Защо така пламенно отговаря на целувката му? Дали го прави просто, за да го измъчва, или тялото ѝ наистина издава искрени чувства? Прекалено късно... наистина прекалено късно.

— Довиждане, Кейт. Ще ти се обаждам.

— Робин...

— Ако не си тръгна веднага, любима, не съм сигурен, че ще мога да контролирам чувствата си. Много бих искал да ти кажа едно истинско довиждане, но не мисля, че ти желаеш това.

— Не ми казвай какво желая и какво не, Робин Флетчър — избухна Кейт.

Въздухът между тях сякаш се раздвижи, предизвестявайки настъпваща буря.

— Нима е възможно да ставам за любов и да не съм достатъчно добър, за да ти бъда съпруг?

— Защо не забравиш тази вечер всички въпроси и да се съсредоточиш върху сбогуването?

— Тогава ще ти кажа едно истинско довиждане — отвърна Робин и с един замах разкъса нощницата ѝ отгоре до долу. — Може и да ми мразиш след това, но поне ще си спомняш за мен.

Смъквайки трескаво дрехите си, той я отнесе до леглото и започна да се люби с нея и страстно и нежно, като използваше ръце, уста и устни, за да я възбуди все повече и повече, докато достигне оргазъм, а после отново и още веднъж. Нито едно местенце от тялото ѝ не остана пренебрегнато, отдаде ѝ всичката си нежност, дори задържахше своите чувства, за да ѝ даде възможност да достигне първа до върха на удоволствието. Но и тя му отвърщаше с не по-малко нежност и страст, целуваше го и се притискаше към тялото му, помагаше му да се почувства наистина щастлив. Когато най-накрая всичко свърши, те легнаха един до друг изтощени до последна капка.

Кейт затвори очи и все още преживяваше невъобразимото удоволствие. Робин се надигна и я погледна с очакване — чакаше да чуе думите, които тя още не беше готова да произнесе. Той стана бавно, тъжно ѝ отправи един последен поглед, преди да навлече дрехите си. Но очите ѝ бяха затворени, може би бе почти заспала, и не чу как Робин си тръгна и затвори вратата след себе си. Когато най-накрая намери сили у себе си да говори, стаята беше празна.

— Не си тръгвай, Робин. Никога не ме оставяй. Имам нужда от теб.

Тъй като не последва никакъв отговор, Кейт бавно отвори очи. Робин го нямаше. Скочи от леглото и побягна към стаята му, без да обръща внимание на голотата си. Стаята беше празна. Тичайки из цялата къща, Кейт отчаяно викаше името му и най-накрая осъзна, че той е решил да не чака сутринта, а да замине веднага. Внезапно някакъв необичаен шум на двора привлече вниманието ѝ и тя побягна към прозореца. Но беше твърде късно. Робин бе вече прекалено далече, за да чуе гласа ѝ, който го викаше по име. Беше останала сама и вината за заминаването на Робин си бе изцяло нейна.

През следващите дни и седмици Кейт живееше в пълна апатия. Работите във фермата вървяха добре, Дент се справяше отлично, Деър също изпълняваше обещанието си и всяка седмица се отбиваше да провери дали няма нужда от нещо. Понякога идваше сам, друг път

Кейси и децата го придружаваха. Деър бе все така учтив и сърдечен, но на Кейт ѝ бе доста трудно да понася откритата враждебност на Кейси. В края на краищата осъзна, че не би искала двете с Кейси да бъдат врагове. Каквото и да се беше случило между Деър, Кейси и Мърси, това по никакъв начин не я засягаше. Разбираше, че още в началото трябваше да прояви достатъчно зрялост и да прецени Кейси според качествата ѝ, а не по приказки и недомлъвки. А най-малко трябваше да се доверява на мнението на Роналд Потър. Опита се да поправи нещата, да се сближи с червенокосата хубавица, но я посрещна само студенина. Това доста я натъжи, но не можеше да обвинява Кейси, че държи на достойнството си и избягва дружбата с нея след нанесената ѝ обида.

Макар че пътуването през Сините планини не би трябвало да отнеме повече от десет дни, Кейт все още не бе получила никакво съобщение от Робин. Един ден пред вратата се появи Роналд Потър и тъй като беше много самотна, тя го покани да влезе да изпият по една лимонада.

— Помислих си, че може би имаш нужда от някой, с който да поговориш, Кейт — започна Потър. Нещо в усмивката му породила известна тревога у нея, но тя бързо отхвърли подозрението си. — Ако бях на мястото на съпруга ти, никога не бих те оставил сама. Ти си толкова привлекателна, че едва ли някой мъж би могъл да ти устои. А още по-малко бих те заменил с друга жена.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Е, публична тайна е, че съпругът ти и Серина Линч са подновили приятелството си и са тръгнали заедно за Батърст.

— Не е вярно — разгорещено запротестира Кейт. — Серина пътува заедно с родителите си.

— Така ли ти каза Робин? Вярно е, че родителите ѝ са в групата, но съм сигурен, че те са чули за... ъ-ъ... вашето неразбирателство и насърчават Серина да поднови връзката си с Робин. Разводите в Ню Саут Уейлс са позволени, а след като вече стана магистрат, Робин е желан кандидат за всеки родител, който иска да задоми чедото си.

— Въобще не разбирам за какво говориш — извика Кейт, напълно разстроена. — Ние не сме разговаряли за развод. Робин е все още мой съпруг.

— Ти забравяш, че слугите често си отварят устата и новините бързо се разнасят дори тук, в Хокесбъри. Всички вече знаят, че двамата със съпруга ти сте разделени.

— Лизи — промърмори Кейт със стиснати устни, твърдо решена да поговори с това момиче. Тя често си позволяваше много повече от допустимото.

— Няма значение — примирително каза Потър. — Дойдох просто да ти предложа помощта си, ако имаш нужда от нея. Ако искаш да получиш развод, знам към кого точно да се обърнем, за да се реши въпросът без много шум и неприятности. Само кажи и всичко ще бъде уредено. Ти просто не ми даде възможност да те ухажвам, твърде скоро се омъжи за този затворник.

Кейт рязко стана от мястото си.

— Може би трябва да си тръгваш, Роналд, днес не се чувствам в настроение за гости.

— Ще помислиш ли върху предложението ми? Наистина искам да ти помогна. За мен ще бъде удоволствие да те освободя от Робин Флетчър.

— Голям майстор си по измамите, нали, лейтенанте?

Кейт премигна от учудване, когато забеляза Кейси на вратата на всекидневната. Тя очевидно бе чула последните думи на Потър. Той се усмихна хладно.

— Вече не съм лейтенант, мисис Пенрод, както добре знаете. А и вие съвсем не ме познавате добре, за да ме съдите.

— Познавам ви дори прекалено добре, лейтенант Потър, и това познанство ми донесе огромно страдание.

Кейт слушаше репликите им с растящо любопитство.

— Мисля, че трябва да си тръгваш, Роналд — повтори тя.

— Щом настояваш — отвърна той и хвърли враждебен поглед към Кейси. — Не се доверявай на това, което ще ти каже Кейси Пенрод — тя винаги е била лъжкия и к...

— Достатъчно, Роналд — твърдо го прекъсна Кейт. — Моля те, не забравяй, че си гост в моя дом, също както и Кейси.

— Този човек направо ме отвращава — потрепери Кейси, след като той си тръгна. — Не мога да понасям дори и присъствието му.

— Изглежда доста симпатичен — отбеляза Кейт.

— Ти просто не го познаваш, Кейт. Той ме взе от дома на семейство Пенрод и ме направи прислужница в своята къща, след това се опита да ме изнасили. Държа ме като затворник в продължение на седмици, докато Деър не дойде да ме освободи.

— Деър те е освободил? Как е успял?

— Това е дълга история, сега просто нямам време да ти я разказвам. Дойдох да видя дали си получила някакво съобщение от Робин.

— Не, никакво — призна Кейт. — Аз... аз всъщност и не очаквам да ми се обади.

— Съжаляваш ли, че той си отиде, Кейт?

— Може би — не скри Кейт, — той ми липсва повече, отколкото очаквах.

— Бих могла да ти напомня, че те предупреждавах за това, но няма никакъв смисъл. Защо не отидеш при него — подхвърли Кейси. — Все още не е твърде късно. Серина в Батърст ли е?

— Аз... да, тя и родителите ѝ са прекосили планината в същата група, в която пътуваше и Робин. Не знам дали Робин има нужда от мен, след като Серина е при него — каза Кейт и долната ѝ устна потрепери. — Може би постъпих преди като глупачка, но не мога да жертвам гордостта си и да го моля да се върне при мен, след като той вече не ме иска.

— Не можеш да си сигурна, че е така — възрази Кейси. — Според мен е напълно ясно, че Робин те обича.

— Ако ме обичаше, нямаше да ме изостави.

— А ти предложи ли му да отидеш с него?

— Аз... не, но това не е извинение за него.

— Мислех за себе си, че съм ужасно упорита, но при теб нещата са още по-зле. И двамата се дърпате и не искате да признаете, че се обичате. Какво би могло да те убеди, че двамата с Робин сте родени един за друг?

— Не знам — бавно отвърна Кейт. — Може би ще ми помогне, ако знам, че Робин не е влюбен вече в теб или пък че не се възползва от присъствието на Серина в Батърст.

— Може би Робин ме е обичал някога, но вече не е така. Ако искаш да се увериш в това, замини за Батърст.

— Никога!

Изтощена, Кейси въздъхна и промени темата на разговора.

— Предполагам, че сама ще трябва да стигнеш до това решение. Но все пак бих искала да те посъветвам нещо. Не пускай лейтенант Потър близо до себе си. Той е опасен човек. Не бих си позволила да те лъжа, когато става въпрос за нещо толкова сериозно.

Робин бе застанал на склона на планината и се наслаждаваше на великолепната гледка пред себе си — равнината долу се простираше докъдето стигаше човешкият поглед. Преди да стигнат до това място, пътуването бе бавно изкачване по доста труден терен. И все пак наоколо се стелеха едни от най-забележителните картини, на каквито бе свидетел през живота си. Да се прекарат овце през планината по едва проходимата, неоформена пътека бе трудна задача, но имаше достатъчно доброволци, които потеглиха почти веднага, след като проучвателната експедиция приключи. По цялото продължение на пътя все още работеха затворници, но имаше и участъци, които все още не бяха отвоювани от планината.

Бяха преминавали не малко опасни места, опитваха се да се държат колкото се може по-настрана от пропастите, но опасностите все още ги дебнеха по най-необработения участък надолу към новосъздадения град Батърст. Робин бе изгубил няколко от животните си през първите пет дни от пътуването, а това се бе случило и с повечето от останалите. Почти всеки от заселниците трябваше да се прости с нещо скъпо за него, цели фургони с покъщнина пропадаха в дълбоките пропасти. За радост никой не загина през тези трудни дни.

Бледа мъгла покри гъсталаците и горите наоколо и Робин обърна поглед към влачещите се коли и фургони, които бавно се показваха един след друг. Гората тук бе гъста и почти непристъпна. Между различните видове дървета, някои от които Робин въобще не познаваше, растяха и храсти, а най-отдолу се показваха пъстри цветя, които просто омайваха погледа.

Навсякъде наоколо се виждаха различни по цвят и вид орхидеи, а несекващите песни на птиците допълваха общата картина. Райски птици и качулати папагали какаду прехвъркваха от дърво на дърво, а между храстите често се показваха кенгура, носещи малките си отпред, типичните австралийски кенгура и други животни. Това бе

един цял свят, който Робин никога не бе виждал преди и на който с удоволствие се наслаждаваше. Единственото нещо, което му липсваше, бе Кейт, заедно с която да опознаят всичко това.

— Виждал ли си някога подобно нещо, Робин?

Сякаш събудил се след чудесен сън Робин се обърна и видя до себе си Серина.

— Величествено е, нали?

— Скоро ще потеглим надолу. След ден-два ще бъдем в Батърст. Не искам да скривам от теб — започна нежно тя — че бях ужасно разстроена, когато татко обяви, че заминаваме за Батърст. Но всичко приключи, разбирайки, че и ти ще пътуваш с нас. Говори се, че си напуснал жена си. Вярно ли е?

— Назначен съм за магистрат на Батърст, Серина, знаеш отлично това — търпеливо поясни Робин. — Кейт не може така набързо да напусне имението Маккензи.

— Значи тя ще те последва по-късно — продължи да разпитва Серина.

— Аз... не съм казвал подобно нещо — започна да се ядосва Робин.

Но Серина нямаше намерение да се отказва.

— Говори се също така, че възнамеряваш да поискаш развод, че си се оженил за тази стара мома само защото баща ѝ е настоял за това и ти е предложил като награда имението Маккензи.

— По дяволите, Серина, защо винаги вярваш на разни зловни клюкари!

Ако само можеше да разбере кой ги пуска тези слухове, веднага би му извил врата.

— Нима отричаш, че е така?

— Защо не ме оставиш на мира? Колите вече тръгват надолу. Не е ли по-добре да се върнеш при родителите си?

— Те не се безпокоят, когато знаят, че съм с теб. Освен това времето е така прекрасно, че ми се иска да повървя пеша с теб.

— Както предпочиташ — сви рамене Робин, като отново се загледа в групата от заселници.

Два огромни фургона бяха вече потеглили надолу по стръмнината, а други няколко ги следваха. Неговите фургонали, за които бе наел хора да ги карат, също бяха готови да потеглят. Колата на

семейство Линч бе в края на колоната. Робин реши да поизостане назад, за да помогне на мъжете, които се грижеха за животните — най-ценния товар след хората.

Една след друга колите се спуснаха бавно по наклона, като се стремяха да се държат по-наляво, встрани от дълбоката пропаст в дясната страна на пътя. Понякога изглеждаше, че фургоните се накланят опасно над пропастта, толкова стръмен бе преходът, и Робин затаяваше дъх всеки път, когато някоя от колите застанеше на ръба. Десет коли, включително и неговите, бяха вече преминали успешно опасността, когато фургонът на семейство Линч застана точно на ръба. Всичко изглеждаше съвсем нормално до момента, в който единият от биволиите, впрегнати във фургона, стъпи встрани и политна надолу. Робин гледаше със затаен дъх как бедното животно се мъчи да запази равновесие и да стъпи обратно нагоре. Бе почти постигнало това, когато задното му копито се подхлъзна в края на пътя и полетя безнадеждно надолу.

Изпълнен с ужас, Робин видя, че и останалите биволи са повлечени към пропастта, а заедно с тях полита и фургонът, в който бяха семейство Линч. Силният трясък го извади от вцепенението и той се втурна надолу по пътя, без да обръща внимание на стърчащите клони, които го удряха през лицето и разкъсваха дрехите му. Докато стигне до мястото, където фургонът се бе поднесъл и пропаднал в пропастта, кръстът му пламтеше от болка, а краката му трепереха. Надникна надолу и видя смачкания фургон, обърнат на една страна, а цялото пространство бе изпъстрено с парчета от мебели и вещи, които се бяха изсипали по време на падането.

Пристигнаха и още няколко мъже от групата, всички надничаха надолу и клатеха тревожно глави.

— Донесете въже — разпореди Робин. — Бързо!

— Да не мислиш да слизаш долу — попита един от мъжете.

Името му беше Фред Дийл и той пътуваше заедно с цялото си семейство с намерение да се засели в Батърст.

— Може да са все още живи — каза Робин, като пое донесеното въже. Стегна го здраво около кръста си, а друг от пътуващите завърза другия му край за едно голямо дърво.

— Едва ли някой би оживял след такова падане — промърмори Дийл.

В този миг дотича и Серина, лицето ѝ бе бяло като платно, а погледът ѝ — изпълнен с ужас. Тя бе изпаднала в истински шок и една от жените я хвана за ръка и я отведе встрани, като се опитваше да я успокои. Но Серина се отскубна от нея и се спусна към Робин, като го молеше през сълзи:

— Помогни им, Робин, моля те, помогни им.

Ако до този момент бе изпитвал известно колебание дали е разумно да се спусне в опасната пропаст, тези молби го тласнаха към незабавно действие. Стъпка по стъпка с много усилие се спускаше надолу, с мъка търсеше опора в стръмната скала, ръцете му бяха целите в кръв, но продължаваше. Често губеше равновесие и увисваше безпомощно на въжето. Веднъж вдигна глава нагоре и видя, че Серина наднича оттам, срещна изпълнения ѝ с ужас поглед и това му даде сили да продължи докрай с изпълнението на мисията си. Отгоре го напътстваха и окуражаваха, но Робин почти не ги чуваше, обладан от желанието си да излезе непременно жив от този ад.

После внезапно усети твърда опора под краката си. Коленете му почти отказаха да му се подчинят, когато развърза въжето от кръста си и се опита да пристъпи напред. С тревога приближи разбития фургон, като все по-ясно разбираше, че никой не би могъл да оживее след такъв ужасен удар. Оказа се, че е прав. Намери почти веднага тялото на Дора Линч, то лежеше безжизнено до разбития фургон. Беше му необходимо малко повече време, за да открие и тялото на Фентън Линч — той бе изхвъркнал от фургона по време на падането и бе малко встрани, със счупен врат. Нито едно от животните не бе оживяло. Робин даде сигнал на мъжете горе, а отчаяният писък на Серина му подсказа, че е разбрала истината. Спуснаха му една кирка, за да погребат мъртвите. Що се отнася до вещите, почти всичко бе напълно унищожено. Успя да измъкне само един денк с дрехите на Серина, пари и още няколко дребни неща, които привърза към въжето и изпрати горе. Минаха часове, докато привърши с тъжната си мисия и го издърпат от пропастта.

Горе го посрещна вледеняваща тишина. Това бяха първите жертви по време на прехода през планината, пък и семейство Линч се ползваше с всеобщо уважение. Смъртта им бе загуба за поветото от заселниците. Серина оставаше напълно сама в непознато място, без близък човек, който да я подслони и да се погрижи за нея. Естествено,

веднага се появиха доста предложения, преди всичко от мъже, които искаха да я вземат в своите фургони, но Серина отказа на всички. Освен това повечето жени съвсем не бяха във възторг от перспективата за близко съжителство на мъжете им с тази млада и привлекателна красавица. Серина очакваше подслон и подкрепа единствено от Робин и той не се поколеба да ѝ го предложи.

Познаваше я от толкова време, уважаваше родителите ѝ и ако не се бе появила Кейт, възнамеряваше да се ожени за нея. Почувства се задължен като магистрат и приятел да вземе Серина под свое покровителство, като пренебрегна мисълта за приказките, които със сигурност щяха да последват. Дори да можеше да си представи последиците от всичко това, пак би постъпил по същия начин.

Два дни по-късно колоната бавно навлезе в Батърст, едно селище, в което имаше все още малко постройките, заобиколени с обширни площи, изпълнени с овце и друг добитък. Това бяха първите заселници, дошли веднага след проучвателната експедиция, които разчитаха да получат тук много земя и да създадат богати ферми. Вече имаше пазар за различни стоки, а също така и за добитък, с помощта на затворнически труд бяха построени административна сграда и полицейски участък.

До пристигането им в Батърст Серина едва бе излязла от шока, преживян след внезапната и жестока смърт на родителите ѝ. Тя бе все още бледа и уплашена и здраво се бе вкопчила в Робин, сякаш животът ѝ зависеше единствено от него. Той беше главната ѝ връзка с реалността в това ново, непознато място. Когато Робин ѝ предложи да се върне обратно в Парамата, тя категорично отказа.

— Нищо не ме свързва вече с Парамата, Робин. Малкото роднини, които имам, живеят в Англия, но нямам намерение да отида при тях. Напуснала съм страната, когато съм била малко момиче и не си спомням почти нищо за родното си място.

— Тогава какво ще правиш, Серина — меко попита Робин.

— Имам пари в банката в Парамата. Аз съвсем не съм бедна. Но ми трябва време, за да помисля.

— Какво ще кажеш за евентуална женитба? Сигурно има някой...

— Някой — повтори подигравателно Серина. — Не, не съществува мъж, с който бих желала да прекарам остатъка от живота

си. Може би някой ден... — тя го погледна с надежда. — Не мога ли просто да остана при теб, докато реша?

— Ще започнат разни приказки — припомни ѝ Робин, силно притеснен от създалата се ситуация, но безсилен да промени нещата.

— Не ме интересува — упорито отвърна тя. — Нямам доверие на никой, освен на теб. Нима не видя как ме заглеждаха тези мъже?

За съжаление Робин прекрасно разбираше какво си мислят мъжете, когато погледнат Серина.

— Освен това жените им не искат и да чуят за мен.

Робин трябваше да се съгласи и с това.

— Моля те, нека да остана при теб. Няма да ти създавам никакви грижи, обещавам. Мога да готвя, да чистя...

— Серина, няма нужда от това. Разбира се, че можеш да останеш при мен. Не бих могъл да те изхвърля на улицата. Може би ще се влюбиш в някой и ще се омъжиш за него. Това би било най-доброто разрешение за теб.

— Вече съм намерила този мъж, Робин, но той е женен — сериозно каза Серина.

Робин се изчерви.

— Повече не искам да говорим за това, Серина. Аз съм женен и с това въпросът е приключен.

Въпросът не е приключен, Робин Флетчър, каза си наум Серина. Ти може и да си женен, но съпругата ти е прекалено далеч, за да претендира за любовта ти. Ако ми дадеш възможност, аз ще ти бъда много повече съпруга от нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт упорито отхвърляше възможността за развод с Робин. Самата мисъл да скъса окончателно и безвъзвратно връзката си с него ѝ изглеждаше ужасна. Но Роналд Потър непрекъснато човъркаше раната ѝ, той не се предаваше и при всяко от зачестилите си посещения я убеждаваше, че трябва да иска развод. Той не спираше да сипе обвинения срещу Робин затова, че я е изоставил и непрекъснато повтаряше, че тя заслужава по-достоеен съпруг от един бивш затворник. Дори д-р Проктър открито изрази недоумението си от заминаването на Робин и изказа сериозни съмнения относно бъдещето на техния брак. Макар че всички, с изключение на „чистите мерина“, приветстваха издигането на Робин за магистрат, повечето бяха на мнение, че той би трябвало да вземе младата си жена със себе си в Батърст. А когато до Парамата достигна новината, че семейство Линч са загинали по време на пътуването и Серина открито живее с Робин, Кейт се превърна в обект на всеобщо съжаление.

Най-напред тя чу историята от Потър, който побърза да ѝ я разкаже веднага щом научи за нея. Всичко бе поднесено по такъв отвратителен начин, че Кейт направо се чувстваше разбита.

— Аз... аз не мога да повярвам — каза тя сломено.

Но нима не се бе страхувала и не бе очаквала точно това през цялото време?

— От сигурно място знам, Кейт, че няколко семейства са предложили подслон на Серина. Но тя отказала на всички, за да приеме... ъ-ъ... най-обещаващото предложение — това на Робин. Сега живеят заедно в бараката, която той е построил. Разправят, че възнамерявал да прави огромна къща там, където е земята му, и тази барака е само за временен подслон.

— Ти май си прекалено осведомен за всичко, което става в Батърст — сряза го Кейт.

— След като пътят бе завършен, разстоянието между Батърст и Парамата се взема за четири дни. Хората непрекъснато пътуват насам-

натам и заедно с тях пристигат и новините.

Робин бе заминал преди два месеца и за това време Батърст бе започнал да се превръща в процъфтяващ град. Вече никой не се съмняваше, че най-богатите животновъдни ферми в Ню Саут Уейлс ще бъдат от другата страна на планината. Не секваше потокът от хора, които пристигаха в Батърст и Робин бе постоянно ангажиран с проблемите по устройването им. От неговите решения зависеха съдбите на много хора — на тези, пристигнали вече в новия град или на значителен брой други, възнамеряващи да го направят. След като сградата на полицейското управление бе завършена, губернаторът Маккери изпрати и полицаи, които се грижеха за реда.

Кейт не искаше да повярва, че Робин и Серина живеят заедно, но нямаше основание да се съмнява в думите на Роналд. Деър и Кейси ядосано отхвърляха клюките и настояваха, че Робин е достатъчно разумен, за да не допусне такова ужасно нещо. Дори Рой Пенрод, който напоследък често се отбиваше в имението, се възмути от разпространяваните приказки и посъветва Кейт да не вярва на никакви клюки, а да се опита да научи от сигурен източник какво точно става в Батърст и как живее нейният съпруг.

Между Рой и Мод разцъфтяваше истински роман и Кейт бе изключително щастлива. Рой изглеждаше толкова самотен преди, а Мод бе една нещастна жена, несправедливо изпратена в наказателна колония за съвсем дребно престъпление. Кейт много се зарадва, когато Рой ѝ довери, че прави постъпки за помилването на Мод. Щеше разбира се, да изгуби една превъзходна готвачка, но това едва ли имаше някакво значение на фона на щастието на двама души, които много обичаше.

Един ден Роналд Потър се появи и донесе документи за искане на развод, което предизвика учудване и възмущение у Кейт. Той си бе позволил волността да подготви всичко сам в Сидни и сега ѝ носеше документите, за да ги подпише.

Кейт направо изгуби дар слово от ярост. А когато дойде на себе си, гласът ѝ бе висок и осъдителен.

— Как си позволяваш? Нямах никакво право да действаш зад гърба ми.

— Кейт, прости ми — започна умолително Потър. — Аз наистина мислех, че ти искаш точно това. Ти си все още млада и

хубава. Защо да се лишаваш от мъжка ласка, докато съпругът ти в същото време грубо погазва брачната клетва? Аз бих искал да се ожения за теб. Нима някога съм те наранил с нещо? Знам, че Кейси Пенрод непрекъснато се опитва да злослови по мой адрес, но тя не е човек, на когото може да се вярва.

— Да, ти действително се опитваш да ми помогнеш — призна Кейт. — Аз... аз знам достатъчно за Кейси и не искам да слушам повече за нея. Но решенията си ще вземам сама. Не бих могла да се разведа с Робин, преди да разговарям с него или поне на място да се уверя дали има нещо общо със Серина или не.

— Но слуховете...

— ... са често пълна измислица.

— Понякога имам чувството, че обичаш този изверг — възмутено каза Потър.

Кейт се изчерви.

— Не е твоя работа какво изпитвам към Робин, Роналд.

— Не си права, Кейт, никога досега не съм предлагал на друга жена брак.

— Но аз съм вече омъжена.

— Няма да си омъжена още дълго, ако подпишеш документите за развода.

— Съжалявам, Роналд, но все още не съм готова за това.

— Помисли си, Кейт. Ще ги оставя тук при теб. Съобщи ми, когато си готова с решението си и аз ще занеса документите в Сидни. Или — очите му се присвиха лукаво, — лично бих те придружил до Батърст. След като научиш истината, вече няма да се колебаеш дали да подпишеш.

След като Потър си тръгна, Кейт остана в стаята и часове наред гледаше документите за искане на развод. Чудеше се дали Робин би искал това да стане. Какво всъщност очакваше от нея, след като я напусна. Но защо, по дяволите, да прави точно това, което му се иска на него? Защо да му предостави такава благоприятна възможност да се ожени за Серина? Изпитваше силна болка при мисълта, че след като вече не се нуждаеше от имението Маккензи, той така бързо я бе изоставил, без изобщо да се интересува от нея. Наистина имението Маккензи сега принадлежеше единствено на нея, но тази собственост не ѝ носеше почти никаква радост. А през цялото време си мислеше, че

иска точно това. Беше убедена, че не трябва да бъде зависима от никого. Животът ѝ си беше лично неин и тя желаше да нрави каквото иска с него, при това досега се бе справяла доста добре, независимо от неблагоприятията на баща ѝ.

Но Робин се отиде, нашепна ѝ някакъв вътрешен глас.

Робин си бе намерил друга жена, върху която да прехвърли любовта си.

Той нито я искаше, нито имаше нужда от нея. Защо да не го забрави? Защо да не въведе отново ред в живота си и да продължи напред, като го изключи напълно от мислите си?

Защото той вече е успял да намери път към сърцето ти и се е настанил трайно там. Вътрешният ѝ глас ставаше все по-силен и настойчив.

Кейт толкова дълго се вира в документите за развод, че те започнаха да ѝ се струват размазани и нереални. Затвори очи, но когато ги отвори те отново си бяха там, на масата и сякаш ѝ напомняха за греховете на Робин. Но тя също имаше известна вина. Тя го принуди да замине, а когато се опита да го върне, беше прекалено късно.

Лично ще те отведе до Батърст. Тези думи на Роналд Потър в миг осениха съзнанието ѝ. Разбира се! След като се види лично с Робин ще може да си изясни какво точно изпитва към него, а ще разбере и истината за връзката му със Серина. Кейт не знаеше дали да вярва или не, че Робин живее заедно със Серина, но единственият начин да разбере всичко бе да отиде лично до Батърст.

Ясно си спомняше последната нощ, която прекараха заедно, нежността му и безкрайните му ласки. Той беше страстен и всеотдаен любовник, достави ѝ такова удоволствие, каквото не бе изпитвала никога през живота си. След като Робин прехвърли имението Маккензи на нейно име, тя вече не беше съвсем сигурна, че той е убедил баща ѝ за женитбата им. Дали пък не го съдеше прекалено строго за всичко? Може би чувството за вина, че е била в леглото на Робин точно когато баща ѝ умря, я бе накарало да отрича, че започва да се влюбва в него? Беше ѝ нужно още време, за да размисли върху всичко.

През следващите няколко дни правеше почти само това. В края на краищата стигна до едно просто решение. Трябваше да се опита да спаси брака си, ако не беше вече прекалено късно. Затова искаше веднага да замине за Батърст и лично да разговаря с Робин.

След като бе взела окончателно решение, Кейт започна да действа, без да губи никакво време. Когато Роналд Потър я посети след няколко дни, тя му съобщи, че би искала да я придружи до Батърст. Макар и доста изненадан, той веднага се съгласи.

— Ще осигуря кола и провизии за из път — каза Потър. — Можем да тръгнем след три дни. Това устройва ли те?

— Чудесно — нетърпеливо отвърна тя.

— Облечи се топло, Кейт. Тук е още есен, но в планината по това време понякога е доста студено. Наближава зимата. Надявам се, че ще успеем да преминем през планината, преди да е завалял сняг.

— Ще трябва — отвърна Кейт, като вирна решително глава. — Но искам да ми обещаеш нещо.

— Разбира се, Кейт.

— Не казвай на никого, че ще замина с теб за Батърст. Особено на семейство Пенрод. Те ще искат да изпратят някой с мен, за да се грижи за моята безопасност, а не виждам никаква необходимост да им създавам тези проблеми.

— Какво ще си помислят, като разберат, че си заминала?

— Ще кажа на Дент, управителя на фермата, че заминавам за няколко дни за Сидни.

Потър едва прикри самодоволната си усмивка. Молбата на Кейт напълно съвпаднаше със собственото му желание. Не искаше някой от приятелите ѝ да я разубеди да пътува заедно с него, тъй като си бе направил сериозни планове за това пътуване. Възнамеряваше да я прелъсти по пътя, а след това да направи всичко възможно съпругът ѝ да научи за това. След като Кейт получи развод, ще се ожени веднага за нея, а после няма да му е трудно да я сложи на мястото ѝ. Сега му изглеждаше прекалено независима и твърдоглава, което никак не му харесваше. Но като я набие един-два пъти, може би щеше да успее да я направи по-кротка и смирена. Точно тук му е била грешката на Флетчър, разсъждаваше Потър. Трябвало е да ѝ налее насила малко ум в главата. Но по-важното бе, че ще стане притежател на имението Маккензи. От свой човек в Сидни знаеше, че Флетчър бе прехвърлил имението на името на Кейт и след като Потър се ожени за нея, ще притежава овцевъдна ферма, с която всеки би се гордял, може би една от най-богатите от тази страна на Сините планини.

Кейт се поклащаше щастливо, седнала до Роналд Потър. Бяха тръгнали рано сутринта по изгрев слънце и вече се намираха в подножието на Сините планини.

Високият фургон бе доста тежък, но биволите теглеха равномерно напред и сякаш това не ги затрудняваше особено. Есента бе украсила в забележителни краски дърветата наоколо и Кейт изпадаше във възторг от всяка промяна. Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-студено ставаше, но не беше непоносимо. До този момент не бе валил сняг. А тъй като и дъждовете бяха малко през това лято и през есента, пътят беше сух, макар че все още не беше добре оформен.

Спряха за обяд под един огромен евкалипт и Кейт с удоволствие се нахвърли на храната, купена от Потър, като с възхищение наблюдаваше една прекрасна коала, кацнала на близкото дърво. Когато Потър я предупреди да внимава за змии, тя скочи уплашено на коленете му.

— Змии ли — изпищя Кейт.

— Тук, в Австралия, се срещат почти всички разновидности на отровни змии, като се почне с кобрата, пепелянката, гърмящата змия и какви ли още не. Но може би по това време на годината те са се сврели някъде за зимен сън и едва ли ще ни причинят зло.

Едва сега Кейт успя да си поеме дъх.

— Слава богу.

Пътуваха докато се стъмни, а после спряха, като Потър изтегли фургона доста навътре в гората, така че да не се вижда от пътя.

— Защо се отдалечаваме толкова много от пътя — попита разтревожено Кейт.

— Предпочитам да не се виждаме — опита се да я успокои Потър. — Бандитите са навсякъде.

— Дори в планината?

— Точно в планината. След като бе построен пътят, вече няма никаква опасност да се изгуби човек, а и не забравяй, че затворниците, които го строиха, бяха попаднали на злато, така че бандитите непрекъснато се навъртат насам.

— Не съм и помисляла, че това пътуване е толкова опасно — потрепери Кейт.

— Не се безпокой, скъпа, аз ще се грижа за теб — самохвално отсече Потър и демонстративно извади пистолета си. — Но за сигурно ще трябва да спим близко един до друг.

На Кейт ѝ беше доста неприятно, но все пак не се противопостави, когато той нагласи обща постеля за двамата. Все пак трябваше да му е благодарна, че заряза фермата си и тръгна с нея за Батърст. Кейси очевидно бе несправедлива по отношение на Роналд Потър, той беше чудесен приятел.

Потър реши да не я закача тази нощ. Преди да я прелъсти му се искаше тя да привикне с присъствието му. Утре, помисли злорадо той. Утре вечер ще сграбчи тази арогантна кучка в ръцете си и ще ѝ покаже как един истински мъж трябва да се държи с една жена.

Робин имаше малко време да мисли за себе си след пристигането в Батърст, но всичките минути, които можеше да отдели, бяха посветени на Кейт. Припомняше си как изглеждаше, когато я напусна — зачервена и замаяна от любовта му. Устните ѝ се бяха подули от целувките му, а очите ѝ горяха от страст. А след това си спомняше за дългите часове, през които напразно бе чакал тя да го помоли да остане при нея и как ужасно се бе почувствал, когато го бе оставила да замине, без да му каже дори една единствена дума, без довиждане дори. Не можеше да си обясни защо се измъчваше часове наред с мисли за нея и за това как ли се справя сама. Бе получил съобщение от Деър, в което се казваше, че в имението Маккензи всичко е наред, но Кейт не му бе писала нито дума досега.

Болеше го при мисълта, че Кейт се справя така добре и без него.

Толкова му липсваше тя, по дяволите!

Кога ли всъщност бе осъзнал, че обича тази упорита хитруша? Трудно му бе да отговори на този въпрос.

Може би почти веднага, щом я срещна. Иначе не би се оженил за нея. Освен това със сърцето си чувстваше, че и Кейт го обича. Не, може би това не е истина, вероятно се заблуждава, горчиво помисли той. Кейт изпитваше удоволствие, когато се любеше с него, но май това бе всичко. Всеки друг мъж би могъл да го замести.

Предоставената му земя бе толкова обширна, че на човек направо му се замайваше главата само като си помисли. Стадата му

бяха вече настанени в подножието на планината и той планираше да купи още животни. Четирийсет затворници работеха за него и на първо време си бе построил барака от две стаи, докато се прехвърли в голяма къща, каквато възнамеряваше да изгради. Просто му беше трудно да повярва, че така бързо бе забогатял за малкото време от освобождаването му. До голяма степен дължеше успеха си на губернатора Маккери, който твърдо вярваше в равенството между бившите затворници и „чистите мерина“. Тези, които бяха свободни и богати често наричаха Маккери деспот, Робин също мислеше така, защото бавно, но сигурно Маккери успяваше да ликвидира неравенството в страната. Под неговото ръководство затворниците бедните в Австралия бяха получили възможност да увеличат богатствата си и да се превърнат в значима част от хората в колонията.

Робин се радваше на всичко, което бе постигнал, на богатството си, но щеше да има много по-голям смисъл, ако Кейт беше тук заедно с него. Често си мислеше, че може би трябваше да бъде по-упорит и да настоява тя да го придружи, но не можеше да понесе мисълта, че ще живее с жена, която обича и страстно желае, но която ни най-малко не отвърща на чувствата му.

Измъчваше го и фактът, че Серина все още живееше при него, беше се вкопчила в него, сякаш той бе единствената ѝ връзка с живота. Смъртта на родителите ѝ наистина я бе разстроила, но вече минаха два месеца и трябваше да се съвземе и да се опита да уреди живота си. Проблемът беше, че тя искаше само него и не бе съгласна да се омъжи за никой друг. Живееше в тясната барака заедно с него, чистеше и готвеше и непрекъснато се опитваше да го прелъсти, като с всеки изминал ден му бе все по-трудно да устои на това изкушение. Тя се въртеше около него доста разголена, гледаше го предизвикателно с премрежени очи и най-нахално му предлагаше да замести във всичко съпругата му, която всъщност не беше никаква съпруга. До този момент Робин успяваше внимателно да отклонява предложенията ѝ и дори се опитваше да ѝ създаде връзки с други мъже. Сърце не му даваше да я изхвърли — къде би могла да отиде? — но и не искаше да продължава така, той просто не можеше цял живот да отговаря за нея.

Тази вечер Робин се прибра в бараката доста изтощен и нервен: изтощен от тежката работа през деня и изнервен, защото изпитваше огромна нужда да бъде с жена си. След повече от два месеца Серина бе

започнала да му изглежда привлекателна. Тя бе красива, сексът с нея му бе създавал толкова удоволствия в миналото, а и след два месеца всяка жена му изглеждаше прекрасна.

Очите на Серина светнаха, когато Робин влезе в бараката. Беше се старала доста, за да приготви чудесна вечеря, огънят бумтеше приятно в огнището. Ядосана, че Робин така упорито бе отхвърлял досега недвусмислените ѝ предложения, тя бе решила тази вечер да постигне целта си на всяка цена. Бе успяла дори да се сдобие с бутилка френско бренди, пренесено от срещнатата страна на планината.

— Изглеждаш доста уморен — започна веднага Серина. — Седни, вечерята вече е готова. Аз... изпекла съм и пай — добави като го гледеше с премежия си поглед.

— Не съм много гладен — мрачно отвърна Робин. — Нямаше нужда да си създаваш толкова грижи.

— Щом го правя за теб, не е грижа. Искаш ли чаша бренди?

— Бренди ли? Как успя да постигнеш това чудо?

— Пофлиртувах със собственика на магазина и той ми продаде бутилката, която бил купил за себе си.

— Страхотна си, Серина — каза Робин, като едва-едва се усмихна.

Тя наля две чаши бренди и му подаде едната. Едва опря своята до устните си, докато Робин я изля цялата направо в гърлото си. Без да чака нито минута Серина напълни отново чашата му, а Робин се загледа мрачно в прозрачната кафеникава течност, разклати чашата си и се намръщи.

— Защо си толкова умислен — попита Серина и се настани по-близо до него.

— Не е твоя работа.

— Всичко, свързано с теб, е и моя работа. Мисля, че знам какво те безпокои толкова, Робин, и бих искала да ти помогна. Хайде да се любим. Желая те. И без това всички си мислят, че сме любовници, защо наистина да не го направим?

— Вече сме разговаряли за това, Серина — търпеливо започна Робин. — Господ ми е свидетел, аз не съм ангел, но още веднъж те предупреждавам, че напразно си губиш времето с мен. Аз съм женен човек. Намери си някой, който може да отвърне на чувствата ти. Ти си

хубава, страстна жена, Серина. Всеки мъж би бил щастлив да те има за съпруга.

— Може би ще промениш решението си, ако прочетеш съобщението, което пристигна за теб днес.

— Съобщение? — Робин веднага се оживи. Може би Кейт все пак бе решила да му пише? — Къде е? Кой го донесе?

— От Деър Пенрод е.

Лицето на Робин веднага помръкна и той бавно посегна към сгънатия лист хартия.

— Донесе го един мъж, който току-що е пристигнал от Парамата — съобщи му Серина.

— Ти четеш ли го — строго попита Робин.

— Не, разбира се, че не — смело излъга тя. — Какво пише?

Робин набързо прочете бележката, изруга високо, после я прочете още веднъж. След това накъса листа и го разхвърли из стаята.

— По дяволите!

Серина се хвърли да събира парчетата, успя горе долу да прочете написаното и хвърли изпитателен поглед на Робин.

— Какво означава това?

— Означава, че жена ми е подала молба за развод до губернатора. Деър е разбрал от свой приятел, който се занимава с документите в административното управление. И не само това, но тя непрекъснато е в компанията на Роналд Потър, а всички добре знаем какво мръсно копеле е той.

— На мен ми изглежда доста чаровен — отбеляза Серина, с което само още повече подсили гнева му. — Сигурно и Кейт мисли като мен. Но не мога да се представя защо той се е захванал с тази изцедена стара мома.

— Кейт не е изцедена — възмутено запротестира Робин. — И в никакъв случай не би могло да се каже, че е стара.

— Какво значение има това, Робин? Съвсем скоро ти ще бъдеш свободен. Това означава, че ще можеш да се ожениш отново, а знаеш колко много те искам. — Докато говореше, тя му наля още една чаша. — Пийни си още, любов моя, и забрави за Кейт. Тя наистина не заслужава толкова да се измъчваш заради нея.

— Права си, Серина, нека да върви по дяволите. Защо да копнея за тази студена кучка, след като до себе си имам една гореща, нежна

жена?

Господи, колко боли, мислеше си Робин, докато обръщаше поредната чаша направо в гърлото си. Бутилката почти се беше изпразнила, но той все още бе достатъчно трезвен, потиснат от мрачни мисли. Изпитваше дълбока болка от това предателство, от осъзнатия факт, че жената, която обичаше, не искаше и да чуе за него. Да, по дяволите, той наистина обича Кейт! Обичаше я такава, каквато беше — с острия ѝ език, с високомерието ѝ, с независимостта ѝ. Обичаше я!

— Робин, добре ли си?

— Добре съм, Серина, съвсем добре. Може би за първи път от доста време съм наясно за отношението си към Кейт.

Лицето на Серина светна. Писмото на Деър само за няколко минути бе постигнало това, което тя се опитваше да направи през последните два месеца.

— Но ти имаш мен, Робин — каза тя, като седна на коленете му. — Никога не съм преставала да те желая. Целуни ме, Робин, моля те, целуни ме.

Робин бързо намери устните ѝ и притисна своите към тях. Тя го посрещна нежно и нетърпеливо, малкият ѝ топъл език веднага проникна в устата му. Усети приятния вкус на бренди и страстно се притисна към него. Малките ѝ ръце бързо разкопчаха ризата му и се плъзнаха по мускулестите му гърди. Усещаше нежната топлина на пръстите ѝ, които обхващаха всеки мускул от тялото му, после ръцете ѝ се спуснаха бавно към стомаха му, вмъкнаха се под панталоните и започнаха да масажират члена му.

— Ти също ме желаяш, Робин — възторжено извика Серина.

Робин я погледна, спря очи върху буйната ѝ руса коса, разпиляна по ръката му и надолу по стола. После се взря в блесналите ѝ сини очи, в закръглените ѝ гърди, които се издигаха и падаха надолу от силното ѝ вълнение. Наистина не можеше да отрече, тя беше права. В настроението, което се намираще, всяка жена би свършила работа.

Като я притисна до себе си, той се изправи неуверено, без да се е докоснал дори до вечерята си, и залитайки се насочи към близкото легло. Беше по-пиян, отколкото предполагаше. Стовари се тежко върху леглото като изпусна Серина, но тя успя пъргаво да се изкачи отгоре му, точно където искаше да бъде. Започна бързо да съблича дрехите му

и щом видя, че не може да разчита на помощта му, сама смъкна ризата и обувките му и се зае с панталоните.

— По дяволите, Робин, помогни ми!

Той се опита да се надигне, но това не му се отдаде.

— Имам нужда от едно питие.

— Пи вече достатъчно — опитваше се да го убеди Серина, като с мъка измъкна панталоните от краката му.

— Дявол да го вземе, Серина, дай ми една чашка!

Тя слезе бавно от леглото и му наля остатъка от бутилката в една чаша.

— Ето ти — промърмори ядосано, — и се надявам, че си достатъчно трезвен, за да разбираш какво вършиш.

Той изпи брендите на един дъх.

— Смъкни тези дрехи от себе си и ще ти покажа, че мога да ти доставя удоволствие, независимо дали съм трезвен или пиан. Мисля, че досега не си имала основания да се оплакваш.

Робин наблюдаваше с премрежен поглед как Серина се съблича, като си мислеше, че закръглените ѝ форми сигурно скоро ще станат дебели, докато стройната и слаба фигура на Кейт ще си остане такава завинаги. След като свали всичко от себе си, Серина застана предизвикателно пред него с очакващ поглед, за да чуе традиционните похвали за тялото си. Но след като не последва нито дума, тя въздъхна и легна върху него, като се притисна плътно до тялото му.

Брендите се стовари в празния стомах на Робин като внезапна светкавица, предвещаваща буря. Обикновено той пиеше малко, но след като гаврътна първата чашка, другите с лекота я последваха. Особено след като прочете писмото на Деър. Единственото нещо, което искаше в момента, бе да забрави, да забрави, че е обичал тази жена, наречена Кейт, причинила му толкова болка. Да забрави, че се бе оженил за нея и ѝ бе разрешил да се вмъкне под кожата му. Да забрави, че тя толкова силно желаше да се отърве от него, че бе подала молба за развод. Нямахше ни най-малко представа колко е пиан и изтощен до момента, в който се опита да отнесе Серина до леглото си.

Робин осъзнаваше, че го събличат, но нямаше нито сили, нито воля, за да помогне поне малко, лежеше и безучастно наблюдаваше собственото си прелъстяване. Дори голотата на Серина не бе в състояние да извади съзнанието му от безразличието, макар че то без

съмнение въздействаше върху тялото му. Нима е възможно един мъж да наблюдава пред себе си прекрасна гола жена и да не реагира по никакъв начин? Робин само изпъшка, когато Серина легна върху него, но главата му беше напълно объркана и просто му бе невъзможно да се концентрира върху това, което ставаше. После направи някакъв нещастен опит да отвърне на целувките и ласките ѝ, но мозъкът му сякаш бе пропаднал в пълна тъма. Той беше уморен... така уморен... Очите му се затвориха и скоро Серина с учудване и гняв откри, че той е заспал.

— Не, не сега! По дяволите, събуди се, Робин! Чаках толкова дълго време за това. Как смееш да заспиш точно в най-важния миг?

Потънал в дълбок сън, Робин не чу нито молбите ѝ, нито ругатните, които последваха.

Накрая, напълно отчаяна, Серина се стовари на леглото до него, като се опитваше да се притисне колкото се може по-близо до тялото му. Обикновено спеше на едно легло в други край на стаята, но проклета да е ако тази вечер се откаже от удоволствието да се намести плътно до Робин. Освен това искаше да е близо до него, в случаи че той се събуди и я потърси.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт се събуди рано на следващата сутрин. Въпреки съмненията си по отношение на Роналд Потър, той се бе държал като истински джентълмен. Просто ѝ беше трудно да повярва, че това е същият човек, за когото ѝ бе говорила Кейси, като си спомняше за ужасните ѝ предупреждения. Дори Робин смяташе Роналд за изверг. Освен че се бе опитал да си присвои правото да решава вместо нея за развода ѝ, тя не си спомняше нищо, с което да я бе засегнал.

Потър ѝ хвърли бърз поглед, като с удоволствие спря очи върху гърдите ѝ, които изпъкнаха напред, докато тя се извъртя, за да оправи полата си. Довечера, помисли той решително. Довечера ще покаже на тази високомерна Кейт Маккензи, че той е мъж, който може да укроти и покори всяка жена.

Тъй като бе вече късна есен, те бяха сами на пътя. Една внезапна снежна буря по това време на годината можеше да се окаже фатална, но Кейт имаше късмет. Денят беше студен, но ясен и пътят бе сравнително проходим. Спряха по тъмно и Потър просто нямаше търпение по-скоро да приготви леглото им и да пристъпи към прелъстяването, планирано така внимателно. Но когато скочи от фургона кракът му се изкриви и в миг се оказа на земята. Кейт веднага изтича при него и му помогна да стане.

— Боли ли те?

— Не, нищо особено... о, глезена ми. Изкълчил съм си глезена.

Болката бе толкова силна, че бе принуден да се откаже от плановете си относно Кейт. Хапнаха набързо студената храна и си легнаха почти веднага след това. Потър пъшкаше не само от болка, но и от потисканата с мъка страст. Той толкова силно желаше Кейт, че не беше сигурен дали болката в глезена бе по-силна от тази в слабините му.

На следващия ден Потър се събуди и почувства, че е значително по-добре. Подутината на глезена му бе почти изчезнала и вече ясно осъзнаваше, че днес е последният му шанс да прелъсти Кейт. На

следващия ден трябваше да пристигнат в Батърст. Закле се, че нищо, абсолютно нищо няма да е в състояние да го спре тази вечер.

През деня решителността му постепенно се засилваше и заедно с това стана доста разговорлив. Не преставаше да се хвали пред Кейт с подвизите си от времето, когато бе служил в наказателния корпус, разказа ѝ за някои от смелите акции на корпуса. Когато се стъмни и решиха да спрат за нощта, той откара фургона толкова навътре в гората, че Кейт се уплаши да не се изгубят.

— Защо се отдалечаваме толкова много от пътя — нервно попита тя. — Срегнахме само една две коли, откакто тръгнахме от Парамата. И не знам защо ти все ти пускаше да ни изпреварват, а ние оставахме на опашката.

— Няма защо да бързаме, Кейт. Времето е хубаво и на мен ми е приятно да пътувам с теб. Искаше ми се да се опознаем по-добре по време на това пътуване. Утре ще бъдем в Батърст и се моля да не те огорчи онова, което ще научиш там. Мисля, че те предупредих какво можеш да очакваш относно съпруга си и Серина Линч, но въпреки това ти настояваше за това пътуване. Сега поне можеш да му се насладиш.

— Беше наистина приятно, Роналд — призна Кейт без голямо желание, — но нали знаеш, че за мен бе просто наложително да предприема това пътуване. Сигурна съм, че ме разбираш, иначе не би тръгнал с мен.

— Естествено, Кейт, разбирам те прекрасно. И приветствам желанието ти да се срещнеш лично със съпруга си и да се разберете. След като с очите си се увериш на какво е способен Робин Флетчър, може би няма нито миг повече да се колебаеш и ще се омъжиш за мен.

Кейт въздъхна и не каза нищо. Колкото повече приближаваха Батърст, толкова по-нервна ставаше. Ами ако клюките се окажеха верни? Какво ще направи, ако намери Серина щастливо устроена в къщата на Робин, а и в сърцето му? Защо ѝ трябваше толкова много време, за да осъзнае, че изпитва към Робин нещо много повече от физическо влечение? Той ѝ бе казвал, че държи на нея, защо не прие това за достатъчно? Хиляди бракове се крепят върху много по-малко неща, освен това Робин бе истински мъж, какъвто до този момент не бе срещала. Едва когато той си отиде, тя осъзна, че съвсем не е безразлична към него. Обичаше го толкова, че бе готова сега да отиде

при него и да признае, че е направила грешка и че иска да опитат отново, ако той не възразява. Моля те, господи, направи така, че той да се съгласи, тихичко се помоли Кейт.

Потър бе застрелял едно малко кенгуру, което се появи близо до мястото, където бяха спрели, така че вечерята им беше истински пир. Когато дойде време да си лягат, Кейт зае своята част, така както си беше облечена, подобно на предишните вечери. Заспа почти веднага. Сънищата ѝ бяха така живи и реални, изпълнени с пламенни чувства, че тялото ѝ се извиваше и тресеше от страст, позната единствено на Робин. Кейт сънуваше, че точно той е до нея, прегръща я нежно и любвеобилно, а тя го моли да се люби с нея, да проникне веднага в нея, толкова дълбоко, че да го усети до дъното на душата си.

Ръцете му трескаво я разсъбличаха и той толкова бързаше, че разкъса корсажа ѝ. После започна да гали гърдите ѝ и засмука едното ѝ зърно с такава сила, че тя изпищя от болка. Но защо така я наранява? Ноктите му се впиха в бедрата ѝ, докато продължаваше силно да хапе тялото ѝ. Когато захапа гърдата ѝ, Кейт скочи и се събуди, за да види жестоката реалност. Не Робин беше върху нея, а Роналд Потър! Бюстието ѝ беше разкъсано, а полата и фустата ѝ бяха вдигнати до кръста. Потър се бе надвесил над нея, очите му издаваха диво удоволствие, докато се мъчеше трескаво да свали панталоните си.

Кейт се опита да се измъкне, стресната от наглия му опит да я изнасили.

— Какво правиш?

— О, Кейт, не се опитвай да отричаш, че това, което правя, ти харесва. Наблюдавах те внимателно. Лицето ти пламти от страст. Това, което ще направя с теб не може и да се сравни даже с ласките, които ти е дарил Флетчър. След като се оженим, ще го правим всяка нощ. Преди това ще те бия, болката е толкова прекрасно нещо, че ще се научиш да изпитваш удоволствие от нея, като прелюдия към любовта.

— Ти наричаш това любов — изкрещя Кейт, като ожесточено го удряше по гърдите, по тялото, навсякъде, докъдето се докопаше. — А аз го наричам отвратително насилие. Защо? Защо трябваше да правиш това? Аз бях започнала да ти вярвам. Сега разбирам, че Кейси е била права. Трябваше да се вслушам в предупрежденията ѝ.

— Стой мирна, глупачке — изпъшка Потър, като безуспешно се опита да разтвори краката ѝ. — Ако си мислиш, че съпругът ти има

нещо против, много се лъжеш. Всеки нае, че той си гледа кефа с онази малка красавица, която се е настанила дори в дома му.

Кейт просто трудно издържаше. Потър без съмнение бе по-силен от нея, така че всеки момент можеше да се справи с отслабващата ѝ съпротива. С последни сили отвори широко уста и изпищя така силно, че биха я чули не само живите, но и мъртвите в околността.

Потър най-накрая бе успял да свали панталоните си и яростно се опитваше да разтвори краката ѝ. Кейт героично се съпротивляваше, сила ѝ даваше яростта, която я бе обхванала. Колко ли наивна му се бе сторила, когато го помоли да я придружи до Батърст? Може би още от самото начало е планирал да я нападне?

— Защо не се отпуснеш, ще видиш, че ще ти стане приятно — посъветва я Потър, като едва си поемаше дъх от обзелата го страст. — Ако спреш да се бориш, ще ти доставя огромно удоволствие. Такова удоволствие, че ще забравиш напълно за Флетчър и няма да ти пука дори ако той спи с всички жени в Австралия.

— Мръсна свиня — извика Кейт и поднови опитите си да се освободи от хватката му. Но напразно. Той бе прекалено силен, а и я беше хванал неподготвена, докато спеше. Сега вече ѝ изглеждаше почти невъзможно да се отърве от него, колкото и да се бори, да крещи и да го нагрубява.

Кейт разбра, че всичко е напълно загубено в момента, в който Потър успя да разтвори краката ѝ. Стисна зъби, затвори очи и зачака с отвращение грубото му проникване в нейното все още отчаяно съпротивляващо се тяло.

— Така е по-добре — самодоволно измляска Потър, докато се настаняваше между краката ѝ, а освен това бе почувствал, че тя е на ръба на силите си и едва ли ще може да му попречи. Кейт продължаваше отчаяно да се опитва да го отблъсне от себе си, но той се чувстваше почти победител, доволен, че е успял да я подчини. — Ще постъпиш най-разумно като ми се отдадеш. Ако исках, можех да те убия и да те оставя в гората, тук тялото ти няма да бъде намерено с години. Но аз искам да станеш моя жена. Като се съберат заедно моето име и имението Маккензи ще се получи най-голямата и най-богатата собственост в Ню Саут Уейлс.

Потър се притисна към нея, готов да я обладае, а Кейт направо изгуби разсъдък си от ужас.

Трябваша ѝ няколко минути, за да дойде отново на себе си и едва след това осъзна, че не чувства върху себе си тежестта от тялото на Потър. Тя отвори очи и премигна няколко пъти. Луната се открояваше като голяма ярка топка на небето, но част от светлината ѝ бе засенчена от огромната фигура, която се бе изправила до нея. Силните мускулисти крака бяха леко раздалечени един от друг и стояха твърдо, сякаш бяха пуснали корен в земята. Ръцете бяха скръстени отпред, а масивните гърди дишаха често и издаваха, че мъжът бе пробягал голямо разстояние. В едната от гигантските си ръце държеше дебел клон от дърво.

Кейт пребледня. И без това бе доста уплашена, но сега изпитваше истински ужас. Кой беше този гигант? Може би насилието на един мъж щеше да се замени с насилието на друг. В главата ѝ имаше само една мисъл. Бандитите! Потър ѝ бе споменал, че бандитите скитат свободно из планината, след като бе прокаран пътят за Батърст. Внезапно мъжът се наведе над нея и започна внимателно да я разглежда. Но тъй като луната светеше зад гърба му, тя не можеше да различи неговите черти. Но какво ли значение има това, тъжно помисли Кейт, докато сърцето ѝ биеше до пръсване.

Внезапно си спомни, че е доста разголена и се опита да закопчае корсажа си. Цялата се разтрепери от страх, когато видя, че гигантът посяга към голите ѝ крака и успя да си поеме дъх едва когато той дръпна полата ѝ надолу, за да ги прикрие.

— К... кой си ти? — с треперещ глас попита Кейт.

— Успя ли да те нарани?

Този дълбок, боботещ глас... май го бе чувала и преди, но къде?

— Н... не, но щеше, ако ти... Какво направи с него? — Кейт се огледа и забеляза, че Потър лежи близо до краката ѝ. — Мъртъв ли е?

— Не, госпожо, само го цапардосах. Но ще го убия, ако желаш.

— Ще го убиеш — повтори изумено тя. Потър действително заслужаваше смърт, но само мисълта за хладнокръвно убийство на човек я ужасяваше. — Защо искаш да го убиваш заради мен? Не си ли бандит?

В същия миг Кейт затвори уплашено уста, опасявайки се, че е казала вече повече от необходимото.

— Не ме ли позна, госпожо? Аз съм Големия Джон.

Едва сега Кейт ясно разпозна гиганта, който вече веднъж ѝ бе спасил живота.

— Големия Джон — повтори тя. — Да, спомням си. Какво правиш тук?

— Същото, каквото и ти, мисля. Отивам в Батърст. Говори се, че в новия град има големи възможности и разчитам, че никой няма да си спомни, че съм избягал затворник. От бягството ми вече са минали години, а и градът е толкова отдалечен от Сидни, че може би ще успея да започна нов живот.

Той ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се изправи на краката си.

— Ами... той? — попита Кейт като кимна с глава към Потър, който все още лежеше на земята.

— Мисля, че ще се оправи до сутринта. Скачай във фургона и аз ще те откарам до Батърст.

— А ти как разбра, че съм в беда — обърна се към него Кейт. — Веднага ли позна коя съм?

Големия Джон се усмихна.

— Чух писъка ти, госпожо. Ти наистина имаш силни бели дробове. Познах те едва когато се наведох и погледнах лицето ти. Къде е съпругът ти?

— Робин е в Батърст. Не си ли чул? Той бе определен за магистрат от губернатора Маккери. Аз... отивам да живея при него.

— Придружена от човек като лейтенант Потър? Да не си полудяла, госпожо? Не си ли чувала, че той бе един от най-отвратителните мъже в наказателния корпус? Просто попитай Кейси, тя ще ти каже.

— Тя ми каза — виновно призна Кейт. — Но на мен ми се струваше, че греша. Мислех, че Роналд Потър ми е приятел. Благодаря ти, Големи Джон, ти може би спаси живота ми.

— Ела да ти — помогна да се качиш във фургона — подкани я той, смутен от благодарностите ѝ.

— Можеш ли да караш фургона през нощта?

— Отлично познавам мътя — похвали се Големия Джон. — Вървах по следите на участниците в експедицията, после непрекъснато наблюдавах заселниците, които пресичаха планината. Освен това Батърст е вече съвсем наблизо.

— А Потър, така ли ще го оставим?

— О, той съвсем скоро ще се оправи. Предполагам, че веднага ще тръгне обратно към Парамата. Ще реши, че си отвлечена от бандитите. Какъвто е страхливец, и през ум няма да му мине да се опита да те защити, само ще побърза да разкаже на всички, че си отвлечена.

— Никой не знае, че съм тръгнала с него — призна тя глупаво.

— Тогава сигурно просто ще си затваря устата и ще чака да види какво ще стане.

Кейт дряма почти през цялото време, докато пътуваха, уверена, че Големия Джон ще я закара невредима до Батърст. Бе започнало вече да се развиделява. Те спряха за малко и изядоха последната храна, приготвена от Потър за пътуването. Когато потеглиха отново, Кейт се замисли.

— Просто не мога да си представя, че си извършил толкова тежко престъпление, че да заслужиш наказателно транспортиране.

Последва продължителна пауза и най-накрая Големия Джон каза:

— Аз убих човек, мисис Флетчър.

— Убил си човек?

— Да, и досега не съжалявам, защото това копеле си получи заслуженото. Беше лорд и живееше в голяма красива къща. Жената, която обичах, работеше там като прислужница. Мислехме да се оженим, след като събера достатъчно пари, за да се грижа за нея. Беше такава красавица, с руса коса и големи сини очи. Лордът ѝ хвърли око и я изнасили. Тя не можа да преживее този срам, разказа ми всичко, а после се хвърли от Лондон Бридж.

— Съжалявам, Големи Джон — искрено каза Кейт.

И двамата замълчаха, потънали всеки в собствените си мисли, като си представяха какъв би бил животът им при друго развитие на нещата.

Сутринта бяха отминали подножието на планината и навлязоха в Батърст. Кейт бе напълно поразена от обширните равнини, които се простираха сякаш до безкрая веднага след стръмните склонове на Сините планини.

— Ще поразпитам наоколо, за да разбера къде живее Робин — каза Големия Джон, като издърпа юздите и спря биволите пред един от магазините на улицата. — Искам лично да те отведа до там, защото

вече видях, че не те бива много да избираш хората, на които можеш да се довериш.

Макар и изказани с добронамереност, в думите му все пак се долавяше известно неодобрение.

Серина се изтегна лениво, усмихвайки се от удоволствие при допира на силното топло тяло на Робин, който лежеше до нея. Колко обичаше да се събужда, свряна до него. Като се опря на лакът, тя с възхищение заоглежда силното му, мъжествено тяло. Наистина сега у него липсваше онази възбуда, която го бе обхванала снощи, преди да заспи от проклетото бренди. Твърде късно осъзна, че използването на брендито бе грешка, но то поне бе помогнало да се разруши тази стена помежду им, която отделяше Робин от сърцето ѝ. Вече можеше да се закълне, че Робин обича Кейт, макар че не ѝ бе ясно какво харесва в тази стара мома. Писмото от Деър се оказа най-ефективното оръжие за разбиването на отбраната на Робин. Сега, след като бракът му бе само едно минало, бяха отпаднали всички пречки и Серина не се и съмняваше, че ще успее да спечели мъжът, когото желаше.

Като се търкаше и притискаше като доволна котка около тялото му, Серина се наслаждаваше на дългите му, мускулести крака, на изпъкналите му бицепси и силните му рамена, като погледа ѝ се спираше и на онази най-важна част, която сега се бе свряла между краката му като заспал вулкан. Тя бе имала удоволствието не веднъж да го изучава така, но след като бе срещнал Кейт, сега за първи път ѝ се даваше същата възможност. Съжаляваше, че не бе успяла да го накара да се люби с нея снощи. Бе я оставил незадоволена, изпълнена с желание да изпита мъжката му сила дълбоко в себе си, да преживее онова невероятно удоволствие, което знаеше, че е в състояние да ѝ достави.

Без да има ни най-малка представа, че Серина го наблюдава като гладно коте, Робин изсумтя и праметна ръката си. Усети нежна и топла женска плът и очите му веднага се отвориха. Вдигна глава и изпъшка от болка, защото имаше чувството, че хиляди остри ножове бяха забити в мозъка му.

— Какво става, по дяволите?

— Не ти ли е добре — съчувствено попита Серина.

Въпреки забитите ножове той все пак намери сили да извие глава и с изумление установи, че Серина лежи съвсем гола до него.

— Серина, какво правиш тук, дявол да те вземе?

Очите ѝ се присвиха докато главата ѝ трескаво работеше.

— Не си ли спомняш?

— О, господи! Не помня нищо освен онова ужасно писмо от Деър. И брeндитo, естествено.

Той изпъшка отново и затвори очи, сякаш се надяваше, че когато ги отвори, Серина ще си е отишла.

— Какво правиш в леглото ми? Къде са ти дрехите?

Серина го възнагради с една от очарователните си усмивки.

— Ти беше чудесен, Робин. Показа се, че наистина си прав, дето каза, че си еднакво добър в леглото и когато си трезвен, и когато си пиан.

— Така ли казах — отвърна объркано Робин.

Но все пак би трябвало да си спомня, ако се беше любил с нея, нали?

— Твоите ласки ме оставиха направо без дъх, както винаги.

— Аз... дявол да го вземе... аз наистина съжалявам, Серина, това не биваше да се случва. Всъщност все още не съм сигурен, че не ме лъжеш. Сигурна ли си, че ние...

— О, да, Робин — развълнувано започна тя. — При това няколко пъти. Преди да заспиш ми обеща, че ще го направим и сутринта.

Робин въздъхна и закри с ръце очите си.

— Забрави какво съм ти казал. Бях пиан. А сега се махай, Серина, трябва да обмисля всичко внимателно. Това, което се е случило снощи, само усложнява нещата. Надявах се, че ние двамата с Кейт...

— Забрави Кейт — каза Серина, като се опита да се притисне към него. Ръката ѝ се плъзна по тялото му, но когато достигна стомаха му и продължи надолу, той я сграбчи и я отхвърли встрани.

— Господи, Серина, защо още повече усложняваш положението? Колко е часът?

— Към десет сутринта, предполагам — смотолеви Серина, като нежно го дразнеше по врата с езика си, докато Робин яростно се опитваше да изтласка ръцете ѝ от тялото си.

Трябваше да намери сили да стане от леглото, да възстанови мислите си и да накара Серина да повярва, че усилията ѝ да го прелъсти са напразни.

Кейт седеше мълчаливо, докато Големия Джон спря фургона пред малката барака. Зад постройката стърчаха основите на голямата нова къща, която Робин беше вече започнал. По ливадите в далечината се виждаха стадата му, а затворници разчистваха тревата и храстите наблизо и подготвяха земята за сеитба. От бараката не се чуваше никакъв шум и Кейт скочи от фургона, без да дочака помощта на Големия Джон. Сърцето ѝ биеше силно, а коленете ѝ трепереха, така че не беше сигурна, че ще успее да достигне до вратата.

Ами ако Серина беше вътре? Или пък Робин въобще не искаше да я види? Ами ако... имаше толкова много „ако“, че просто ѝ се завиваше свят. Но единственият начин да разбере какво става в живота на Робин бе да отвори смело вратата, преди да е изгубила кураж да го направи.

— Да чакам ли, мисис Флетчър — попита Големия Джон като гледаше скептично към вратата. Имаше някакво лошо предчувствие.

— Не — твърдо отвърна Кейт. — Убедена съм, че съпругът ми ще се зарадва, когато ме види.

Последните думи не прозвучаха съвсем убедително, но тя събра сили и отхвърли обзелата я тревога.

— Е, след като си сигурна — колебливо каза Големия Джон. — Ще оставя фургона тук и ще отида да се разходя из града, ще бъда тук наблизо.

— Но при кого смяташ да отидеш?

— Първо ще се повъртя наоколо, за да се ориентирам каква е обстановката. Ако никой не ме разпознае, ще потърся работа.

— Върни се, Големи Джон, сигурна съм, че Робин ще намери нещо подходящо за теб.

— Добре — отвърна той, взе торбата си от задната част на фургона и тръгна.

Кейт гледаше как се отдалечава, после бавно се обърна и тръгна към вратата, като се чудеше дали да почука или да влезе направо. Накрая реши да опита дали вратата е заключена. Ако не е, ще влезе

направо. След като дръжката с лекота се поддаде на натиска ѝ, Кейт си пое дълбоко въздух и отвори вратата. Това бе втората най-ужасна грешка в живота ѝ. Първата беше, че въобще бе пристигнала в Батърст. Какво ли си въобразяваше, че ще намери тук? Че съпругът ѝ живее като монах и чака спокойно тя да се вразуми? Че му е липсвала толкова, колкото и той на нея? Колко глупава е била наистина като е мислила, че Робин е различен от всички останали мъже. Това, което видя вътре в бараката, бе реализиране в действителност на най-ужасните ѝ кошмари.

Робин и Серина бяха все още в леглото, с преплетени ръце и крака — голи, както Господ ги бе създал. Явно бе, че са били заети с нещо много повече от невинен разговор. Серина го ближеше по врата, докато той бе хванал ръцете ѝ и ги местеше по тялото си.

На Робин му бе омръзнало вече да се разправя със Серина, упоритостта ѝ го дразнеше. Тя винаги е била невъобразима лакомница, но сега нямаше нито настроение, нито желание да удовлетворява желанията ѝ. Кански го болеше главата, а тялото му бе отпуснато след погълнатия предната вечер алкохол, така че нямаше никакво желание да се люби със Серина. Ако наистина го е направил предишната вечер, то е било само защото главата му е била замаяна от брeндитo, а и целият бе съкрушен от писмото, което бе получил от Деър.

Робин не бе усетил, че някой стои до вратата, докато процедурата оттам светлина не достигна до леглото. Бараката беше малка, състоеше се само от кухня и една голяма стая, която служеше и за спалня, и за всекидневна. Като забеляза гневния поглед и стройната слаба фигура, открояваща се на осветеното от слънцето място, Робин се опита да скочи от леглото, но веднага осъзна, че е гол и се покри с чаршафа.

— Кейт!

Серина беше тази, която първа разпозна неочакваната посетителка и името ѝ просто несъзнателно се отрони от устата ѝ.

— По дяволите — извика Робин и грубо изтласка Серина от леглото си. — Божичко мили, Кейт, какво правиш тук?

Серина изпищя силно, ядосана от грубостта му, грабна едно одеяло и се премести на своето легло.

Кейт с мъка преглътна — огромна буца се бе надигнала в гърлото ѝ и все пак намери сили да каже:

— Очевидно съм направила грешка.

Гласът ѝ потрепери и бе почти готова да се обърне и да се тръгне, но гордостта ѝ я накара да остане и да поиска обяснение.

Като се омота с чаршафа, Робин стана неуверено от леглото и разтърси глава, за да дойде по-бързо на себе си.

— Не е това, което си мислиш, Кейт. Аз не съм...

Не можеше да продължи, защото го бе направил.

Независимо, че не си спомняше, той се беше любил със Серина снощи. Какво би могъл да каже, за да обясни на Кейт истината. А и тя едва ли би могла да намери обидна дума, с която той вече сам да не се бе нарекъл. Ах, тази проклета Серина! Закле се никога да не помирисва дори алкохол.

— Аз не съм глупачка, Робин. Виждам отлично. Грешката ми е, че си въобразявах, че ще се радваш да ме видиш. Чух разни слухове, но просто не исках да им вярвам.

— Какви слухове, Кейт?

Кейт хвърли унищожителен поглед към Серина, която явно бе твърде доволна от себе си.

— Мисля, че едва ли имаш желание да слушаш какво говорят всички в Парамата. Надявам се, че двамата със Серина сте щастливи.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Кейт, моля те, не си отивай. Дай ми възможност да ти обясня.

Кейт се спря, като размишляваше върху думите му. С цялото си сърце искаше да получи от Робин някакво разумно обяснение за всичко, което бе видяла тук тази сутрин.

— Мисля, че е прекалено късно, Робин.

— Не, Кейт — с учудваща бързина, като се има предвид адската болка в главата му, той се приближи до нея и я хвана за ръката. — Трябва да поговорим. — После, се обърна към Серина, която още седеше върху леглото си: — Остави ни, Серина, двамата трябва да бъдем сами.

— Какво? Къде бих могла да отида?

— Откъде да знам, дявол да те вземе. Просто се махай! И не се връщай никога повече!

— Може ли първо да се облека — подигравателно попита тя.

— Обличай се — изръмжа Робин, изпълнен с ярост от мисълта за всичко, което се бе случило между тях предишната вечер. Не искаше и да знае дали ще я види някога или не. Трябваше да ѝ намери

подходящо място да се подслони още преди седмици, но бе така зает, че не бе успял да помисли дори за бъдещето ѝ.

Двамата с Кейт останаха неподвижни като статуи на местата си, докато Серина се обличаше. Ясно я чуваха как мърмори нещо и тихо ругае, но дори и не поглеждаха към нея. Изглеждаха като картина, запечатана във времето. Когато Серина най-накрая тресна вратата след себе си, Робин отиде и я заключи. Ако не бе пропуснал да заключи предишната вечер, Кейт нямаше да ги намери голи в леглото.

— Седни, Кейт — покани я той, като очите му жадно обхождаха лицето и цялата ѝ фигура. Тя бе точно толкова красива, колкото си я бе представял през цялото време.

Като усети погледа му върху себе си, Кейт сякаш забрави за гнева си. Почувства как потъва в кладенците на магнетичните му сини очи и разбра, че веднага трябва да предприеме нещо, иначе е загубена. Стремежът ѝ да се предпази я накара да изглежда по-ядосана, отколкото в действителност беше.

— Няма ли поне да се облечеш — попита с горчивина в гласа.

— Да — съгласи се объркано Робин, — но само ако ми обещаеш, че няма да си тръгнеш, преди да сме поговорили сериозно.

— Можеш да си говориш колкото искаш, Робин, но това едва ли ще промени нещата — високомерно отвърна тя. Седна напрегната на ръба на един от столовете, докато Робин се оттегли в дъното на стаята и бързо си намъкна ризата и панталоните. Усещаше силна възбуда само при вида на Кейт, а на нея ѝ костваше доста усилие, за да откъсне погледа си от доказателството за тази възбуда. Не ѝ беше трудно да разбере защо Серина така упорито се държеше за него, защото и тя самата бе поразена от силата на неговата страст. Всъщност дори и сега чувстваше, че едва ли ще може да ѝ устои.

— Просто не знам защо се съгласявам да слушам обясненията ти. Наистина очаквах да намеря Серина в къщата ти, но никога не съм предполагала, че ще ви намеря търкалящи се в леглото посред бял ден. Нима е толкова привлекателна, че не си в състояние да се откъснеш от нея дори през деня и да си гледаш работата?

— Кейт, въобще не смятам, че Серина е привлекателна.

— Така ли, а често ли влачиш в леглото си жени, които не смяташ дори за привлекателни?

— Бях пиян снощи — обясни Робин. — Дори да съм спал с нея, това е единственият път.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че въобще не си спомням какво е станало снощи — отвърна толкова сериозно Робин, че Кейт почти му повярва. — Може би и ти ще трябва да ми обясниш някои неща.

— За какво говориш?

— Деър ми писа, че си направила постъпки пред губернатора за развод. Знаех, че искаш това, но все пак страшно се изненадах.

— Как би могъл Деър да знае — попита Кейт, ядосана, че не бе доверила истината на Деър и Кейси. Ако им беше казала, че Роналд се опитва да действа за развода без нейното съгласие, Деър не би написал това ужасно писмо на Робин.

— Някакъв приятел на Деър, който работи с документите в административното управление, му е казал. Освен това научих, че непрекъснато се срещаш с Потър. Наистина се учудвам на вкуса ти, ако си решила да се развличаш с изверг като Потър в мое отсъствие. Успя ли вече да те завлече в леглото си?

Кейт внезапно бе обзета от дива ярост, скочи на краката си и се разкрещя.

— Как смееш да ме съдиш, след като ви сварих в такова положение двамата със Серина?

Робин бързо се приближи към нея. Сграбчи ръцете ѝ и я приближи към себе си, притисна я, докато телата им се допряха плътно едно в друго.

— Не искам Серина, дявол да го вземе. Не съм я искал от първия ден, в който те видях.

— Доста странно го показваш, не мислиш ли — подразни го Кейт.

— Добре, позволи ми да го покажа по друг начин — отвърна Робин с нисък, пресипнал от вълнение глас.

После наведе глава и потърси устните ѝ, започна да я целува страстно и жадно, трескавите му устни издаваха силното му желание да проникне дълбоко и още по-дълбоко в нея, докато докосне сърцето ѝ и докато тя извика от болка и удоволствие, изпаднала в пълен екстаз.

Той я целуваше и целуваше, езикът му бързо намери пролука през устните ѝ и жадно потърси вкуса на устата ѝ, възбудата му

нарасна невъобразимо и нямаше сили за никакви думи, само въздъхна щастливо и промърмори:

— Кейт, о, господи, Кейт, толкова дълго те нямаше.

Лицето ѝ почервения и тя имаше чувството, че ще се задуши преди Робин да ѝ даде възможност да си поеме отново дъх. Бори се отчаяно, докато най-накрая успя да се изтръгне от целувката му.

— Как си позволяваш да ме докосваш, след като току-що си се любил с тази... тази жена — опита се да извика тя, но гласът ѝ бе задавен от силното вълнение и от устата ѝ се откъсна само глух шепот.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт се завъртя и се насочи към вратата. Не искаше Робин да разбере колко силно я бе развълнувала целувката му.

— По дяволите, Кейт, нима не чу нито дума от това, което ти казах? Толкова ли е трудно да повярваш, че искам само теб? Господ ми е свидетел, че дори и не помня да съм спал със Серина.

— Мисля, че трогателната сцена, която без да искам прекъснах с пристигането си тази сутрин, бе достатъчно показателна.

Но защо ли изпитваше толкова силна болка?

— Обърни се и ме погледни! Не искам да говоря на гърба ти!

Тя се обърна бавно и тъмносините ѝ очи го гледаха осъдително.

— Защо дойде тук, Кейт?

— Аз... аз исках лично да се убедя, че приказките, които се говорят за теб, са верни.

— Как стигна до тук? Кой те доведе?

— Аз... — спря за миг, като се опита да подбере внимателно думите си. Нямаше никакъв смисъл да го лъже, пък и не беше свикнала да си служи с лъжи. Освен това, рано или късно, той трябваше да научи истината. — Роналд предложи да ме придружи до Батърст.

— Преди или след като вече бе подала искането за развод?

— Аз не съм искала развод — горещо запротестира Кейт. — Това... това беше просто грешка. Роналд бе решил, че искам да се разделим и попълнил документите вместо мен. Но нали пък за теб това е най-доброто решение?

— Най-доброто решение! Глупости! Аз искам собствената си жена. Напуснах имението Маккензи, защото не можех да търпя повече да се отнасят с мен като с нежелан натрапник. Не можех да издържам безразличието на жена си. Дадох ти достатъчно време, за да се възстановиш след смъртта на баща си и да помислиш как ще живеем по-нататък заедно. И колко време, след като заминах, ти се захвана с Потър?

— Никога не съм „се захващала“ с Роналд — яростно възразяваше тя. — Той просто ме посещаваше в имението, нищо повече. Мислех... че ми е приятел.

— Мислеше — рязко попита Робин. — Нима това отвратително копеле ти е направило нещо?

Очите на Кейт помръкнаха. Дали Големия Джон ще каже на Робин за нападението на Потър върху нея? Дали пък да не му разкаже подробно за отвратителния опит на Потър да я изнасили? Бе почти готова с решението си, когато Робин разтърси грубо раменете ѝ.

— Кажи ми веднага какво ти направи той!

— Нищо! Не можа да ми направи нищо — с мъка сподави риданието, което се отрони от гърдите ѝ. След като вече истината излезе наяве, много ѝ се искаше да изплаче цялата си мъка на силното рамо на Робин, да получи утеха и успокоение от него, че ще я закриля от такива изверги като Потър. — Той... той опита, но... не успя. Как можах да се доверя на такъв човек?

— Ще го убия — каза тихо Робин. — Деър трябваше отдавна да го направи. Аз не съм толкова великодушен.

— Не, Робин, не искам да рискуваш отново да загубиш свободата си. Той сигурно вече си е тръгнал обратно за Парамата. Големия Джон каза, че не вярва Потър да посмее да се появи тук, след това, което се опита да ми направи.

— Големия Джон? Какво общо има той с това? Може би трябва да ми разкажеш всичко от начало до край.

— Роналд ми предложи да ме придружи до Батърст и аз най-наивно приех предложението му. Винаги се бе държал така любезно и приятелски, че аз реших, че мога да му се доверя. Той... настояваше да се разведе с теб и двамата да се оженим. Много се ядосах, когато ми донесе подготвените за подпис документи за развод. Те са все още вкъщи. Въобще не съм ги подписвала. Дори след като научих, че открито живееш заедно със Серина.

Робин остави без коментар забележката ѝ.

— Продължавай, какво стана по-нататък?

— Тръгнахме с Роналд, като аз съзнателно излъгах, че заминавам за Сидни, за да не се тревожат Деър и Кейси. Всичко вървеше добре до третата нощ. Събудих се, защото Роналд се опитваше да... да... о, господи... не искам да говоря за това.

— Опитваше се да те изнасили — тихо ѝ подсказа Робин. — А какво общо има Големия Джон?

— Той пътувал за Батърст, когато чул писъка ми и дойде да ми помогне. Удари Роналд с един клон по главата и ме доведе сам до Батърст. Слава богу, че по една случайност бе спрял да нощува близо до нас.

— Какво? Големия Джон е пристигнал в Батърст? Не знае ли колко е опасно в града за него?

— Надява се, че никой вече не си спомня за миналото му.

Робин изруга.

— Как би могъл някой да го забрави? Но точно сега няма какво да говорим за Големия Джон, сега искам да чуя всичко за теб. Сигурна ли си, че Потър не...

— Докосна ме, но това бе всичко — увери го Кейт. — Каза освен това, че теб едва ли ще те интересува какво е направил с мен, след като си имаш Серина.

— Лъже, проклетото копеле — изсъска през стиснати зъби той. — Погледни ме, Кейт — Робин посегна и нежно повдигна брадичката ѝ, докато очите им се срещнаха. — Мисля, че има и друга причина за пристигането ти в Батърст. Нещо, което се страхуваш да признаеш дори пред себе си.

— Може би — бавно призна тя. — Но дори и да е имало друга причина, тя не съществува от момента, в който ви видях как се прегръщате в леглото със Серина.

— Не можеш ли да забравиш какво си видяла? Обясних ти, че бях твърде пиян, за да си спомням каквото и да било.

Кейт се поколеба, но чувстваше, че не може нито да забрави, нито да прости за болката, причинена ѝ от притиснатите две голи тела на леглото.

— Съжалявам, Робин, но тази картина се е запечатала така силно в съзнанието ми, че ще я помня за цял живот. Веднага ще се подготвя за връщане обратно в имението Маккензи. Ако желаеш, ще подпиша документите за развод и ще ги представя на губернатора Маккери, за да можете със Серина да се ожените.

Робин въздъхна тежко. Нямаше ли някакъв начин да убеди тази упорита жена, че не иска никоя друга, освен нея? Точно в този момент се сети за нещо, което може да ѝ направи впечатление. Дори да не

промени веднага решението ѝ, при всички случаи ще я накара да размисли още веднъж. Естествено в името на това се налагаше да преглътне гордостта си и разкрие цялата си душа пред нея, като рискува да стане жертва на присмех и дори подигравка. Но гордостта му вече нямаше значение, след като имаше опасност да загуби завинаги жената, която обичаше.

— Кейт, аз не искам този дяволски развод. Искам само жената, която вече имам. Винаги съм те искал, единствено теб. Аз... аз те обичам, Кейт.

Ето, това беше, всичко свърши. Сега може да му се присмива, ако иска, но се чувстваше много по-добре, след като ѝ го каза.

Кейт го гледаше с изумление. Обича я? Как би могъл да ѝ обича, след като всъщност обичаше Кейси? Ами Серина? Защо си играе той така със сърцето ѝ?

— Ами Кейси?

— Какво Кейси, тя е съпруга на Деър. Отдавна бях разбрал, че това са безнадеждни чувства. Ние сме просто чудесни приятели, нищо повече. Със Серина наистина имах връзка, но това беше преди да те срещна. Бях приятел с родителите ѝ. Когато те загинаха по време на преминаването на планината на път за Батърст, се почувствах отговорен за Серина. Тя внезапно остана без близък човек, който да се погрижи за нея, да я защити. Нима би искала от мен да я изоставя в такъв момент?

— Родителите на Серина са загинали? Аз... не съм знаела за това. Господи, какъв ужас за нея.

— Това ли само ще кажеш — неодобрително попита Робин. — Нима за теб няма никакво значение, че те обичам?

— Просто... просто не знам, Робин. Толкова съм объркана. За кратко време се случиха толкова много неща, че просто не знам какво да мисля. Ти би могъл и да ме лъжеш.

— Нямам причина да те лъжа, любов моя — гласът му сякаш искаше да достигне чак до сърцето ѝ, сините му очи я гледаха жадно, а ръцете му се протягаха към нея. — Всяка дума, която ти казах, е самата истина. Искам винаги да бъдеш до мен. Искам да ти дам всичките си ласки и да те закрилям. Искам да се любя с теб... сега. Искам да проникна дълбоко в тебе, да те взема цялата, защото чувствам, че иначе ще експлодирам.

И Кейт искаше същото, но се страхуваше, толкова се страхуваше да разтвори сърцето си за него след всичко, което току-що бе видяла. Как би могла да е сигурна, че нещо подобно няма да се случи отново? Ако не със Серина, то може да се намери друга жена? Несъмнено Робин бе изпълнен с добри намерения в момента, но поне от това, което знаеше за мъжете, у нея се бе създало убеждението, че те са непостоянни същества, които щедро дават обещания, но са готови да ги забравят веднага, щом им се открие някаква възможност. Освен това, как би могъл Робин да я обича, след като преди това е обичал жена като Кейси Пенрод?

— Не искам да бъда сравнявана с никоя друга жена.

Робин изруга и се изплю направо на пода.

— Ти не можеш да си тръгнеш вече от живота ми, Кейт, нито сега, нито когато и да било. Ти си единствената жена в моя живот.

— Не забравяй, че ти бе този, който си тръгна — напомни му тя.

— Само защото бях напълно отчаян. Не можеш ли да разбереш, че се нуждая от теб, че ми е невъзможно да живея под един покрив с теб и да не те любя?

Думите му звучаха толкова убедително, че тя напълно забрави за гнева си. Изглеждаше съвсем искрен и искаше да му повярва, но...

Той я притисна до болка в прегръдките си и Кейт почувства, че тялото му направо се тресе от близостта с нейното.

— Нима не усещаш колко силно те желая?

Тя инстинктивно погледна надолу към издутината между краката му, която се притискаше към нея.

— Не само там, но и тук — каза Робин, като взе ръката ѝ и я постави на гърдите си.

Кейт почувства силния мускул под ризата му и още по-навътре сърцето му, което развълнувано биеше. Опита се да свие ръката си и да я отдръпне, но той я притисна по-силно, за да усети по-добре ударите. Очите му горяха от страст и ѝ се струваше, че усеща техния огън върху кожата си.

— Нима можеш да отречеш, че и твоето сърце бие също толкова силно?

Робин опря ръката си върху лявата ѝ гърда ѝ се увери, че е напълно прав.

— Спри — опита се да извика Кейт, но се чу само приглушен шепот. Искаше ѝ се да се отскубне от него, да протестира и да го убеждава, че съвсем не изпитва същото желание, както него, но просто нямаше сили за това.

Лицето му бе вече изопнато от страстното желание, а дъхът му гореше лицето ѝ. Устните му намериха нейните. Кейт пое дълбоко въздух сякаш за да почувства по-добре силното му излъчване и за първи път си даде сметка какво невероятно привличане съществува между тях. Затвори очи и се предаде на магическото му въздействие и само в миг замайващото удоволствие изтласка от главата ѝ всякакви мисли за съпротива. Усети, че губи почва под краката си и осъзна, че Робин я отнася в леглото си и сякаш болката от изневярата му напълно се разтопи, пометена от много по-силни чувства.

— Никога няма да спра, любов моя. Ти самата не искаш това.

Кейт усети как Робин свлича бързо и грубо дрехите ѝ и ги хвърля встрани, после почувства топлината на ръцете му върху голата си кожа, пръстите му, които нежно се плъзгат между краката ѝ и ги раздалечават един от друг, за да е готова да го приеме.

— Знаеш ли колко пъти съм си мечтал да те видя как лежиш така под мен? Ти си толкова красива, цялата. Искам да се наслаждавам на всяка частица от тялото ти, любов моя.

Лицето ѝ цялото гореше, но Кейт не можеше да откъсне поглед от прекрасното му тяло. Той остана толкова дълго неподвижен, че тя имаше чувството, че се е превърнал на камък. Това бе истина, но само за една част от тялото му. Онази негова мъжка част, която ѝ доставяше толкова невероятно удоволствие, когато проникваше в нейното тяло твърда като гранит. Кейт се задъха цялата, когато вдигна очи и забеляза изражението на лицето му. Той се усмихваше така злорадо, че тя побърза да покрие с ръце очите си.

— Не — нареди ѝ той, — не се опитвай да скриеш чувствата си от мен. Аз съм твой съпруг и всичко, каквото правим двамата в леглото, е напълно естествено, няма защо да се срамуваш от нищо.

Само след миг я притисна назад с цялата тежест на тялото си.

— Съжалявам, Кейт, но не мога да издържам повече, следващия път ще го направим по-бавно.

В следващата секунда почувства как проникна целия в нея и я изпълни с наслада. Кейт трескаво произнасяше името му, повтаряше го

отново и отново.

Всичко свърши съвсем бързо, изтощени от силната възбуда и двамата само за миг достигнаха до върховен екстаз, а после им трябваше доста време, за да дойдат на себе си и да могат да кажат нещо.

Кейт се размърда, а Робин се наведе над ухото ѝ и ѝ пошепна:

— Лежи спокойно, любов моя.

После внезапно скочи от леглото и след малко се върна със съд вода и кърпа. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той нежно разтвори бедрата ѝ и започна да измива всички следи, които бе оставил между краката ѝ. После бързо изми и себе си и легна до нея.

— Наистина вярвам, че следващият път ще стане по-добре. Извинявай за бързината, но след толкова дълго въздържание...

Страшно дълго, от тази сутрин, помисли си Кейт, но не каза нищо. Тъжните мисли бързо я напуснаха, когато бавно наведе глава и я целуна. Този път целувката му беше нежна и продължителна. Трябваше му доста време, за да докосне всяка частица от устните ѝ с езика си, преди да проникне с него навътре и да усети сладкия вкус на устата ѝ.

Сладкото мъчение продължи безкрайно дълго, след като устните му се отделиха от нейните и намериха твърдите върхове на гърдите ѝ. В същото време пръстите му се смъкнаха надолу, за да усетят влажността на най-интимните ѝ части. Ръцете му действаха с такова изумително умение, галеха и притискаха, проникваха ритмично в нея, после се връщаха, докато възбудата я обхвана с нова сили и усети как гореща вълна се надига в тялото ѝ. Като смучеше сладко едното от зърната на гърдите ѝ, Робин едновременно дразнеше с ръка онова най-чувствително място между краката ѝ, което ѝ причиняваше огромно удоволствие. С бързината на мълния от това място се разнасяше топлина по цялото ѝ тяло.

— Робин!

— Да, любов моя, почти го направихме. Не се дърпай назад, искам да наблюдавам лицето ти, когато всичко се изпише на него.

Чувстваше болезнена нужда, свита като топка в слабините ѝ. Неговата топлина, неговият мирис, присъствието му я изпълваха цялата и тя нетърпеливо извиваше тялото си около търсещите му пръсти. Като наведе глава между краката ѝ, Робин докосна с езика си

същото място, което преди притискаше с пръстите си. Кейт просто не можеше да издържи на всичко това. Тя си сви, изкрещя, изви цялото си тяло като го притискаше отново и отново към устата му. Когато отвори очи, видя, че Робин я наблюдава.

— Ти си още по-красива така, когато човек проследи всичко.

Лицето му бе влажно от потта, а очите му горяха от нетърпение да удовлетвори по-скоро желанието си, въздържано, за да ѝ достави по-голямо удоволствие.

Той бързо спусна напред глава и потъна в нея, като се притискаше все по-дълбоко и по-дълбоко. После като я целуваше нежно, леко се отдръпна назад, сякаш имаше намерение да се отдалечи, но само след миг отново проникна в нея и с ритмичните си движения скоро успя да предизвика нова възбуда у Кейт, което ѝ се струваше почти невъзможно, след всичко, преживяно само преди минути. И двамата издаваха щастливи звуци, опиянени от удоволствието, което изпитваха.

Минути по-късно Робин бе рязко изваден от еуфорията си от риданията на Кейт.

— Не исках да ти причиня болка, любов моя. Груб ли бях с теб?

— Не е това — с мъка си пое дъх тя. — Проблемът е, че отново го направи.

— Какво съм направил?

Робин недоумяваше какво би могъл да направи, че да предизвика толкова сълзи.

— Ограби ме, взе душата ми — обвинението бе изречено с такъв сериозен тон и се стовари като камък върху него. — Когато се любиш с мен забравям за всичко на този свят освен че ти си до мен и ме караш да се чувствам прекрасно.

— Нима това е лошо — усмихна се той.

— Да... не... не зная. Не обичам да ограбват разсъдъка ми. А още по-малко мога да понеса някой да ме използва.

— Да те използва? За какво всъщност говориш, наистина не мога да те разбера?

— Ти ме използва, за да станеш собственик на имението Маккензи. А когато вече нямаше нужда от него, просто ме напусна. Използва ме и току-що като успя да ме накараш да забравя за връзката

ви със Серина. А най-лошото от всичко е, че ти, Робин Флетчър, се опитваш да ме накараш да повярвам, че ме обичаш.

— Господи, тези жени — с отвращение се изплю той на пода, — никога няма да мога да ги разбера. Обичам те, Кейт. Нима можеш да предположиш, че ще се любя с друга жена по същия начин, по който го правя с теб? Никога с друга жена не съм изпитвал такова удоволствие.

Робин се измъкна бавно от леглото и посегна към дрехите си.

— Къде отиваш?

— Трябваше да отида на работа още преди няколко часа. Все пак вярвам, че ще успея да те убедя, че няма друга жена в живота ми. Сега си поспи. А аз ще намеря Големия Джон и ще му предложа да работи при мен.

Кейт го наблюдаваше как снове из малката барака, облича се и бързо излиза без дори да се обръсне, въпреки че явно има нужда от това.

После въздъхна и се отпусна върху мекия дюшек. Бе спала съвсем малко предишната нощ, а и Робин напълно я изтощи. Имаше достатъчно време да мисли какво да прави по-нататък, най-добре беше да го изчака да се прибере.

Когато изхвъркна ядосана от бараката по молба на Робин, Серина нямаше ни най-малка представа къде би могла да отиде. Тя тръгна из града, като се мотаеше безцелно по улиците и ясно долавяше лакомите погледи на мъжете, които се обръщаха подире ѝ. Беше красива и привлекателна жена и нямаше мъж, женен или не, който да я погледне и да не пожелае да спи с нея. Сайлъс Дод, собственикът на един от големите магазини на главната улица, изпитваше точно същото чувство. Той не бе съвсем добре запознат какви точно са отношенията между нея и Робин Флетчър, бе чувал само разни клюки, но искрено завиждаше на магистрата. Бе мечтал през целия си живот, а вече бе надхвърлил средната възраст за жена като Серина и съжаляваше, че тя принадлежи на друг мъж. Знаеше, че не е омъжена и това все пак му даваше някаква надежда и всеки път, когато тя влезеше в магазина, го обземаше силно желание да я притежава.

Вчера Сайлъс се остави да го убеди да ѝ продаде бутилка бренди, а след това се проклрнаше за проявената слабост, защото знаеше, че

алкохолът е предназначен за любовника й. Среден на ръст, с буйна червеникава коса, Сайлъс Дод бе симпатичен мъж, осъден на принудително транспортиране в наказателната колония за участие в бунтове в родната си Ирландия, а наскоро помилван и освободен окончателно. Когато започна създаването на селище отвъд Сините планини, той продаде трийсетте акра, които беше получил, купи стока, натовари я на един фургон и пристигна в Батърст с надежда да започне нов живот като равноправен гражданин.

Занимаваше се не само с магазина, но бе успял да купи и доста земя на няколко мили западно от града и възнамеряваше да създаде голяма ферма, трябваша му само още пари, за да се сдобие с достатъчно добитък. Засега живееше в задната част на магазина и обслужваше гражданите на Батърст, винаги усмихнат и услужлив.

Когато тази сутрин видя Серина да се мотае из магазина, кафявите му очи светнаха от удоволствие.

— Здравейте, мис Линч, мога ли да ви помогна с нещо?

Серина го погледна с празен поглед, сякаш нямаше ни най-малка представа какво търси тук и защо е дошла. Знаеше само, че той винаги се бе държал мило с нея, както и че бе симпатичен човек. Може би дори красив, по свой собствен начин. Тялото му бе силно и мускулесто, очите му — живи и интелигентни, имаше правилни черти на лицето.

Сайлъс забеляза празния й поглед и веднага се разтревожи.

— Какво ви е, мис Линч? Да не сте болна?

— Болна — безучастно повтори Серина. — Не, не съм болна, само... само... — не можа да продължи по-нататък, защото се задави в ридания и едри сълзи започнаха да се стичат по бузите й.

Тя бе желала Робин през половината от живота си, и точно когато й се струваше, че е успяла да го спечели, пристигна жена му и й го отне. Бе толкова тъжна, ядосана и потисната от неосъществени желаниа, че нежното внимание на Сайлъс само още повече я разстрои и тя се разрида по-силно.

— Какво има, мис Линч... Серина, можеш ли да ми кажеш? Да не би да те е обидил някой?

Само при мисълта, че някой си е позволил да нарани това прекрасно създание, целият настръхна, готов да я защити на всяка цена.

— Ще трябва да седнеш за малко и да се успокоиш, встрани от погледите на клиентите ми. Ела, задната ми стая е на няколко крачки.

Напълно объркана, Серина не оказа никаква съпротива, докато Сайлъс я отведе в стаята зад завесата, която бе чиста и спретната, макар и доста скромно обзаведена. Имаше само едно легло, дрешник, маса, стол и огнище, където готвеше прости гозби. Той наля чаша вода от каната на масата и я подаде на Серина. Докато я пиеше, изтича обратно в магазина, постави на прозореца табелка „Затворено“ и заключи вратата. Върна се пак при нея, преди още да бе успяла да изпие водата.

— По-добре ли се чувстваш — попита той, докато кафявите му очи шареха по забележителната ѝ фигура. Изглеждаше прекрасно, макар че бе малко небрежно облечена, сякаш току-що бе станала от леглото и навлякла набързо каквото ѝ е попаднало в ръцете. Бюстието ѝ бе неправилно закопчано и Сайлъс лакомо закова поглед в бялата плът, която се показваше през пролуката.

Серина въздъхна. Тя нямаше да се почувства по-добре, докато не разбере защо е пристигнала Кейт в Батърст и какво точно и е казал Робин за техните взаимоотношения. Надяваше се, че Кейт ще повярва на това, което бе видяла с очите си — че те с Робин са любовници и ще си замине обратно за имението Маккензи, където ѝ е мястото.

— Мога ли да ти помогна с нещо — попита Сайлъс, когато Серина остана дълго мълчалива и замислена.

Тя го измери внимателно с поглед. Привлекателен мъж, помисли си, макар и не толкова красив като Робин, а и явно доста заинтересован от нея. Беше и приятно, че поне някой се въртеше загрижено около нея, сякаш бе много важна личност. През последните няколко седмици Робин просто не ѝ обръщаше внимание, сякаш изобщо не съществуваше.

Сайлъс се опита отново да подхване разговор.

— Как беше брeндитo? Хареса ли го мистър Флетчър?

Брeндитo! Това проклетo брeнди, кoетo направо провали плaнoвeтe ѝ пo oтнoшeниe нa Рoбин снoщи. Тoчнo кoгaтo сe бe съгласил дa сe лoби с нeя, прoстo сe oтпyснa и зaспa. Тя въздъхна oтнoвo, кaтo сe чyдeшe зaщo Сайлъс сe държи тaкa лoбeзнo с нeя. Дaли я хaрeсвa? Дaли я жeлae? Дoбрe пoнe, чe вce пaк нeкoй oщe я жeлaeшe.

— Смятате ли, че съм привлекателна, мистър Дод — попита направо Серина. Ужасното ѝ настроение просто не ѝ позволяваше да бъде по-внимателна и въздържана. През целия си живот бе обградена от любов и възхищение. Първо от родителите си, а после от страна на обожателите. Просто не би могла да живее, ако нямаше до себе си човек, който да я хвали и да ѝ се възхищава.

— Привлекателна — промърмори изумен Сайлъс, — ти не си просто привлекателна, ти си най-красивата жена, която съм виждал. Ти си богиня. Завиждам на мъжа, който ще има щастието да живее с теб.

Внезапно Серина се оживи, в главата ѝ се зароди невероятна идея. Очите ѝ леко се свиха и тя се облегна, а после се притисна предизвикателно към Сайлъс. После се изви назад, погледна го с премрежен поглед и му се усмихна.

— Разкажи ми за себе си, Сайлъс.

След час се измъкна от магазина му с бодра крачка, леко сърце и великолепно настроение. Нещата отново приемаха благоприятен обрат и тя вече не се съмняваше, че ще спечели Робин. Съвсем скоро той ще забрави Кейт и ще се ожени за нея. Сайлъс я наблюдаваше как се отдалечава с изражение на почуда върху лицето. Дори в най-прекрасните си мечти не си е представял, че може да се случи това, което стана само преди минути в задната стая на магазина му. Това беше като сън и той се надяваше никога да не се събуди.

Вратата на бараката се отвори с трясък и събуди Кейт. В първия миг не можеше да разбере къде се намира, потърка очи, силно объркана. Едва когато срещна пълния с омраза поглед на Серина, тя си припомни къде е и какво се бе случило след пристигането ѝ в Батърст. Отчаяно се огледа из стаята за Робин, но него го нямаше. С усилие успя да седне на леглото, чувстваше се напълно отпусната. Очите на Серина се насочиха към гърдите ѝ и в този миг Кейт осъзна, че е гола и бързо издърпа чаршафа, за да се прикрие.

— Все още ли си тук — злобно я попита Серина. — Надявах се, че Робин вече е успял да се отърве от теб. Какви лъжи ти наговори за нас?

— Както виждаш, все още съм тук — отвърна Кейт с ледено безразличие. — За какви лъжи говориш?

— Нима той се опита да отрече, че сме любовници — язвително продължи Серина. — И ти явно си му повярвала, защото по всичко личи, че тук са се вихрили доста страсти. Този Робин е наистина ненаситен. Мислех, че е напълно изтощен, след като се любихме снощи и тази сутрин отново, но както виждам, греша. Учудвам се откъде е намерил сили да те задоволи. Все пак успя нали — нагло попита тя.

— Лъжеш — изсъска Кейт, — говориш всичко това, защото се опитваш да откъснеш Робин от мен. Е, няма да успееш. Просто не ти вярвам.

— Така ли? Нима дълбоко в себе си вярваш, че двамата с Робин сме си живели тук като брат и сестра седмици наред? Робин ме обича, Кейт, винаги ме е обичал. Ожени се за теб само защото искаше да стане собственик на имението Маккензи. Сам ми го каза. А аз имам достатъчно пари, за да може да създаде най-богатата ферма от тази страна на Сините планини. Той изпитва към теб съжаление, нищо повече.

— Съжаление? Защо да ме съжالياва?

— Защото беше самотна стара мома, когато се ожени за теб, но поне бе девствена, което бе някакво достойнство. Сега вече не притежаваш и това единствено достойнство и едва ли някой ще се омъжи за теб, след като се разведете. Той е прекалено добър и няма сили да ти го каже в очите, но точно това си мисли. Толкова пъти сме ти се присмивали за това, както и на съпротивата ти срещу тази женитба, след като и двамата добре сте знаели, че той се жени за теб само заради богатството ти.

Серина само предполагаше, че Кейт е била против женитбата, но с удоволствие видя, че думите ѝ попаднаха точно на място. Кейт пребледня, защото веднага си помисли, че Серина няма откъде да знае всичко това, освен ако Робин не ѝ го бе казал. Което означаваше, че и всичко друго, което говореше Серина, е пълна истина. Почувства се толкова наранена и ядосана, че скочи веднага от леглото, без да обръща повече внимание на голотата си. Събра набързо дрехите си и започна да се облича.

— Какво ще правиш — попита невинно Серина.

— Веднага ще се махна оттук.

— А какво да кажа на Робин като се върне?

— Кажу му... кажи му... всъщност няма значение. Аз си отивам вкъщи.

— Но какво ще стане с развода?

— Нима знаеш и за това?

— Разбира се — доволно потвърди Серина. — Робин ми казва всичко. Доста се посмяхме и затова. Той беше доволен, защото всъщност иска този развод.

От устните на Кейт се отрони звук, който приличаше на ридание.

— Ако Робин иска развод, нека сам да го поиска. Нямам намерение да го спирам.

Серина се намръщи. Не бе очаквала точно такава реакция, но нищо повече не можеше да се направи. Не знаеше, че Кейт е толкова упорита.

— Сигурна съм, че ще го направи — заяви тя, но в гласа ѝ не се чувстваше увереност. — Робин би искал да има деца един ден. Аз може би вече съм бременна. Господ ми е свидетел, че дори и да не е така, причината не е в недостатъчното опити. Познаваш Робин — подсмихна се Серина и хвърли на Кейт изразителен поглед, — той е направо ненаситен.

— Ти си истинска мръсница, Серина, но все пак ви желая щастие на вас двамата с Робин. Напълно сте подходящи един за друг.

Като отхвърли назад буйната си черна коса, Кейт бързо излезе от бараката и тресна вратата след себе си. Все пак успя да чуе доволния смях на Серина, който ехтеше и отвъд затворената врата.

Фургонът си стоеше на двора, както го бяха оставили сутринта и биволите дори не бяха разпрегнати. Тя без колебание скочи на седалката и ги подкара. Фургонът не принадлежеше на Робин, така че той не би имал нищо против, ако го вземеше. Спря само на две места, преди да се отправи към планината. Първия път пред магазина за хранителни стоки, за да си купи достатъчно продукти за няколко дни, и втория — пред оръжейния магазин, където се сдоби с пистолет. Той се оказа доста сложно нещо, с три пълнителя, но след като продавачът ѝ показа как да го пълни и как да стреля, Кейт бе твърдо убедена, че при необходимост ще може да го използва. После подкара биволите по пътя за Парамата, без да се обръща повече назад.

Почти се бе вече свечерило, когато Робин излезе забързано от недовършената още сграда на административното управление, скочи на коня си и го подкара в галоп. Имаше още толкова неща, за които да разговаря с Кейт. Господи, тя бе наистина упорита жена, помисли си с любов. Но и той нямаше право да я обвинява за каквото и да било, след като го бе заварила със Серина в леглото. Все още не можеше да повярва, че се е любил със Серина. Твърденията ѝ му изглеждаха доста неправдоподобни. И преди се беше напивал, но никога не бе забравял, ако се е любил с някоя жена през нощта. Само Кейт да му простеше за тази глупост, веднага щеше да се заеме с намирането на дом за Серина, дори на съпруг, ако се налагаше.

Серина стоеше приведена над огнището, лицето ѝ се бе зачервило приятно от топлината. Тя си тананикаше някаква песничка, докато приготвяше вечерята.

— О, ти се прибра — извика, като го видя и се втурна към него.

Щеше да го целуне, ако не я бе отблъснал грубо встрани.

— Къде е Кейт?

— Откъде да знам — троснато отвърна Серина. — Явно тя изобщо не се интересува от теб.

— По дяволите, Серина, стига си ме разигравала! Казвай къде е Кейт.

— Обясних ти вече, че не знам — повтори намръщено тя. — Замина.

— Замина? Кога? Къде отиде? Какво си й наговорила?

— Не съм ѝ казвала нищо — излъга Серина. — Замина преди няколко часа. Не ми каза къде отива.

Очите на Робин се изпълниха с луда ярост, а лицето му бе направо свирепо. Серина здравата се уплаши, за първи път, откакто го познаваше, изпита страх от него.

Беше го виждала ядосан, но гневът му винаги бе насочен към друг, а не към нея самата.

— Сигурна ли си, че Кейт не каза нищо? По-добре не се опитвай да ме лъжеш, Серина, защото, кълна се, такъв бой ще ти хвърля, че не знам дали ще оживееш след него.

— Не лъжа, повярвай ми! Кейт просто стана и си тръгна. Видях я, че подкара фургона на двора. Нищо повече не знам. Но какво

значение има къде е отишла? Ти имаш мен и аз никога няма да те напусна.

— Точно от това се страхувам — яростно изсъска Робин и излезе с трясък от бараката.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Робин обърна целия град наопаки и най-накрая трябваше да приеме факта, че Кейт е потеглила обратно за Парамата. Успя само да разбере, че е тръгнала сама. Слава богу, че поне е била достатъчно разумна и си е купила храна за из пътя и пистолет, с който да се защитава. Всичко това научи от продавачите в магазините, в които се бе отбивала.

Прекосяването на планината бе доста рисковано нещо, но Робин се тревожеше страшно много защото знаеше, че по това време на годината съвсем внезапно можеха да започнат снежни бури и виелици. Единственото му успокоение беше, че с коня си ще успее бързо да настигне фургона, който се движеше много по-бавно. Искаше му се веднага да се метне на седлото, но после поразмисли и реши, че ще е най-добре да изчака до сутринта.

Междувременно бе открил Големия Джон, но твърде късно. Поради сериозността на престъплението, извършено от него в Англия, цената за главата му бе вдигната до пет хиляди лири. За нещастие един от полицаите, изпратен наскоро в Батърст, го бе разпознал. Малцина имаха такива внушителни фигури, така че не бе трудно да го познае човек. Няколко души веднага го бяха обградили, после пленили и отвели в затвора. Оттам щяха да го откарат в Сидни, където пък предстоеше да се реши дали да бъде върнат обратно във въглищните мини или да бъде обесен. Тъй като той беше един от най-известните бандити, Робин не можеше да направи кой знае какво, за да му помогне. Все пак му обеща да използва влиянието си като магистрат и да се опита да издейства смекчаване на присъдата му.

Преди да си тръгне, Робин го разпита подробно какво точно се бе случило между Кейт и Потър. След като Големия Джон му разказа всичко, той се закле да убие проклетия изверг, веднага щом се добере до него.

— Не прави нищо, за което после ще съжаляваш, приятелю — предупреди го Големия Джон. — Свободата е ценност, която не бива да

се пропилява. Аз лично ще бъда свободен едва след смъртта си. Но ти вече си се издигнал до магистрат. Назначаването ти на този пост лично от губернатора Маккери е истински удар по неравенството между бедни и богати. Само „чистите мерина“ ще спечелят, ако убиеш някой от тяхната каста. Така че послушай съвета ми, приятел, потърси друг начин да си отмъстиш на този мръсник Потър.

— Думите ти са наистина разумни, но не знам дали ще намеря сили в себе си, за да се въздържа да не накажа по подобаващ начин човека, опитал се така брутално да изнасили жена ми. Никога няма да забравя и това, което направи с Кейси.

— Ако бях свободен, бих могъл да ти помогна да се грижиш за съпругата си — предложи Големия Джон, — може би... както знаеш, в никой затвор не съм се задържал дълго досега...

На лицето му бе грейнала усмивка, голяма колкото цяла Австралия.

Скоро след това Робин се прибра в бараката, напълно разбит. Раменете му се бяха отпуснали, сякаш носеше върху тях всичкия товар на света, очите му бяха изпълнени с отчаяние. Трескаво се молеше да успее да убеди Кейт да се върне обратно в Батърст заедно с него, след като я намери. Ще осигури място на Серина някъде другаде, независимо от протестите ѝ. Сега за него най-важна бе Кейт, така че не можеше да мисли за никой друг. Ако беше необходимо, бе готов да прекара остатъка от живота си в усилия да спечели отново доверието ѝ. Кейт можеше да отрича колкото си иска, но той знаеше, че тя би могла да го обикне, стига да се откажеше от тази ужасна своя упоритост.

Серина го погледна изпитателно, когато се прибра, правилно оцени потиснатото му настроение и реши, че е най-разумно въобще да не се обажда. Вече мога да чакам, помисли си тя, като все още не можеше да повярва, че така лесно ѝ се бе отдало да се отърве от Кейт. След като Кейт си бе отишла завинаги, тя вече имаше достатъчно време, за да се бори да си спечели Робин. Затова съобщението, което той направи малко преди да се легне, я завари съвсем неподготвена.

— Заминавам утре сутринта. Когато се върна, с мен ще бъде и Кейт. Затова ти предлагам да се преместиш някъде другаде по време на моето отсъствие. Ако не го направиш, аз ще се заема с това.

— Къде отиваш — смаяно попита Серина.

— Да намеря съпругата си.

Лицето на Серина помръкна.

— Кейт не те иска, Робин — опита се да го разубеди тя. — Нека да си върви, щом това е желанието ѝ. Аз мога да те направя много щастлив.

— Не те обичам, Серина. Изпитвах известна отговорност за теб след всичко, което се случи с родителите ти, но никога не съм имал намерение да спя с теб. Трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че това просто е една ужасна грешка и няма да позволя да се случи пак. Ти си достатъчно красива и няма нужда да пропиляваш времето си с един женен мъж. Лека нощ.

— Робин, това не е истина! Гордостта не би ти позволила да тичаш след една жена, която не те иска.

— Имам достатъчно основания да вярвам, че Кейт ме обича.

— Тогава значи си просто глупак — троснато отвърна тя и се оттегли в другия край на стаята. Бе казала всичко, което можеше да си позволи, но нямаше никакво намерение да се предава. Налагаше, се да изчака, да изпълни до край плановете си и тогава Робин вече нямаше да може да я напусне. Сега щеше само да чака и да види какво ще се случи, когато той се върне.

За кой ли път вече Кейт проклинаше бедните животни, които се влачеха едва-едва. Защо ли не взе коня на Робин, питаше се тя, като обвиняваше сама себе си за липсата на предвидливост. Ако Робин реши да я догонва, ще я настигне само за един ден. Но тази мисъл предизвика само горчива усмивка на лицето ѝ. Защо Робин ще тръгва да я гони? Нали си имаше Серина, а освен това не се нуждаеше вече от имението Маккензи. Той явно си бе създал вече свой живот в Батърст — живот, в който нямаше никакво място за нея.

Кейт спря да пренощува почти веднага, след като се стъмни, бе изминала съвсем малко от пътя, тъй като тръгна доста късно от Батърст. За щастие, на същото място бе спрял още един фургон, с който пътуваше семейство заселници, и те я поканиха да хапнат заедно. Дори само мисълта, че не е съвсем сама в огромното планинско пространство, ѝ подейства доста успокоително и премахна част от страховете ѝ. Пол и Вира Крокър наистина се ужасиха, като

разбраха, че тя пътува сама. Но тъй като отиваха в Батърст, в обратната на нейната посока, единственото нещо, с което можеха да ѝ помогнат, бе да я предупредят за евентуалните трудни преходи от пътя. Кейт им благодари за загрижеността и ги увери, че ще успее да се справи и сама. На сутринта те се разделиха, Кейт продължи на изток през планината, а семейство Крокър пое надолу по склоновете, които свършваха точно пред Батърст.

Към десет сутринта се случи това, което най-малко очакваше. Вятърът започна да вие глухо по върховете на евкалиптите, студеният полъх направо я вледеняваше, и съвсем скоро започна първата за сезона снежна буря. В началото снегът бе съвсем слаб, дребните снежинки, гонени от вятъра, се топяха по лицето ѝ и оставяха малко капчици. Но само след час картината рязко се промени, от небето се посипаха истински парцали, които ѝ пречеха да вижда дори на метър пред себе си и тя цялата се вкочани от студ.

Кейт спря и изрови чифт топли ръкавици от вързопа с дрехите, който бе взела със себе си, когато тръгна за Батърст. Сложи ги веднага на ръцете си, а след това изрови от багажа отзад едно одеяло. Бе го използвала по пътя насам, за да се завива с него, и Големия Джон не бе забравил да го хвърли отзад във фургона, когато я спаси от насилието на Потър. Измъкна одеялото и уви с него раменете си, а след това се качи отново и подкара фургона. Вече се чувстваше доста по-добре и уверено дърпаше юздите, а биволите бавно дърпаха колата напред.

Малко след обяд вече бе станало толкова тъмно и валеше толкова силно, че Кейт сериозно се замисли дали да не спре. От предишното пътуване знаеше, че на някои места пътят е наистина опасен, предстояха ѝ трудни преходи през стръмни и тесни участъци, където само една погрешна стъпка можеше да я отведе надолу в пропастта. Усети, че цялата трепери, зъбите ѝ тракаха, а лицето ѝ бе така премръзнало, че не чувстваше кожата си. Биволите също едва се влачеха, понякога се подхлъзваха и с мъка запазваха равновесие.

В миг Кейт си помисли, че много би ѝ се искало Робин да е тръгнал след нея. Колко ли продължават бурите в планината? Дали това бе силата им, или най-лошото все още предстоеше? Сякаш за да отговори на мълчаливите ѝ въпроси, вятърът задуха с още по-голяма сила, а снегът покри с бяла пелена всичко наоколо и Кейт имаше чувството, че ще се задуши от едрите късове сняг, които вятърът

забиваше в носа, устата и очите ѝ. Обхвана я истинска паника, защото осъзна, че не би могла да продължи по-нататък. Можеше и така да си умре и едва ли някой щеше да открие тялото ѝ. Нямаше да е първият човек, изчезнал безследно в Сините планини.

Внезапно дясното колело пропадна в дупка и затъна в натрупаната вече отгоре преспа сняг. Фургонът застрашително се наклони и след минута спря. Това бе съвсем неочаквано за Кейт и тя не успя да се задържи на седалката, политна надолу, но за щастие се спря в близките храсти. Ако наклонът бе на обратната страна, вече може би щеше да се намира на дъното на зеещата там пропаст. Трябваша ѝ няколко минути, за да дойде на себе си. После си пое дъх и започна внимателно да опипва крайниците си, за да провери дали нещо не е изкълчено или счупено. Като се увери, че всичко е наред, тя се изправи бавно и се измъкна от храстите, в които бе попаднала. В същия миг усети, че пръстите на краката ѝ са така измръзнали, че не може да стои права.

Примъкна се с мъка до фургона, за да провери какви са шансовете ѝ да го измъкне от дупката. Не беше трудно да види, че това е просто невъзможно. Точно в този момент фургонът рязко се наклони надясно, тъй като едното колело се подхлъзна надолу по ръба на пътя. Биволите отчаяно се мъчеха да изтеглят напред тежкия фургон. Кейт веднага разбра, че ако бързо не ги освободи от юздите, има опасност и те да политнат надолу в пропастта, повлечени от фургона. С голямо усилие раздвижи премръзналите си пръсти и трескаво се опита да освободи юздите, но едва бе успяла да разпегне само едното животно, фургонът се наклони още по-силно надолу към пропастта. Точно тогава се сети, че всичката ѝ храна, дрехите и пистолетът ѝ се намират отзад в колата.

Като заобиколи внимателно наклонената кола, тя скочи на предната седалка, протегна се назад и започна да изхвърля на земята всичко, което успяваше да достигне с ръцете си. На снега пред фургона се образува малко купчина от храна и дрехи. Точно в този момент фургонът се заклати отново и започна да се свлича надолу по покрития със сняг остър наклон. Кейт с мъка успя да скочи в последния момент и видя с ужас как бедното животно бе повлечено към смъртта си. Другото животно, което бе успяла да освободи, побягна уплашено към гората и сигурно щеше да намери също смъртта си, но от ръцете на

бандитите, които с удоволствие биха напълнили стомасите си с него. За кратко време силният сняг вече бе заличил всички следи от пропадналия фургон. Пътят бе също покрит с пресен сняг и никой не би могъл да разбере, че скоро отгук е минало човешко същество.

Като се измъкна с усилие от вцепенението си, Кейт започна да събира от земята храната, която успя да изхвърли от фургона и я натрупа върху едно одеяло, после го завърза и го метна през рамото си. Опитва се да продължи по пътя, но само след минути краката и ръцете ѝ се бяха вкочанили от студ. Беше ѝ вече напълно ясно, че ако не намери някакъв подслон, ще загине. Докато все още бе в състояние разумно да разсъждава, Кейт се мъчеше да измисли къде би могла да се скрие сред необятната пустош на Сините планини.

Би могла да се свие до дънера на някое дърво, но твърде вероятно бе да заспи там и да измръзне. Много по-сигурно бе, ако успее да се скрие под някоя скала, но като се оглеждаше внимателно наоколо не видя подходящо място. Следващата ѝ мисъл бе да намери някоя пещера, където би могла да остане няколко дни — бе започнало да ѝ се струва, че снежната буря ще продължи безкрайно.

Пътят пред нея ставаше съвсем стръмен, защото навлизаше в горната част на планината. От лявата ѝ страна имаше хълмове, покрити с гъста гора, а от дясната — пропаст с дълбочина няколкостотин фута. Кейт си, помисли, че ако върви по пътя, никога няма да попадне на пещера. Навлизането в гората бе наистина много по-опасно, но все пак само така имаше някаква вероятност да си намери подслон. Ако пък се отклонеше от пътя, тогава губеше всякаква надежда да срещне други пътници, които биха могли да ѝ помогнат. Не, веднага отхвърли тази мисъл, кой глупак ще тръгне да пресича Сините планини по това време на годината? Така че Кейт нямаше никакъв избор. Трябваше да намери подслон, за да оживее. Като си пое дълбоко въздух, тя навлезе в гората.

В подножието на огромните дървета бе тихо и глухо. Краката ѝ потъваха в дълбокия сняг. Имаше чувството, че на света съществуват само тя, снегът и вятърът, който свиреше в клоните на дърветата. Кейт вървеше напред.

Нямаше край гората пред нея.

Най-накрая почувства такава слабост в краката си, че ѝ се искаше да си легне и да заспи веднага. Това желание напираше като

непоносима болка в душата ѝ и само една мисъл я държеше на крака.

Робин.

Ако се предаде на умората и отчаянието вече никога нямаше да види Робин. Никога нямаше да почувства как я прегръщат ръцете му. Тя го обичаше, макар и да се опитваше да го отрича дори сега и бе готова да го отрича докато се вкочани от студ. Нямаше никакво друго разумно обяснение за удоволствието, което предизвикваше у нея и за невероятните чувства, които я изпълваха, когато се любеха. Може и в някои моменти да не го харесва, но наистина го обичаше с цялото си сърце. Преди мисълта за смъртта да се бе превърнала в реалност, Кейт бе сигурна, че не иска никога вече да види Робин. Но сега бе съвсем различно. Всъщност животът ѝ нямаше никакъв смисъл без него. Щеше да бъде същото, както преди да го срещне и той да превърне дните ѝ в неспокоен свят от екстаз и болка, дива страст и предателство.

Напълно увлечена в мислите си, които я водеха от дълбините на ада до върха на рая, Кейт не разбра как се е свлякла на колене. В миг осъзна, че няма сили да продължи по-нататък. Краката ѝ бяха тежки като олово, а тялото ѝ така отпуснато, че просто бе невъзможно да направи и крачка дори.

— О, ето, май приказката, че щастието спхожда търпеливите, ще се окаже вярна.

Почти изгубила съзнание, тя помисли, че вероятно смъртта ѝ се явява в човешки образ и ще я отведе. Съществува, което видя надвесено над себе си почти съвпаднаше с представите ѝ за образа на смъртта. Лицето му беше бледо, кръв се стичаше от някаква рана на главата му, а очите му бяха малко отнесени и диви. Дишаше ускорено и с видими затруднения, сякаш бе тичало доста голямо разстояние. Веждите му, както и дрехите бяха покрити със сняг. Кейт в миг като че го позна, но изгуби съзнание преди да успее да произнесе името му.

Кейт изпъшка и протегна краката си. Но усети силна топлина върху ходилата си, която я принуди бързо да ги дръпне обратно. Как е възможно да чувства топлина, след като само преди няколко минути почти бе замръзнала? Дали пък най-накрая не бе попаднала в самия ад? Очакваше нещо много по-добро за себе си. Тя отвори очи и се извърна по гръб. Нещо като стон се отрони от гърдите ѝ, когато видя

ниския таван от пръст и скала, който бе само на няколко фута от нея. Малък огън гореше точно в краката ѝ, а от всички страни бе заобиколена със солидни стени от гранит.

— Крайно време бе да се събудиш.

Веднага щом позна гласа му, Кейт си даде сметка, че наистина бе попаднала в ада. Роналд Потър ѝ се хилеше насреща с отвратителната си усмивка и това я накара да потрепери от страх.

— Роналд!

— Да, ти може би мислеше, че онова огромно чудовище, бандитът, ме е убило? Нищо подобно. Дори дойдох почти веднага в съзнание и ви видях как потеглихте с фургона ми. Но се наложи да лежа цялата нощ и следващия ден, тъй като главата много ме болеше от удара.

Ужасът и изумлението пречеа на Кейт да отрони дори една дума — просто стоеше и го слушаше.

— Не ми оставихте нищо. Нито храна, нито одеяла, нито пък средство за придвижване. Как си представяхте, че ще оживея при това положение?

Успяла най-накрая да дойде на себе си, тя се нахвърли върху него, като се стремеше да прикрие страха си:

— Ах ти, подло животно! Опита се да ме изнасилиш. Как бих могла да съм сигурна, че няма да ме убиеш накрая, нали точно с това ме заплашваше? А след това да оставиш тялото ми да изгние в гората.

— Наистина не можеше да си сигурна — нагло се усмихна Потър, — но аз пък не съм и мечтал да получа втора възможност.

— Какво правиш тук? Къде сме всъщност?

— Когато най-накрая дойдох на себе си, разбрах, че започва буря. Нямах никакви шансове да срещна хора, които да ме спасят. Малцина се престрашават да прекосяват планината по това време на годината. Знаех, че е невъзможно да направя това и аз, и то пеша при такова време, затова побързах да си намеря подслон, докато премине бурята. За щастие попаднах на тази пещера, но в нея бе дяволски студено, добре че се появи ти с храна, кибрит и други провизии. Сега двамата ще си стоим тук на топло, докато навън бушува бурята. Събрах доста съчки, докато ти спеше. А когато се свършат, можем да се топлим един друг — той се наведе над нея с мазна усмивка, за да ѝ покаже още по-ясно какво иска да каже. — О, и ако имаш намерение

да използваш пистолета си, за да се защитаваш, предупреждавам те, че трябва да се откажеш. Той е на сигурно място в джоба ми.

— Копеле — изсъска Кейт, — ще изгниеш в затвора, само ако посмееш да ме докоснеш.

— Нима очакваш да видиш отново цивилизацията? Единственият начин да се измъкнеш жива оттук, е ако се съ согласиш да се разведеш и да се омъжиш за мен.

— Никога!

— Ще видим. Но кажи, успя ли все пак да стигнеш до Батърст? Или Големия Джон реши да се възползва от красивото ти тяло, а след това те изхвърли в гората за храна на дивите зверове?

— Противно на твоите очаквания Големия Джон е много свестен човек. Той бе така мил. Стигнах до Батърст, но не благодарение на теб.

— Ако се бе съгласила доброволно да ми се отдадеш нямаше да има нужда от насилие. Не съм имал намерение да те наранявам. Искях да те направя моя жена. Но ти ме ядоса с демонстративния начин, по който отхвърли чувствата ми. Не познавам мъж, който може да понася подигравки или разигравания от една жена. Ако продължаваш по същия начин, това може би ще ти струва живота. Но след като си говорим така откровенно, би ли ми казала защо напусна Батърст така бързо? Според моите изчисления ти едва си пристигнала в града и почти веднага си тръгнала обратно. Може би Флетчър те е изхвърлил? Убеди ли се, че това, което ти казвах за него и Серина е вярно?

— Това е единствената истина, която съм чула от устата ти — призна Кейт. — Но Робин не ме е изхвърлял. Дори ме помоли да остана. Аз сама реших да си тръгна.

— Пеша? Нима възнамеряваше да прекосиш планината и да стигнеш до Парамата с този товар на гърба? Наистина си те бива — добави той като се изсмя гръмогласно.

— Не тръгнах пеша! Взех фургона, но той се подхлъзна и падна в пропастта, след като заваля снегът.

— За моя ли фургон става дума? А биволите ми, и те ли пропаднаха в пропастта?

— Да.

— Е, след като богатството ти и земята ти станат мои, ще мога да си купя много фургони и биволи.

— Моето богатство не е по-голямо от твоето.

— Не се интересувам от парите, а от земята ти. Тя наистина е първокласна и отдавна съм ѝ хвърлил око. Земята вече не достига от тази страна на Сините планини, а аз нямам никакво намерение да се преселвам на запад, в тези все още съвсем диви райони между планините. Там всичко е все още твърде примитивно и не отговаря на изтънчения ми вкус. Предпочитам да си остана по-близо до Сидни и до пристанището, където всеки ден пристигат кораби и носят луксозни стоки, каквито обичам. Сега можеш да поспиш. Аз самият съм твърде уморен и не мога да ти обърна подобаващо внимание. Но утре, и следващия, и по-следващия ден, докато бурята ни държи тук като затворници, ще можем достатъчно да се опознаем един друг. Докато напуснем тази пещера ще познавам тялото ти толкова добре, колкото въобще е възможно един мъж за опознае тялото на една жена.

Кейт стисна устни, проклинайки на ум съдбата си, която я бе тласнала отново в ръцете на Роналд Потър. Този път го нямаше Големия Джон, който да долети и да я спаси. Този път трябваше да се спасява сама.

— А, исках също да те предупредя. Ако си мислиш да се измъкнеш оттук, докато спя, знай, че това е много опасно, рискуваш да намериш смъртта си. Няма да издържиш и час в тази снежна буря. Но все пак ще те вържа, за да съм сигурен, че няма да ти дойдат в главата разни безумни идеи като например да ме цапардосаш с някакъв тежък предмет или нещо подобно.

— Какво? Не!

Потър се промъкна в тъмната част на пещерата и се върна с едно въже.

— Знаеш ли, някой вече е използвал тази пещера? Намерих тук ръждясало канче за кафе, въже и разни други неща. Може би някои от участниците в първите експедиции са я открили и са я използвали за подслон при лошо време. Без съмнение в древните времена тук са живели аборигени, това личи от надписите по стените.

Кейт се огледа любопитно наоколо и за първи път забеляза знаците по стените в полутъмната пещера. На осветените места можеха да се видят ясно очертанията на странни фигури, както и на различни животни и птици. Една от рисунките изобразяваше бухал, доста точно бяха уловени чертите на птицата, а на мястото на перушината имаше само прости прави чертички. Точно над рисунката

се забелязваха някакви знаци в тъмен червеникав цвят, изписани на ръка. А по-нататък следваха изображения на ловци с копия в ръце и на женски фигури, но с доста деформирани форми — подчертано големи гърди и буйна коса. Всички носеха торби на гърба си. На отсрещната стена бе нарисувана огромен мъж, който държеше в ръката си факел. Кейт бе запленена от рисунките и Потър се възползва от отклоненото ѝ внимание и бързо завърза ръцете и краката ѝ.

— Това ще те държи мирна, докато съм готов да се заема с теб — каза той, взе едно от одеялата от вързопа ѝ и го хвърли върху тялото ѝ. С другото се уви той самият и легна близо до нея. Само след минута вече чуваше равното му дишане и разбра, че е заспал.

Робин напусна Батърст рано на другата сутрин. Бе минало малко време от заминаването на Кейт и се надяваше бързо да я настигне. Взе най-добрия си кон, а също и храна, топли дрехи и одеяла, които прикрепил прибрани във вързоп към седлото. Тъй като живееше от доста години в Ню Саут Уейлс, неведнъж бе наблюдавал как се събират буреносните облаци над планината, но сегашните не можеха да се сравнят с нищо познато — те направо затъмниха целия хоризонт. Трескаво се молеше бурята да почака малко, за да успее да намери Кейт, но дълбоко в душата си разбираше, че вятърът ще засвисти всеки момент. Ясно си спомняше какво се случи с фургона на семейство Линч и целият потрепери при мисълта, че Кейт се движи по този опасен път сама.

Започна да вали — в началото дребен, мокър сняг, който обаче бързо покри в бяло дърветата и храстите край пътя и Робин започна да се отчайва. Вече бе невъзможно да се открият каквито и да било човешки следи. Рано сутринта бе срещнал семейство Крокър и те му казаха, че са видели Кейт. Робин прие с радост вестта, защото бе убеден, че се намира близо до жена си и скоро ще я настигне. Но тази буря сега. Сякаш съдбата се опитваше нарочно да ги раздели.

Въпреки нарастващата си тревога, той продължаваше напред, дърпаше юздите на нещастното животно и не се спираше пред бялата мъгла, докато накрая имаше чувството, че ще се строполи от коня. Но дори тогава не се отказа. Спря за малко през нощта, като се сви под една скала, и тръгна отново още щом се развидели. Като премина

билото и започна да се смъква надолу към подножието на планината, Робин заживя с надеждата, че Кейт е успяла да се добере до вкъщи, така че не биваше да се тревожи напразно. На четвъртия ден се измъкна от планината, с подути очи и съвсем изтощен. Лицето му беше потъмняло, а под очите му имаше огромни лилави кръгове. Долу в равнината снегът бе отдавна спрял, така че можеше да се придвижва много по-лесно. И все пак докато стигне до имението Маккензи, конят му бе по-скоро мъртъв, отколкото жив.

Мод бе напълно изумена, когато видя Робин да нахълтва в кухнята. Тя стоеше безмълвна, с отворена уста, докато той се стовари на един стол.

— Тук ли е Кейт — попита с дрезгав, уморен глас.

— Не... не, сър, не е тук, и честно казано, доста се безпокоя за нея. Никога преди не е отсъствала толкова време. Като тръгна преди доста дни ми каза, че отива до Сидни, но очаквах, че ще се върне много по-скоро.

Робин изпъшка от болка.

— Тя беше в Батърст, не в Сидни.

— В Батърст? Но защо... защо... наистина нищо не разбирам.

— Това е дълга история, Мод. Ще ти кажа само, че напусна Батърст преди няколко дни и аз я последвах, но поради проклетата буря не можах да я намеря. Може би се е изгубила някъде из планината.

— Господ да я закриля — извика Мод. — Горкичката. Но защо ме излъга?

— Нямам време сега да ти обяснявам подробности. Пригответи ми нещо за ядене, докато се изкъпя и се преоблека. Ще взема нов кон и след като се посъветвам с Деър, ще се върна обратно в планината. Не ме е страх, ще намеря Кейт, дори това да е последното нещо, което да успея да направя в този живот.

Това наистина може да е последното нещо, помисли си той, но не каза нищо повече.

Само след час, малко поосвежен, но все още с изтощен вид, Робин яздеше към имението на Деър, взел нов силен кон от конюшната на Кейт.

— Господи, Робин, мислех, че си в Батърст. Изглеждаш ужасно. Не казвай, че си прекосил планината в тази отвратителна буря. С Кейси

тази сутрин забелязахме страхотните облаци, надвесени над планината. Какво те носи насам?

— Обзалагам се, че е Кейт — каза с тайнствена усмивка Кейси. Въпреки всичко, тя бе убедена, че двамата искрено се обичат.

— Да, тук съм заради Кейт. Тя изчезна, Деър.

— Изчезна? Как е възможно? Признавам, че бях доста зает и не можех да се отбивам в имението Маккензи толкова често, колкото би ми се искало, но последния път, когато бях там, разговарях с Кейт и с управителя на фермата.

— Кейт дойде в Батърст. Все още не знам защо. Пристигна на другия ден, след като бях получил писмото ти за това дяволско искане на развод. Новината ме разстрои толкова много, че аз... пих прекалено много вечерта и сам не знам как съм се оказал в леглото заедно със Серина.

Кейси въздъхна.

— Ах, какви сте вие, мъжете — отсече тя е отвращение.

— Кълна се, че не си спомням нищо, нито пък съм имал намерение или желание да го правя. Просто... просто някак се случи. Да не мислиш, че хиляди пъти вече не съм се обвинявал за това, че се оставих Кейт да ни свари по този начин?

— Значи клюките са верни — бавно каза Деър. — Ти живееш със Серина.

— Не е това, което мислиш. Тя просто нямаше къде да отиде и аз ѝ предложих да остане временно при мен, докато нещата се поуредят. Тя остана съвсем сама и се чувствах отговорен за нея.

— Разбира се — иронично каза Кейси.

— Няма защо да ви обяснявам, че Кейт се замина обратно, преди да успея да я убедя в истината. Опитвах се, и то доста упорито, но тя просто не искаше да чуе. Но това не е най-лошото. Тя бе приела предложението на Потър да я придружи до Батърст и това животно се опитало да я изнасили. Ако не я бе спасил Големия Джон, само господ знае какво щеше да ѝ се случи.

— Големия Джон — попита Кейси с широко отворени, изпълнени с почуда очи. — Този чудесен човек винаги успява да се появи точно там, където има нужда от него.

— За съжаление в момента той е в затвора на Батърст в очакване да бъде прехвърлен в Сидни, където вероятно ще го съдят.

Перспективите не са особено обнадеждаващи.

— Но защо е отишъл в Батърст?

— Доколкото разбрах се е надявал, че няма да го познаят на толкова отдалечено от Сидни място, искал е за започне някаква работа. Човекът си мечтае за нормален живот, но съдбата явно е против него. Но да забравим за Големия Джон за малко. Отивам да търся Кейт. Тя вероятно се е загубила в планината. Може вече и да е мъртва. Ако са я нападнали бандитите или... или този изверг Потър... Или пък нищо чудно да е замръзнала и останала някъде в снега.

— Първо си почини малко, Робин, имам чувството, че всеки момент ще рухнеш на земята — посъветва го Кейси със загрижен глас.

— Нямам никакво време. Първо ще отида да си разчистя сметките с Потър, а след това се връщам назад в планината.

— Ще дойда с теб — предложи Деър.

— Не, остани при жена си и децата си, не мога да те подлагам на такива рискове заради себе си.

— Щом не искаш помощта ми, би ли приел поне един съвет?

— Разбира се, знаеш, че ценя мнението ти.

— Вземи Кулонг. Това е аборигенът, който най-добре умее да открива следи в цял Ню Саут Уейлс. Може да надуши дори и сянка.

— Нямам време да го търся — запротестира Робин.

— Не е нужно да го търсиш, той е тук. Взех го да поработи при мен за няколко седмици. Когато се завръща от поредните си скитания, обикновено работи известно време при мен. Веднага ще го открия.

— Успех, Робин — извика Кейси след него. — Сигурна съм, че ще намериш Кейт.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Робин бе стигнал вече с коня си подножието на Сините планини, а Кулонг се движеше малко по-назад от него пеша — аборигените не обичаха да яздят. Облечен топло в дрехи, изработени от кожа на кенгуру, местният следотърсач подтичваше пъргаво и без усилие догонваше Робин. Бурята беше отминала като остави след себе си земята покрита с дебела снежна покривка, а вековните дървета бе превърнала в приказни същества, обвити в бяла дантела.

Лицето на Робин издаваше тревогата му, очите му бяха помръкнали. Управителят в имението на Потър му съобщи, че господарят му е заминал преди няколко дни и не се е връщал. Което означаваше, че вероятно се намира все още някъде из планината, а може би и с Кейт. Тази мисъл предизвика силна болка в стомаха му, сякаш остро копие бе проникнало в плътта му. Болката непрекъснато му напомняше, че може би ще загуби завинаги Кейт. Ако пътищата им се кръстосат, ще трябва да се бори не само за да върне нея самата, но ще бъде принуден и да неутрализира този Потър.

Кейт се въртеше неспокойно под тънкото одеяло и не можеше да заспи. Вслушваше се в свистенето на вятъра отвън и очакваше Потър да се събуди, за да я развърже. Усещаше остра болка в китките и глезените си и го проклинаше, че ѝ бе причинил това.

Погледна може би за хиляден път към мъжа, който я държеше като пленница. Той спеше дълбоко, дъхът излизаше на тласъци от устата и ноздрите му, но сякаш с някакво огромно усилие. Осветено от догарящите съчки в огъня, лицето му изглеждаше зачервено. Челото му бе покрито с капки пот, а тялото му потрепваше под одеялото. Кейт се намръщи като се мъчеше да разбере какво означава всичко това. Макар че Потър не изглеждаше добре, не можеше да намери сили в себе си, за да го съжалява.

През отвора на пещерата започна да се процежда светлина и Кейт осъзна, че вече е ден. Знаеше, че продължава да вали, защото на входа се бе натрупала вече малка преспа сняг, навята от вятъра. Най-накрая Потър се размърда. Движенията му бяха бавни и като че ги правеше с голямо усилие, преодолявайки някаква болка. Той седна, на лицето му бе изписано недоумение. А когато забеляза Кейт до себе си, съвсем се намръщи.

— Какво правиш тук?

— Не си ли спомняш — попита разтревожено Кейт. — Болен ли си?

— Аз... просто не знам. Чувствам страхотна болка, когато си поемам дъх и целият горя. Главата ми е съвсем объркана.

— Развържи ме — каза Кейт и протегна ръцете си към него.

— Нима аз съм направил това?

Кейт кимна.

— Но защо?

— Не искаше да избягам.

— Господи, толкова съм объркан. Почакай малко да дойда на себе си.

Той се приближи с мъка до огъня и натрупа още съчки.

— Ти си болен, развържи ме, за да мога да ти помогна.

Внезапно Потър вдигна потното си и грозно лице към нея.

— Сега си спомням. Онзи бандит ме удари с нещо по главата. След това те намерих паднала в снега. Ти си виновна за моите страдания — изглеждаше толкова разярен, сякаш всяка минута щеше да избухне. — Вързах те, за да не избягаш от наказанието, което съм ти приготвил. Но аз... не се чувствам добре и сега не мога да направя това, което бях намислил. Ще трябва да почакаш.

След като промърмори още нещо, което не можеше да се разбере, той легна и затвори очи.

— Роналд, почакай! Не заспивай. Първо ме развържи. Ами ако се почувстваш по-зле? Кой ще се грижи за теб? Ще трябва да отида да потърся помощ, когато престане да вали.

— Остави ме — промърмори. Потър. — Дяволски съм уморен.

— Не! Моля те!

Но нямаше кой да я чуе. Той отново бе заспал и учестеното му дишане ехтеше в празната пещера.

Напълно отчаяна, Кейт се бореше с последни сили, за да освободи ръцете и краката си, но усилията ѝ бяха напразни. Потър я бе вързал много здраво. Изпълнена с ужас и страх, тя го викаше по име, отново и отново, докато накрая я заболя гърлото, а гласът ѝ съвсем преградна. След това се разплака, но това не ѝ помогна да се почувства по-добре. Така премина останалата част от деня — ту викаше отчаяно Потър по име, ту оплакваше нещастната си съдба. Най-накрая заспа.

Събуди се на следващата сутрин и подскочи от страх, като видя Потър надвесен над себе си с нож в ръка.

Кейт изпищя. Но гласът ѝ бе толкова спаднал, че от устата ѝ се отрони само болезнена въздишка. От пръв поглед можеше да прецени, че Потър е все още болен — едва се държеше на краката си. Дали пък не искаше да я убие? Или се бе побъркал от треската? Той насочи ножа към нея и тя затвори очи. После усети как ножът се плъзна по въжетото, с което бяха вързани ръцете ѝ. В момента, в който възелът бе прерязан, Кейт почувства остра болка, причинена от нахлуващата кръв в китките ѝ. Тя разтърка силно пръстите си, за да възстанови нормалното кръвообращение в тях. Като видя, че Потър стои като замръзнал и не посяга да среже и въжетото от краката ѝ, Кейт сама сграбчи ножа и се освободи. Потър не ѝ се противопостави, само се смъкна безсилно на колене, а после се свлече и легна по гръб.

След като успя да пораздвижи краката си и не чувстваше вече такава силна болка, Кейт коленичи пред него и с тревога видя, че цветът почти е изчезнал от лицето му, а дишането му е съвсем затруднено.

— Вода — изпъшка той, като я погледна с премрежени очи.

Макар че изпитваше само омраза и отвращение към него, тя не можеше да си позволи да стои безучастно и да наблюдава как един човек умира. Не бе много сведуща в областта на медицината, но все пак разбираше, че Потър е наистина сериозно болен. Скочи бързо, намери канчето за кафе, за което ѝ бе говорил Роналд и излезе с него пред входа на пещерата. Загреба от сняга, натрупан на преспа точно при отвора и го отнесе обратно на огъня.

Там бяха останали само няколко въглена и Кейт внимателно го разпали отново, като постави първо само дребни съчки и едва след това по-дебели клони. Огънят лумна отново и снегът в канчето се стопи само за няколко минути. Кейт го отнесе на Потър. Но той или бе

заспал, или бе изгубил съзнание и лежеше неподвижно върху голия под. Тя се наведе над него и видя, че гърдите му се повдигат леко, а в гърлото му се чуваше задавено дишане. Почувства се напълно безпомощна, защото разбираше, че няма достатъчно медицински познания, за да му помогне. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да го завие с двете одеяла и да се опита да изсипе няколко капки вода в устата му. След известно време почувства глад и се разтършува между скромните запаси, които ѝ бяха останали. Извади чай и от изсушеното месо, което бе купила в Батърст. Изяде всичко лакомо и изпи чая си, защото знаеше, че ще са ѝ необходими доста сили, ако се наложи да се скита сама из планината, след като снегът спре. Потър остана все така неподвижен, затова тя си легна и заспа.

Кейт се събуди внезапно късно през нощта с някакво странно чувство. Наоколо цареше пълна тишина. Погледна към Потър и видя, че той продължава да лежи в същата поза. Гърдите му не помръдваха. Обхваната от смразяващ страх, тя допълзя трепереща по-близо до него. Докосна с пръсти лицето му. То беше съвсем студено, студено като смъртта. Отскочи уплашено назад, като притисна с ръка устата си, за да не извика. Потър беше мъртъв! Беше толкова сигурна в това, че нямаше нужда от лекарско потвърждение. Започна да отстъпва назад, като се опитваше да се отдалечи колкото се може повече от трупа му, цялата пребледняла, обхваната от шок. Когато гърбът ѝ се опря в стената, тя се свлече на земята и покри с ръце лицето си. Остана така часове наред, със затворени очи и празна глава, неспособна нито да се движи, нито да мисли.

Дори Кейт да бе оставила някакви следи, те отдавна вече бяха заличени от обилния сняг, който бе навалял. Робин стоеше на билото на планината и се оглеждаше наоколо. Докъде би могла да стигне, преди снегът да я е принудил да спре, мислеше си отнесено той. Дали пък не лежеше мъртва някъде наблизо, затрупана под дълбоките преспи? Може би е минал покрай нея, без изобщо да разбере това. Кулонг като че не мислеше така. Той бе коленичил и разглеждаше така внимателно земята под себе си, че Робин се зачуди дали наистина този абориген, не притежава дарбата да разкрива следи дори под снега.

— Какво е мнението ти, Кулонг?

— Никакви фургони не са минавали оттук дни наред — с абсолютна увереност изрече той.

— Може би Кейт е вървяла пеша — предположи Робин, като дълбоко в душата си се надяваше да не е прав.

— Може би — промърмори замислено аборигенът — Кулонг мисли, тя не е дошла толкова далеч. Кулонг мисли ние намерим твоя жена по-близо до Батърст. Хайде да продължим нататък.

Той започна да се спуска надолу по склона на планината, а Робин го следваше наблизко с коня си.

Двамата прекараха една мразовита нощ, сврени под изпъкнала напред скала, после тръгнаха отново рано сутринта. Около средата на деня Кулонг, който се бе откъснал малко напред, внезапно спря, на лицето му бе изписано странно изражение. Бе стигнал до мястото, където фургонът на семейство Линч се бе подхлъзнал надолу в пропастта. Робин наблюдаваше как аборигенът отиде до ръба на пропастта и погледна надолу. После се разходи неспокойно наоколо, огледа внимателно близката околност, като коленичи на няколко места и ровичка из снега.

— Какво има, Кулонг — попита Робин със затаен дъх. — Да не мислиш, че Кейт, че тя...

Думите направо замръзнаха на устните му, а очите му не можеха да се откъснат от дълбоката пропаст в единия край на пътя, в която Кейт би могла да пропадне. Това би довело до моменталната ѝ смърт.

Съвсем неочаквано Кулонг се изправи на крака и се насочи към гората. Той бавно вдигна ръка и посочи към чудното бяло пространство на покритите със сняг дървета и обгърнатите с ледена дантела храсти.

— Кейт със сигурност не би тръгнала през гората — изплашено извика Робин. — Тя би трябвало да знае, че ако се отклони от пътя, непременно ще се изгуби.

— Ако твоята жена е жива, ще я намерим в гората — убедено каза Кулонг.

Той потъна между дърветата, като с това принуди Робин да скочи от коня си и да го поведе за юздите из труднооткриваемите пролуки между гъстите, потънали в сняг храсти.

Придвижването беше много трудно, но те упорито продължаваха напред, докато Кулонг не спря внезапно. Присвил очи, той се замисли

внимателно, сякаш току-що си бе спомнил нещо важно. Отново коленичи, разчисти пресния сняг и внимателно се вгледа в оголеното пространство. Изсумтя от задоволство, докато вдигаше някакъв предмет от земята и го подаде на Робин. Беше парче плат от женска дреха. Робин веднага позна, че е на Кейт. Беше я виждал много често облечена в тази пола преди време — тя ѝ бе една от любимите дрехи.

— На Кейт е — потвърди той, като го разпъна, за да го разгледа по-добре.

— Твоята жена спирала тук — обяви Кулонг, без да спира да изучава следите. — Тя не сама.

Робин замръзна на мястото си.

— Не сама? Какво искаш да кажеш?

— Следите показват, че дошъл мъж и отнесъл нея.

Лицето на Робин в миг придоби пепеляв цвят.

— Потър!

Кулонг продължаваше да разглежда наоколо, концентриран, с присвити очи.

— Преди колко време — запита с несигурен глас Робин, изпълнен с ужас при мисълта какво би могло да се случи с Кейт.

— Три-четири дни — отвърна Кулонг и замълча, огледа още веднъж околността, после насочи острия си поглед към Робин: — Кулонг ще намери твоя жена.

— Знаеш ли къде е — извика така силно Робин, че ехото от гласа му премина над покритите със сняг дървета и наруши заобикалящата ги тишина. — По дяволите, човече, кажи ми бързо къде е?

— Недалеч от тук има стара пещера, където са живели хората от моя народ още във „времето на мечтите“. Кулонг откри тази пещера веднъж, когато скиташе дук наоколо. „Времето на мечтите“ е било, когато според аборигените е започнал животът.

— Ти смяташ, че Кейт би могла да намери пещерата — попита Робин, задъхващ се от вълнение и надежда.

— Знаците ми показват, че някой е дошъл от посоката на пещерата — отвърна спокойно Кулонг.

— Можеш ли да я намериш?

Кулонг кимна и тръгна бързо напред. Робин с мъка го догонваше, но бе така развълнуван, че почти не усещаше изтощението и болките в тялото си, предизвикани от натрупаната през последните дни умора.

Той усети мириса на пушек доста преди да стигнат до пещерата. Пушекът означаваше огън, а оттук следваше изпълващата го с щастие мисъл, че огънят е запален от жив човек. За малко изгуби Кулонг от очи, но бързо го настигна, застанал точно пред отвора, от който излизаше пушекът.

Робин се спусна да влезе вътре, но Кулонг го спря с ръка.

— Първо влезе Кулонг.

Аборигенът не знаеше какво точно ще намерят в пещерата и не му се искаше Робин да види жена си в положение, което щеше да го ядоса или нарани.

— Не, Кулонг, не се безпокой — твърдо настоя Робин. — Ако Кейт е мъртва, искам първо аз да разбера това.

Като наведе глава, той се провря през отвора.

Бяха му необходими няколко секунди, за да привикнат очите му с тъмнината. Огънят почти беше загаснал, по отсрещните стени танцуваха бледи сенки и Робин заби поглед в грубите и странни рисунки, осветени от пламъците. Откъсвайки очи от древните знаци, свидетелство за началото на човешкия род, Робин насочи поглед към огъня.

— Велики Боже!

Усети силна физическа болка при вида на увития в одеяло продълговат предмет, който лежеше пред краката. Веднага си помисли най-лошото и краката му просто отказваха да се придвижат няколко крачки напред към неподвижното тяло. За щастие Кулонг му спести ужаса да повдигне одеялото и да погледне лицето на трупа, за който предполагаше, че е на собствената му жена. Като коленичи бързо, Кулонг отдръпна настрана завивката и на Робин се стори, че с часове разглежда лицето пред себе си. Когато повдигна глава, той се усмихваше и едва тогава Робин можа да си поеме дъх.

— Не твоя жена. Това мъж — Потър.

Трудно можеше да се намери човек в Ню Саут Уейлс, независимо дали е бял или цветнокож, който да не познава Роналд Потър, мнозина бяха страдали от жестокостта и арогантността му. Така че малцина не биха го познали.

Робин започна яростно да ругае.

— Това мръсно копеле умря, преди да ни каже какво е направил с Кейт.

Прекъсна го някакъв шум, който му заприлича на ридание. Той се хвърли към дъното на пещерата и започна да се оглежда в тъмното пространство пред себе си. В миг видя Кейт, подпряла глава върху коленете си и имаше чувството, че сърцето му ще изхвъркне от радост. Но по някаква странна причина тя все още не можеше да осъзнае, че не е сама. Извика я нежно по име и след като не получи никакъв отговор, коленичи пред нея.

— Аз съм, Робин, любов моя, ти си спасена. Дойдох да те заведа у дома.

Тишина.

— Кейт, чуваш ли ме? Да не би това копеле да те е наранило?

Като вдигна с мъка глава, Кейт хвърли безучастен поглед на Робин. Очите ѝ бяха празни и блуждаещи.

— Тя е в шок — поясни Робин на Кулонг, който също се беше приближил.

Като седна до нея, Робин я взе на ръце и започна да я люлее и успокоява с нежен глас, сякаш беше разплакано дете. В началото Кейт въобще не реагираше, после промърмори нещо неразбрано и накрая се разрида отчаяно. Робин изпита огромно облекчение. Вече беше сигурен, че ще се оправи. Кейт беше истински борец, твърда, когато бе необходимо, но заедно с това толкова женствена и нежна към любимия човек. Затова и така лесно се бе влюбил в нея и я обикна толкова силно. Остави я да се наплаче, а после се отпусна поуспокоена в ръцете му.

— Ти дойде — тихо каза тя с пресипнал глас.

— А нима ти мислеше, че няма да те намеря — успя да ѝ каже с типичния си ироничен тон.

— Аз... не знам, но се надявах...

Внезапно тя забеляза Кулонг, който бе застанал близо до Робин и мълчаливо я гледаше с умните си черни очи. Обхваната от ужас, Кейт се притисна още по-силно към Робин.

— Кой е той?

— Не се страхувай, ако не беше Кулонг, можеше никога да не те намеря. Той е най-добрият специалист по откриване на следи в цял Ню Саут Уейлс. Благодаря на бога, че Деър ме убеди да го взема със себе си. Кулонг, това е жена ми Кейт.

Кулонг ѝ кимна с глава и остриите му черти се смекчиха от широка усмивка. Тялото му бе едро и здраво, а лицето му привличаше с ясните си очертания и гордия вид, устните му бяха дебели, а носът и скулите — изпъкнали.

— Благодаря ти, Кулонг — каза Кейт с все още пресипнал глас. — Нямам представа как си успял да откриеш пещерата, но съм ти много благодарна.

— Какво ще правим с него — попита Кулонг, ката посочи към тялото на Потър.

— О, господи — извика Кейт, припомняйки си ужаса на отминалите дни.

— Как умря той, Кейт — меко попита Робин.

Тишина.

— Кейт, не скривай нищо от мен. Разкажи ми, разкажи ми какво точно се случи.

Отново тишина.

— Разгледа ли добре тялото — обърна се Робин към Кулонг.

— Кулонг гледа. Няма рани, няма счупени кости.

— Той беше болен — бавно започна Кейт. Всяка изречена от нея дума ѝ костваше огромни усилия. — Трудно дишаше и... и имаше треска. Накрая загуби съзнание и започна да се задъхва.

Робин се замисли.

— Може би е имал пневмония, но никога няма да узнаем със сигурност.

Кейт също се умълча и той се уплаши, че може би отново губи чувство за реалност. Явно самото присъствие тук на мъртвото тяло на Потър я разстройваше силно.

— Махни го оттук, Кулонг — каза Робин и двамата си размениха многозначителни погледи.

Той притисна главата на Кейт към гърдите си, докато аборигенът измъкна увитото в одеяло тяло на Потър от пещерата. За него нямаше никакво значение какво точно ще направи Кулонг с тялото на Потър, важно беше само то да не е пред очите на Кейт и да ѝ напомня непрекъснато за нещастията, които ѝ бе причинил. Робин отдавна го смяташе за долно и недостойно за живот същество и проклинаше съдбата, която причини смъртта му, но не от неговата ръка.

Кулонг се забави доста време навън, а Кейт се отпусна в неспокоен сън в прегръдките на Робин. Сигурно сънищата ѝ бяха пълни с демони, защото тя често се стряскаше насън и викаше ужасено. При всяко потрепване на тялото ѝ, Робин я притискаше нежно в прегръдката си и с тихи успокоителни думи ѝ помагаше отново да заспи. Тя се събуди доста по-късно и чу, че Кулонг и Робин си говорят тихичко.

— Всичко е наред — безчувствено докладва Кулонг.

Робин само кимна с глава, бе твърде разстроен и загрижен за състоянието на Кейт, така че не се интересуваше какво точно е направил аборигенът с тялото на Потър.

— Добре ли е твоята жена?

— Ще се подобри веднага, щом преживее първоначалния шок. Сега не иска да говори за това, което се е случило, но щом осъзнае, че вече не я грози никаква опасност, сигурно ще ми разкаже всичко.

Черните очи на Кулонг се изпълниха със съчувствие, когато погледна към Кейт. Ясно разбираше, че тя има нужда от време, и то време, прекарано насаме със съпруга ѝ, за да дойде на себе си.

— Кулонг ще си тръгва вече — каза той, като прехвърли торбата си през рамо.

— Тръгваш? Но навън е тъмно и студено. Остани с нас през нощта.

— Кулонг тръгва — упорито настоя аборигенът. — Студът и тъмнината не ме плашат.

Робин разбра, че няма да успее да го задържи.

— Разкажи на Деър какво се е случило. Кажу ми да съобщи в общината за смъртта на Потър и какво е станало с тялото му.

Като човек, който не обичаше да говори много, Кулонг само кимна с глава, за да покаже, че е разбрал всичко, обърна се и изчезна през тъмния отвор на пещерата.

— Къде отива — попита Кейт.

— Връща се в Парамата.

— А ти ще успееш ли да намериш пътя през гората — уплаши се веднага тя.

— Да, не сме далеч от пътя. Ще изчакаме, докато събереш достатъчно сили. Имаме храна и силен кон, на който ще можем да се качим и двамата. Нали няма да се плашиш, ако те оставя за малко и

отида да разседлая горкото животно и да го вкарам вътре в пещерата заедно с провизиите?

— Аз... разбира се — отвърна неуверено Кейт. Тя изпитваше ужас само при мисълта, че Робин ще я остави дори за минута сама. След всичко, което бе преживяла през последните дни, се чувстваше в безопасност единствено свряна в силното му тяло.

— Няма да се бавя дълго — обеща той. — Като се върна, ще приготвя нещо за ядене.

Когато след петнайсетина минути Робин се върна обратно в пещерата, водейки коня си за юздата, Кейт все още стоеше опряна до стената, изглеждаше странна и отнесена и явно не намираше сили дори да помръдне. Робин разбираше, че тя не може да се измъкне от шоковото състояние и се чудеше как да пропъди тази нейна ужасна апатия.

— Сложи малко дърва в огъня, любов моя, докато аз освободя коня и приготвя нещо за хапване.

Кейт го гледаше глупаво. Тя бе опитала вече да се изправи на крака, но те не искаха да ѝ се подчинят.

— Аз... аз съм така уморена, Робин.

— Не, любов моя, ти спа до преди малко. Хайде, нека да ти помогна.

Като видя, че просто няма воля да се помръдне, Робин взе ръцете ѝ и я издърпа нагоре.

Тя изпищя от болка, когато стисна китките ѝ и в първия момент Робин бе напълно изумен от реакцията ѝ. След това погледна ръцете ѝ и видя синините и раните по тях от въжетата. Той изпсува така грубо, че тя се стресна.

— Потър ли го направи?

Кейт погледна с любопитство китките си, видя синините и си спомни, че бе стояла часове наред овързана като коледна гъска.

— Завърза ме, за да не избягам, докато спи. После му стана много зле и не можеше да ме отвърже, така че трябваше да остана така доста дълго, макар че го молех и виках да ме отвърже.

— Седни, мила моя, сега ще стопя малко сняг и ще ги натопя в ледената вода. Какво друго направи това копеле с теб?

— Завърза също и краката ми — отвърна Кейт, без да разбира точно какво я пита.

— Кейт, не разбираш ли какво те питам? Опита ли се да те изнасили?

Лицето ѝ се изкриви от болка и той си помисли най-лошото, но се успокои, когато му каза:

— Не, не ме е изнасилвал. Беше много болен.

Сълзи на облекчение се появиха в очите на Робин.

Чувствата му към Кейт не биха се променили, каквото и да ѝ бе направил Потър, но той знаеше, че изнасилването е най-отвратителното престъпление, което един мъж би могъл да извърши по отношение на една жена и някои от жертвите не можеха да се възстановят след шока до края на живота си. Като изтри с опакото на ръката влагата около очите си, Робин бързо се зае с подсилването на огъня, а после разтопи лед и внимателно разтърка китките и глезените на Кейт с ледена вода, като накрая ги подсуши с краищата на фустата ѝ.

Огънят междувременно се бе засилил и Робин напълни отново канчето със сняг и го сложи да се свари за чай, а той самият се зае да прави „солени питки“. „Солените питки“ бяха специалитет на ловците и на участниците в проучвателни експедиции, приготвяха се от брашно, сол и вода и се печеха върху живите въглини от огъня. Консумираха се обикновено с топъл чай и сварено солено месо. Като използва провизиите, които бе донесъл със себе си, Робин приготви тази скромна вечеря и я поднесе с усмивка на Кейт.

— Хапни, любов моя, ще ти трябва достатъчно сили.

Кейт посегна към храната в началото с единствената мисъл, че трябва да се възстанови бързо, за да може да пътува, но само след няколко хапки „солените питки“ доста ѝ се усладиха и тя набързо изяде всичко пред себе си и изпи чая. След като свърши възнагради Робин с очарователната си усмивка. Той ѝ отвърна със същото, зарадван от бързото ѝ възстановяване. Вече беше сигурен, че благодарение на здравата си психика и физическите си сили Кейт ще преодолее бързо последиците от преживявания шок.

— Искаш ли да ми разкажеш защо така внезапно реши да напуснеш Батърст?

— Ако не си разбрал сам досега, няма смисъл да ти обяснявам.

— Каж ми, Кейт, искам да го чуя от твоята уста. Да не би Серина да е изтърсила нещо, с което да те разстрои?

— Да ме разстрои — изкрещя Кейт и гневът ѝ сякаш напълно изтласка на заден план преживяното през последните дни. — Защо трябва да се разстройвам от факта, че Серина може би носи твое дете в утробата си? Тя е по-млада от мен, така че съвсем естествено е да забременее по-лесно.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ами ако Серина наистина очаква дете от теб?

— Само след една нощ — промърмори Робин, — това ми изглежда доста невероятно.

— Но Серина съвсем не мисли така.

— По дяволите, Кейт, всичко това са само предположения. Ако съм спал със Серина, в което съвсем не съм сигурен, и ако тя е забременяла... Предлагам да търсим решение на проблемите, когато те действително съществуват. Опитах се да ти обясня, че се напих и не си спомням нищо от онази нощ, освен това, което ми разказа Серина. А ти имаш ли още какво да ми кажеш за онези дяволски документи за развод, които си изпратила в Сидни?

— Няма нищо за казване — сви рамене тя. — Роналд непрекъснато ме убеждаваше да се разведе с теб и да се омъжа за него. Вече знам, че единствената му цел е била да се сдобие с имението Маккензи, но тогава си мислех, че ме харесва. След като отказах да се разведе, поел нещата в свои ръце, поискал е документи на мое име и ми ги донесе в имението Маккензи, за да ги подпиша. Предполагам, че те са все още на масата във всекидневната, където ги оставих. Отказах да ги подпиша, преди с очите си да се убедя, че ти и Серина... живеете открито заедно. Бях достатъчно глупава, за да мисля, че ти ще ми останеш верен през цялото време, когато бяхме разделени. Но защо ли да го правиш? Нали самата аз ти позволих да правиш каквото си искаш.

— Не, скъпа, ти не си глупава. Изпитвах съжаление към Серина и затова ѝ предложих подслон при себе си, но не съм спал с нея. Господ ми е свидетел, че тя непрекъснато се опитваше да ме изкуши, но аз не можех да забравя синеоката красавица, която оставих в Парамата. Писмото на Деър, в което ми съобщаваше за развода, направо ме извади от равновесие. И когато Серина извади онова бренди, просто не виждах причина да не се натряскам. Моля те да ми

простиш за това, Кейт. Ти си единствената жена, която някога съм обичал.

Тя прехапа долната си устна докато усети вкус на кръв в устата си. Това бе единственият начин да се въздържа и да не му признае, че също го обича. Много ѝ се искаше да го направи, но някакъв вътрешен глас я предупреждаваше да почака. Думите на Серина все още отекваха ясно в съзнанието ѝ. Ами ако тя наистина носи детето на Робин в утробата си?

— Кейт, чуваш ли ме?

— Толкова съм объркана, Робин — отвърна неопределено тя. — Аз... аз преживях толкова ужасни неща, че имам нужда от време, за да поставя в ред мислите си.

— Съжалявам, любов моя, не бих искал да те притеснявам, особено сега. Ще постеля одеялата, за да можеш да си легнеш и да поспиш.

Кейт го наблюдаваше, докато подготвя внимателно постелята ѝ близо до огъня. Когато свърши, той ѝ помогна да се изправи и я отведе да си легне.

— Ти няма ли да спиш?

— Да, и аз ще дойда, но трябва първо да нахраня коня и да разчистя остатъците от храната.

Тя си легна, но не можеше да заспи. Усещаше присъствието на Робин, който се движеше съвсем безшумно из малкото пространство наоколо. Само чувството, че той е тук, съвсем наблизо, я изпълваше с толкова много спомени. А заедно със спомените у нея се породиха и силно желание. Наистина бе изумително, че едър и силен мъж като него умееше да се придвижва така тихо и грациозно като пантера. Представяше си живото му и мускулесто голо тяло, обгърнало я цялата, а членът му твърд и изправен, нетърпелив да проникне в нея и да ѝ създаде неописуемо удоволствие. Като обърна глава на другата страна, тя затвори очи, ядосана на необузданите мисли, които я овладяваха. Как може да желае един мъж, който бе прибрал друга жена в леглото си? Отвори очи, когато Робин лекичко се настани до нея.

— Мислех, че вече спиш — каза той като усети, че тя се стяга и се опитва да се отдалечи от него. Нямаше и представа, че го прави, защото само допирът на тялото му предизвикваше толкова силно

желание у нея, че това направо я плашеше. Изпитваше непозната до този момент болка в тялото си.

— Не ми е лесно да заспя след...

— Кейт, не мисли повече за Потър, опитай се да си представиш нещо приятно.

— Точно това правя — призна с нежелание тя. — Спомних си как прекрасно се любиш.

Робин само изпъшка силно, неспособен в първия момент да каже и дума.

— Разбираш ли наистина какво каза преди малко? Нима действително искаш да се любим? О, Кейт, моля те, не ме измъчвай така, ако не го мислиш.

Тя мълчеше. Може би това бе последният път, когато двамата с Робин оставаха сами? А това означава и последна възможност да изпитат заедно магията на любовта. Кейт се страхуваше, че след като Робин се върнеше обратно в Батърст при Серина, ще го загуби завинаги. Нима е толкова ужасен грях да изпиташ отново миг щастие с единствения мъж, който би могъл да те отведе в рая?

— Люби ме, Робин, люби ме, сякаш съм единствената жена на този свят.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кръвта нахлу лудо във вените му. Молбата ѝ наистина го изуми. Бе преживяла толкова ужасни неща, че той мислеше, че няма да му позволи дори да се докосне да нея след часовете, прекарани в очакване на насилие от Потър.

— Сигурна ли си, любов моя — попита тихо Робин.

В отговор тя само се протегна и придърпа лицето му към своето, като му предложи устните си. Той изпъшка и задочна страстно да я целува. Кейт му отвърна с не по-малко плам. Имаше нужда от силата му, копнееше за ласките, които само той би могъл да ѝ даде. Нямахше никакво значение какво щеше да се случи утре или в други ден. Тази нощ бе тяхна, а утре си беше съвсем отделен ден.

— Никога през живота си не съм искала нещо повече.

Те се разсъблякоха бавно, като си помагаха един на друг и се наслаждаваха на всеки миг, защото и двамата ясно осъзнаваха колко близо до смъртта бе Кейт само допреди няколко часа. Когато бяха напълно голи, Робин с възхищение плъзна поглед по тялото ѝ и тя го почувства като невидима нежна милувка, от която я обля гореща вълна. Той се опита да се качи върху нея, но тя се стегна веднага и го избута обратно на мястото му. Робин вдигна разочаровано вежди, решил, че е променила намеренията си.

— Лежи спокойно, Робин, искам тази нощ аз да бъде отгоре. Ще се опитам да ти създам поне малко от удоволствието, което ти ми даваш.

Думите ѝ бяха така възбуждащи, че той с мъка успя да се овладее, за да не осуети преждевременно усилията ѝ. Лежеше с премрежени очи и очакваше ласките ѝ. През следващите няколко часа разбра, че това, което искаше да му даде Кейт трудно можеше да се нарече удоволствие, може би изтезание би било по-правилното определение.

Със съзнателно забавени движения тя плъзгаше ръцете си по цялото му тяло, мускулите му омекваха под пръстите ѝ, а плътта му

цялата настръхваше. Когато ръцете ѝ се умориха, мястото им бързо бе заето от устните ѝ, които нежно докосваха чувствителната му кожа, а на определени места помагаше и остроото ѝ твърдо езиче, което направо го влудяваше.

— Господи, Кейт, ти наистина можеш да побъркаш човек.

Тя се усмихна дяволито.

— Сега поне разбираш как се чувствам аз самата, когато съм в ръцете ти.

После продължи нежно да го целува, като проникна дори и в най-забранените територии. Робин изпъшка, разкъсван между екстаза и мъчителната болка. Усети, че изпитва непозната досега възбуда и разбираше, че трябва да прекрати тази еротична разходка...

— По дяволите!

Но устните ѝ не искаха да помръднат оттам. Кейт продължаваше да го обсипва с нежност, каквато не бе проявявала към никое друго човешко същество. Неспособен да издържи повече на това сладко мъчение, Робин се изви, сграбчи Кейт и я прехвърли под себе си.

— Честно е вече да се разменим, нали скъпа — измърмори той, преди устните му да се слеят с нейните. Целувката му бе страстна и искаща, сякаш се мъчеше да ѝ покаже какво страхотно желание бе породила у него. Целуваше я отново и отново, докато напълно се замае.

После пръстите му се плъзнаха надолу, галеци я нежно, проникващи в нея, докато усети болка в слабините от силната възбуда. Точно в този момент той докосна с устни върха на гърдата ѝ, после я всмукуна навътре в устата си, като въртеше езика си около нея. Прекрасното напрежение, което усещаше в тялото си, се усили още повече, когато Робин отново намери онова най-чувствително място между краката ѝ.

— Робин! Моля те!

Той притисна тялото си към нейното, на лицето му бе изписано трескаво желание. После проникна в нея, като произнасяше името ѝ. Ръцете му обхванаха таза ѝ и го повдигнаха нагоре, за да може да проникне по-дълбоко. Дватамата се движеха ритмично и с всеки миг възбудата им нарастваше. Накрая той изви назад глава и извика от удоволствие.

Почти в същия миг и Кейт изпита неповторима наслада, от която цялото ѝ тяло се разтресе. Дъхът ѝ направо спря, когато усети, че и Робин трепери и семето му се разпръсква навътре в нея, от което топла вълна я изпълни чак до стомаха. Кейт имаше чувството, че този път се случва нещо странно и неповторимо. Усещането бе така прекрасно, че просто бе трудно човек да го понесе.

Напълно изтощен, Робин се отпусна встрани, придърпа Кейт в прегръдката си и я зави с одеялото.

— Всеки път става все по-хубаво — промърмори щастливо тя. — Само ако...

— Възнамерявам да продължавам все така — тържествено се закле Робин. — Никога вече не бих искал да направя нещо, с което да те нараня, Кейт. Толкова много те обичам. Аз... знам как ужасно си се почувствала, когато ни видях... двамата със Серина... по дяволите, не бих искал дори да говоря за това! Единственото нещо, което искам от теб, е да ме обичаш. Да ме обичаш не само в леглото, но винаги!

Тишина.

— Кейт, не съм те чувал досега да го казваш, но ти наистина ме обичаш, нали?

Тишина.

— Кейт, не се отдалечавай от мен точно сега, след всичко, което изживяхме току-що.

Свикнала да говори открито и прямо, тя го погледна и каза:

— Съвсем съм объркана, след като ви заварих заедно със Серина. Знаеш ли, идвах в Батърст с надеждата, че ще можем да започнем живота си отново.

Сърцето му подскочи от радост, но само за миг, преди да чуе и останалото.

— Сега не съм съвсем сигурна дали това е разумно.

— Нищо не се е променило, любов моя. Аз все още вярвам, че можем да бъдем щастливи заедно. Няма значение, че може би ти не ме обичаш толкова, колкото аз теб. Но когато сме заедно в леглото усещам, че не си безразлична към мен.

— Вярно е, Робин, не съм безразлична. Когато съм в ръцете ти, аз направо губя контрол над себе си. В началото страшно се ядосвах на това, но постепенно започнах да го приемам, то ми създава дори удоволствие. Приемам го, защото разбирам, че не бих могла да се

чувствам така, ако съм напълно безразлична към теб. Но след като ви сварих двамата със Серина в леглото, вече просто не знам на какво да вярвам. Как бих могла да съм сигурна, че скоро няма да се случи същото нещо, този път с друга жена?

— Имаш думата ми, скъпа.

Кейт въздъхна и се замисли. Би ли могла да вярва на Робин? Дали Серина наистина не значеше нищо за него? Ами Кейси? Нима мъжете имаха нужда от няколко жени, за да са напълно задоволени?

Приемайки мълчанието ѝ като съгласие с тържествената му клетва, той продължи задъхано:

— Ще си тръгнем отгук веднага, щом можеш. Предлагам да не чакаме дълго. Може да връхлети някоя нова буря.

— Съгласна съм. Вече се уверих колко опасна е планината и как лесно може да се изгуби човек. Ще бъда готова да тръгнем още сутринта.

— Добре, надявах се да кажеш точно това. Няма да съм спокоен, докато не те отведе отново в Батърст, където ще мога да се грижа за теб.

— Батърст — повтори Кейт със слаб глас. — Аз... аз няма да се върна обратно в Батърст. Отивам си в имението Маккензи.

Робин отвори уста от учудване.

— Но как въобще можа да си помислиш, че ще те върна в имението Маккензи? Работата ми ме задължава да бъда в Батърст. През пролетта ще отидем до Парамата и ще продадем имението Маккензи. Сигурен съм, че Деър ще иска да го купи.

— Няма да отида в Батърст, Робин, нито пък имам намерение да продавам имението Маккензи.

Той сви нервно устни. Наистина не можеше да разбере тази жена.

— Уморих се да повтарям едно и също, излях цялото си сърце пред теб. Нима не чу нищо?

— Чух всичко — прошепна Кейт. — А какво ще кажеш за Серина?

Робин въздъхна.

— Нима трябва да започваме отново? Серина не ме интересува. Ако това ще те успокои, веднага ще ѝ намеря съпруг.

— Робин, ами ако Серина... ако тя...

— Това няма да стане. Тя не е бременна от мен. Не ме питай откъде знам, но го знам. Моят дом... нашият дом ще бъде скоро завършен и искам да живееш при мен. Строях го за теб, макар че не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Докато у мен още има съмнение относно Серина, няма да дойда при теб в Батърст — твърдо обяви Кейт.

— А колко време ще е необходимо, за да изчезнат всичките ти съмнения — горчиво понита Робин.

— Докато дойдеш и със сигурност ми кажеш, че Серина не е бременна от теб. Не бих могла да преживея този срам — да съм твоя съпруга, а тя да има дете от теб. Това наистина ще ме нарани. Може би точно защото те обичам, не желая да понасям подобен позор. Заведи ме къщи, в имението Маккензи. Върни се през пролетта и ако... ако всичко е наред и още ме желаяш, с радост ще дойда при теб в Батърст.

— По дяволите, Кейт, прекрасно знаеш, че винаги ще те желая. Вече нищо не ще се промени.

— Тогава нека и двамата да изчакаме до пролетта, за да се реши тази дилема.

— Дилемата съществува само в твоето въображение, мила моя. Аз не смятам, че съществува някакъв проблем.

— Моля те, Робин, не настоявай. Обещавам да бъда прекрасна съпруга, ако всичко се уреди в наша полза. С радост ще продам имението Маккензи и ще живея с теб в Батърст. Не искам нищо да помрачава дните ни, когато... ако заживеем отново заедно.

— Не може да съществува никакво „ако“, скъпа. Не виждам причина за тази мъчителна раздяла, абсолютно никаква.

— Няма да дойда в Батърст — упорито повтори Кейт.

— Защо ли ми трябваше да се влюбвам в толкова упорито същество — ядосано отвърна Робин. — Ако бе насочила поне половината си усилия да ме обикнеш, вместо да ги пропиляваш за безсмислени откази, ние щяхме да сме най-щастливата двойка на света.

— Съжалявам, Робин, но какво да правя като така чувствам нещата. По-добре да те загубя, отколкото да те разделям със Серина и... детето.

Логиката ѝ направо го обезоръжи.

— Добре, Кейт, ще те заведа обратно вкъщи. Но ще се върна през пролетта и тогава може би ще осъзнаеш, че заради глупостта ти сме пропуснали всичкото това време, през което можехме да бъдем заедно.

— Предпочитам да постъпвам глупаво, вместо после да съжалявам.

— След като отново ще се разделим за цели два месеца, нека поне не пропускаме нито миг от времето, което ни е останало да бъдем заедно — каза Робин и нежно я погали по бузата. — Искам да се любим отново. Тази нощ ще трябва да наваксаме за цялата дълга зима, чак до пролетта.

След два дни Робин и Кейт тръгнаха назад към Парамата. Пътуването беше много трудно, често се налагаше да слизат от коня и да го прекарват с усилия през преспите. Когато най-накрая стигнаха в подножието на планината, картината рязко се промени. Температурата в Парамата бе в нормалните за зимата граници и по земята почти не се виждаше сняг. Вече не представляваше никаква трудност да се доберат до имението Маккензи. В момента, в който Кейт влезе в къщата, Мод с радост се хвърли в прегръдките ѝ да я посрещне.

— Слава богу — започна развълнувано тя, — така се безпокояхме за вас. Всеки ден някой от семейство Пенрод се отбиваше да провери дали не сте се върнали. Вчера дойде Рой и донесе добрата вест, че Кулонг се е върнал и е разказал, че сте живи и здрави и сигурно скоро ще се приберете. Знаех, че ще я намериш, Робин.

— Благодарение на Кулонг, Мод — поясни Робин. — Следите от Кейт бяха така неясни, че в някои моменти имах чувството, че Кулонг гони призраци.

— Сигурно сте премръзнали и гладни. Ще ви приготвя нещо топло за похапване.

— Първо банята, Мод — помоли Кейт, — за храната можем и да почакаме.

— Да — съгласи се веднага Робин, — ти се качи горе, скъпа, а аз ще затопля водата и ще ти я донеса.

След малко Кейт се отпусна щастливо в голямото дървено корито, поставено близо до горящия огън. Търка кожата си до почервяване, а косата си ми няколко пъти със сапун. Чувстваше се

толкова добре, че просто нямаше сили да се измъкне от приятната топла вода. Затвори очи и си припомни чудните мигове, които преживяха с Робин в пещерата. Само ако не го бе видяла в леглото със Серина, сега щеше да е най-щастливата жена, щеше да го обича и да му позволи той да я обича. Той бе така силен, жизнен, мъжествен. И с такава лекота и умение се любеше, сякаш бе създаден единствено за това.

— Още ли не си свършила, мързелано?

Робин бе застанал точно до вратата, облегнат на стената, и се усмихваше предизвикателно.

— Аз вече се изкъпах.

Бе успял дори да се избърсне и да облече чисти дрехи. Кейт въздъхна с възхищение. Едва ли имаше на този свят друг по-красив мъж.

— Чувствам се така добре тук, че просто не ми се иска да излизам от коритото.

— Може би имаш нужда от помощ — усмихнато предложи той.

— Нямаме време за това, което си мислиш — отвърна Кейт също с усмивка.

— Напротив, имаме много време. Казах на Мод, че едва ли ще успееш да се приготвиш за по-малко от час.

— Какво? Но аз мога да изляза и да се облека само за десет минути!

— Няма да успееш — спокойно отвърна той и започна да разкопчава ризата си. — Ще ми трябва доста повече време, за да те проуча внимателно. Искам да съм сигурен, че не си наранена след ужасните преживявания в гората.

Робин събу панталоните си. Кейт изпищя, когато я измъкна от водата и я занесе мокра на леглото. Бе минал повече от час, когато най-накрая се появиха за вечеря, зачервени и изтощени след преживяното удоволствие.

Кейт въобще не протестира, когато Робин дойде през нощта в леглото ѝ. Тъй като тези дни можеха да са последните щастливи дни в живота ѝ, тя искаше да ги направи наистина неповторими. Макар че се стремеше да не споменава нищо за това, тя имаше ужасното предчувствие, че след като Робин се върне обратно в Батърст, отношенията им ще се променят.

Деър Пенрод пристигна щастлив рано на следващата сутрин в имението. Робин му бе изпратил бележка предишния ден и той бързаше да ги види. Кейт и Кейси си поговориха във всекидневната, докато двамата мъже се затвориха в кабинета.

— Нямах представа колко се тревожихме за теб и Кейт — с облекчение каза Деър. — Когато Кулонг пристигна сам, помислихме си дори най-лошото.

— Той разказа ли ти какво се случи?

— Да, измъкнахме всички подробности от него. Гадното копеле си получи това, което заслужаваше. Трябваше да го убия още преди години заради това, което направи на Кейси, но ето, че накрая справедливостта възтържествува.

— Съобщи ли за смъртта му?

— Да, веднага отидох в Парамата и разговарях с магистрата. Взех и Кулонг със себе си, за да каже къде точно е погребан Потър. Сигурно ще искат да разпитат и вас, така че ще трябва да се отбиете в Парамата. Но не смятам, че ще има никакви проблеми. Има достатъчно свидетели, които да потвърдят, че Потър е умрял от болестта си.

— Това си е самата истина, Деър. Потър умря от болестта си. Може би така стана много по-добре, защото исках да го убия, след като разбрах какво се е опитал да направи на Кейт.

Деър сви разтревожено очи.

— Нима той...

— Не е успял да я изнасили, но се е опитал, с което напълно заслужаваше да го убия.

— Да благодарим на бога, че всичко завърши добре. А сега? До пролетта ли ще чакаш или се връщаш веднага в Батърст? И какво ще стане с Кейт — тя ще дойде ли с теб?

— Ще замина за Батърст веднага, след като ме разпитат — обясни Робин. — Има някои неща, които трябва да довърша, преди Кейт да дойде при мен. Искам преди всичко къщата да е окончателно готова, когато тя пристигне.

— Значи сте изгладили различията си?

— Не напълно — угрижено отвърна Робин. — Все още не сме се изяснили за Серина.

През дългите години на приятелството им Деър почти никога не бе обвинявал Робин за нещо. Но този път го направи.

— Никога не съм очаквал подобно нещо от теб.

— Не е това, което си мислиш, Деър. Със Серина наистина живеехме в една къща, но не сме спали заедно. Обичам единствено Кейт.

Внезапно Робин се изчерви като си спомни за онази нощ, която според твърденията на Серина се бе любил с нея. Не си спомняше да го е правил, но когато се събуди, тя лежеше притисната до него.

— Може би се е случило само веднъж.

— По дяволите, Робин, какво значение има дали е било веднъж или много пъти — въздъхна Деър. — Кейт твърдо ли е решила да не ти прощава?

— Не точно, но отказва точно сега да се върне с мен в Батърст. Помоли ме да я доведа в имението Маккензи. Обеща ми да ме придружи, ако дойда за нея през пролетта.

— И ти се съгласи с това?

— Какво друго бих могъл да направя? Този случай със Серина ужасно я нарани. Но аз я обичам достатъчно и мога да почакам още два месеца. Ти би ли купил имението Маккензи, когато се върна през пролетта? Решил съм да се установя окончателно в Батърст и Кейт е съгласна с това, стига... стига всичко останало да се уреди, а аз съм сигурен, че това ще стане.

— Ами Серина?

— След като се убеди, че няма никакъв смисъл да си губи времето с мен, сигурно ще приеме някое от многобройните предложения за женитба, които получава. Тя е красива жена, всеки мъж би бил щастлив да се ожени за нея.

Робин говореше за всичко с такава убеденост, че Деър ни най-малко не се усъмни, че нещата ще се развият точно така.

В същото време Кейт и Кейси разговаряха оживено във всекидневната.

— Знам какъв ужас си преживяла — каза Кейси, след като чу за опасните премеждия на Кейт. Тя самата добре помнеше как се бе почувствала, когато попадна в ръцете на бандитите. — Да благодарим на бога, че имаш такъв силен дух, а и затова, че до теб има човек, който те обича толкова много, че е готов да премине през всякакви трудности и премеждия, само и само да те спаси.

Кейт само кимна с глава, тъй като никак не ѝ се искаше да разказва за проблемите, които все още имаха с Робин.

— Вие сдобрихте ли се с Робин?

— Има все още някои неизяснени неща, но до пролетта смятам, че всичко ще се оправи.

— Серина ли е главният проблем?

— До голяма степен.

— Робин никога не е обичал Серина.

— Може и така да е — призна Кейт, като ѝ се искаше да добави: Но е обичал теб. Все пак реши, че не е разумно да го казва. — Това е нещо, което ще трябва да разрешим сами.

Кейси въздъхна, разочарована, че Кейт все още ѝ няма доверие и не желае да сподели с нея проблемите си, нито да ѝ поиска съвет. Скоро след това семейство Пенрод си тръгна.

След два дни Кейт и Робин се явиха като свидетели по разследването около смъртта на Роналд Потър. Всичко мина бързо и без проблеми. Изводът бе, че Роналд Потър е починал по волята на бога от болест. Всички от семейство Пенрод присъстваха. Рой Пенрод остана да поприказва с Робин и Кейт, след като останалите от семейството му си тръгнаха.

— Предполагам, че знаете, че често посещавах дома ви, докато отсъствахте — започна той.

— Да — усмихна се с разбиране Робин. — Сигурно Мод те привлича у нас, а?

— Да, тя е добра жена, Робин. Направил съм постъпки за намаляване на присъдата ѝ. Губернаторът Маккери ми обеща, че ще обърне специално внимание на молбата ми при първа възможност. В момента е доста зает, започнал е толкова проекти. Нито едно правителство досега не се е грижило така за затворниците и освободените.

— Нима възнамеряваш да се ожениш за Мод — плахо попита Кейт.

— Да, разбира се — отвърна Рой. — Жена ми почина отдавна, а Деър и Бен си имат собствен живот. Години наред не успях да срещна жена, в която да се влюбя. Сега искам да прекарам времето, което ми остава, с някой, когото обичам и който също ме обича.

— И Мод е точно такава жена — потвърди Робин. — Можеш да идваш, когато поискаш при нея, Рой.

— Естествено — обади се и Кейт, която вече се бе успокоила, след като чу за сериозните му намерения.

На връщане пътуваха мълчаливо. Робин знаеше, че е крайно време да се върне обратно в Батърст, където го чакаше много работа и се чувстваше нещастен при мисълта, че ще се раздели с Кейт. Тя също разбираше, че той скоро ще тръгне и се измъчваше от мисълта, че се връща при Серина.

Късно през нощта, след като се бяха любили и лежаха притиснати един до друг, Робин ѝ каза, че трябва да замине незабавно за Батърст.

— Толкова ми се иска и ти да дойдеш с мен — помоли я отново той.

— Вече се разбрахме по този въпрос, Робин. Два месеца не са кой знае колко време, нали? Моля те, разбери, че трябва да съм сигурна за Серина. Когато се върнеш в имението Маккензи и ми съобщиш, че Серина се е омъжила за друг тогава и само тогава ще се чувствам свободна да те обичам.

— Нима продължаваш да мислиш, че тя е забременяла от мен?

— Не мога да престана да мисля за това.

— А защо не помислиш по-добре, че ти може би носиш моето дете в утробата си. Май достатъчно се потрудохме за това напоследък.

— Не мога да повярвам, че е възможно — отвърна Кейт с такава сигурност, че Робин се смути.

— Да не искаш да кажеш, че не можеш да имаш деца?

— Вече съм почти на двайсет и седем години.

— Страшна възраст, няма що — изсмя се той. — Но знай, че те оставям сама за последен път, скъпа. Очаквай ме през пролетта. А дотогава разговаряй с Деър, питай го дали ще иска да купи имението Маккензи. Строя прекрасна къща за теб и децата ни, независимо дали вярваш или не, че ще се появят. Както виждаш, аз не съм такъв песимист като теб.

Кейт бе наистина песимистка по отношение на децата. Вече бяха от доста време заедно с Робин, но все още не бе забременяла. В началото този факт я радваше, но когато разбра, че обича съпруга си, започна да копнее да има деца от него. Дълго се надяваше да

забременее след страстната любов помежду им и когато това не стана, започна да си мисли, че може би е нещо болна или пък прекалено стара, за да роди деца. Понякога ѝ се искаше да разпита д-р Проктър дали е възможно възрастта ѝ да е причина за безплодието ѝ, но ѝ беше неудобно да разговаря по този въпрос.

— Ще бъдеш ли много разочарован, ако никога не успея да ти родя дете — попита го с присъщата си откровеност тя.

Робин се замисли, преди да ѝ отговори.

— Естествено е всеки мъж да иска да има деца, но ако бог реши ние да нямаме, напълно ще се задоволя и само с теб. Само че не виждам защо трябва да се тревожим за нещо, което все още не се е случило. Ще видиш, че ще имаме много деца, за радост и на двама ни. Това ще стане, обаче, само ако сега млъкнеш и ме оставиш да се любя с теб. Два месеца са доста дълъг период.

Денят, в който Робин се подготвяше да замине за Батърст, бе изключително топъл. Той реши да вземе със себе си достатъчно провизии, които да му стигнат за няколко дни, тъй като човек не знаеше дали няма да го застигне снежна буря в планината. Кейт се молеше това да не се случва и внимателно се взираше към небето над Сините планини. Реши, че засега не се очертава опасност. Ако времето се задържеше такова и не се случеше някакъв инцидент по пътя, Робин трябваше да пристигне в Батърст след три-четири дни. Доста успокоително бе, че този път нямаше да пътува сам.

Тъй като селището се бе разраснало значително, губернаторът Маккери изпращаше още двама полицаи в Батърст. След като разбрали в Парамата, че и Робин се завръща в Батърст, те предложиха да тръгнат заедно, тъй като до този момент не били прекосявали планината. Робин прие с радост, не само защото ще има компания по пътя, но и защото ще разполага с още двама души в новия град. Двамата мъже го чакаха наблизко, за да тръгнат заедно.

— Довиждане, любов моя — каза той и се наведе да я целуне. — Чакай ме, аз ще се върна.

Кейт отвърна страстно на целувката му. Моля те, върни се, тихичко се помоли тя. Но лошото предчувствие, което я бе овладяло още при завръщането от Батърст, бе по-силно от надеждата. Чувстваше

го с всяка клетка от тялото си и изпитваше ужасяващ страх, че то ще се сбъдне.

Наблюдаваше го как се отдалечава, докато не се превърна в малко точка на хоризонта, после се обърна и влезе в къщата, където попадна право на разярената Лизи.

— Значи все пак успяхте да го накарате да замине отново — започна да я обвинява тя. — Предполагам, че сега сте доволна. Каква жена сте вие, просто не мога да разбера? Ако бяхте истинска съпруга, Робин никога не би напуснал имението Маккензи.

След тази тирада Лизи се въртна ядосано и изчезна.

През следващите самотни дни Кейт имаше доста време, за да размишлява над думите ѝ. Може би тя наистина бе прогонила Робин в началото, но този път вината не беше нейна. Той си бе създал свой живот в Батърст, бе поел отговорен пост от губернатора и повече не се нуждаеше от имението Маккензи. Все пак Кейт не можеше да се освободи от натрапчивата мисъл, че една съпруга трябва винаги да следва мъжа си, независимо къде реши да се установи той. В тази нейна женитба нищо не беше съвсем нормално. Тя бе просто едно отрицание на всичко в брака. Та колко жени от добро потекло се омъжват за бивши затворници? Тя например не познаваше нито една.

Но колко стари моми успяваха да изпитат такова удоволствие с един мъж? Може би и тук отговорът беше като на предишния въпрос. Все пак тя се беше омъжила за бивш затворник, без дори да е разбрала какво точно престъпление е извършил. Бе изпитала и неповторимо удоволствие в леглото му. Малко жени можеха да се похвалят, че за тях е истинска радост да изпълняват съпругеските си задължения, а Кейт не изпитваше угризение, че го прави. Но нима трябваше и през деня, и през нощта да мисли за приятните чувства, които бе изпитала, когато Робин се любеше с нея?

Спомни си широката му усмивка, малко язвителното му чувство за хумор, оня особен начин, по който устата му се извиваше нагоре, когато я дразнеше, и надолу, когато бе много ядосан. Той я бе научил що е страст, наблюдаваше я, докато тя направо оживяваше в ръцете му. Беше ѝ показал, че не всички мъже са еднакви, че на някои наистина може да се разчита, че винаги ще постъпят по правилния начин. Успя също така да ѝ помогне да разбере, че и нея я грозят опасности, независимо, че бе умна и достатъчно силна, за да се справя сама с

трудностите. Той я накара да разбере, че да бъдеш сам, независим от никой друг, освен от самия себе си, съвсем не е най-важното нещо в този живот.

Да обичаш и да бъдеш обичана е много по-съществено и носи повече радост. Серина...

Всеки път, когато Кейт се опитваше да си представи щастливото бъдеще, мисълта за Серина я връщаше бързо към суровата действителност.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Робин успя да изпревари само с няколко часа новата снежна буря, която връхлетя планината. Имаше моменти, в които се съмняваше, че заедно със спътниците му ще достигнат до Батърст, опасяваше се, че снегът ще ги спре наскре планината и ще препречи пътя им към града. Но късметът им помогна и те успяха да се доберат до ниските склонове преди да забушува бурята. И точно след като бяха преминали най-опасния участък от пътя щастиео сякаш изостави Робин. Конят му се подхлъзна със задния си крак в един заледен участък и не можа да запази равновесие. Заедно с него и той полетя с главата надолу по стръмния наклон.

Робин се бореше отчаяно, търсеше някаква опора, за да се спре, но наоколо имаше само изсъхнали треви и храсти, които с лекота се откъсваха от земята само щом се заловеше за тях. Със силен удар се стовари в дъното на стръмнината като чувстваше болка в цялото си тяло, от която едва можеше да си поеме дъх. Мястото, където конят му се бе подхлъзнал, бе доста нависоко, но склонът не бе толкова стръмен и спътниците му бързо слязоха долу да му помогнат. Когато се опита да ходи имаше чувството, че хиляди ножове се забиват в гърдите му. Робин изпъшка, убеден, че си е счупил най-малкото едно-две ребра, и все пак доволен, че не бе пострадал по-сериозно.

Наложи се да убият горкия му кон и Робин трябваше да седне до един от спътниците си. Тъй като вече бяха доста близо до Батърст, а и времето не беше много студено, конят успя да се справи с доста тежкия си товар. Усещаше непоносима болка. Гърдите му целите горяха, всеки път, когато трябваше да си поеме дъх, това му се отдаваше все по-трудно и по-трудно. Когато го откараха до бараката му, той бе почти загубил съзнание от болка. Двамата полицаи си тръгнаха веднага след като го предадоха в ръцете на Серина и се увериха, че е удобно настанен в леглото.

— Какво се е случило, Робин — попита тя, разтревожена от преbledнялото му лице и затрудненото му дишане.

— Счупени ребра — изпъшка той.

Беше му трудно да говори, така че нямаше сили за никакви по-нататъшни обяснения.

— Каж ми какво да направя.

— Привържи ги колкото можеш по-стегнато.

Тъй като в Батърст все още нямаше лекар, тези, които се разболяваха или нараняваха, трябваше да се лекуват сами и резултатите често бяха печални.

— Не знам дали ще успея — каза неуверено Серина и с мъка преглътна буцата, която се надигаше в гърлото ѝ.

Робин ядосано изпсува, после изпъшка, защото всяка изречена дума само още повече увеличаваше болката му.

— Разкъсай една от фустите си и ми помогни да си сваля палтото и ризата. После ще ти кажа какво да правиш.

Серина с нежелание изпълни разпорежданията му. Докато успеят да свалят дрехите му, целият бе плувнал в пот, стискайки зъби от нетърпимата болка. Благодарение на точните му указания, тя все пак успя да омотае стегнато парчетата плат около гърдите му и ги завърза, за да не се смъкват. След като всичко свърши, Робин се отпусна замаяно назад и почти веднага заспа. Серина смъкна панталоните му и хвърли едно одеяло върху него. Малко по-късно и тя се съблече и легна до него.

Робин спа непробудно през цялата нощ и се почувства много по-добре, когато се събуди. Топлото тяло се притисна по-близо до него. Все още сънен той протегна ръка и погали твърдата гърда, която се бе притискала през цялата нощ към гърба му. Господи, колко обичаше да се събужда и да усеща Кейт до себе си, помисли си той замаяно.

Серина си пое дълбоко дъх.

— О, Робин, така ужасно ми липсваше. Страхувах се, че може да се върнеш заедно с Кейт, но слава богу, ти се оказа достатъчно разумен, за да се откажеш от една жена, която също не те иска. Или може би не успя да я намериш — попита с надежда тя.

Робин рязко се отдръпна назад, сякаш някой го бе ударил.

— По дяволите, Серина, този път наистина отиде твърде далеч. Намерих Кейт жива и здрава и я отведох временно в имението Маккензи. А ти какво правиш в леглото ми? Не се и опитвай да ме

лъжеш, че сме се любили снощи, защото аз наистина не бях в състояние дори да мисля за това.

Серина се изчерви и разбра, че няма смисъл да използва старата тактика. Освен това и една съвместна нощ бе достатъчна, за да осъществи плановете, които имаше.

— Не, разбира се. Никога не бих си позволила да те лъжа за нещо толкова интимно и прекрасно, което заедно преживяваме. Аз... аз просто исках да съм по-близо до теб. Липсваше ми. Наистина се радвам, че Кейт е добре.

— Веднага се облечи! И никога повече не повтаряй тези глупости. Не съм променил намеренията си относно оставането ти тук. Дори напротив. През пролетта ще отида да взема Кейт и тя ще живее с мен в Батърст.

Серина тръсна ядосано глава, стана от леглото, но продължи безсрамно да се мотае съвсем гола пред очите му. Робин се опита да се надигне едва след като тя най-накрая се облече. Макар че гърдите не го боляха така силно, както предишния ден, той веднага разбра, че ще му трябват седмици, за да се възстанови и да може да се движи без затруднения. Дори само опитът му да се облече предизвика толкова остра и прерязваща болка в гърдите му, че той едва си пое дъх. Бе принуден да помоли Серина да му помогне, въпреки че никак не му се искаше да прави това.

Тъй като нямаше сили да язди или пък да свърши някаква друга полезна работа Робин остана в леглото, докато Серина приготви нещо за ядене. Когато му донесе подноса с храната и седна до него на леглото, той й разказа подробно какво се бе случило в планината. Тя го слушаше внимателно, с разширени от любопитство очи. Лицето й помръкна, щом чу повторно за решението на Робин да доведе през пролетта Кейт в Батърст.

— Не мислех, че ще искаш да живееш с Кейт, след като знаеш, че Потър я е изнасилил.

— Нима не чу какво ти казах? Потър не я е изнасилвал. Освен това за мен нищо не би се променило, дори да го беше направил. Вече няколко пъти ти обясних, че Кейт е моя съпруга и аз я обичам.

— Но дали тя те обича? Ако беше така, нямаше ли да е сега тук с теб?

— Кейт преживя ужасен шок, след като ни завари двамата в леглото. Помолих я да ми прости и искам да ѝ дам възможност да преживее на спокойствие разочарованието, което ѝ причинихме.

— Сигурен ли си, че е точно така — не се предаваше Серина.

— Абсолютно — категорично отвърна той, без дори да я погледне. — Това ни отвежда към другия важен въпрос. Ние с теб не можем повече да живеем заедно. Къщата ми ще бъде напълно готова скоро, а сега възнамерявам да се нанеса в завършената част. Това ще стане, когато съм в състояние да се движа с тези проклетни счупени ребра.

— Какво? Ами аз — ядосано попита Серина. — Нима искаш да ме хвърлиш сама да се боря е глутницата вълци навън, които само чакат, за да се възползват от беззащитността ми?

— Не бих могъл да постъпя толкова жестоко, Серина, макар че господ ми е свидетел, че ти ми създаваш единствено проблеми. Можеш да останеш в бараката колкото си искаш. Тя е построена върху моя земя и ще можеш да я ползваш, докато се налага. Но все пак настоявам да се омъжиш възможно най-скоро. Не си ли срещнала някой, който да ти хареса?

— Не — каза Серина с такава решителност, че Робин направо се учуди.

Тя наистина се бе вкопчила за него като удавник за сламка. Дали пък не го правеше, защото бе заел мястото на починалите ѝ родители? Или пък го желаше така силно само защото той вече не беше свободен? Каквито и да са проблемите ѝ, тя би трябвало да си намери друг мъж, върху който да прехвърли привързаността си, тъй като той самият не беше подходящ, реши Робин.

— Независимо от всичко, Серина, настоявам добре да обмислиш как ще живееш по-нататък и къде ще се подслониш. Със сигурност знам, че не малко мъже в Парамата биха се зарадвали да те видят отново. Но каквото и да решиш, аз ще се преместя от бараката само след няколко дни. Готов съм да ти помогна да се установиш някъде, но не разчитай, че можеш да разполагаш с мен по всяко време.

Като реши, че с това въпросът е приключен, той продължи да се храни, а Серина седеше намръщено до него. След това си подремна, а тя използва времето, за да се измъкне и да отиде до пазара, уж за да купи продукти за следващия ден.

Пристигна точно когато Сайлс Дод изпълняваше поръчката на последния си клиент, преди да затвори за обяд. Обикновено заключваше магазина между дванайсет и един часа и си приготвяше нещо за хапване. Очите му светнаха от радост, когато видя Серина да влиза в магазина и веднага след като обслужи клиента си постави табелката „Затворено“ на вратата. След около час тя си тръгна през задния вход, а той се чувстваше щастлив като в рая до края на деня.

Минаха две седмици, преди Робин да успее да се премести в завършената част от къщата. Върна се и към задълженията си на магистрат и почти нямаше време да се занимава с проблемите на Серина. Административната сграда вече беше завършена и кабинетът му бе непрекъснато пълен с хора, които се нуждаеха от помощта му. Тъй като в задълженията му влизаше и да раздава правосъдие и да възстановява мира и спокойствието в града, почти всеки ден при него идваха мъже и жени, желаещи да сключат брак. Така бе потънал в работа, че не усещаше как бързо лети времето. Пролетта сякаш дойде много по-рано, отколкото я бе очаквал.

В Парамата пролетта настъпи с непрекъснати проливни дъждове. Кейт стоеше до прозореца във всекидневната, през който не се виждаше почти нищо, и имаше чувството, че тези тъмни и тъжни дни никога няма да свършат. Земята бе плувнала във вода, но дъждът продължаваше без да спре нито през деня, нито през нощта. Кейт бе чувала да се говори, че реката Хокесбъри често излиза от коритото си по това време на годината и завлича всички култури наоколо, предизвиквайки пълна разруха. Тя се молеше това да не се случва, но като гледаше буйните мътни води на реката, разбираше, че опасността от ново наводнение е съвсем реална.

Нямаше ни най-малка представа как би могла да спаси къщата и добитъка от водната стихия, а управителят на фермата изглеждаше по-скоро уплашен, отколкото уверен, че може да направи нещо. Деър се появи преди две седмици и я предупреди за евентуалната опасност, но явно сега бе много зает или пък дъждът му пречеше и не можеше да дойде и да им даде по-нататъшни указания. А дъждът продължаваше да вали и нивото на реката застрашително се покачваше.

Въпреки лошото време и опасността от наводнение, мисълта на Кейт непрекъснато се въртеше около факта, че Робин все още не се връщаше в имението Маккензи, макар че пролетта вече бе настъпила. Дали пък обещанието му е било несериозно или Серина най-накрая е успяла да го омотае в мрежите си? Или... дори само мисълта за това ѝ причиняваше непоносима болка... немислимото бе станало? Дали пък Робин не е установил, че дори една нощ е достатъчна, за да се създаде дете? Това бе единственото разумно обяснение за отсъствието му от имението Маккензи, макар че Кейт трескаво се надяваше, че страховете ѝ са неоснователни.

Не ѝ стигаше всичко това, ами и съвсем не се чувстваше добре със здравето. През последните две седмици нещата доста се влошиха — непрекъснато ѝ се гадеше, а и често ѝ се виеше свят. В началото помисли, че е настинала, но не вдигна температура, нито пък кашляше или имаше хрема. Започна доста да се безпокои. Ако не валеше всеки ден, щеше да отиде да се консултира с д-р Проктър. Точно днес забеляза, че някои части на тялото ѝ, като гърдите например, бяха доста подути. Не ѝ се искаше да споменава за това пред Мод, за да не я тревожи. Може пък просто да си въобразява? Възможно е самотата да е породила у нея това чувство за неразположение.

Дъждът продължи още цяла седмица и Кейт съвсем се разстрои. Най-накрая един ден малко след обяд се появи Бен Пенрод, целият вир вода, въпреки че носеше дъждобран. Кейт бе толкова щастлива, като го видя, че почти се хвърли в прегръдките му.

Като изтръскваше водата от черната си коса, Бен се усмихна радостно при реакцията на Кейт.

— Ако знаех, че ще ме посрещнеш така радушно, щях да се появя още преди седмица.

— Ти си винаги добре дошъл, Бен — отвърна Кейт и цялата се изчерви.

Бен и Деър толкова си приличаха, че бе трудно да ги различи човек. И двамата бяха със сиви очи, високи, изключително красиви. Но след като ги поопозна по-добре, Кейт разбра, че приликата между двамата братя свършваше с външността им. Бен бе по-сприхав и повърхностен, не особено сериозен, но затова пък бе много обаятелен като личност, с неуморен дух и непресъхваща страст към приключения. Вярно е, че Деър и Кейси имаха вече деца, което бе

достатъчна причина да се установят на едно място, докато Бен непрекъснато се състезаваше с времето и официално бе декларираше, че никога няма да се ожени.

— Благодаря ти, Кейт, но съвсем не дойдох само за удоволствие. Отбих се, за да ти предложа помощта си. Според Деър, Хокесбъри е достигнала най-високото си ниво и всеки момент може да залее всичко наоколо. Трябва да се направят някои предварителни приготовления и тъй като Деър е доста зает със своята ферма, предлагам двамата е теб да свършим каквото е необходимо.

Кейт въздъхна с благодарност и облекчение.

— Ами имението Пенрод? Няма ли да си нужен там?

— Татко може да се справи и без моята помощ. Той е доста опитен в тези неща. А ти си сама жена, пък и не си подготвена за суровата действителност и разрушенията, които могат да последват при едно такова наводнение.

Тя бе готова по подскочи, като чу да я наричат „сама жена“ с малко пренебрежителен тон, но в момента имаше такава остра нужда от помощта на Бен, че реши да си премълчи. Може би някой ден и той ще си намери, жена, която да го научи на уважение към нежния пол. Едва тогава този красив дявол ще си седне на задника, но явно това няма да му е никак лесно.

— Радвам се, че дойде. Кажете ми какво трябва да се направи.

— Най-напред ще трябва да разделим затворниците, които работят във фермата на групи. Едните ще пълнят чували с пясък, а другите ще ги носят и ще ги подреждат по брега на реката, така че да се препречи пътят на водата. Не съм сигурен, че това ще помогне особено, но трябва да опитаме. Татко и Деър постъпват по този начин. А какво е положението с овцете?

— За щастие те са вече изтеглени по високите пасища. Откараха ги в полите на планината още когато започна да вали и сега си пасат там.

Бен се усмихна очарователно. Кейт си помисли, че той бе наистина най-красивият мъж, когото бе срещала, без да се брой Робин, в когото бе влюбена.

— Браво, а другият добитък?

— Управителят на фермата отведе и другите животни високо в планината. Така че съществува опасност само за посежите и за

сградите.

— Най-добре е да се разпоредиш слугите да занесат повече храна и всичко друго необходимо на втория етаж. Така ще имате запаси, ако не успеем да спрем водата. Аз ще отида да наблюдавам другите и ще се върна веднага щом привършим с дигите около реката. А ти не се тревожи, всичко ще бъде наред, ще видиш.

Кейт веднага изпрати Мод и Лизи да носят храна и други провизии на горния етаж. Молеше се да не се стигне до там, те да бъдат използвани, но все пак трябваше да ги има, ако се наложеше. Беше ѝ трудно да се движи нагоре-надолу, усещаше непрекъснатата слабост, тялото ѝ сякаш бе станало тежко и неподвижно. Опитваше се да не обръща внимание на гаденето и виенето на свят, което чувстваше, но когато Бен се върна в къщата късно вечерта, за да пийне нещо топло и да похапне, тя едва се държеше на краката си.

— Как вървят работите, Бен — попита го разтревожено.

— Май няма да се спасим от наводнение — уморено отвърна той. Изтощението бе изписано на лицето му. Беше работил наравно със затворниците, докато накрая едва местеше краката си.

— Почини си малко — посъветва го Кейт, като за миг забрави за собствената си слабост. — Нека Дент да продължи да ръководи работите през следващите няколко часа.

— Не мога, Кейт. Всеки момент може да се очаква началото на стихията. Ако под вратата започне да нахлува вода, веднага се качи горе.

Тя кимна.

— Дали пък и ние не можем да помогнем...

— Не, още трима души едва ли ще променят нещо. А освен това е доста рисковано, особено за жени. Благодаря за вечерята, беше много вкусна. Струва ми се, че ти трябва да си починеш малко, изглеждаш ми доста уморена.

Въпреки слабата светлина от лампата Бен забеляза, че Кейт не се чувства добре. Имаше дълбоки сенки под очите, а лицето ѝ беше доста бледо.

— Не, добре съм.

— Кога очакваш да се появи Робин? Деър ми каза, че трябвало да се върне през пролетта.

— Аз... не знам със сигурност — смутено отвърна тя. — Вероятно е много зает, така че не знам кога точно ще може да дойде.

Бен я изгледа с известно подозрение, защото му се стори, че се опитва да измисля извинения за отсъствието на Робин, но в този момент нямаше време да се замисля върху проблема. Стана да си тръгва. Кейт, която седеше на отсрещната страна на масата в кухнята, също стана. Но в този момент всичко се завъртя пред очите ѝ, а после пред тях падна плътна пелена, тя загуби ориентация за пространството около себе си и започна да се свлича надолу. Столът се стовари с трясък на земята, докато Бен се хвърли към нея и за щастие успя да я хване точно преди да се стовари на пода.

Кейт се събуди след няколко минути и видя Бен нежно наведен над нея да бърше със студена мокра кърпа челото ѝ.

— Какво стана?

— Ти припадна — обясни ѝ той като я гледаше с любопитство.

— Невъзможно е. Никога през живота си не съм припадала.

— Никога — повтори Бен недоверчиво. — А как се чувстваш напоследък?

Тя се поколеба, преди да му отговори. Не бе свикнала да споделя подробности за себе си с мъже, но Бен бе така искрено разтревожен за здравето ѝ, че реши да му се довери.

— Наистина през последните дни не съм добре. Мислех, че може би съм настинала и имах намерение да отида при д-р Проктър, но дъждът ми попречи.

— Съмнявам се, че е настинка, Кейт — каза Бен, като се усмихваше дяволито. — Откога го няма Робин?

Тя се намръщи, доста объркана от нелогичната според нея последователност на въпросите му.

— Два месеца. Защо?

— И ти нямаш ни най-малко представа за причината за твоето неразположение?

— Не, а ти да не би да имаш — недоверчиво го попита тя, като ѝ се струваше почти невъзможно Бен да разбира нещо от медицина.

— Може би е само предчувствие, но все пак искам да ти напомня, че имам племенник и племенница и доста често виждах Кейси по време на последната ѝ бременност. Изглежда ми доста вероятно и ти да очакваш дете.

Кейт беше изумена. Дете? Просто не можеше да повярва в това.

— Невъзможно е — отсече тя.

— Някак си не мога да ти повярвам, след като така добре познавам Робин — усмихна се Бен и веждите му се повдигнаха дяволито.

Кейт цялата се изчерви, като осъзна какво всъщност иска да каже Бен.

— О, аз... нямах пред вид... разбира се, би могло и да е истина, само че аз не мислех... — не можа да продължи повече и замълча, докато ясно осъзнаваше мисълта, че може би очаква дете от Робин. Толкова силно я тревожеше връзката му със Серина, че дори и за миг не бе предположила, че тя самата би могла да забременее. Господ им е свидетел, че те и двамата не бяха направили нищо, за да го предотвратят. Тя просто беше решила, че след като не бе забременяла досега, това никога нямаше да се случи.

— Не трябва ли да се каже на Робин — внимателно попита Бен.

— Ако е вярно, макар че все още не съм сигурна, аз ще му кажа, когато се върне... ако въобще се върне — горчиво добави тя.

Бен въздъхна, по-сигурен от всякога, че никога не бива да навлиза в дебрите на семейния живот. Надяваше се да не преживява трудностите, които Деър и Робин имаха със съпругите си. Жените бяха най-прекрасното творение на господата и Бен никога нямаше да се откаже да се наслаждава на очарованието им, но бракът просто не беше за него.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да — усмихна се Кейт. — Благодаря ти... за всичко.

— Слушай — каза внезапно Бен и на лицето му се появи напрегнато изражение.

— Не чувам нищо.

— Точно това исках да ти кажа. Дъждът е спрял.

Той се затича към вратата, отвори я и излезе навън. Сякаш бе станало някакво чудо, небето се бе изяснило и звездите ярко светеха.

— Мислиш ли, че този проклет дъжд е спрял завинаги — попита с надежда Кейт, като се опитваше да надникне иззад раменете му.

— Така изглежда — доволно отвърна Бен, — макар че не съм експерт по въпроса. Да се надяваме, че нашите укрепления ще удържат

буйните води на реката. А ти си легни, Кейт, едва ли ще се случи нещо през нощта. Аз ще се подслоня с мъжете в затворническите бараки.

Хокесбъри придойде на следващия ден към десет часа сутринта. Малко мътна вода успя да премине през укрепленията и заля част от посевите, разположени в най-ниската част, близо до реката. Но пораженията не бяха толкова големи, колкото биха могли да бъдат, ако Бен не бе пристигнал и не бе поел работата по укрепването на брега. Той отказа да изслуша докрай благодарностите ѝ, като я увери, че и Робин би направил същото за него. Преди да си тръгне, отново я посъветва да се обърне към д-р Проктър, ако болестта ѝ продължи.

След седмица Кейт изпълни добронамерения му съвет. Дан Проктър потвърди, че е бременна. След седем месеца щеше да роди дете от Робин. Кейт се чувстваше толкова щастлива, че изпитваше нужда да сподели с някого радостта си. Още на другия ден отиде у Кейси и ѝ разказа всичко.

— Робин ще бъде прекрасен баща — ентузиазирано каза Кейси. — Той е толкова привързан към Брендън и Луси. Няма ли да се появи скоро в имението Маккензи?

— Би трябвало вече да е пристигнал — призна Кейт и в гласа ѝ се долавяше и страх, и безнадеждност.

Ами ако Робин е решил, че не я иска повече? Или може би Серина беше... Не, нямаше да мисли за потискащи неща, това не беше полезно за детето.

Кейси се намръщи, защото ясно си представяше какво изпитва Кейт. Тези ужасни мъже, понякога бяха така лекомислени и невнимателни.

— Той те обича, Кейт, ще се върне, ще видиш.

— Вярвам, че Робин ме обича, но се съмнявам, че ще ме обича някога така, както е обичал теб.

— Но това е просто смешно — горещо запротестира Кейси.

— Ако ти беше негова жена, Серина никога нямаше да успее да го изкуши — отвърна ядосано Кейт. — Неприятно ми е да бъда в сянката на друга жена, но все пак мога до известна степен да се примиря с това, защото знам, че ти не отвръщаш на чувствата на Робин.

— Аз обичам Деър, Кейт. Винаги съм обичала само Деър. И нищо не може да промени моите чувства.

— Знам — призна Кейт. — Не е трудно да се види, че вие двамата просто сте създадени един за друг. Затова и приемам второто място в сърцето на Робин. Но не бих могла да понеса и Серина да се намесва в живота ни. Искам моите деца да са единствените деца, които Робин ще има.

— Кейт... — започна Кейси, но почти веднага се спря. Знаеше за какво точно говори Кейт и не можеше да намери думи, с които да я успокои. Но все пак можеше да направи нещо, за да върне Робин обратно в имението Маккензи, и възнамеряваше веднага да го стори, дори после да я обвиняват, че се меси където не ѝ е работата.

Неотложна работа задържаше Робин в Батърст, въпреки че отдавна вече трябваше да се завърне в имението Маккензи. Пролетта доведе нов поток от преселници в града и възникнаха много проблеми. Робин като магистрат бе отговорен за решаването им. В края на краищата той се увери, че няма да може да се справи сам, нужен бе още един магистрат, за което възнамеряваше да разговаря с губернатора Маккери колкото е възможно по-скоро. Все пак успя да се поосвободи малко и започна да крои планове за заминаването си за имението Маккензи, за да вземе Кейт. Три дни преди тръгването му, на вратата се появи Серина и обърна целия му живот с краката нагоре.

— Какво има, Серина — попита студено той, докато тя мина мълчаливо покрай него и влезе в къщата.

Първите няколко минути тя говори само за прекрасната къща, която си бе построил. Може би един ден щеше да стане изключително богат и Серина се надяваше, че ще бъде до него, за да сподели щастието му.

— Харесва ми твоят дом, Робин. След като се обзаведе, ще бъде нещо наистина забележително.

— Сигурен съм, че Кейт ще се справи добре с обзавеждането — отвърна Робин. — Имаш ли нещо специално да ми казваш? Много съм зает. След няколко дни ще пътуват за Парамата, за да доведе Кейт.

— Аз бих могла да свърша много по-добре работата от Кейт по обзавеждането — каза Серина, като нарочно се обърна към него и го изгледа изпитателно.

— Вече сме разговаряли достатъчно по този въпрос — въздъхна уморено Робин.

— Не, Робин — рязко отвърна тя и очите ѝ заблестяха, — това за което съм дошла, не е било обсъждано преди.

Той се намръщи, обзет от предчувствието, че никак няма да му хареса съобщението, което тя възнамеряваше да направи.

— Тогава казвай по-бързо, за да мога да продължа с приготовленията за пътуването си.

Серина си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Знаеше, че Робин ужасно ще се разгневи, така че трябваше да е готова да реагира по съответен начин. Макар че всъщност нищо вече не можеше да се промени, това, което щеше да му каже, бе самата истина.

— Бременна съм, Робин, очаквам дете от теб.

— По дяволите, Серина, моментът никак не е подходящ за шеги, нито пък имам настроение да ги слушам.

— Това не е шега, Робин. Аз наистина ще имам дете от теб, след седем месеца, ако искаш да знаеш кога точно ще стане това. И двамата знаем какво се случи и очаквахме тези последици.

Лицето на Робин потъмня от гняв и той ядосано прекара пръсти през гъстата си руса коса.

— Лъжеш! Не е възможно това да стане от... от една единствена нощ. Освен това съвсем не си спомням да съм се любил с теб тогава.

— Да не искаш да кажеш, че съм прибирала други мъже в леглото си — попита Серина, като повдигна упорито брадичката си.

Много му се искаше да я обвини в това, но знаеше със сигурност, че не се е срещала с никакви други мъже, откакто бе пристигнала в Батърст. Ако се бе опитала да се утеша в ръцете на някой друг, веднага биха плъзнали слухове за това. Всъщност Робин би предпочел Серина да си намери някой мъж и да прехвърли симпатиите си върху него.

— Не те обвинявам в нищо, Серина, освен в това, че може би ме лъжеш. Просто не ти вярвам.

— Как бих могла да лъжа за подобно нещо — намръщено отвърна тя. — Не си ли щастлив?

— Щастлив! Господи, ако това, което ми казваш, е истина, ти направо ще ми съсипеш живота. Кейт никога не би разбрала, нито пък ще може да ми прости. Тя очаква да се завърна в имението Маккензи и да ѝ съобща, че ти повече никога няма да се намесваш в живота ни.

Нека да ти намеря някой, за когото да се омъжиш — предложи Робин отчаяно. — Обещавам ти, че ще бъдеш щастлива с него.

— Нима искаш друг мъж да отглежда собственото ти дете — предизвикателно каза тя. — Не съм очаквала подобно нещо от теб, Робин. Пък и кой ли мъж би се свързал с жена, бременна от друг.

Робин започна да крачи нервно из стаята, като не искаше да повярва в това, което му бе съобщила Серина. Но ако това беше истина? Можеше ли да прехвърли върху друг мъж отговорността за отглеждането на собственото му дете? Не обичаше Серина, не я желаше дори, но едно невинно дете бе нещо съвсем друго. Как би могло да повлияе едно дете от Серина върху живота му с Кейт? Ужасният отговор дойде веднага, категоричен и неподлежащ на промени: ако Серина е бременна от него, няма да има повече никакъв живот с Кейт. Тя бе прекалено горда, за да понесе подобна обида. Ще подпише тези дяволски документи за развод веднага, без да го изслуша дори.

Започна да му става лошо като погледнеше към Серина. Знаеше, че трябва да вземе някакво решение за бъдещето ѝ и за бъдещето на своето дете. В Батърст нямаше лекар, така че не бе възможно да получи потвърждение за състоянието на Серина. Естествено, времето щеше да покаже, но той и без това бе закъснял с пътуването си до Парамата. Бе обещал на Кейт. Ако не се появеше, тя веднага щеше да реши, че това, от което и двамата са се страхували, е станало. Дали пък така не беше по-добре, помисли си той. Просто не можеше да понесе мисълта, че ще я нарани така жестоко, а не си и представяше как ще устои на гнева ѝ, когато разбере за причината за неговото забавяне.

— Махай се от очите ми, Серина — горчиво каза той. — Когато реша как да постъпя с теб, ще ти съобщя. Сега съм напълно объркан. Ти разруши всичките ми мечти за щастливо бъдеще заедно с Кейт.

— А моето бъдеще и бъдещето на детето ти? Нима не си заслужава да се замислиш и за това?

— Ти заслужаваш единствено омразата ми, но не бих могъл да се отнеса със същите чувства и към едно невинно дете. Ако не се бе заврляла в леглото ми, когато бях толкова пиян, че не осъзнавах какво върша, това никога нямаше да се случи.

— Бихме могли да сме щастливи заедно, Робин — замоли го отчаяно тя. — Нали възнамерявахме да се оженим и щяхме да го

направим, ако не се бе появила Кейт. След като тя се разведе с теб, нещата стават както преди. Ще имаме и други деца и...

— Върви по дяволите! Не искам никакви деца от теб, не можеш ли да разбереш това? Ако детето, което твърдиш, че носиш, се роди, то ще бъде единственото. През останалата част от живота си ще убеждавам Кейт да ми прости за това.

— А какво ще правя аз и детето?

— Това си е твоя работа, но знай, че никога няма да се ожения за теб. Сега ми е трудно да преценя какво ще изпитвам към детето. Но трябва да знаеш, че в момента съм изпълнен единствено със злоба заради несправедливостта, която ме лишава от щастие. Затова най-добре е да се махаш оттук. Направо не мога да те гледам, ще трябва да обмисля всичко отново сам.

— Но... но нали ще се видим по-късно?

— Не знам колко време ще ми трябва, за да разреша тази дилема, но когато това стане, можеш да си сигурна, че най-напред ще съобщя на теб. А сега веднага се омитай, преди да съм забравил, че си бременна жена, ако наистина си бременна, и да съм ти извил врата.

Серина добре знаеше кога трябва да се оттегли, така че остави Робин сам. Бе предполагала, че ще се разстрои, но не бе очаквала, че напълно ще се обърка. Все пак бе доволна от себе си, че успя да постигне целта си, въпреки че така разруши щастието на двама души, а може би и на трети. При това без да се замисля дори как ще се почувства Сайлъс, след като внезапно прекъсне връзката си с него. За нея той бе само средство за постигането на целта. Робин бе единственият мъж, когото желаше, и щеше да го има, дори с цената на една измама. В любовта и по време на война всички методи бяха допустими.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни Робин просто не можеше да се измъкне от вцепенението си. Всичките му планове рухнаха и той не тръгна за Парамата, както се бе подготвил. Премисляше отново и отново всичко и за първи път в живота си имаше чувството, че не е в състояние да вземе каквото и да било решение. Изпълняваше почти механично задълженията си като магистрат, защото мисълта му бе насочена в съвсем друга посока. Съзнателно се стремеше да избягва Серина, защото се страхуваше от собствените си реакции при вида на жената, която бе разрушила шансовете му за щастлив живот с Кейт.

От своя страна Серина бе достатъчно разумна, за да разбере, че моментът е критичен. Сега трябваше само да чака търпеливо, и в края на краищата Робин щеше да бъде неин. Това съвсем не беше лесна работа, още повече, че Сайлърс Дод я следваше с блеснали от възхищение очи, където и да отидеше. Някъде дълбоко в себе си все пак изпитваше срам, че го бе използвала по такъв недостоен начин, но мисълта, че така ще има Робин завинаги, ѝ се струваше достатъчно оправдание.

Един неочакван посетител завари Робин в кабинета му в административната сграда. Беше в началото на октомври, прекрасен пролетен ден и преселниците преминаваха на големи групи планината заедно с овцете, семействата си и цялата си покъщнина. Робин бе така дълбоко потънал в мрачните си мисли, че не чу кога вратата се е отворила. Осъзна, че не е сам, едва когато мъжки глас прогони мислите му:

— По дяволите, Робин, защо не си в Парамата при жена си?

Робин вдигна учудено глава и срещна хладните сиви очи на Бен Пенрод, в които имаше обвинение и почуда.

— Бен, какво правиш в Батърст? Отново ли гониш приключения?

— Този път съм просто на посещение, приятел. Когато помагах в прокарването на пътя през Сините планини, никога не съм си представял, че тук с такава бързина ще се появи град като Батърст.

Исках с очите си да видя какво е постигнато за толкова кратко време. След Нова година тръгвам за Англия, искам да опозная повече места, но все пак си мисля, че бих могъл да се установя тук, като се върна, затова дойдох да разгледам града.

— Виждал ли си Кейт — попита нетърпеливо Робин.

— Да, виждах я — кратко отвърна Бен. В гласа му имаше някаква загадъчност, която разтревожи Робин. — Хокесбъри излезе от коритото си и наводни всичко наоколо преди няколко седмици. Отидох веднага в имението Маккензи, за да помогна на Кейт.

— Господи! И какво стана? Да не би да криеш нещо от мен?

— Успокой се, Робин, всичко е наред — увери го Бен. — Дъждът спря точно навреме и пораженията са незначителни. Не си ли получавал писмо от Кейт?

— Напоследък не ми е писала — призна Робин. — Благодаря ти, че си ѝ помогнал, докато ме нямаше.

— Нали сме приятели, за бога, и ти би направил същото за мен.

— Да — разсеяно се съгласи Робин. Внезапно погледна на Бен с други очи и осъзна, че той е изключително красив и е почти на годините на Кейт. — Наистина ли само затова ѝ помогна?

Робин разбираше, че говори глупости, но бе истински влюбен за първи път в живота си и не можеше да не изпитва ревност.

— По дяволите, Робин, иска ми се направо да те цапардосам през устата, не чувстваш ли, че ставаш смешен? Нима ме смяташ за такова нищожество и вярваш, че ще се опитам да прелъстя жената на най-добрия си приятел?

— Извинявай, Бен, просто не можеш да си представиш в какво ужасно положение се намирам.

Бен взе един стол и се настани срещу него.

— Не мога, наистина, но съм готов да те изслушам. А след това и аз ще ти кажа нещо. Кейси смята, че трябва да го знаеш. Но първо ми обясни защо не се връщаш в имението Маккензи, както беше обещал?

Робин изглеждаше ролкова нещастен, че на Бен му стана мъчно за него. Болката, която преживяваше приятелят му, само подсилваше увереността му, че има правилна позиция по въпроса за брака. И той отново се закле пред себе си никога да не се влюбва и да не се жени.

— Предполагам, че знаеш как ни завари Кейт двамата със Серина, когато пристигна в Батърст преди няколко месеца. Положих

дяволски усилия, за да убедя Кейт, че Серина не значи нищо за мен и че всичко това е било само ужасна грешка. Но явно Серина доста се е постарала и е внушила на Кейт някакви ужасни неща, в които тя е повярвала. Кейт се съгласи да дойде да живее с мен в Батърст едва след като времето покаже, че Серина няма никакво право да ме задържи, ако разбираш какво искам да кажа.

— Да — потвърди объркано Бен, защото в същия миг осъзна какво е попречило на Робин да се завърне обратно при Кейт, както ѝ беше обещал.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш, Бен — ядосан от своята безпомощност подхвърли Робин. — Серина ми съобщи преди няколко дни, че е бременна.

— И ти вярваш, че детето е от теб?

— Да, поне тя така казва. А и нямам основание да не ѝ вярвам. Не е имала друг мъж, откакто пристигна в Батърст. Какво друго бих могъл да си мисля? Един път, Бен, само една проклета нощ, от която дори нищо не си спомням. Това не е честно. Обичам Кейт, но тя е прекалено горда, за да остане при мен след всичко това. Ясно е, че съм бил прокълнат още в деня на раждането си.

— Не можеш да бъдеш сигурен, че Кейт няма да те приеме — опита се да го успокои Бен.

— Знам го — твърдо повтори Робин. — Тя ясно ми го каза, когато я оставих в имението Маккензи преди два месеца.

— Но това е било преди... — Бен внезапно млъкна, защото осъзна какво щеше да каже.

— Преди какво? Какво искаше да кажеш, по дяволите?

Няколко минути Бен упорито гледа в пръстите на краката си, преди да вдигне отново очи към Робин. Робин почувства, че направо потъва в сивата бездна на този поглед, че скоро ще научи нещо изключително важно. Нямаше ни най-малка представа какво точно ще му съобщи Бен, но явно ставаше дума за значителна новина, след като Кейси го бе изпратила специално да му я предаде. Може би Бен наистина бе дошъл да поразгледа града, но Робин вече се съмняваше в това. Беше почти убеден, че той е дошъл по молба на Кейси и че ставаше дума за Кейт.

— Кейси смяташе, че ти трябва да знаеш — тържествено обяви Бен.

— Да знам какво? Ще ми кажеш ли най-накрая или ще трябва да го измъкна насила от теб?

— Кейт е бременна. Д-р Проктър го потвърди.

В миг цветът изчезна от лицето на Робин. По всяко друго време тези думи щяха да го изпълнят с неописуема радост. Но сега те прерязаха като с нож гърдите му и го доведоха до пълно отчаяние. Той с мъка си пое няколко пъти въздух, докато събере сили да вдигне глава и да погледне Бен.

— Добре ли си, Робин?

— Да...

Лъжеше, разбира се. Бе напълно разбит и нещастен и изпитваше такъв силен гняв към себе си и Серина, че не беше сигурен дали ще може да се въздържа да не ѝ извие врата, ако в момента се появеше пред очите му.

— Какво ще правиш? Кейт те очаква в имението Маккензи.

— Не знам — отвърна Робин, все още в пълен шок от току-що чуто.

Припомни си как се бе шегувал с Кейт за забременяването ѝ, но тя бе винаги така сигурна, че това е невъзможно, че накрая и той самият бе започнал да мисли така.

— Кейт има нужда от теб, Робин. Трябва да отидеш при нея. Тя ще разбере.

— Съмнявам се — отвърна Робин и в гласа му се долавяше пълно отчаяние. — Това, което направих е толкова ужасно, че никоя святна жена не би могла да го забрави.

— Не избързвай, може би си несправедлив към Кейт. Дай ѝ възможност сама да реши дали не иска да живее повече с теб. Бременността на Серина потвърдена ли е от лекар?

— Не, в Батърст няма лекар. Времето ще покаже.

— Ти нямаш време за пилеене — напомни му Бен. — Доколкото познавам Серина, тя е способна за излъже дори за нещо толкова важно, стига да постигне целта си. Ще ти призная, че и аз съм спал с нея няколко пъти. Човек не бива да ѝ се доверява. Заведи я при д-р Проктър, нека той я прегледа и да ти съобщи заключението си.

— И ти си спал със Серина? Сега разбирам защо Деър не искаше да се женя за нея. Знаех, че не е светица, но никога не съм предполагал... по дяволите, това вече няма никакво значение, нали?

— За теб и Кейт има огромно значение.

Внезапно Робин осъзна какво точно искаше да му каже приятелят му. Този младеж бе наистина по-разумен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Докато Деър и Робин бяха заети единствено със собствените си житейски проблеми, Бен бе доста възмъжал. И какъв мъж бе станал само! Сега съжаляваше жената, която би се влюбила в неудържимия дявол.

— Ти наистина си прав, Бен. Кейт не заслужава да бъде изоставена заради една интригантка като Серина. Няма какво да се самосъжалявам повече, това на никого няма да помогне. Ще науча истината, колкото и убийствена да е тя, и ще намеря начин да обясня на Кейт, че за мен тя и детето са по-скъпи дори от живота ми. Е, ще се опитам да се грижа и за детето на Серина, ако това се наложи, но няма повече да наранявам Кейт с отсъствието си само защото съм прекалено засрамен и не намирам сили в себе си да призная бащинството си и на друго дете.

— Ето това е същият Робин, когото съм познавал и уважавал през всичките тези години — зарадван се усмихна Бен.

— Да — замислено продължи Робин, — ще заведе Серина в Парамата и ще науча цялата истина.

— Кога тръгвате?

— Веднага щом Серина успее да се приготви. Вероятно след ден-два. Какви са твоите планове?

— Искаше ми се да остана в Батърст няколко седмици. Може да направя дори малка проучвателна експедиция на юг. След като земята около Батърст се свърши, хората ще потърсят нови територии, върху които да се установят. Корабът ми тръгва чак през януари, а дотогава нямам никакви други ангажименти.

— Можеш да останеш в моята къща, докато си в Батърст, Бен — предложи Робин. — Нямам представа кога ще се върна, но при всички случаи имението Флетчър ще има нужда от някой, който да наблюдава как вървят работите в мое отсъствие. Управителят на фермата ми е свестен човек, на него може да се разчита, но все пак предпочитам да има и още някой, когото добре познавам.

— Ще се радвам да ти помогна — отвърна Бен. — Не се тревожи за фермата, твоето отсъствие няма да ѝ навреди. По-добре се постарай да сложиш ред в живота си.

След като вече бе решил какво да прави, Робин се зае бързо с подготовката на пътуването. Още същия ден, връщайки се от работа, той се отби при Серина. Тя го посрещна с радост и топлина, но мрачното му настроение и острите му думи веднага изпариха ентузиазма ѝ.

— Събери си багажа, Серина?

— Багажа? Къде ще отиваме?

— В Парамата.

— О, Робин — зарадва се тя, — знаех, че накрая ще отстъпиш. В къщи ли ще ме отведеш? Реши ли се най-накрая да кажеш на Кейт, че очаквам дете от теб и за нея няма повече място в живота ти?

— Нямам намерение да казвам на Кейт подобно нещо. Ще те отведа при д-р Проктър. Ако потвърди, че си бременна, ще се погрижа за теб и детето ти. Това, разбира се, не означава, че ще живея заедно с вас.

Серина бе доста смутена и разочарована, но все още не се предаваше.

— С удоволствие ще се подложа на преглед при лекаря, ако това ще помогне да ми повярваш.

В думите ѝ имаше ролкова увереност, че сърцето на Робин се сви от болка.

— За колко време ще успееш да се приготвиш?

— До утре. Добре ли е?

— Да, ще дойда да те взема сутринта. Облечи се добре, в планината все още е студено. Останалите неща ще приготвя сам.

Едва изрекъл последните си думи, той се завъртя и излезе от бараката.

Серина се усмихна доволно. Цели четири дни щеше да бъде насаме с Робин. Представи си как ще пресекат само двамата планината, как ще се възползва от десетките интимни ситуации, които можеха да възникнат по време на пътуването. Ако Робин очакваше, че лекарят ще отрече бременността ѝ, ще бъде силно разочарован, подсмихна се тя доволно. Знаеше със сигурност, че е бременна. Имаше прекалено много признаци, които го потвърждаваха.

Когато Серина научи, че още няколко души ще пътуват заедно с тях, тя се намръщи и лошото ѝ настроение продължи през всичките четири дни. Най-безцеремонно я натикаха във фургона заедно с още едно семейство, докато Робин яздеше на кон далеч от тях. През нощта трябваше да понеса компанията на жените от семейство Кренц, а Робин спеше на съвсем друго място. Всъщност почти не успя да размени и дума с него, докато пресякоха планината и се отзоваха в подножието, близо до Парамата. След като се сбогуваха със семейство Кренц, Серина реши, че ще се отправят към имението Маккензи. Но бързо осъзна, че греша, защото видя, че Робин я води направо в кабинета на д-р Проктър. За щастие той беше там и когато Робин му обясни за какво става дума, само го изгледа странно и кимна с глава.

Робин крачеше нервно навън, докато Серина бе подложена на преглед. Искаше му се да вярва, че лекарят ще опровергае твърденията на Серина, но все пак не беше сигурен. Както му вървеше напоследък, нямаше да се учуди, ако съдбата отново поставеше живота му на карта. Мисис Кренц го бе информирала, че Серина се е чувствала зле по време на пътуването — няколко пъти повръщала и като че непрекъснато ѝ е било лошо. Робин я изслуша, изпълнен с ужасно предчувствие, но все пак му остана мъничка надежда, че Серина разиграва театър.

Д-р Проктър излезе намръщен след прегледа, от което на Робин му се завъртя главата.

— Е, приятелю, каква е присъдата ти? Бременна ли е Серина или не?

— Да, със сигурност. Някой мъж ще стане баща след около седем месеца. — Той погледна изпитателно към Робин. — Имаш ли някаква представа кой е бащата?

— Да — призна неохотно Робин.

Тъй като не обичаше да се бърка в чужди работи, д-р Проктър не продължи да разпитва. Все пак у него останаха известни подозрения, но се молеше да греша. Познаваше Робин от доста време и не очакваше, че той може да постъпи по толкова долен начин, особено що се отнася до Кейт. Знаеше, че между тях има някакви проблеми, но в кое ли семейство ги нямаше?

— Предполагам, че си много щастлив, че и ти самият ще ставаш баща — започна Проктър, като предполагаше, че Робин вече се е видял

с Кейт. — Кейт е здрава жена и съм сигурен, че всичко ще бъде наред.

— Още не съм я видял — объркано каза Робин. — Трябва първо да намеря място, където да настаня Серина, а след това ще се прибера.

Серина излезе от вътрешната стая точно навреме, за да чуе последното изречение.

— Аз вече има къде да се подслоня, Робин, ще дойда при теб — важно декларира тя. — След като вече знаеш, че не те лъжа, няма защо да отричаш, че между нас има връзка.

— Млъкни, Серина — рязко я прекъсна Робин. Беше му страшно неприятно, че и приятелите му ще научат за грешките и слабостите му. — Ще поговорим за това по-късно. Бих ти бил благодарен, ако запазиш всичко това в тайна, Дан.

— Никога не говоря за проблемите на пациентите си, Робин — увери го Проктър. В очите му се четеше известно объркване, макар че гласът му остана професионално безразличен. Изпитваше съжаление към Кейт и се тревожеше за бъдещето им, ако тя разбере за Серина. Винаги бе изпитвал симпатии към Робин, но този път не можеше да не го осъди.

Не само Проктър бе разтревожен. Робин бе направо смазан. Нямаше търпение по-скоро да стовари някъде Серина и да се прибере къщи при Кейт. Нямаше ни най-малка представа как ще реагира Кейт, когато научеше за Серина, но независимо от това не възнамеряваше да я лъже.

Кейт тъкмо се бе качила горе да си ляга, когато чу някакъв шум на предната врата. Бързо се наметна с една дреха и слезе по стълбите, преди да са се разбудили слугите, които спяха в задната част на къщата.

— Един момент — извика тя, докато освобождаваше веригата на вратата. Не се и досети дори, че в къщата няма мъж, който би могъл да я защити, ако някой я нападне. Деър и Робин много пъти я бяха предупреждавали да не отваря вратата, когато не знае кой е. В този миг вратата се отвори с трясък и тя отстъпи назад, изпълнена със страх.

Той прошепна задъхано името ѝ, докато прекриваше прага и затваряше след себе си. Тя веднага го позна и в миг се оказа в прегръдката му.

— Робин! Вече си вкъщи. Най-последно!

— Да — потвърди той със замайкаща усмивка, — вкъщи съм, любов моя.

Като я притисна здраво в ръцете си, Робин се втурна нагоре по стълбите, вземайки ги по две наведнъж. Косата му бе все още мокра, тъй като се бе изкъпал в реката отзад, преди да влезе в къщата, и целият миришеше на чистота и свежест. Тя се притискаше силно към него, като мълчаливо благодареше на бога, че отново всичко бе наред в живота ѝ. Закле се пред себе си да престане да поставя въпроса за Серина, а да обърне внимание само на Робин и на предстоящото раждане на първото им дете. Той я отнесе в спалнята им, затръшна с крак вратата след себе си и едва тогава я постави на земята. Лампата хвърляше бледи златисти отблясъци в стаята. Робин бързо смъкна дрехата и нощницата от Кейт и отстъпи малко назад. Очите му блеснаха от удоволствие, когато я огледа.

— Ти си толкова хубава, че очите ме заболяват, като те гледам. Господи, колко ми липсваше!

Внезапно Кейт бе обхваната от непреодолимо желание да го докосва, да чувства тялото му притиснато до своето и протегна ръка към него, без да каже нито дума.

— О, скъпа моя, знам какво чувстваш, и аз искам точно същото.

— Ти също много ми липсваше, Робин. Никога не съм предполагала, че човек може да се чувства толкова самотен. Никога повече не искам да се разделяме.

— Никога — закле се твърдо Робин.

После започна да я целува, устните му бяха топли и жадни, а ръцете му силно я притиснаха към едрите му мускулести гърди. Кейт почувства силната му възбуда, когато краката им се преплетоха. Тя отвърщаше страстно на целувките му, а устните ѝ сякаш сами се раздалечиха, когато езикът му се опита да проникне между тях. Робин продължи да я целува, а тя му отвърщаше с плам, който му доставяше огромно удоволствие. Ръцете му се плъзнаха надолу към хълбоците ѝ и ги притисна силно към себе си. След това устните му се отделиха от нейните и започнаха да шарят надолу по тялото ѝ, като най-напред се спряха на очарователната вдлъбнатина между гърдите ѝ, после бързо намериха зърното на едната от гърдите ѝ и започнаха с удоволствие да го смучат.

Той падна на колене и започна да обсипва с топли целувки бедрата ѝ, а после се насочи малко по-нагоре, към покритото с къдрави косми пространство. Пръстите му се справиха чудесно в тъмната гора и бързо намериха онова чудно място, което при докосване ѝ доставяше невероятно удоволствие. Кейт изпадна в истински възторг, когато усети твърдия му топъл език точно върху това място. Топли вълни я обляха и тя изпищя от удоволствие като се вкопчи здраво в раменете му, сякаш се страхуваше да не отлети някъде из облаците. Устните му ѝ причиняваха и болка, и наслада, докато ръцете му върху хълбоците ѝ умело я придържаха право срещу него.

— Робин, моля те, не мога за издържам повече!

Той изпита съжаление към нея и се изправи неуверено на крака, толкова възбуден, че лицето му се бе изопнало от напрежение. Но все още не бе свършил с нея, както тя се увери скоро. Като я вдигна на ръце, Робин я отнесе до леглото и възнамеряваше да я последва върху меката постеля, но тя го спря с ръка.

— Съблечи се, Робин, искам да те разгледам целия.

Кейт изпитваше не по-малко желание от него. Тя също изгаряше цялата от възбуда и изпитваше непреодолимо желание да го докосва с ръка.

Той се подчини нетърпеливо на молбата ѝ, като разкъсваше копчетата, които отказваха да се откопчечат. Когато беше готов, застана за миг неподвижен в края на леглото, докато тъмносините ѝ очи пробягаха с възхищение по силното му мускулесто тяло и се спряха долу, между краката, до неоспоримото доказателство за огромното му желание. Този неин поглед още повече го възбуди и той бързо притисна тялото си в нейното, готов всеки момент да експлодира. Придърпа я към себе си, а тя качи краката си на гърба му. Протегна ръцете си да го погали по лицето, после ги плъзна назад по врата му и придърпа главата му към своята. Устните им се срещнаха и когато усети, че неговите се разтварят от удоволствие, мушна езика си между тях.

Внезапно Робин се изви и Кейт се оказа над него, притиснала краката си около стройните му бедра. Устните им се разделиха и тя видя как радостно и щастливо блестят очите му.

— Язди ме, Кейт. Приеми ме в себе си и ме язди като див мустанг.

Тя повдигна с учудване вежди, защото в първия момент не можеше да разбере какво точно иска от нея. Но след като усети твърдия му член между бедрата си, осъзна за какво ставаше дума. Повдигна се лекичко и се намести точно над него, а после бавно се плъзна надолу.

— О, Кейт, ти си така топла и твърда. Толкова добра, господи, колко си добра — мърмореше с удоволствие Робин.

Той повдигаше ритмично хълбоците си и навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, като ѝ помагаше с ръце да влезе в същия ритъм.

В началото движенията им бяха бавни и ритмични, но само след миг ги овладя луда страст и Робин започна да се мята все по-бързо и по-бързо. Извила назад глава, Кейт го яздеше буйно, сякаш искаше да вземе сърцето, тялото и самата му душа. Получи ги и дори повече от това. За да отговори на страхотната нужда, която я бе овладяла, Робин я обърна отново под себе си, вдигна краката ѝ на раменете си и проникна дълбоко в нея. Стискаше зъби, за да обуздае собствената си страст докато я задоволи напълно.

Тя усети първо леко припламване дълбоко в тялото си, после огънят започна да се разнася все повече, докато накрая избухна като истински взрив във върховния момент. Тялото ѝ се сви от напрежението, главата ѝ се изпъна назад, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тя изкрещя от удоволствие. За Робин бе истинска наслада да наблюдава лицето ѝ в този миг на върховно удоволствие, а след това и той я последва в безкрайното им пътешествие към облаците и звездите.

Когато отново се върнаха на земята, не чувстваха нужда от думи. Лежаха щастливи един до друг, нежно се притискаха и галеха и само от време-навреме промърморваха нещо неразбираемо.

Най-накрая задъханите думи на Кейт нарушиха това блаженство.

— Очаквах те много по-рано.

— Имах страшно много работа и това ме задържаше — отвърна неопределено Робин. — Не бях груб с теб, нали?

Той едва сега се сети, че Кейт очаква дете от него и трябваше да внимава да не ги нарани и двамата.

— Беше точно какъвто те исках.

Очакваше да му каже за детето, но след като тя не го направи, той въздъхна и замълча, като реши да не ѝ признава засега, че знае тайната. Не бе още готов да ѝ каже за Серина. Не тази вечер. Тази вечер беше само тяхна.

— Всичко наред ли е в Батърст — опита се да подхване темата Кейт, като преди всичко очакваше да чуе дали Серина си е намерила съпруг.

— Всичко... върви добре — отвърна Робин, без да я поглежда в очите.

— По дяволите, Робин, много добре знаеш за какво говоря!

Защо Робин така упорито се мъчи да се измъкне, чудеше се тя. Все се опитва да отклони разговора от главното.

— Кейт, нека да не разваляме вечерта с приказки за Серина. Искам да се любим пак.

И преди тя да успее да протестира, той започна да я целува страстно, докато остана без дъх и мисъл, изпълнена само с едно едничко желание. Забрави бързо за Серина, докато целувките му и нежните му пръсти я водеха отново към върховен екстаз. Кейт му отвръщаше по същия начин, като галеше и целуваше нежно всяко кътче от тялото му. Показа ѝ нова поза, като я обърна внимателно по корем върху леглото, а той се притисна отзад към нея. После повдигна единия ѝ крак и проникна дълбоко в нея. С едната си ръка галеше и притискаше изпъкналите зърна на гърдите ѝ, а другата се промъкна между краката ѝ и бързо намери най-чувствителното ѝ място, за да се притисне към него.

Отново горещи вълни се разляха по тялото ѝ и изпита неповторимо удоволствие. Върховната наслада при него настъпи малко по-късно, когато тя малко поуспокоена вече, нежно го галеше.

— Робин.

— М-м-м.

— Искам да поговорим.

— По-късно — промърмори той. — Сега съм изтощен до смърт.

Умората бе действително една от причините за отказа му да разговарят, но той твърде добре знаеше за какво точно иска да го пита Кейт и затова му се искаше всичко това да се отложи колкото може повече. Имаше намерение да ѝ каже цялата истина за Серина, но не тази нощ.

Но Кейт продължаваше да упорства.

— Искам да знам какво става със Серина. Тя все още ли е в Батърст? Къде живее?

Като разбра, че няма да може да отложи въпросите ѝ, Робин седна в леглото, придърпа чаршафа, за да покрие голите им тела, които бяха почнали да изстиват след продължилата тъй дълго любов, и попита:

— Какво би искала да знаеш, любов моя?

— Къде живее Серина?

— Аз се преместих в новата къща преди около два месеца и разреших на Серина да остане в бараката, тъй като тя вече не ми трябва.

Кейт се намръщи, но прие обяснението без никакви особени възражения.

— Тя още ли е в Батърст?

— Не, в момента е в Парамата.

— Ти си я довел тук със себе си — попита Кейт с разтревожен глас.

— Да, но не пътувахме сами. С нас имаше още едно семейство. Почти не съм я виждал, докато пресичахме планината.

— Надявам се, че след като дойде тук, Серина няма... няма никаква власт над теб.

— Серина никога не е имала власт над мен — отвърна Робин.

Макар че думите му изглеждаха правдоподобни, Кейт бе обхваната от някаква неясна тревога. Чувстваше, че нещо не е наред и това я изпълваше със страх.

— Робин, разбирам, че нямаш никакво желание да говорим за Серина. Но ако все пак има нещо, което трябва да знам, моля те кажи ми го.

— Господи, Кейт, по-скоро съм готов веднага да си отсека дясната ръка, отколкото да ти кажа това. Никога не съм искал да те нараня. Обичам те.

Сърцето ѝ подскочи и сякаш се качи в гърлото ѝ и ѝ пречеше да диша. В миг пребледня силно и нямаше сили да каже нито дума. Думите като че се подреждаха в мозъка ѝ, но устните ѝ отказваха да ги произнесат. Погледна към Робин с толкова широко отворени очи, че

почти не се виждаха останалите черти на лицето ѝ. Той бе отново поразен от тези тъмносини бездни, които няма молеха за отговор.

— Съжалявам, Кейт, когато Серина ми каза, просто не можех да повярвам. Затова я доведох в Парамата. Знаех, че д-р Проктър ще ми каже истината. Господ да ми помага, господ да помага и на двама ни, но тя наистина е бременна от мен.

Робин би дал всичко на света, за да предотврати това ужасно разочарование на лицето на Кейт.

— Ти... ти сигурен ли си, че детето е от теб?

— Да — призна тъжно той. — Напълно сигурен. Серина не се е срещала с друг мъж след пристигането си в Батърст. Ако го беше правила, непременно щях да узная за това. Батърст е все още малък град и там има малко неженени мъже, ако не смятаме затворниците.

Кейт с мъка успя да преглътне новината. Като че започна да ѝ се повдига, докато това съобщение се настани с пареща болка в стомаха ѝ. Тя стана бавно от леглото и се приближи с вдървени стъпки към прозореца, като ясно осъзнаваше, че е гола. Гледаше среднощната тъмнина и не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че Серина очаква дете от Робин, а и тя трябва да му каже, че е бременна от него.

Робин се приближи към нея и я прегърна през раменете, като се опита да я притисне по-близо до себе си.

— Това не е краят на света, любов моя. И по никакъв начин не променя чувствата ми към теб. Ще се погрижа за Серина и детето ѝ, но ти си единствената жена, с която бих искал да живея. Нашите деца са единствените деца, които желая.

Кейт се измъкна от ръцете му и се обърна с лице към него.

— Дължиш на Серина много повече от това — каза тя с непрекословен тон.

— Казах ти, че ще се погрижа да не им липсва нищо. Ще ѝ намеря добър съпруг.

— Ще подпиша документите за развод, Робин. Може би нещата ще се проточат, но Серина ще почака.

— По дяволите! Не искам никаква Серина — простена Робин.

— Мисля, че е малко късно за подобни изявления.

— Не мислиш ли, че наистина се мразя за нещо, което дори не помня да е станало? Не минава дори ден, без да проклинам тази своя

ужасна слабост.

— Къде е Серина сега?

— Оставих я при Деър и Кейси. Те не бяха особено щастливи от това, но съм напълно сигурен, че никога няма да ѝ позволят да се появи тук. Искам да забравиш за този глупав развод и да мислиш само за брака ни и за нашето бъдещо дете.

Кейт замръзна на мястото си. Дали Робин знаеше, че очаква дете от него?

— Какво те кара да мислиш, че ще имаме дете?

— Бен Проктър ми каза.

— Мога да отгледам детето си и без теб. Много добре си живеех преди сама, ще мога да живея така и в бъдеще. Единственото нещо, от което имам нужда, е имението Маккензи, имението и моето дете.

— Нашето дете!

— Моето — процеди през стиснатите си зъби Кейт. — Вземи Серина и се върни обратно в Батърст. Ще ти съобщя, когато въпросът с развода бъде уреден. Всъщност, искам веднага да напуснеш къщата ми.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ноктите на Робин се забиха в дланта на здраво стиснатите му юмруци. Бе понесъл какво ли не от тази твърдоглава, упорита жена, за която се бе оженил. Тя просто отказваше да се вслуша в гласа на разума, не искаше да разбере, че обича единствено нея и бе готова да разтрогне брака им точно в момента, в който най-силно се нуждаеше от него. Колко усилия бе положил, за да я направи по-разумна, колко пъти бе отстъпвал, въпреки че не му се бе искало. Но вече край, няма да продължи, да отстъпва. Няма да позволи на Катрин Моли Маккензи да прави каквото си иска. Гордостта му бе силно наранена от упоритостта ѝ, а ето че тя вече си мислеше, че може да го води за носа като опитомено динго.

— Няма да си тръгна, Кейт — каза Робин с твърд глас. — А освен това, когато се върна обратно в Батърст, ти ще дойдеш с мен. Ти си моя жена и ще останеш такава, докато един от нас си отиде от този свят.

Острият му поглед направо я пронизваше, а думите се забиваха като нож в тялото ѝ.

— Не можеш да ми диктуваш какво да правя — извика възмутено тя. — Имението Маккензи е моя собственост и мога да остана в него, докато искам. След като получа развод...

— Няма да има никакъв развод — хвърли ѝ унищожителен поглед Робин. — Потър те е заблудил, ако ти е казал, че това може да стане лесно. Достатъчна е само една моя дума пред губернатора Маккери и документите ти ще бъдат забутани в някое чекмедже на бюрото му и никога няма да видят бял свят. Освен това ти ще имаш дете от мен, което е достатъчен аргумент, за да ти откажа развод.

— Но аз не съм единствената, която чака дете от теб — ядосано отвърна Кейт.

Робин не обърна внимание на злобната ѝ забележка.

— Не ме интересува какво ще правиш с имението Маккензи — можеш да го продадеш, да го дадеш под наем или изобщо да го

изоставиш. За мен това няма никакво значение, но когато си тръгна оттук, ти ще дойдеш с мен. А сега се връщай в леглото. Ще поговорим пак утре.

— Ти не можеш...

— По дяволите, Кейт, не разбираш ли, че трябва да млъкнеш? Казах ти, че ще говорим утре.

Кейт го гледаше изумено. Винаги е бил толкова нежен и внимателен с нея, че просто не можеше да повярва, че сега ѝ говори така грубо. Той бе наистина толкова странно същество, което я вбесяваше и в същото време интригуваше — мъж, който едновременно обичаше и ненавиждаше. Когато се любеше с него изпитваше чувства, които бяха далеч от омраза. Робин притежаваше някаква вътрешна сила и устойчивост, които я бяха подчинили и това ужасно я дразнеше.

Като се извъртя на петата си, Кейт се върна обратно в леглото, усмирена за момента, но не и разгромена. Ако бе забелязала победоносната усмивка върху лицето на Робин, тя сигурно не би се предала и би спорила с него до сутринта.

Едва легнала и придърпала завивките върху себе си, Кейт с изумление усети, че Робин също се връща в леглото и си ляга до нея.

— Така ще ни е по-добре в топлото легло.

— Какво? Не искам да спиш в леглото ми — започна да протестира тя.

— Ще спя, където ми е приятно, а в момента ми е приятно да си легна със собствената ми жена — предизвикателно отвърна той.

Кейт му хвърли гневен поглед, примъкна се в края на леглото и се сви там, докато Робин се настани удобно върху по-голямата част от пространството. Когато протегна ръка, за да я придърпа към себе си, тя само го отблъсна с рамо и се помъчи да заспи. Никога досега гордостта и достойнството ѝ не бяха така жестоко наранявани и това ужасно я измъчваше.

Робин заспа пръв и Кейт успокоено се отпусна, когато разбра, че той няма да иска отново да се люби с нея. Тя вече си бе решила да се бори до последен дъх, ако се опита да го направи.

Струваше ѝ се, че е спала едва няколко минути, когато се събуди и почувства приятна топлина по тялото си. В първия момент не можа да осъзнае от какво е породено това чудесно чувство, но след миг усети по-ясно нежните пръсти на Робин, които се плъзгаха по най-

чувствителните части на тялото ѝ. Не! Няма да му разреши да го направи отново, закле се пред себе си тя. Но защо ли с цялото си тяло усещаше това, което мозъкът ѝ отказваше да приеме — че изпитва наистина див глад и страшна нужда да бъде любена точно от този мъж.

Но този път Робин няма да получи това, което иска, реши твърдо Кейт, като се отдръпна, за да се спаси от настъпателните му пръсти. Да отива при Серина, щом иска да се люби. Тя изхвъркна от леглото, голите ѝ гърди подскачаха от учестеното ѝ дишане, а тъмносините ѝ очи блестяха от яд.

— Няма да се любиш отново с мен — твърдо заяви Кейт, като постави ръце на хълбоците си.

— Толкова си прекрасна, когато ме мразиш — предизвикателно отвърна Робин.

Доста пообъркана от странната му реакция, тя се обърна, навлече си роклята, но пръстите ѝ направо трепереха от обхваналия я гняв и трудно се справяха с многобройните копчета и връзки. Като се измъкна бавно от леглото Робин отмести ръцете ѝ и се зае сам да пристегне и закопчее роклята ѝ, докато Кейт изгаряше от яд.

— Пригответи се, Кейт, ще те чакам долу за закуска. Имаме толкова неща, които трябва да обсъдим.

Робин излезе толкова бързо от стаята, че тя дори не успя да изрече някоя от язвителните си забележки.

Толкова си прекрасна, когато ме мразиш.

Тези негови думи бяха нахлули като бушуващ ураган в главата ѝ. Наистина само едно негово докосване бе достатъчно, за да се пренесе в света на невъобразимото удоволствие, свят, за който дори не подозираше, че съществува, преди жестоката съдба да я свърже с Робин. Тя дори бе повярвала, че го обича, но всичко свърши в онзи ужасен ден, когато ги свари в леглото двамата със Серина. Но дори и след този ден тя не можеше да отрече, че чувствата, които изпитва към него, са нещо повече от обикновена страст. Сега, когато научи, че Серина очаква дете от него, ѝ се струваше, че тези чувства наистина са умрели. Той все още бе в състояние да я възбуди, да накара тялото ѝ да му се подчинява, но Кейт вече бе сигурна, че не го обича. Тя въздъхна дълбоко. Ако Робин наистина си мисли, че ще тръгне с него да Батърст, той горчиво се лъже.

Толкова си прекрасна, когато ме мразиш.

Действително ли го мразеше? Бе ѝ причинил достатъчно страдания, за да изпитва подобни чувства към него. Но и нея си я биваше, нали?

Робин вече чакаше във всекидневната, когато Кейт слезе долу. Кимна му едва-едва с глава и се насочи към шкафа, върху който Мод бе оставила поднос с вкусна храна. Внимателно си подбра по малко от различните неща върху подноса и бавно седна на масата. Робин сигурно е бил доста гладен, защото набързо струпа доста храна върху чинията си и започна да яде. Кейт отхапа бавно първия зальк, сдъвка го, а после се намръщи, когато усети как се надига топла вълна от стомаха ѝ. Остави вилицата и с мъка се опита да преглътне храната.

— Ох — изпъшка с ясното съзнание, че трябва да напусне незабавно стаята, защото може да повърне направо на масата.

Скочи и избяга нагоре по стълбите. Тъкмо прибираше легена под леглото, когато Робин влезе в стаята.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Вече направи достатъчно, благодаря — язвително отвърна тя.

— Това ще премине — щастливо се усмихна той. — Смяташ ли, че си добре и можем да поговорим?

— Ей сега ще се оправя.

Тя седна в края на леглото и му посочи един стол насреща.

— Значи не се доверяваш достатъчно на себе си и не искаш да ме допуснеш по-наблизо — попита арогантно Робин, от което на Кейт ѝ стана още по-зле.

— Не се доверявам на теб, не на себе си. За какво трябва да говорим?

— Утре заминавам за Сидни. Ще остана там ден-два, а когато се върна, искам да си готова да тръгнем за Батърст.

— Няма да тръгна — твърдо отвърна Кейт. — Ами имението Маккензи?

— Продай го на Деър. Документите за собственост са на твое име, но според закона всичко, което притежаваш, е мое. А на мен ми харесва в Батърст. Смятам да се установим там за постоянно и на своята земя да отгледам децата си.

— И сигурно включваш тук и детето на Серина, а може би и нея самата?

Робин се изчерви от срам, но не се поддаде на предизвикателството на Кейт.

— Не, за Серина и детето ѝ ще се погрижа отделно. Ако тя не иска детето, ще го отгледам сам. Същото ще направя и с нашето дете, ако ти решиш да ме оставиш, след като то се роди.

— Какво? Не можеш да направиш това!

Кейт наистина бе мислила и върху подобно решение. Докато е бременна щеше да ѝ се наложи да се подчинява на волята му, но след като детето се роди, би могла да си го вземе и да напусне Робин, можеше дори да се върне обратно в Англия.

— Имам право на това. Законът е на моя страна. Бих искал да ви имам и двамата, но ако ти предпочиташ да си тръгнеш, детето ще остане при мен.

Робин съзнаваше, че постъпва жестоко, но просто не можеше да понесе мисълта, че ще се лиши от нея или от детето. Знаеше, че Кейт никога нямаше да изостави детето си и това му даваше увереност, че ще успее да я убеди, че те просто трябва да живеят заедно. Тялото ѝ чувстваше това, сега бе необходимо да накара и главата ѝ да го разбере.

Кейт почервения цялата от гняв. Нима той я мислеше за своя собственост? Точно затова не бе искала да се омъжва преди — за да не се превърне в собственост на един мъж. Мисълта, че тялото и душата ѝ ще принадлежат на друг, я изпълваше с гняв и ужас. Какви са тези закони, които превръщат жените в незначителни вещи? Естествено, законите нарочно са създадени така от мъжете. Ето имението Маккензи уж е нейно, а всъщност не е нейно.

— Може би ще искаш от мен да се грижа и за детето на Серина, ако тя се откаже от него — тихо попита Кейт.

— То също ще е мое дете — напомни ѝ Робин. — Но не смятам, че трябва да се тревожим за това.

— Защо?

— Серина няма да ми даде детето си. Познавам я достатъчно добре. Тя ще се опитва да го използва, за да ме принуди да се ожения за нея. Но няма да успее. Надявам се да ѝ намеря добър съпруг, който да успее да я вкара в правия път.

— Ти наистина си глупак, Робин Флетчър, ако се надяваш, че Серина ще се откаже така лесно от теб.

— Ще видим — спокойно отвърна той и стана да излиза. — Имам доста работа, която трябва да свърша преди да замина утре за Сидни. Почини си тази сутрин. Изглеждаш доста отпаднала.

— Ще се срещнеш ли с губернатора Маккери — не можа да се въздържа да не попита Кейт.

— Да, трябва да обсъдя няколко неща с него. Преди всичко искам да го убедя, че Батърст се нуждае от още един магистрат. Надявам се да определи пак бивш затворник на тази длъжност. Ще използвам случая и да се застъпя за преразглеждането на присъдата на Големия Джон и за предоставяне на статут на „преждевременно освободен“. Човекът просто има право да получи още една възможност.

— Съвсем бях забравила за Големия Джон — извика Кейт. — Какво стана с него? Върнаха ли го обратно в Сидни?

— Да, но той не стигна до Сидни. Справил се и с четиримата си пазачи и избягал в гората. Доколкото знам, все още се крие някъде из планината.

— Мислиш ли, че губернаторът ще вземе пред вид твоите думи?

— Той е честен човек, а Големия Джон не е никакъв кръвожаден престъпник. Показал го е вече толкова пъти. След като обясня на губернатора Маккери защо е извършил убийството, може би ще бъде по-благоприятен към него и ще се съгласи на преждевременно освобождаване.

Внезапно Кейт си помисли, че точно сега е моментът да попита Робин какво е било неговото престъпление. Дали е бил докаран принудително в Ню Саут Уейлс заради някакво тежко престъпление, като убийство или изнасилване, например? Или пък присъдата му е била несправедлива и жестока? Баща ѝ се бе опитал веднъж да ѝ обясни, но тя упорито отказа да го изслуша. Но преди да успее да отвори уста, Робин бе тръгнал вече да излиза от стаята.

— Не забравяй, Кейт — напомни ѝ през рамо, — че трябва да си готова за заминаване, когато се върна от Сидни. А сега ще отида до имението на Деър, за да го попитам дали не иска да купи фермата Маккензи.

— И да се видиш със Серина — подхвърли тя след него. Но дори да я бе чул, не си даде труд да ѝ отговори.

Кейт реши да стои настрана от него през останалата част от деня. А вечерта страшно се ядоса, когато той се появи, за да си легне при нея.

— Точно тук ми е мястото — спокойно каза той, съблече се и се вмъкна съвсем гол между чаршафите.

— Ще се преместя в една от празните спални — настоя Кейт и започна да събира завивките си.

— Няма да го направиш — възрази Робин, — защото веднага ще те пренеса на ръце отново тук, ако се опиташ.

— Защо така упорито продължаваш да ми се натрапваш, след като виждаш, че не те искам — ядосано го срязва тя.

— Според мен единственото очевидно нещо е, че ти се бориш упорито със собственото си желание, с това, което и двамата искаме. Ела и си легни.

— Само ако обещаеш, че няма да ме докосваш. Просто не мога да понеса мисълта, че днес отново си се видял със Серина и... и кой знае какво сте правили двамата.

— Нищо не съм правил. Всъщност въобще не се видях с нея. Тя бе все още в леглото, когато пристигнах, а през по-голямата част от времето се бяхме затворили с Деър в кабинета му. Между другото, Деър много се зарадва на възможността на купи имението Маккензи.

— Мразя те.

В отговор Робин скочи, грабна я в ръцете си и я отнесе в леглото. Макар че тя отчаяно викаше и протестираше, той бързо смъкна дрехите от нея, а след това силно я целуна. После отново и отново, докато главата ѝ напълно се замая, устните ѝ омекнаха и послушно се отвориха пред напирания му език, а ръцете ѝ се протегнаха към врата му и го притеглиха по-близо. Това, което последва, бе истинско чудо, сладките му, диви целувки оставяха топли следи по цялото ѝ тяло, като без минутка покой се движеха нагоре-надолу и специално спираха на най-чувствителните места. Ръцете му нежно и с любов опипваха леката издутинна на стомаха ѝ, а след това се плъзнаха надолу между краката ѝ. После на тяхно място се появи топлият му език, който нетърпеливо обхождаше това най-чувствително пространство и напираше да проникне в нея.

— Не — гневно извика Кейт. — Защо правиш това с мен?

— Не се ли досещаш, любов моя?

Само след миг езикът му я караше да крещи от удоволствие, да се извива около него и да го моли да продължава.

Робин покорно се подчини на молбите ѝ, обгърна я със силното си тяло и проникна дълбоко в нея.

— О, скъпа, толкова те обичам, когато ме мразиш.

Но Кейт вече не го чуваше, нито бе в състояние да мисли за нещо, защото горещи вълни заливаха тялото ѝ и непреодолимо желание я изпълваше до последната ѝ клетка.

Робин бе вече заминал, когато Кейт се събуди на следващата сутрин. Отново ѝ беше лошо и тя го проклинаше, задето я бе довел до това състояние. Опитваше се да си внуши, че не иска детето му, но разумът ѝ направо отказваше да приеме тази лъжа. Би умряла, ако нещо се случеше с бебето. Искаше го, о, колко много го искаше. Не харесваше само бащата. Чудеше се дали да откаже да замине с него в Батърст, но доколкото го познаваше, имаше пълно основание да се страхува, че ще я грабне и насила ще я натовари във фургона. Така че по-добре беше да се приготви.

Като въздъхна отчаяно, тя започна да си събира нещата, а съзнанието ѝ бе непрекъснато заето с мисълта за Серина и това как ли Робин възнамерява да реши въпроса с нея. Ясно беше, че този проблем съществува и той е доста сериозен. След като се занимава няколко часа с подреждането на багажа си, Кейт почувства глад и слезе долу да хапне нещо. Едва бе стигнала до края на стълбите, когато чу силни удари по вратата.

— Идвам — извика тя и побърза да отвори.

Беше наистина изумена, когато видя, че на входа стои онзи абориген, следотърсачът Кулонг.

— Робин Флетчър — каза Кулонг, като едва успяваше да си поеме дъх, явно бе тичал доста дълго. — Кулонг трябва види Робин Флетчър.

— Няма го тук — обясни Кейт, разтревожена от настойчивостта му. — Робин замина за Сидни рано тази сутрин.

Лицето на Кулонг в миг посърна, което я накара да добави:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Жена на Робин дойде с Кулонг?

— Да дойда с теб? Но къде?

— В мое село. Бързо!

— Почакай, не можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

— Мъжът гигант болен, може умре. Мантуа казва той иска да говори с Робин Флетчър.

— Мъжът гигант? За Големия Джон ли говориш? А кой е Мантуа?

— Мантуа е жена, лечител на племето и сестра на Кулонг. Кулонг чувал Робин нарича гигант „Големия Джон“.

— Какво се е случило с Големия Джон?

— Змия ухапа — горчиво обясни Кулонг. — Кулонг го намери в гора. Ти ела.

— Добре, ще дойда — заяви Кейт, без дори да се замисля за опасностите, на които ще се подложи с това пътуване до селото на Кулонг. Големия Джон ѝ бе спасил живота, така че не можеше да откаже да отиде при него, когато той имаше нужда от това. Може би щеше да ѝ каже защо му е необходим Робин. — Далече ли е?

— Не много далече — отвърна Кулонг, като махна неопределено към горите, които се виждаха в далечината.

— Да впрегна ли колата?

— Не кола. Гората е много гъста.

Той се обърна и тръгна, като очакваше Кейт да го последва.

— Почакай, трябва да кажа на някой къде отиваме.

Кулонг изчака търпеливо, докато Кейт изтича да намери Мод. Мод изпадна в ужас, когато разбра къде ще отива с аборигена.

— О, не, моля те, Кейт — Кейт бе настояла Мод да се обръща към нея на малкото ѝ име. — Не можеш да тръгнеш с този абориген. Какво ще каже Робин?

— Робин има доверие на Кулонг — увери я Кейт. — Точно той ме откри в планината. Ако не беше го направил, щях вече да съм мъртва. Трябва да отида, Мод. Кажи на Робин къде ще може да ме намери.

— Ох — съгласи се без желание Мод, — моля те, бъди внимателна.

Тръгнаха незабавно. На Кейт ѝ беше много трудно да го следва неотлъчно, но Кулонг разбираше това и често се спираше да я изчака, когато видеше, че изостава. Стори ѝ се, че вървяха часове наред през

дивите гъсталаци, заобиколени от всички страни с различни диворастящи цветя. Кейт имаше чувството, че гората става все по-гъста, докато накрая преплетените клони на високите евкалипти напълно ги лишиха от дневна светлина. На едно място попаднаха на огромен мравуняк и Кейт се спря, за да може по-добре да разгледа странните насекоми. Направи същото и когато забеляза огромен гущер, който се препичаше на слънце на отсрещната скала, но най-голямо удоволствие ѝ доставиха пъстрите качулати папагали какаду, подскачащи важно по дърветата, както и останалите птички, които се разбягваха уплашено при появата им. Внимателно се оглеждаше за змии и динго — дивите кучета, които непрекъснато нападаха хора и животни и бяха истинска напаст за Австралия. Внезапно се сети, че може би в гората има и бандити, които обикновено организираха лагерите си точно в подобни глухи места. Дойде ѝ наум, че бе постъпила доста глупаво, като се съгласи да придружи Кулонг в тази почти непристъпна гора, където опасността я дебнеше буквално от всяко дърво.

— Чакай, трябва да почина малко — извика тя, като видя, че е изостанала твърде далеч от Кулонг. Отпусна се безсилна до дънера на един огромен евкалипт и уморено опря гърба си върху дървото, докато аборигенът се върна при нея. — Колко още остава?

— Вече не много.

Кейт бе плувната цялата в пот и изпитваше страшна жажда, затова съжали, че не бе взела бутилка с вода със себе си.

— Жадна съм — оплака се тя.

Кулонг я погледна с любопитство, сви рамене и каза:

— Почакай тук, Кулонг донесе вода.

Той се обърна и след миг изчезна между дърветата, преди Кейт да успее да каже и дума. Всъщност тя бе доволна, че ще има възможност да си почине малко и никак не ѝ се искаше да се връща бързо.

Бе започнала да задрямва, когато я стресна силен шум от куршум. Стори ѝ се, че идва от някъде съвсем наблизо и затова се огледа разтревожено, за да разбере какво точно става. Но не видя и не чу нищо повече. Обзе я панически страх и имаше желание веднага да побегне, но не знаеше накъде да поеме. Кулонг ѝ бе казал, че селото му е тук наблизо, но Кейт вече имаше достатъчно опит и знаеше колко

подвеждаща и опасна може да се окаже гората. Може да се загуби само за няколко минути. Реши да не се поддава на страховете си, а да остане на мястото си и да изчака Кулонг.

— Ха, я виж какво намирам тук.

Кейт едва не припадна от страх, когато внезапно, непонятно откъде пред нея се появи мъж с пушка в ръка. И най-ужасното бе, че тя веднага го разпозна. Това беше Джил Бенет, човекът, с когото бяха разговаряли заедно с Робин, за да видят дали е подходящ за управител на имението Маккензи. Той бе поотслабнал малко и очите му бяха станали по-сурови, но общо взето си бе същото мазно същество, което от пръв поглед предизвика отвращение у нея. Сега се хилеше злоещо и очите му я оглеждаха от главата до петите.

— Загубихте ли се, госпожо?

— Да. Можете ли да ме отведете до имението Маккензи — с надежда попита Кейт. Разбираше, че едва ли може да разчита на помощ от този отвратителен човек, но все пак реши да опита.

— Е, зависи. Да не би да сте дошли дотук с онзи черен дявол, когото срещнах при кладенеца?

— Какво сте направили на Кулонг?

— Май си падате по тъмнокожите, а?

— Вие сте ужасен — с отвращение отвърна Кейт. — Не искам вашата помощ, сама ще намеря пътя до вкъщи. Но първо ми кажете какво сте направили на Кулонг.

— Австралия ще се превърне в чудесно място за живеене, ако се премахнат тези тъмнокожи дяволи.

— Чудовище — изсъска Кейт през стиснати зъби. — Няма да остана нито миг повече тук и да те слушам. Тръгвам си.

Но когато се опита да тръгне, Бенет насочи пушката си към нея.

— Не мисля, че ще го направиш. Чух, че си се омъжила за Флетчър. Вие двамата ме отхвърлихте, когато се нуждаех от работа. Още тогава усетих, че имаш остър език, и сега се уверявам, че е така. Мисля, че е време да се намери някой, който да те постави на мястото ти. Освен това не съм лягал с жена откакто в имението на Партън...

Той млъкна внезапно, защото осъзна, че ще издаде тайната си.

— Значи наистина си бил ти — извика Кейт. — Ти си виновникът за смъртта на бедното момиче.

— Да, тази наивна никаквица си мислеше, че я харесвам — изхили се злоещо Бенет. — А аз се интересувах единствено от онова място между краката ѝ. След това глупачката му взе, че забременя и ми развали цялото удоволствие — заоплакваше се той. — Всъщност тя си получи заслуженото. Никой не може да докаже, че аз съм виновен за смъртта ѝ, пък и това не е истина, тя ме помоли да ѝ помогна да се отърве от копелето си и аз го направих. Кой би могъл да знае, че всичко ще свърши така? На всичкото отгоре започнаха разни приказки и не можах да си намеря работа, затова се наложи да хвана гората. Но май е по-лесно да откраднеш това, от което имаш нужда, вместо да се мъчиш да го изкараш с работа.

— Какво... какво възнамеряваш да правиш с мен — попита Кейт, като в същото време трескаво обмисляше различни варианти на бягство. В края на краищата осъзна, че е невъзможно да се измъкне от него, поне докато пушката му бе насочена към гърдите ѝ.

— Ще те използвам както бог се е разпоредил — доволно отвърна Бенет. — Вече ти казах, че от толкова време не съм спал с жена, че сигурно първият път няма да продължи повече от няколко минути. Но след това можеш да очакваш да те използвам често и продължително. Лягай бързо.

— Робин ще те убие.

— Няма да успее да ме намери. И без това се канех да тръгна към планината. Казват, че там имало толкова много злато, че можеш направо да го намериш на пътя.

— Златото принадлежи на правителството.

— Ами, принадлежи на този, който го намери. Но стига приказки. Сама ли ще легнеш, или ще се наложи с удар да те стоваря на земята?

— Аз... аз съм бременна — съобщи му Кейт, като се надяваше, че по този начин ще успее да го умилостиви. Но не успя.

— Коремът ти не е много издут, така че няма да ми пречи. Правих го с Ани Партън, докато беше бременна, и не усещах никаква разлика.

Кейт осъзна, че каквото и да каже, няма да успее да се отърве от този мъж. Той бе твърдо решил да я изнасили най-брутално, но и тя бе не по-малко твърда в решението си да не му позволи да я докосне. Затова направи единственото нещо, което ѝ даваше надежда да се

измъкне. Обърна се и побягна, като вярваше, че той няма да стреля по нея. Ако Бенет я искаше жива — а той бе казал точно това — едва ли щеше да използва оръжието си. Сигурно ще започне да я преследва и тогава може би тя ще успее да се шмугне някъде в гората и да се измъкне от него.

Само след миг Бенет бе съвсем близо до нея, чуваше го как чупи изсъхналите клони на храстите и се смее на нещастния ѝ опит за избяга. Той знаеше, че може да я настигне всеки момент, но му доставяше удоволствие да създава у нея фалшива надежда, че ще успее да се измъкне. Най-накрая тази игра на преследване го умори и с няколко бързи крачки се изравни с нея. Сграбчи я за косата и я принуди да спре.

— Тази игра ми омръзна, госпожо — измърмори той и я блъсна на земята.

Стоеше надвесен над нея и се усмихваше, сякаш ужасът, изписан на лицето ѝ, му доставяше върховно удоволствие. Кейт затвори очи, за да не го гледа, и всеки момент очакваше да я нападне като диво животно. Цялото ѝ тяло се бе вцепенило от ужас, когато най-внезапно чу лек звънтящ звук над себе си. Отвори очи и видя как Бенет се смъква безпомощно на колене, лицето му пребледнява, а очите му се изпълват с изумление, преди да се затворят. После забеляза и бумеранга, който лежеше в краката му. Това бе едно странно оръжие, използвано от аборигените за защита и за убиване на дивеч. То бе доста ефективно и обикновено поразяваше съвсем точно целта.

Като се огледа наоколо Кейт с изненада видя как цяла дузина аборигени излизат от прикритията си зад дървета и храсти. Те я гледаха мълчаливо, докато тя се чудеше дали някой от тях знае английски и дали възнамеряват да ѝ причинят някакво зло. Беше чувала, че повечето от аборигените са приятелски настроени към белите хора, макар че се страхуват от тях и ги наричат „бели духове“. Дали тези аборигени бяха от племето на Кулонг? Като се изправи от земята, Кейт смело застана с лице към тях.

— Аз съм приятел на Кулонг — извика високо тя.

Тишина.

— Аз съм приятел...

— Те няма да ти направят нищо лошо.

Кейт изви рязко глава и видя Кулонг, който се измъкна с мъка от гората, подпрян на рамото на един абориген от неговото племе.

— Кулонг! Слава богу, ти си жив! Аз се страхувах...

— Бял дух не успя убие Кулонг. Приятели на Кулонг чули шум от пушка и дошли помогнат. Хайде, жена на Робин, ние съвсем близко до село.

Тя не се нуждаеше от следваща покана и бързо тръгна напред заедно с аборигените. След около час стигнаха до селото, което се състоеше от дузина къщи от треви и клони. Аборигените живееха в малки села и понякога прекарваха целия си живот, без да се срещнат с човек от друго племе. Те отглеждаха животни или се занимаваха с лов, но така и не бяха усвоили изкуството да отглеждат различни култури. Притежаваха вродена интелигентност и невероятни умения като следотърсачи и ловци, като използваха едни от най-примитивните и в същото време гениални оръжия, които човек познаваше. Забележителни бяха и познанията им за земята и живите същества, които я населяваха.

Кейт бе веднага отведена в една от колибите. Трябваше да се наведе надолу, за да успее да влезе, а вътре беше толкова тъмно, че ѝ бе необходимо доста време, докато очите ѝ привикнат. Едва тогава забеляза фигурата на жена, приведена над лежащ човек в дъното на колибата. Тя се приближи неуверено към жената и точно в този момент Кулонг също бе донесен в колибата от хората от племето. Раната в рамото му силно кървеше и той явно все повече и повече губеше сили. Жената, която се грижеше за Големия Джон, се обърна, видя Кулонг и нададе тревожен вик. После се хвърли веднага към него и заоглежда раната му, без да обръща внимание на Кейт, която се опитваше да ги заобиколи, за да се приближи до мястото, където лежеше Големия Джон.

Кейт се досети, че жената сигурно е сестрата на Кулонг, Мантуа. Те си говореха нещо тихичко, докато тя оглеждаше раната му. Без да се бави нито секунда, Мантуа се подготви за измъкне куршума от рамото на брат си. Докато го правеше, от устата му не се чу нито звук. Стоически издържа и болката, когато тя започна да измъква куршума. Кейт извърна глава и се опита да разговаря с Големия Джон.

— Големи Джон, това съм аз, Кейт.

Той отвори очи. Те бяха някак си хлътнали навътре и леко кръвясали. Под завивката от кожа на кенгуру тялото му бе напълно неподвижно, доста поотслабнало и изтощено, макар че ръстът му си оставаше внушителен, особено на фона на ниските, набити аборигени.

— Къде е Робин, господарке — попита Големия Джон.

— В Сидни, не можеш ли да ми кажеш за какво ти е?

— Ти си изминала всичкия този път, за да ме попиташ — изумено възкликна той.

— Да — потвърди Кейт. — Мисля, че го заслужаваш след всичко, което направи за мен. Как се чувстваш?

— Надявам се, че Робин знае каква смела жена си е намерил. Що се отнася до това как се чувствам, имал съм и по-добри дни.

— Ще се справиш, Големи Джон — уверено каза Кейт. — Ти си достатъчно силен, за да се справиш с едно ухапване от змия. А какво искаше да кажеш на Робин?

— За... за Серина е. Искях да му кажа за нещо, което видях от затвора Батърст, където ме държаха. Чух, че пазачите там говореха за Серина. Единият каза, че тя очаква дете от Робин — нали знаеш колко бързо се разнасят клюките в един малък град като Батърст — но аз не го повярвах. Мисля, че трябва да знае нещо, което видях с очите си. Затова бях тръгнал към Парамата, но точно тогава ме ухапа змията.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Кейт вървеше към селото на Кулонг, Робин имаше труден разговор с губернатора Маккери. Лицето му беше напрегнато, а думите му — доста разпалени.

— Настоявам да преразгледате присъдата на Големия Джон, губернаторе. Дълбоко съм убеден, че този човек вече не представлява никаква заплаха за обществото. Той има нужда от шанс, за да докаже какво може. Знам, че избяга от въглищните мини в Нюкасъл, но кой не би го направил, ако има такава възможност? Прекара доста време в гората и крадеше, за да се изхранва, но много от действията му по това време доказват, че той не е обикновен бандит.

Губернаторът Маккери поглади замислено брадата си.

— Може би е вярно това, което казваш, но все пак той е извършил убийство.

— Разказах ви за обстоятелствата — не се предаваше Робин.

— Освен това се е измъкнал от четиримата си пазачи и е избягал в гората, когато са го водели в Сидни — добави Маккери.

— Да — призна Робин, — но не е наранил нито един от тях. Ако беше жесток убиец, не би правил усилия да съхрани живота им.

— Добре де, ако му предоставя статут на преждевременно освободен, ти би ли могъл да го откриеш? Този човек доста дълго е живял в гората и майсторски избягва контактите с хората.

— Ще го намеря — обеща Робин. — Той обикновено научава какво става в близките градове. Така че със сигурност ще разбере, че е получил право на преждевременно освобождаване.

— И си абсолютно сигурен, че няма да извърши никакво престъпление след помилването — отново попита Маккери.

— Готов съм да заложа живота си, че ще бъде точно така.

Маккери бе известен с либерализма си по отношение на затворниците и на освободените вече престъпници, затова тъй наречените „чисти мерина“ упорито настояваха той да бъде отзован. Маккери смяташе, че след като един затворник е получил свободата си,

той трябва да получи същите права, както всеки друг жител в колонията. Предишното му лошо поведение трябва да бъде забравено и простено. Затова и бе склонен да се довери на бивши затворници, които действително се бяха поправили.

— Тъй като лично се застъпваш за Големия Джон, ще подпиша документа за преждевременното му освобождаване, но при едно условие — ти ще го приемеш в Батърст и ще му дадеш работа там. Така ще съм сигурен, че ще има кой да го наблюдава. В никакъв случай не искам да му се разрешава да идва в по-населените градове като Парамата и Сидни.

Зарадван, Робин кимна с глава.

— Добре, съгласен съм.

— И още нещо. Към присъдата му ще се прибавят още седем години, докато той покаже наистина, че заслужава намаление на присъдата или пълно помилване.

— Сигурен съм, че Големия Джон ще се съгласи с тези условия.

— Тогава смятам въпроса за уреден. Другата ти молба за още един магистрат в Батърст е напълно основателна. Има няколко подходящи хора за това. Ще избира един от тях и в най-близко време ще го изпратя в Батърст.

— Силно се надявам, че ще се спрете отново на бивш затворник — каза Робин. — Между тях има много подходящи хора, а повечето биха приели предложението.

— Но има и много, които остро ще се противопоставят на назначаването на бивш затворник на отговорен пост. Все пак докато аз съм губернатор на Ню Саут Уейлс, ще продължа да се боря за равенство между всички хора тук.

— Благодаря ви, губернаторе — сърдечно отвърна Робин и стана да си тръгва.

— Остани да преспиш тук, Робин — покани го Маккери. — Може би по-късно ще ми разкажеш как кървят работите в Батърст.

— Бих се радвал, губернаторе, но се налага да тръгна рано утре сутринта. Жена ми... очаква първото ни дете и не бих искал да я оставям сама.

— Моите поздравления — щастливо се усмихна Маккери. — Сега разбирам защо не искаш да останеш в Сидни нито миг повече от необходимото.

Робин си тръгна малко след това. Вечерта все пак успя да поговори с Маккери, но побърза да си легне рано. Щом се развидели на следващата сутрин, той беше вече на път за Парамата.

Кейт бе изумена, когато чу Големия Джон да споменава името на Серина и да разказва какво знае за нея. Тя се наведе по-близо към него, защото гласът му стана слаб и думите едва се чуваха.

— Какво точно знаеш за Серина, Големи Джон? Веднага ще го предам на Робин.

— Робин е достоен мъж. Той никога не би... — внезапно Големия Джон се задъха, лицето му стана червено, а очите му хлътнаха навътре.

Кейт извика уплашено и Мантуа дойде да види какво се е случило.

— Нещо става с него. Не му позволявай да умре, моля те, не му позволявай!

Някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че Големия Джон има да ѝ казва нещо много важно. Нещо, което би променило целия ѝ живот.

Мантуа се зае веднага с Големия Джон. Тъй като не говореше английски, тя не отговори на молбите на Кейт. Когато най-накрая вдигна глава, тя каза нещо тихо на Кулонг, който лежеше наблизко. После Кулонг се обърна към Кейт:

— Голям човек е в безсъзнание, но не умрял. Голям човек много болен, може умре, но лекарство на Мантуа добро. Лекарство на Мантуа ще вземе отрова от тяло на голям човек. Но за това ще трябва време.

— Колко време ще остане Големия Джон в безсъзнание?

Кулонг размени няколко думи отново с Мантуа.

— Два-три дни.

— Два-три дни — извика Кейт, напълно разстроена. — Сигурни ли сте, че той ще се оправи?

— Не сигурни. Само боговете знаят, дали човешки живот трябва да се спаси.

— Няма да го оставя — каза Кейт и коленичи до постелята му. — Кажи на Мантуа, че ще ѝ помагам и ще се грижим заедно за него.

Кейт прекара нощта в набързо подготвеното ѝ легло в дъното на колибата. Щом се събуди сутринта, веднага се втурна навън да повръща. Мантуа ѝ хвърли разбиращ поглед и веднага ѝ предложи някаква течност. Кейт я изпи без колебание, тъй като се доверяваше напълно на лечителката. Течността имаше вкус на билки и почти веднага, след като я пие, се почувства много по-добре, така че можеше да заеме мястото си край постелята на Големия Джон.

Разстоянието от Сидни до Парамата бе около петнайсет мили и Робин го взе с коня си за няколко часа. Пристигна в имението Маккензи някъде около обяд. С нетърпение очакваше да види Кейт, макар че я бе оставил едва вчера сутринта. Надяваше се, че тя е приела решението му да напусне имението Маккензи и двамата заедно ще заминат за Батърст. Що се отнася до Серина, все още се чудеше какво да прави с нея. Познаваше няколко мъже в Парамата, които с удоволствия биха се оженили за нея, ако не беше бременна. Един или двама, както се надяваше, биха го направили дори и да знаят, че носи детето на друг в утробата си. Но все пак мисълта, че друг човек ще се грижи за детето му, доста го смущаваше. Макар че това дете бе нежелано, то си бе едно невинно човешко същество, което имаше право на нормално съществуване.

Робин се чудеше дали да не поговори с Дан Проктър. Дан искаше да се ожени, а освен това Робин добре го познаваше и беше сигурен, че ще отгледа детето като свое. По дяволите, изруга тихо той, как можа да забърка тази ужасна каша? Възможно ли е да се е любил с една жена и въобще да не си спомня за това? И преди се беше напивал, но винаги си спомняше какво е казал или направил.

В момента, в който влезе в къщата, Робин усети, че нещо не е наред. Кейт! Първата му мисъл бе, че нещо се е случило с нея. Тя не се чувстваше добре, когато тръгна сутринта. Дали не е изгубила детето?

— Кейт — извика той и ехото отекна зловещо в празната къща.
— Кейт, къде си?

Мод изтича от кухнята с уплашени очи, но когато го видя, на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Благодаря на бога, че се върна.

— Какво има, Мод? Къде е Кейт? Случило ли се е нещо с нея?

— Кейт е добре, поне беше добре последния път, когато я видях. Тя не е тук, Робин. Излезе вчера с този цветнокож.

— Какъв цветнокож — направо изкрещя Робин, обзет от пълна паника.

— Кейт го нарече Кулонг.

— По дяволите! Какво искаше Кулонг от нея?

— Той не искаше нея. Търсеше теб. Кейт тръгна с него, защото тебе те нямаше. Кулонг май е намерил Големия Джон в гората смъртно ранен и го е отнесъл в селото си. Големия Джон е искал да те види и Кулонг бе дошъл да те вземе.

— Как може Кейт да тръгва с Кулонг в това положение — ядоса се Робин.

— В това положение — повтори Мод. — Да не би... да не би Кейт да е бременна?

Робин мълчаливо кимна с глава.

— Господи, ако знаех, щях да се опитам по-упорито да я спра.

— Ти нямаш никаква вина, Мод. Аз ще я намеря. Пригответи ми нещо за из път, ще тръгна веднага, щом се преоблека. Ще трябва да вървя пеша, така ще е по-лесно, отколкото да се опитвам да яздя в тези гъсталаци.

— Знаеш ли как да намериш селото на Кулонг?

— Знам. В миналото съм ходил доста пъти там.

След час Робин напусна имението Маккензи и се отправи с бърза крачка към гората. Успя да се добере до селото без затруднения преди да се бе стъмнило и веднага го заведоха в колибата, където Кейт се грижеше за Големия Джон. Гигантът все още бе в безсъзнание. Робин влетя вътре разгневен.

— По дяволите, Кейт, ти наистина си полудяла, след като си тръгнала из гората в твоето положение. Не знам какво бих направил, ако се беше случило нещо с нашето дете.

Сърцето на Кейт трепна от радост, когато видя Робин на входа на колибата.

— Робин! Не те очаквах толкова скоро. Мислех, че ще останеш в Сидни няколко дни.

— Вчера разговарях с губернатора Маккери и още тази сутрин тръгнах обратно — обясни й той, все още ядосан от безразсъдната й постъпка. — Какво се е случило с Големия Джон?

— Ухапан е от отровна змия — каза тя. — Беше в съзнание, когато пристигнах, но както говорихме изпадна в несвяст.

— Все още не си ми обяснила защо си дошла тук, след като знаеш колко е опасно това за нашето дете.

— Кулонг ми каза, че Големия Джон може да умре и много иска да те види. Тъй като теб те нямаше, реших да дойда аз. Както виждаш, добре съм.

Кейт не посмя да му каже за Джил Бенет, реши да го направи по-късно, когато малко се поуспокои.

— Каза ли ти Големия Джон за какво иска да ме види?

— Не съвсем. Спомена само, че било свързано със Серина.

— Серина? Какво би могъл за знае той за нея?

— Аз... не знам. Припадна, преди да успее да ми обясни за какво точно става дума. Не съм се отделяла от него през цялото време, но той не отрони нито дума повече. Спомена, че било много важно. Явно е чул клюката за бременността на Серина и както ми се стори, той е открил нещо, което според него би трябвало да знаеш и ти.

Робин прокара дългите си пръсти през косата си.

— Странна работа — каза той замислено.

— Какво би могъл да знае?

— Нямам представа. Излишно е да гадаем, трябва просто да изчакаме Големия Джон да дойде на себе си. Но при всички случаи теб веднага ще те пратя обратно вкъщи.

— Какво? И ще оставиш Големия Джон, преди да си разбрал какво иска да ти каже?

— Но той може да остане в безсъзнание дни наред. Не бива да стоиш в тази мизерна колиба. След като те отведе в имението Маккензи, ще се върна обратно и ще изчакам, докато Големия Джон е в състояние да говори.

— Аз не...

— Въобще не се опитвай да спориш с мен, Кейт — твърдо каза Робин. — Ще те отведе вкъщи и толкоз. Веднага ще разговарям с Кулонг по този въпрос. Ще прекараме тук нощта и утре сутринта ще тръгнем.

Той напусна колибата преди тя да успее да протестира за арогантното му държание. Единственото нещо, което правеше напоследък, бе да й диктува какво да прави, като очакваше, че тя само

безропотно ще му се подчинява. Чудеше се дали възнамерява да постъпва така и в бъдеще. Ако е така, имаше намерение да го сложи на мястото му още при първа възможност.

Малко по-късно Мантуа приготви вкусна вечеря от печено месо и зеленчуци и Кейт си хапна с удоволствие. Тъй като Робин не се върна в колибата, тя си легна на приготвеното от миналата нощ легло, и заспа. Робин дойде малко по-късно и отиде първо да погледне Големия Джон. Той беше все още в безсъзнание. После легна до Кейт, прегърна я и я притисна силно до себе си. Бе просто обезумял от ужас, когато Кулонг му разказа какво се бе случило в гората. Тук непрекъснато съществуваше опасност от бандитско нападение, така че Кейт трябваше повече да мисли, преди да предприема такива пътувания.

Ами ако я беше загубил? Или пък този долен бандит я бе изнасил и бе изгубила детето в резултат на това? При тази мисъл тялото му цялото потрепери и той притисна Кейт по-близо до себе си. Не можеше да помисли дори, че е възможно да живее без нея.

Тя инстинктивно отговори на прегръдката му като се сви по-близо до него. Макар и на сън, усещането на силното му тяло до себе си пораждаше спокойствие и сигурност у нея, нещо, което така силно ѝ бе липсвало през дългите седмици, когато бяха разделени. Робин се усмихна на спонтанната ѝ реакция.

— О, Кейт — пошепна нежно в ухото ѝ, — ти така упорито се опитваш да ме мразиш. Кога най-накрая ще разбереш, че това, което изпитваш към мен, е нещо много по-силно от омраза?

Кейт промърмори нещо съвсем неразбрано, но не се събуди. Робин мълчаливо благодари на бога, че тя е жива и здрава, притисната в прегръдката му, и почти веднага заспа. Толкова дълъг и изморителен бе този ден, в който още от ранни зори бе тръгнал от Сидни.

На следващата сутрин настоя да се върнат в имението Маккензи, без да обръща внимание на протестите на Кейт. Тръгнаха веднага след закуска. Робин хвърли един последен поглед към почти безжизненото тяло на Големия Джон и обеща на Кулонг, че ще се върне на следващия ден. Пътят обратно не бе чак толкова труден, мислеше си Кейт, като вървеше близо до Робин, който съзнателно се движеше съвсем бавно, за да спести излишните усилия на бременната си жена. Често спираха да почиват, първия път се установиха край бълбукащ поток, където се освежиха и пийнаха вода, а втория път отдъхнаха в сянката на огромен

евкалипт. Точно по време на една от почивките Робин разпита Кейт за бандита.

— Кулонг ми каза, че някакъв бандит е стрелял по него и го е ранил, докато сте пътували за селото му. Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Бих предпочела Кулонг въобще да не го бе споменавал — с нежелание започна тя. — Беше... не беше нищо особено.

— Нищо? Нима искаш да кажеш, че един опит да бъдеш изнасилена от бандит за теб е нищо? Ако нямаш желание да се грижиш за собствената си безопасност, би трябвало да помислиш поне за нашето дете.

Силен гняв обзе Кейт и бузите ѝ в миг се зачервиха. Да не би Робин да се въобразява, че тя нарочно е поставила в опасност живота на детето им? Може и да не харесва съпруга си, но това не означава, че изпитва същите чувства и към бебето, което очаква.

— Не съм мислила, че може да ми се случи нещо, след като съм с Кулонг.

— Сега поне знаеш, че човек не може да бъде сигурен в гората, след като в нея е пълно с бандити.

— Аз... аз познавам този човек — реши се да му каже тя.

— Познаваш бандита? Кой беше?

— Джил Бенет. Призна, че наистина той е човекът, отговорен за смъртта на Ани Партън. Той... той дори се подиграваше с това. — Кейт цялата потрепери само като си спомни за срещата си с Бенет. — Кулонг обясни ли ти, че приятелите му пристигнаха точно навреме?

— Да, каза ми, но от това не ми стана много по-леко. По дяволите, Кейт, този Бенет би могъл дори да те убие. Или да те простреля и да те остави за храна на дивите зверове. Мислех, че случката с Потър те е научила на повече разум. Нима трябва да те вържа с верига за леглото ни, за да съм сигурен, че ще бъдеш в безопасност?

— Няма да посмееш да го направиш — успя да изрече през стиснати зъби Кейт, изпълнена с дълбоко възмущение.

— Ще посмея, щом се налага да те защитя. Почина ли си достатъчно, можем ли да тръгваме?

— Ще се справя — отвърна тя, като повдигна гордо брадичката си.

Пристигнаха в имението Маккензи късно след обяд Робин се почуди дали да не се върне обратно в селото на аборигените още същия ден, но после реши да изчака до сутринта. Искаше му се да се убеди, че Кейт ще се чувства добре след това дълго пътуване. Мод бе много радостна от завръщането им и веднага отведе Кейт в спалнята, като ѝ обеща топла баня. Лизи не изглеждаше чак толкова очарована от пристигането на Кейт, в погледа ѝ се четеше нещо средно между завист и омраза.

След като Кейт и Мод се качиха горе, тя се обърна към Робин и каза:

— Мод ми съобщи, че жена ти е бременна.

— Да — отвърна разсеяно Робин, мислите му бяха заети със съвсем различни неща и почти не чуваше какво му говори Лизи.

— Сигурен ли си, че детето е твое? Мистър Потър бе доста чест гост тук, след като ти замина за Батърст.

Робин едва се въздържа да не зашлеви тази никаквица.

— Имаш прекалено остър език, Лизи. Ако не си гледаш работата, ще ти намеря друго място. И можеш да бъдеш сигурна, че там съвсем няма да ти е толкова леко. Обичам жена си и напълно ѝ вярвам. Можеш да прехвърлиш вниманието си другаде, аз си имам достатъчно неприятности затова, че се опитах на помощна на един човек.

— За Серина Линч ли говориш — веднага се досети тя.

— А ти откъде знаеш за Серина?

— Мълвата се разнася бързо. Тя е ходила в Парамата и е разказала на всеки, който се е съгласил да я слуша, че очаква дете от теб. Вярно ли е?

— Не е твоя работа. Няма защо да се заслушваш в клюките. Задължението ти е да прислужваш на Кейт и да си затваряш устата. Освен ако не искаш да ти намеря друго място.

— Н... не, работата тук ми харесва — убедително каза тя и побърза да се отдалечи, защото усети, че може да си навлече по-голяма беда. И без това вече бе направила една глупост, като се опита да прелъсти Робин, като в резултат си бе спечелила единствено омразата му. Бе достатъчно разумна, за да разбере, че трябва да се оттегли и да опита с някой друг.

— Щом като искаш да работиш за нас, тогава започни да си приготвяш нещата. Двамата с Кейт заминаваме скоро за Батърст и ще

имаме нужда от добри слуги за къщата. Ако работата те задоволява, можеш да дойдеш с нас. В противен случай ще те преместя другаде.

— Батърст — възкликна учудено Лизи.

— Да, ще взема и Мод, ако иска да дойде с нас.

— Къде да отида — попита Мод, която току-що бе влязла в стаята.

— Двамата с Кейт ще се установим в Батърст. Построил съм голяма къща там и искам да отгледам децата си върху собствената си земя. Ще имаме нужда от готвачка и много бихме искали да дойдеш с нас.

Мод явно не се зарадва на новината, погледна го смутено и не знаеше какво да каже. Ако напусне Парамата, това би означавало да напусне и Рой Пенрод.

— Аз... не че не съм ви благодарна, Робин, просто... тук се сближих с един господин и имам основания да вярвам, че и той ме харесва. Ако си тръгна оттук, може да не го видя никога повече.

— За Рой Пенрод ли става дума — попита Робин, който бе забелязал, че между двамата има връзка, с която се обясняваха и честите посещения на Рой в имението Маккензи напоследък.

— Да, той е добър човек, може би аз съвсем не го заслужавам, но аз...

— Не, Мод, няма защо да се подценяваш. Вярно, направила си грешка в миналото, но нали сега си плащаш за нея? Ти заслужаваш да бъдеш щастлива.

— Значи няма да имате нищо против, ако не дойда с вас в Батърст?

— Не, напълно те разбирам. Всъщност, ще поговоря с Рой за теб, преди да заминем.

— Благодаря ти, Робин — щастливо се усмихна Мод и понечи да си тръгва.

— Само още едно нещо, Мод. Утре ще се върна в селото на аборигените. Бих искал да се грижиш за Кейт, докато ме няма. Не ѝ разрешавай да излиза от къщата, без да я придружиш.

— Можеш да разчиташ на мен, Робин.

Кейт бе все още в коритото, когато Робин се качи след малко в спалнята. Той остана доста време до вратата, като се наслаждаваше на привлекателните ѝ рамене, на блестящата ѝ дълга коса, която се бе

разпиляла извън коритото, и на очарователната извивка на гърдите ѝ, която се виждаше над водата.

— Колко време ще стоиш там и ще ме зяпаш — попита ядосано тя.

— А ти какво би искала да направя — подразни я той. — Бих могъл да те измъкна от водата и да се любя с теб. Господ ми е свидетел, че искам точно това. Но знам, че си уморена и трябва да си починеш. Затова единственото нещо, което ми остава, е да се наслаждавам на това, което ще ми липсва тази нощ.

Защо ли след тези думи ѝ се искаше направо да скочи от коритото и да потъне в обятията му? Кейт бе наистина смутена от това силно желание, което изпитваше към красивия бивш затворник, за когото бе принудена да се омъжи. Точно сега мисълта да се люби с него ѝ изглеждаше прекрасна.

— Подай ми хавлията — каза приглушено тя, защото не ѝ се искаше Робин да усети огромното си въздействие върху нея.

Той бързо отиде до леглото, където лежеше предварително подготвената от Мод хавлия, взе я и ѝ я подаде, застанал на няколко крачки от коритото.

— Това ли искаш?

— Да, отлично знаеш, че това. Дай ми я.

— Заповядай — каза той, без да се помръдва.

— По дяволите, Робин, защо изпитваш удоволствие да ме измъчваш?

— Аз ли? Аз ли те измъчвам? Ако наистина го правя, то е защото и ти ме измъчваш дори със самото си присъствие в стаята. Копнея за теб, както не съм копнял за нищо друго в този живот.

Кейт се задъха, стана бавно от коритото, излезе от него и посегна за хавлията, като го гледаше право в очите. Той я гледаше замаяно, като погледът му шареше по прекрасното ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха станали вече по-големи, но талията ѝ бе все още тънка. Бедрата ѝ се бяха леко закръглили, а коремът ѝ едва подсказваше, че е бременна. Капките се спускаха надолу по тялото ѝ и се спираха в окосмената част между краката ѝ.

Реакцията на Робин бе точно такава, каквато Кейт очакваше — и дори нещо повече. Погледът ѝ се насочи към издутината между краката му, която ясно се очертаваше под панталоните му, и на устните

й се появи лека усмивка. Той все още не си представяше какво означава мъчение, помисли си тя доволно. Ще го възбуди още повече, а после няма да му позволи да се люби с нея. Точно това заслужава, след като се опитва така безцеремонно да ѝ диктува какво да прави.

Робин най-накрая успя да излезе от вцепенението и пристъпи напред като я обви с хавлията.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш — изрече с пресипнал глас.

Кейт се обърна към него, махна хавлията и я хвърли настрани и се притисна към него.

— А ти какво мислиш?

— Аз... смятах, че си уморена.

— Не си бил прав.

— Искаш да се любим?

— А ти не искаш ли?

— Повече от всичко на света.

Тя протегна ръце към гърдите му и започна бавно да разкопчава ризата му. Но той не издържа на прекалено бавното темпо и отхвърли ръцете ѝ. После само след миг хвърли ризата си на пода, последваха я и панталоните му. Когато се наведе към нея, за да я вземе на ръце, тя го спря.

— Водата е все още топла, защо не се изкъпеш? Ще ти изтрия гърба.

Робин я изгледа подозрително, като се чудеше какво ли е намислила. Ни най-малко не вярваше на това, което му каза. И все пак бе така завладян от очарованието ѝ, че не намери сили да ѝ се противопостави. Влезе в коритото и се обърна с гръб към нея, за да го трие, като в същото време с мъка потискаше силната си възбуда. Когато погледна назад, за да види защо Кейт все още се бави и не взема сапуна, който ѝ подаваше, той с изумление разбра, че тя тихичко се бе измъкнала от стаята.

— Кейт! Върни се веднага тук, малка хитрушо!

В отговор чу само как една от вратите по коридора се тропна и веднага скочи от коритото, без да обръща внимание на водата, която се разсипа наоколо. Не взе дори и хавлия, излезе от стаята съвсем гол. За радост в коридора нямаше никой. Като опитваше подред вратите, най-

накрая попадна на една, която беше заключена и се спря пред нея разгневен.

— Отвори, Кейт!

— Ти се оказа прав, Робин, доста съм уморена — чу се отвътре.
— Имам нужда да си подремна.

— Отвори или ще счупя проклетата врата!

— Няма да го направиш!

— Само опитай. Защо, по дяволите, се държиш така?

Вратата бавно се отвори. Кейт бе все още увита в хавлията, не бе успяла да се облече, преди да се измъкне от спалнята.

— Искан да си отмъстя за опитите ти да ми диктуваш непрекъснато какво да правя, както и за ужасните неща, които ми наговори.

Робин бутна вратата, влезе вътре и после я затвори плътно след себе си.

— Къде са ти дрехите?

— На същото място, където са и твоите, предполагам. И така, докъде бяхме стигнали — попита Робин, докато протягаше ръка към нея, за да ѝ смъкне хавлията. — Така е по-добре, поставени сме при равни условия.

— Точно се приготвих да си полегна.

— Много добре. И аз ще те последвам.

Преди да разбере какво точно става, Кейт се озова върху леглото, а Робин бе отгоре ѝ. И започна онази луда любов, която я караше да се чувства като в рая. Устните и ръцете му безпогрешно намираха всички най-чувствителни места по тялото ѝ и я караха да крещи от наслада. Макар че внимаваше да не ѝ причини някаква болка, Робин използваше всички трикове, които знаеше, за да ѝ достави удоволствие, докато тя накрая започна да моли за почивка. Когато Кейт се опита да се измъкне от тялото му, приклещило я здраво към леглото, Робин просто промени позицията си и я постави върху себе си. Усетила твърдия му член върху корема си, тя очакваше той веднага да проникне в нея, но Робин съзнателно отлагаше, за да я накара да направи сама първата стъпка. Кейт наистина не можеше повече да чака, повдигна се леко и го пое в себе си. А после, забравила за всичко на този свят, започна да го язди, изпълнена с невъобразимо удоволствие.

Робин имаше чувството, че ще се пръсне от щастие, а заедно с него щеше сигурно да избухне и Кейт, с която в момента съставляваха едно цяло. После внезапно телата им се преобърнаха отново, като запазиха единния си ритъм. Никога няма да пресъхне страстното му желание към тази хитруша, за която се бе оженил. Чувствата му напиреха с такава сила, че той се уплаши, че няма да може да изчака и Кейт да достигне до екстаз. Но скоро видя, че няма защо да се безпокои. Очите ѝ блестяха, а тялото ѝ се тресеше бурно и само след миг тя бе на върха. Когато след малко се завърна отново на земята, Робин изпита чувство на удовлетвореност и спокойствие.

— Как си, Кейт?

Тишина.

— Кейт, добре ли си?

— Не исках това да се случва.

— Така ли? Аз пък съм готов да се закълна, че искаше точно това, когато така майсторски ме прелъстяваше.

— Лъжеш се. Единственото нещо, към което се стремях, е да ти отмъстя, задето... задето...

— Задето те обичам?

— Не вярвам, че ме обичаш, щом си могъл да спиш със Серина.

— Може би щях да успея да ти отговоря, ако си спомнях какво точно се случи през онази нощ. Не е ли вече време да престанем да мислим за това?

— Трудно ми е да забравя, че друга жена ще има дете от теб, може би точно в същия ден, когато се роди и моето.

— Нищо не мога да ти обещаая, но все пак се надявам, че Големия Джон е разбрал нещо.

— Нима смяташ, че информацията, която ще ти предаде, ще промени нещо?

— Господи, надявам се да е така. А сега спи, любов моя. Утре тръгвам за селото на аборигените и няма да се върна, докато не чуя какво точно иска да ми каже Големия Джон. Все още ли ме мразиш?

— Аз... да — излъга тя, като кръстоса пръсти зад гърба си.

Робин грейна в топла усмивка.

— Не знам как бих оживял по време на нощите ни, ако решиш да ме обичаш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Кейт се събуди на следващата сутрин, Робин се приготвяше да тръгва за селото на аборигените.

— Не знам кога точно ще се върна. Но ако имаме късмет, Големия Джон ще се свести до няколко дни и веднага ще се прибера.

— Ами ако властите го открият? Няма ли да го откарат в затвора?

— Нямах време да ти разказвам миналата вечер, но губернаторът Маккери се съгласи да предостави на Големия Джон статут на преждевременно освободен. Ще бъде под наблюдение, докато докаже, че се е променил. Единственото условие на Маккери бе аз да взема Големия Джон в Батърст и да му дам работа в имението Флетчър.

— Прекрасно — възкликна Кейт.

Робин се облече набързо и се наведе да я целуне за довиждане.

— Бъди добра и се грижи за себе си, докато ме няма.

Целувката му бе сладка и нежна и на Кейт ѝ се прииска да получи още.

Като въздъхна дълбоко, тя се сви върху неговата част от възглавницата, където още се усещаше доскорошното му присъствие. Защо ли Робин имаше такова поразително въздействие върху нея, не можеше да разбере Кейт. Спомняше си с невероятни подробности всичко, което бяха преживели предната нощ. Не можеше да отрече, че именно тя бе причина за бурната им любов, след като Робин обяви, че възнамерява да я остави да си почине след тежкото пътуване. Да, точно така беше, но не можеше да си го обясни.

Необяснима беше тази страст, с която се бе вкопчила в Робин. И колкото и пъти да му обявяваше, че го мрази, той само се усмихваше по този свой особен начин и не отдаваше никакво внимание на думите ѝ. Това много я ядосваше, но как би могла да очаква от него да приема сериозно твърденията ѝ, след като дори тя самата не вярваше в тях. Възможно ли е да мрази Робин, а в същото време така страстно да го желае? Достатъчно добре се познаваше, за да се заблуждава, че би

могла да се отдаде така всецяло на първия срещнат. Толкова ѝ се искаше да го обича и щеше да го направи, ако... ако не беше тази Серина, която носеше дете от Робин в утробата си.

Кейт въздъхна безпомощно и се надигна от леглото. Към десет сутринта в имението пристигна неканен и нежелан посетител. Със зачервено лице от силното слънце и задъхана от продължителното ходене, пред вратата застана Серина. Като имаше пред вид деликатното ѝ положение, Кейт не можеше да ѝ откаже да влезе, макар че Серина бе последният човек, с когото би искала да се вижда и да разговаря в момента.

— Какво искаш, Серина — попита Кейт, като не можа да скрие, че е неприятно изненадана от това внезапно посещение.

— Първо да пийна чаша вода — нагло заяви Серина, докато премина покрай Кейт и се вмъкна във всекидневната. Отпусна се уморено на един стол и започна да си прави вятър с шапката си. — Така трудно се добрах пеша дотук от имението Пенрод, пък и навън е така горещо, че на човек може да му се стопи мозъкът.

— Лизи — извика Кейт, като добре знаеше, че момичето се върти някъде наблизо. — Донеси чаша вода на нашата гостенка.

Настъпи потискаща тишина, докато двете жени очакваха водата. Лизи се появи след миг и огледа с учудване Серина, явно изгаряща от любопитство.

— Можеш да си тръгваш, Лизи — твърдо я подкани Кейт, когато тя се опита да остане.

Разочарованието ясно се изрази на лицето ѝ, но тя не посмя да не се подчини и се запъти към вратата.

— Имаш ли вече сили да ми кажеш за какво си дошла — попита Кейт, след като Серина остави празната чаша на масата.

— Не се чувствам добре — оплака се Серина. — Ако знаех колко е горещо навън, никога не бих се опитала да отивам толкова далеч.

— А защо все пак се опита? Сигурно имаш основателна причина.

— Искам да се видя с Робин — с подчертана твърдост отвърна Серина. — Не съм се виждала с него, откакто насила ме натресе у семейство Пенрод. Нямам ни най-малка представа какво възнамерява да прави с мен и с детето си и съм страшно ядосана, че дори не си дава труда да ми обясни. Ще се разведеш ли с него? Това ще бъде най-

доброто решение за всички ни. Защото както знаеш, аз съм единствената жена, която очаква дете от него.

Кейт замълча. Явно Серина не знаеше, че тя също е бременна.

— Грещиш, Серина. Както се вижда, Робин май наистина си го бива, защото и двете очакваме дете от него.

Серина почервеня, после пребледня и накрая се отпусна отчаяно на стола.

— Ти... ти също си бременна? Но това е невъзможно. Кой е бащата?

— Ако не беше в такова положение, щях да те цапардосам здравата — отвърна с възмущение Кейт.

— Ние двамата с Робин сме женени. Така че единствено аз мога да имам законно дете от него.

Серина бе напълно разнебитена. Нима всичките ѝ планове и усилия бяха напразни? Тя бе така сигурна — абсолютно сигурна — че Кейт ще се разведе с Робин, за да може той да се ожени за нея и да узакони детето ѝ. Смяташе, че Кейт е прекалено стара, за да има деца, докато тя самата бе в силата си и можеше да му роди още много деца. Господи, какво щеше да стане с нея сега? Робин никога не би напуснал Кейт, след като тя носи законния му наследник.

— Аз... аз не се чувствам никак добре — отчаяно каза Серина.

Тя наистина не изглежда никак добре, помисли си Кейт и внезапно изпита жал към тази полужена-полудете, бореща се така отчаяно, за да спечели мъжа, който не я обичаше. Лицето ѝ все още не бе възстановило цвета си, а очите ѝ шареха стреснато наоколо.

— Може би ще трябва да си полегнеш малко — предложи ѝ Кейт.

— Да, да, ще си легна и ще чакам Робин. След като родителите ми починаха, той винаги се е грижил за мен. Аз... аз си нямам никого, освен Робин.

Серина бе почти готова да се разплаче и без да иска, Кейт бе обзета от съчувствие към нея, докато ѝ помагаше да се вдигне от стола и да се качи нагоре по стълбите към една от свободните спални. Серина се беше вкопчила в нея като удавник за сламка, търсейки утеха точно от жената, която така силно бе наранила. Внезапно Кейт бе изпълнена с гняв към Робин, който бе виновен за цялата тази ужасна бъркотия.

След като настани Серина в леглото, Кейт се върна във всекидневната и започна нервно да се разхожда напред-назад. Тя трескаво се опитваше да намери някакво решение над дилемата. Двамата с Робин бяха вече разговаряли не веднъж по този въпрос, но нищо не можеха да измислят. Единствената им надежда бе, че Големия Джон ще им съобщи нещо важно, което да промени нещата, макар че само един господ знае какво би могло да бъде то. Още не бе време за обяд, когато се появиха нови посетители. Деър и Кейси дойдоха, за да разговарят за продажбата на имението Маккензи.

— Робин го няма — обясни им Кейт, като ги покани във всекидневната. — Тази сутрин замина за селото на аборигените.

— Защо е отишъл там, след като тук си има толкова работа — попита Деър.

— Получи съобщение, че Големия Джон е ужасно болен и за него се грижат Кулонг и сестра му. Не знам точно защо, но Големия Джон иска да разговаря с Робин и той замина за селото веднага щом се върна от Сидни.

Кейт нарочно не им каза за собственото си пътешествие до селото на аборигените. И без това Робин достатъчно я кастри за това и сега не ѝ се искаше да слуша отново същите упреци.

— Ако Робин ми се беше обадил, можех да отида с него — каза Деър.

— Толкова ли ти се иска да се отървеш от мен — подразни го Кейси.

— Много добре знаеш отговора на този въпрос, скъпа, но гората е доста опасно място за сам човек.

— Може би все пак трябва да го последваш — предложи Кейси, като с мъка успя да прикрие усмивката си.

След като Деър се бе оженил и бе станал сериозен семеен човек с ангажименти, той се бе лишил от всички приключения и Кейси отлично разбираше, че сега на Деър много му се иска да тръгне след Робин към селото на аборигените, макар че едва ли щеше да си го признае.

— Наистина ли мислиш, че трябва да го направя — попита Деър, като я изгледа изпитателно. Така добре се познаваха вече, че на Кейси не ѝ бе трудно да прочете мислите му. Това винаги го бе изумявало.

— Тръгвай, Деър. Аз ще се прибера сама. Само, моля те, бъди внимателен.

Деър ѝ хвърли една очарователна усмивка, която можеше да се сравни само със светъл лъч в мрачно време.

— Какво ли бих правил без теб — извика той, като я издърпа от стола и я целуна така страстно, че Кейт се почувства длъжна да обърне глава.

— Ах, тези мъже — усмихна се Кейси, след като Деър тръгна. — Веднага разбрах, че умира от желание да тръгне след Робин. Имаш ли нещо против, ако поостана да си поговорим, Кейт?

— Не, ни най-малко, но сигурно би трябвало да знаеш, че вашата гостенка е тук, почива си в една от спалните горе.

— Серина? Не я видях цялата сутрин и реших, че все още е в леглото. Как е стигнала до тук?

— Пеша. Затова и си почива сега горе. Честно казано, никак не изглеждаше добре.

— Ти си добра жена, Кейт — с възхищение каза Кейси. — Не съм сигурна, че на твоето място бих постъпила по същия начин. Серина е добра артистка, когато реши да разиграва театър, а това е почти през цялото време.

— Съжалявам, че Робин ви я натресе така — отвърна Кейт.

— Не мога да не призная, че ми е трудно да бъда любезна с нея, но Робин ни е приятел и Деър дори и не помисли да му откаже, когато той ни помоли да я подслоним, докато е в Парамата. Какво иска тя?

— Да се разведа с Робин, за да може тя да се омъжи за него и да узакони детето си. Когато ѝ казах, че и аз съм бременна това наистина я шокира. Честно казано, Кейси, направо не си представям какво ще стане с нас и как Робин ще излезе от тази бъркотия.

— Но ти ще останеш с него, нали — нетърпеливо попита Кейси.

— Робин не ми разрешава да се отида. Той... той твърдо настоява да остана.

— Той те обича, Кейт. Надявам се, че досега си успяла да разбереш, че ти си единствената жена в живота му.

— Искане ми се да го вярвам, Кейси.

— Знам, че никога не си ме смятала за приятелка, Кейт, и съжалявам за това, но аз наистина ти желая само доброто. Нали вече не мислиш, че Робин все още ме обича? Може би ме е обичал, но това е

било много отдавна, а сега ни свързва единствено приятелство и привързаност, които нямат нищо общо със страстта или романтичната връзка. Всички от фамилията Пенрод са привързани по същия начин към Робин. Деър, Бен и Робин са като братя. Робин се отнася с Рой като със собствен баща.

— Наистина в началото не можах да се ориентирам — призна Кейт, — но сега вече със сигурност знам, че между вашето семейство и Робин съществуват специални отношения. Съжалявам, че отхвърлих приятелството ти, а още повече съжалявам, че погрешно приех дружбата ви за някаква... интимна връзка.

— ... но — подкани я Кейси. — Чувствам, че има още нещо, което би искала да кажеш. Нещо, което те тормози вече доста време.

— Просто не мога да не мисля за това, Кейси. Има толкова въпроси, свързани с отношенията между теб, Деър и братовчедката ми Мърси, на които не знам отговора.

— Може би наистина трябва да ти обясня. Ти сигурно въобще не си познавала Мърси, тя е напуснала Англия, когато е била съвсем млада. Беше упорита, разглезена и доста суетна. Искаше да притежава Деър и може би щеше да успее, ако не се бях появила аз.

— Но Мърси наистина го е имала! Нали той се е оженил първо за нея!

Обвинението, което звучеше в думите на Кейт, ясно свидетелстваше за привързаността ѝ към семейната чест. Тя явно бе доста ядосана от несправедливостта по отношение на своята роднина.

— Няма да ти разказвам всичко с подробности, защото това е доста мъчително за мен, но искам само да знаеш, че Деър се ожени за Мърси само защото тя обеща, че баща ѝ, който имаше влиятелни приятели в Наказателния корпус, ще се застъпи за помилването ми. Той никога не е обичал Мърси. Бях бременна от него още преди сватбата им, но никой не знаеше. Двамата с Деър щяхме да се женим, но точно тогава бях арестувана и осъдена на седем години затвор затова, че съм помогнала на избягал затворник.

— Този същият ли, на когото и Робин е помогнал — попита Кейт.

— Да, благодарение на Робин един добър човек на име Тим О'Мали успя да избяга от страната.

Кейт остана доста време мълчалива.

— Вие с Деър веднага ли се оженихте, след като Мърси умря?

— Не. Мърси беше казала на Деър, че съм умряла, но аз всъщност бях заминала за Англия, тъй като смятах, че Деър не ме иска вече. Едва след няколко месеца Деър пристигна в Англия по някаква своя работа и двамата се срещнахме случайно. Някой ден ще ти разкажа всичко с подробности, но мисля, че ти казах достатъчно, за да разбереш.

— Да — замислено отвърна Кейт. — Съжалявам за болката, която Мърси ви е причинила. Предполагам, че не ме мразиш, само защото нося фамилията Маккензи.

— Едва ли можеш да измислиш нещо, което да е по-далеч от истината. Харесвам те и те уважавам от първия миг, в който се срещнахме. Веднага разбрах, че съвсем не си като братовчедка си Мърси. Но стига за нея. Какво смяташ да правиш със Серина?

— За мен ли говорите — попита Серина, застанала на вратата с отпочинал вид.

Двете глави, едната черна като безлунна нощ, а другата с цвят на пламък се отдръпнаха една от друга и погледнаха към блондинката, която се намеси в разговора им.

— Защо си излязла, без да ми се обадиш — попита Кейси.

— Ти да не си ми пазач — троснато отвърна Серина и се настани на близкия стол. — Искам да се видя с Робин и няма да мръдна оттук, докато той не се върне.

— Може би ще се наложи доста да почакаш — предупреди я Кейт.

— И без това нямам какво да правя, нито пък къде да отида. Така че ще чакам.

Кейси и Кейт си размениха разбиращи погледи. Човек просто трябваше да е истински светец, за да може да понася Серина и всичките ѝ капризи.

Независимо от положените огромни усилия от двете жени, Серина категорично отказа да напусне имението Маккензи, без да е говорила с Робин. Тъй като не искаше да използва сила, Кейт се примири със ситуацията и учтиво покани Серина да остане. Скоро след това Кейси си тръгна сама.

Кейт бе много учудена от реакцията на Лизи, когато разбра, че Серина ще остане като гост в имението Маккензи. Момичето страшно се ядоса, съвсем внезапно премина категорично на страната на Кейт и

стана неин страстен защитник. Може би вестта, че Кейт очаква дете от Робин бе причината за тази промяна.

— Защо разрешаваш на тази жена да остава в къщата ти — гневно каза Лизи, когато Кейт отиде в кухнята, за да провери как върви подготовката на вечерята. — Тя е такава интригантка, че няма да се спре пред нищо, за да получи Робин. Нима ти е безразлично, че е спала със съпруга ти?

— Лизи — извика ядосано Мод, притеснена от изблика ѝ, — дръж си езика зад зъбите!

— Щом толкова искаш да знаеш, Лизи — започна замислено Кейт, — ще ти кажа. Съжалявам я. Тя е млада, загубила е и двамата си родители в трагичен инцидент и се е вкопчила в Робин, защото просто е търсила опора в някого. Разбирам я и дори ѝ съчувствам, макар че ми е трудно да ѝ простя.

— Но все пак не мислиш да ѝ разрешаваш да живее заедно с теб и Робин, нали?

— Не, разбира се. Доколкото знам, Робин възнамерява да ѝ намери добър съпруг, което би било най-доброто разрешение на въпроса. Но да не говорим повече за това. Стига ни и това, че трябва да търпим Серина около себе си и да я гледаме как... но няма значение, не искам повече да говоря за нея. Бих предпочела да се нахраня горе в стаята си тази вечер, погрижете се и за Серина.

На Кейт ѝ бе трудно да заспи тази вечер. Присъствието на Серина в къщата събуди у нея всичките ужасни спомени за това, как ги бе заварила двамата с Робин в леглото. Макар че Робин не си спомняше да се е любил с нея, доказателството бе в нея, така да се каже. Животът на Кейт би бил много по-лесен, ако само можеше да забрави за детето, което очакваше Серина, и да я остави тя самата да се тревожи за бъдещето на собственото си дете. Странно наистина, мислеше си Кейт, докато очите ѝ натежаваха вече за сън, може би любовта е единственото чувство, за което няма ограничения.

Деър стигна до селото на аборигените само няколко часа, след като напусна имението Маккензи. Робин доста се учуди, като го видя, и в същото време страшно му се зарадва, защото в този момент наистина имаше нужда от добър приятел до себе си. Двамата си

поговориха тихичко, докато вечеряха. Големия Джон бе вече започнал да проявява признаци на съзнание, но все още не можеше да разпознае Робин.

— Кейт е добре — каза най-напред Деър, преди още Робин да успее да го попита: — Кейси остана при нея. Като разбрах, че си тук, реших да дойда при теб. Какво се е случило с Големия Джон?

Робин му разказа за събитията, предхождащи ухапването на великана, а също и за разговора си с губернатора Маккери и обещанието му да предостави на Големия Джон статут на „преждевременно освободен“.

— Как си обясняваш това негово силно желание да се срещне с теб?

— Разбрах, че е свързано със Серина, но нямам ни най-малка представа за какво точно става дума. Мантуа ме увери, че той ще се поправи скоро, дори предрича, че още утре ще бъде в състояние да говори. Толкова се надявам, че той ще успее да хвърли някаква светлина върху тази наша заплетена история. Честно казано, не мога да издържам повече. Просто се чудя как да оправя тази каша. Единственото нещо, в което съм сигурен е, че не искам да загубя Кейт. Толкова много я обичам, че животът би изгубил всякакъв смисъл без нея.

Те си легнаха в колибата, а на сутринта се разбудиха от несвързаните думи на Големия Джон. Робин веднага скочи, коленичи пред гиганта, като се мъчеше да разбере какво точно се опитва да каже.

— Големи Джон, аз съм, Робин. Дойдох при теб, приятел, какво искаш да ми кажеш?

Големия Джон с мъка повдигна клепачите си. Очите му проблеснаха, докато се мъчеше да разпознае Робин. Последваха няколко минути на мъчително очакване. Но най-накрая чудото стана.

— Робин? Ти ли си, приятел?

— Да, Големи Джон, аз съм. Деър също е тук.

— А аз... аз сънувах, че твоята жена е при мен.

— Тя наистина е била тук, приятел, но аз я отведох вкъщи. Ти беше в безсъзнание няколко дни.

— Ще умра ли?

— Ти си прекалено голям и доста твърд, за да умреш от една змия — усмихна се Робин. Мантуа е почистила тялото ти от отровата и

ме увери, че ще се справиш. Подобно ухапване със сигурност би убило един по-дребен човек, но не и теб. Имам и още една чудесна вест, която бих искал да ти съобщя. Убедих губернатора Маккери да ти даде статут на „преждевременно освободен“. Ще можеш да дойдеш с мен в Батърст и там ще работиш във фермата ми. Ще те назнача за управител. Доволен ли си?

В началото Големия Джон имаше доста смутен вид, но после постепенно всичко се подреди в объркания му мозък. Когато в края на краищата осъзна какво точно му казва Робин, лицето му грейна от широка усмивка. Трудно бе човек да го нарече грозен, но не можеше да се каже, че и е красив. Имаше приятни черти, а размерите му бяха доста респектиращи.

— Наистина ли, приятел? Толкова време живях, криейки се из горите, че вече се страхувах, че ще умра някъде там и никой няма да разбере за това, нито да пожали за мен. Ще работя здравата, приятел, ще видиш. Няма да съжالياш, че си се застъпил за мен. Ако мога с нещо да ти се отплатя...

Той внезапно млъкна и на лицето му се появи странно изражение.

— Какво има — попита го Робин.

— Спомних си защо исках да се срещна с теб. Исках да ти кажа нещо, за Серина. Чух, че един от полицаите разправяше, че тя очаквала дете от теб. Вярно ли е, приятел?

— Това твърди самата Серина и нямам особени основания да не ѝ вярвам — призна с нежелание Робин. — Дори не си спомням да съм спал с нея, но сигурно съм го направил, защото тя забременя наскоро след това. Това ли е всичко, което имаше да ми кажеш? Че си чул някой да говори за бременността ѝ?

— Не, има и друго. По дяволите, защо ми е така объркано в главата!

— Почини си, приятел, ще ми разкажеш по-късно — посъветва го Робин, защото ясно съзнаваше, че човекът все още не се е възстановил след ужасната болест.

— Не, важно е. Исках ти да знаеш... да знаеш...

— Да знае какво — опита се да му подсказе Деър, обхванат от нетърпение. Просто се чудеше как може Робин да проявява такова спокойствие.

— О, да, сега си спомням. Затворът в Батърст, където ме държаха, се намира точно срещу пазара.

— Да — потвърди Робин, като се чудеше какво общо би могло да има това със Серина. Дали пък Големия Джон не бе все още под въздействието на болестта?

— След като жена ти си замина, виждах Серина да влиза в един от магазините почти всеки ден. В началото въобще не се усъмних.

— Повечето от жените ходят на пазар всеки ден — обяви Робин и надеждата започна да го напуска. Просто бе очаквал да се случи някакво чудо, но явно това бе невъзможно.

— Да, прав си, но когато Серина влезеше в магазина на Сайлъс Дод, той поставяше на вратата табелка с надпис „Затворено“ и двамата оставаха вътре около час, понякога и повече. Освен това нито веднъж не видях Серина да излиза през главния вход. Така че тя със сигурност се е измъквала през някаква задна врата, която не гледа към улицата.

— Не разбирам...

— Господи, Робин, как може да си толкова загубен — извика радостно Дeър. — Човекът се опитва да ти каже, че Серина си е имала любовник. Често се е отбивала при Сайлъс Дод, а в същото време съзнателно се е опитвала да те заблуди, че ти си единственият мъж, с когото е спала. Така че най-вероятно детето, което носи, е на Дод. Сега единственото нещо, което трябва да направиш, е да накараш този мъж да си признае, че е спал с нея.

— Сигурен ли си в това, което ми каза, Големи Джон? Абсолютно сигурен?

Робин просто не можеше да повярва, че всичко ще може да се реши по такъв лесен начин.

— Да — отвърна гигантът с такава увереност, че у Робин не остана и капка съмнение. — Точно затова идвах при теб, за да ти разкажа тази история, но в гората ме ухапа змия. Мислех, че би трябвало да разбереш, че не си единственият мъж, спал със Серина.

— Сега вече съм абсолютно сигурен, че въобще не съм спал с нея — замислено каза Робин. — Още от самото начало се съмнявах, че е така, но след като Серина забременя и не можех да обвиня никой друг за това, реших, че все пак съм го направил в пияно състояние и затова нищо не си спомням. Не можех дори да предположа, че тази никаквица ще посмее да ме излъже. Испитвах съжаление към нея

затова, че остана сама, без родители, и се чувствах отговорен за нея. Отнасях се към нея като към собствена сестра, докато живееше при мен.

— И какво ще правиш сега — попита Деър като си спомни, че и Мърси за малко не го раздели завинаги от Кейси. Никак не искаше същото да се случи и с Робин.

— Ще отида в Батърст, за да науча истината — твърдо отвърна Робин.

— Мога да дойда с теб — предложи Деър.

— Не, по-скоро бих те помолил да се върнеш в имението Маккензи и да кажеш на Кейт къде съм отишъл. Не бих искал да се тревожи за мен.

— Да ѝ съобщя ли и това, което ти разказа Големия Джон?

Робин помисли малко, след което отвърна:

— Не, защото да ѝ създавам фалшиви надежди, а след това да я разочаровам, ако нещата не се развият така, както очакваме. Ще ѝ обясня всичко, когато се върна. Кажи ѝ само, че отивам за няколко дни в Батърст, за да свърша нещо за Големия Джон. Кажи ѝ също така... кажи ѝ, че я обичам.

— А пеша ли смяташ да стигнеш до Батърст?

— Не, но не се бях замислил за това. Ако тръгна пеша, това ще ми отнеме много време.

— Отиди до имението на баща ми, то е по-близко. Той ще ти даде една кобила. Но наистина ли си сигурен, че не би искал да се видиш с Кейт най-напред?

— Искам го, но просто нямам кураж да го направя. Не бих могъл да понеса разочарованието ѝ от това, че съм се върнал без никаква добра вест. По-добре да взема една кобила от баща ти и да тръгна веднага за Батърст.

— Ами Големия Джон?

— Бих могъл да тръгна с Робин — предложи Големия Джон.

— Все още си прекалено слаб за подобно пътуване — възрази Робин. — Остани и си почини хубаво, а аз ще мина да те взема със себе си, когато се връщам от Батърст.

Макар и без желание, гигантът все пак се съгласи. След тази тежка болест сигурно щяха да му трябват поне няколко дни, за да се възстанови напълно.

Деър и Робин се разделиха наскоро след като напуснаха селището на аборигените. Деър се насочи най-напред към имението Маккензи, за да разкаже на Кейт за плановете на съпруга ѝ, а после щеше да се прибере вкъщи при Кейси, докато Робин се отправи бързо по посока на имението Пенрод, за да вземе кон и провизии от Рой. До вечерта беше вече в подножието на Сините планини, а четири дни покъсно достигна до Батърст.

Бен Пенрод, който все още живееше в къщата му, излезе радостно да го посрещне, щом го видя да влиза в двора.

— Пристигна по-рано, отколкото очаквах — каза Бен, като се огледа след него, за да види дали не го следва я Кейт, я Серина. Като разбра, че и двете жени ги няма, той го погледна въпросително.

— Сам съм — каза в отговор Робин.

— Какво се оказа — лъже ли те Серина за бебето?

— Не, бременността ѝ бе потвърдена. Лично Дан Проктър я прегледа.

— По дяволите — изруга ядосано Бен. — Ама че скапан късмет. И какво ще правиш сега?

— Преди всичко ще трябва да открия кой всъщност е бащата.

— Какво? Аз пък си мислех...

— Аз също.

После Робин му разказа за странните неща, които бе научил от Големия Джон.

— Сайлърс Дод? Ето го значи обяснението за поведението му през последните дни.

— За какво говориш?

— Не е минал и ден, през който Сайлърс да не ме е попитал кога ще се върнеш и дали Серина ще си дойде заедно с теб. Мислех си, че става дума за някаква несподелена любов, тъй като не съм предполагал, че Серина ще се свърже с човек като Сайлърс, макар че като си помисля, той не е никак лош. Просто обикновен човек, който не привлича особено вниманието на другите, гледа си работата и не говори много. Забелязах, че не си пести силите, работи здраво и сигурно ще си извоюва добро положение в Батърст. Търговията му процъфтява, което показва, че е кадърен.

— Ти май доста добре си го опознал — учудено отбеляза Робин.

— Да — усмихна се Бен, — вече от доста време съм в Батърст и се ориентирам добре в обстановката. Малко неща могат да избегнат от вниманието ми. Деър смята, че по природа съм надарен за изследване на дълбочината на нещата, но в същото време според него съм прекалено деспотичен, което само ми вреди.

— Щом Деър го казва, сигурно е вярно — засмя се Робин. — Предполагам, че вижда у теб точно същите качества, които самият той притежава, затова и те предупреждава да се промениш, за да не страдаш в живота. Но честно казано, ако всичко това, което ми разказа, се окаже вярно, имам чувството, че най-накрая ще видя светлина в края на тунела. Така ми се иска да разчистя цялата тази бъркотия и двамата с Кейт да продължим спокойно живота си. Не бих искал да имам други деца, освен тези, които Кейт ще ми роди.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ще отида и ще разговарям с Дод веднага щом се поосвежа и хапна нещо. Той е единственият човек, който би могъл да хвърли светлина в тази забъркана история.

След два часа Робин влезе в магазина на Сайлъс. Той обслужваше в момента някакъв клиент и Робин започна да се разхожда нервно наоколо, докато Дод свърши с клиента и той си тръгне. Щом го видя в магазина си, Дод целият светна от радост и на Робин му бе трудно да разбере причината за тази реакция.

— Добре дошли, мистър Флетчър — поздрави Сайлъс. — Добре ли вървят работите ви в Сидни и Парамата? Надявам се, че сте доволен от обиколката.

— Да. В Батърст скоро ще пристигне още един магистрат, освен това и жена ми скоро ще пристигне тук за постоянно — отвърна Робин, като внимателно наблюдаваше реакцията на Дод.

Отговорът му беше точно такъв, какъвто се надяваше да получи:

— Прекрасно! Имам пред вид това, че съпругата ви ще дойде да живее при вас. А какво стана със Серина Линч, тя върна ли се заедно с вас — продължи радостно той, като не успяваше да скрие колко е щастлив от новината, която Робин му съобщи. След като пристигне съпругата на Флетчър, Сайлъс се надяваше, че Серина ще погледне по-благоклонно към него и ще се поднови... приятелството им.

— Не, тя засега остана в Парамата при едни приятели.

Усмивката на Дод в миг угасна и лицето му посърна. Изглеждаше толкова нещастен, че на Робин му стана жал за него. Вече ни най-малко не се съмняваше, че е имало интимна връзка между Серина и търговеца. Достатъчно беше само Дод да признае това и неговите проблеми щяха да изчезнат. Можеше веднага да се върне при Кейт, за да ѝ съобщи добрата новина.

— Както ми си струва, ти май харесваш Серина — започна внимателно Робин.

Дод целият се изчерви и започна нервно да пристъпя от крак на крак. Бе обещал на Серина да не разкрива пред никого тайната им.

— Тя... тя наистина е много красива, мистър Флетчър. Смятам се за щастливец, само поради факта, че я познавам.

— Ти я познаваш доста добре, нали Дод — продължи да го разпитва Робин.

В главата му нахлуха объркани мисли, а очите му се разшириха от ужас. Дали Робин е разкрил връзката им? И може би е дошъл тук, за да го накаже? Сигурно ревнува. Премисли всяка една от тези възможности, които му дойдоха най-напред на ум, като през цялото време с ужас чувстваше подозрителния поглед на Робин върху себе си.

— Аз... аз не знам какво имате пред вид! Серина идва често тук и аз я... я харесвам.

— Най-добре е веднага да ми кажеш истината, Дод, защото нямам намерение да си тръгна оттук, преди да съм я научил. Не ме интересува колко пъти си спал със Серина, достатъчно е само да признаеш, че си го правил. Няма да понасям обвиненията ѝ, че съм баща на детето, което очаква, след като друг е отговорен за това.

Дод замръзна на мястото си. Тъй като беше тих и доста затворен човек, той все още не бе чул мълвата за Серина, която се носеше из града.

— Дете? Нима Серина е бременна?

— Да. Ще признаеш ли, че ти си бащата?

Лицето на Дод само за миг грейна като ярка звезда и той започна да се хили глупаво, толкова замаян от новината, че не бе в състояние дори да говори. Единственото нещо, което успя да направи, бе да кимне с глава. Щастиято му бе така изразително, че Робин не намери сили дори да му се ядоса, само го попита отново настойчиво:

— Кажи го ясно. Искам да те чуя да признаваш, че си спал със Серина и си баща на детето ѝ.

— Да — извика толкова силно Дод, че можеха да го чуят дори на улицата, — обичам Серина. Тя бе съгласна да се любим и ако сега е бременна, несъмнено детето е от мен. — Внезапно той погледна уплашено към Робин. — Освен ако вие...

— Не, аз никога не съм спал със Серина — тихо заяви Робин. — Честта си е изцяло твоя. А сега да поговорим за това, какво ще направиш, за да получиш права върху детето си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейт седеше край прозореца и наблюдаваше как слънчевите лъчи проникват на тънки летни между гъстите клони на огромния евкалипт, който растеше в двора. Лекият бриз не можеше да прогони потискащата лятна горещина, само вдигаше облаци прах от изсъхналата земя. Кейт се измъчваше от горещината. Да си бременна по това време на годината съвсем не беше удоволствие според нея. Отсъствието на Робин също ужасно я измъчваше. Тя бе наистина изумена, когато Деър се отби преди няколко дни и ѝ съобщи, че Робин е заминал за Батърст. Освен това ѝ се стори, че Деър нарочно се опитва да прикрие истинската цел на пътуването му. Това я нарани още повече и я накара да се чувства напълно изоставена. Нима той имаше намерение да я остави тук сама със Серина?

Разбира се, че не, повтаряше си тя, като дори се обвиняваше затова, че е помислила, че Робин е способен да я изостави, и натовари с решаването на проблема за Серина. Каквато и да е причината за заминаването му за Батърст, тя при всички случаи е била много важна и е изисквала личното му присъствие, реши най-накрая Кейт. Като въздъхна облекчено, тя стана, отдалечи се от прозореца и се завъртя разсеяно из всекидневната, а после отиде в кухнята. Присъствието на Серина, която непрекъснато се мотаеше из краката ѝ, я изнервяше още повече. На всичко отгоре все още ѝ беше лошо сутрин и не можеше да спи през нощта.

Деър ѝ намекна, че спешното заминаване на Робин за Батърст е свързано със Серина, но не призна нищо определено, освен това, че то засяга Големия Джон.

Добре поне, че Големия Джон оживя и скоро щеше да се оправи напълно, помисли си Кейт. Тогава можеше да замине за Батърст и да работи за Робин.

Влизайки в кухнята, Кейт се усмихна, като видя Рой Пенрод и Мод, седнали близо един до друг и потънали в тих разговор.

— Рой, не знаех, че си тук.

— Точно възнамерявах да те потърся — каза Рой, като без желание откъсна поглед от Мод. — Предполагам, че не възразяваш, дето се отбих първо да поздравя Мод.

— Не, разбира се — отвърна Кейт, като прикри усмивката си при вида на червенината, заляла лицето на Мод.

— Робин няма ли го още — попита Рой.

— Не и честно да ти призная, доста се безпокоя за него. Отсъства вече близо две седмици.

— Разбирам, че сигурно ти е доста трудно, особено след като и Серина се натресе тук. Мога ли да ти помогна с нещо? Робин ми е като син. Ако имаш нужда от помощ, трябва просто да ми кажеш. Може би ще успея да убедя Серина да се върне обратно в къщата на Деър.

— Благодаря ти много — откровено отвърна Кейт, — но се страхувам, че едва ли някой е в състояние да я убеди да се премести. До известна степен я съжалявам. Тя си няма никого и се е вкопчила в Робин с такава страст, че човек просто може да се уплаши. Боя се, че внезапната смърт на родителите ѝ се е оказала доста силен удар за нея и ѝ е причинила травма, за която едва ли си даваме сметка.

— Възхищавам ти се затова, че се опитваш да я защитиш, след като тя се опита да унищожи брака ти.

— Аз всъщност не я защитавам — замислено отвърна Кейт. — Просто мисля, че разбирам чувствата, които изпитва. Смъртта на татко например, ме извади от равновесие, при това доста време имах чувството, че аз съм виновна за нея. Не бях в състояние да вземам разумни решения. Предполагам, че Серина е дори още по-разстроена. Нямам представа как ще свърши всичко това, но разчитам, че Робин все пак ще успее да намери някакво решение.

— Робин е добър човек, Кейт — каза Рой. — Той се нуждае от твоята любов и от доверието ти. Не знам как точно се е случило това със Серина, но съм готов да се обзаложа, че тя просто е използвала някакъв момент, в който той не е бил на себе си. Робин наистина те обича, той сам ми го каза, пък и от това, което наблюдавам, имам чувството, че вие двамата направо сте създадени един за друг. Такива бракове рядко се срещат и не могат да се разрушат от първата възникнала пречка. Щом има любов между двама души, те лесно могат да преодолеят и много по-големи трудности.

— Благодарение на Кейси разбрах много неща — призна Кейт.
— Няма да се откажа така лесно от Робин, въпреки усилията на Серина да застане между нас и да разруши щастието ни.

Набразденото лице на Рой разцъфна в широка усмивка.

— Винаги съм знаел, че си упорита жена, Кейт. С времето съм научил доста истини. Една от тях е, че животът е крехко нещо и отминава бързо. Човек не бива да отхвърля щастието, което му се предлага, защото може никога да не получи подобен шанс отново. Затова и няма да позволя на Мод да отиде далеч от мен.

— Рой — извика смутено Мод и отново се изчерви.

— Така е, Мод, нека всички го знаят. Един ден ти ще бъдеш моя жена.

Кейт с цялото си сърце се надяваше, че нещата между Рой и Мод бързо ще се уредят. Рой бе все още жизнен и дори красив, а беше загубил преди много години жена си, докато Мод съвсем не беше някаква пропаднала престъпница, която заслужава да остане до края на живота си на дъното на обществото. Фактът, че тези двама души се бяха срещнали и обикнали през есента на своя живот, отново доказваше всепобеждаващата сила на любовта. За любовта няма възраст, нито неподходящо време, тя е ограничена единствено от силата на въображението.

След като Рой си тръгна, Кейт се помота из двора, като наблюдаваше управителя на фермата и затворниците, които бяха докарали овцете от горните ливади, защото трябваше да ги стрижат. Подпомагани от лаещите кучета, те прекарваха животните през потока, за да измие водата дебелимата им вълна, а след това ги прехвърляха от другата страна, за да съхнат и да се подготвят за стригане. Всичко това бе така занимателно, че Кейт с интерес наблюдава дълго време, докато слънцето, горещината и прахолякът не я принудиха да се скрие на сянка на верандата. Тя се отпусна в един от люлеещите се столове, поставени там. Беше ѝ приятно, че Серина все още не се бе появила тази сутрин, защото макар и да се опитваше, не можеше да преодолее омразата и гнева, които изпитваше към красивото момиче, и всичко това много я измъчваше. Но тя бе просто едно човешко същество, едва преживя обидата, която Робин ѝ нанесе и присъствието на Серина тук бе вече нещо наистина прекалено.

Готвеше се да влезе вътре, за да хапне нещо, когато забеляза няколко ездачи, които приближаваха къщата. Сърцето ѝ подскочи от радост, когато разпозна Робин, яздец един от конете. Близо до него бе Бен Пенрод, а други двама мъже седяха върху третия кон. По огромните размери на единия от тях Кейт веднага разбра, че това е Големия Джон. Беше ѝ трудно да разбере кой беше другият човек, може би защото той бе прикрит зад мощния гръб на гиганта.

Щом забеляза Кейт на верандата, Робин пришпори коня си и полетя към нея. Вече дни наред бе мислил единствено за нея и за това как ще реагира, когато разбере, че детето, което носи Серина, е от друг мъж. Бе скочил вече на земята, преди още конят да спре напълно. В следващия миг тичаше към Кейт с разтворени ръце.

Като издърпана внезапно кукла на концци, Кейт излезе от сянката на верандата, отпусна се в прегръдката му и моментално усети как любовта му я обгърна цялата, готова да я защити от всяка беда. Едно прекрасно и в същото време диво чувство — диво като тази земя, която вече бе обикнала. Двамата с Робин бяха женени вече година, но през цялото това време тя се мъчеше да отхвърли любовта с всяка клетка от тялото си. Първо защото смяташе, че Робин се опитва да ѝ отнеме имението Маккензи, после защото бе убедена, че той никога не би могъл да обича друга жена, освен Кейси Пенрод, и накрая защото Серина застана между тях. Но внезапно всичко, което се бе случило до този момент, загуби всякакво значение. Тя обичаше Робин, очакваше дете от него и никой не бе в състояние да ги раздели.

— Кейт, моята дива и страстна Кейт — шепнеше Робин в ухото ѝ. — Толкова много те обичам и имам да ти казвам изключително важни неща. Липсваше ми, любов моя. Обещавам, че никога повече няма да се разделяме.

Двамата въобще не забелязваха, че спътниците на Робин ги наблюдават усмихнато, нито пък че затворниците наоколо бяха спрели работата си и ги гледаха втренчено. Нищо друго нямаше значение, освен това, че Робин се беше върнал при нея и тя го обичаше. Кейт протегна ръце и го прегърна през врата, придърпа главата му към себе си и го целуна страстно по устните. Той я притисна към себе си, после още по-силно, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Х-м — изкашля се Бен, като с мъка се въздържаше да не се изсмее на глас.

Големия Джон, който се чувстваше доста неудобно върху коня, се смъкна на земята. Същото направи и мъжът, който седеше до него върху седлото. Бен нямаше намерение да слиза от коня си, тъй като смяташе веднага да тръгне за имението Пенрод.

Робин без желание се откъсна от прегръдката на Кейт и се обърна към мъжете, които бяха пристигнали заедно с него. Едва тогава тя разпозна четвъртия мъж. Беше го виждала само веднъж, на пазара в Батърст, от неговия магазин купи провизии, преди да тръгне обратно за Парамата. Не знаеше името му, но физиономията му ѝ беше позната. Тя се почуди защо ли е пристигнал тук.

Робин усети объркването ѝ при вида на мъжа и побърза да го представи.

— Това е Сайлърс Дод, Кейт.

Точно в този момент Серина се показа на верандата. Бе чула шума от стаята си и реши да провери какво става. Най-напред разпозна Сайлърс Дод и едва не припадна.

— О, не! Не! Какво правиш тук?

Фактът, че го виждаше заедно с Робин, я караше да мисли, че най-ужасните ѝ кошмари се превръщат в реалност.

— Серина — извика Сайлърс и се втурна към нея така бързо, че се спъна и за малко да падне на земята, ако Големия Джон не му бе помогнал. Без да се смущава от това, той продължи напред с разтворени ръце, готов да прегърне Серина. — Защо не си ми казала, преди да напуснеш Батърст, че очакваш дете от мен?

Серина въздъхна отчаяно и се отпусна назад, напълно безжизнена в ръцете му.

— Занеси я вътре — нареди Робин на объркания мъж, който притискаше Серина в ръцете си. Самият той здраво притисна Кейт към себе си, защото разбираше, че и тя преживява шок след това, което току-що бе чула.

Думите на Сайлърс бяха наистина огромна изненада за Кейт, но приятна и очаквана. Тя изпита единствено радост и имаше чувството, че огромен товар се махна от плещите ѝ. Стисна силно ръката на Робин и двамата също се насочиха към къщата. Всички влязоха вътре с изключение на Бен, който нямаше намерение да се меси в семейни работи. А Големия Джон, който се чудеше какво да прави, най-накрая също ги последва.

Лизи стоеше близо до врата с широко отворени от любопитство очи и наблюдаваше групата, която мина през входната врата. Когато забеляза Големия Джон, очите ѝ се разшириха още повече от изумление. Никога през живота си не бе виждала такъв голям човек. Стори ѝ се също много красив, здрав, и жизнен. Един толкова силен мъж сигурно може да накара една жена да припадне от удоволствие, помисли си тя, като с мъка се сдържа да не се засмее. Робин не би могъл да се сравнява ни най-малко с този впечатляващ гигант. Робин забеляза, че Големия Джон направи огромно впечатление на Лизи, но бе твърде зает със своите работи, за да обърне внимание на този факт.

— Лизи, заведи Големия Джон в кухнята и се погрижи да се нахрани добре. След това кажи на Дент да му намери място в затворническата барака.

Лизи погледна към Големия Джон с премрежен поглед и го поведе към кухнята. Големия Джон. Бе чувала за него. Кой ли не го знаеше? Бе един от най-известните бандити в цял Ню Саут Уейлс. За него се разказваха легенди, и ето го сега пред нея в имението Маккензи, по-голям, отколкото човек можеше да си го представи. Чудеше се дал властите знаят, че той е тук и се закле веднага да разбере причината за посещението му — ако това въобще бе само посещение. Може би ще успее да измъкне от него интересни подробности за живота му като бандит. Внезапно Лизи се почувства по-щастлива от всякога.

Междувременно Сайлърс бе положил Серина на канапето и се въртеше около нея като квачка около пиленцето си.

— Дали ще се оправи — питаше нетърпеливо той. — Знаех, че пристигането ми тук ще предизвика шок у нея, но никога не съм и предполагал, че ще припадне. Сигурно ще ми се разсърди, дето я потърсих чак тук.

— На твое място не бих се тревожил толкова за това, какво тайно си мисли Серина, Сайлърс — твърдо каза Робин. — Ти имаш право да искаш детето си. Вярвам, че тя ще живее добре с теб. Ти ще се ожениш за нея и ще дадеш името си на своя наследник.

— Аз... аз нищо не разбирам — объркано каза Кейт.

— Как разбра за Сайлърс Дод? Затова ли замина така внезапно за Батърст?

— Да, Големия Джон ми съобщи нещо много важно.

Робин ѝ разказа подробно за наблюденията на Големия Джон, които затвърдили убеждението му, че всъщност никога не е спал със Серина.

— Още от самото начало не можех да повярвам, че съм спал с нея. Усещах, че тя се опитва да ме прелъсти, но никога не съм предполагал, че е способна на подобна измама.

— Тя идва на себе си — извика разтревожено Сайлъс.

Серина отвори очи, премигна няколко пъти, за да се убеди, че не сънува, а после бързо ги затвори, когато над нея се надвеси Сайлъс.

— Защо трябваше да идваш тук — изсъска тя толкова тихо, че той едва я разбра. — Ти ми обеща, че няма да казваш на никого.

— Не съм казвал — бързо обясни Сайлъс. — Робин пристигна в Батърст и ми съобщи, че ти очакваш дете. След като заяви, че то не е от него, веднага се досетих, че детето е мое.

Серина изви глава и погледна към Робин.

— Как разбра?

— Няма никакво значение — отвърна Робин. — Важното е, че сега знам истината, а Сайлъс бе така добър да се заеме с... цялата тази работа, така че аз повече нямам нищо общо с теб. По дяволите, Серина, ти направо щеше да разрушиш живота ми!

— Не ѝ крещи така — твърдо я защити Сайлъс, като се обърна към Робин. — Не е добре за нея в състоянието, в което се намира.

— Господи, Дод, Серина е просто една коварна кучка, която се опита да ме измами с лъжи за детето си. Тя бе готова да разруши бъдещето ми с Кейт, само и само да постигне егоистичните си цели. Аз не я обичам, никога не съм я обичал.

Сайлъс премигна объркано. За него бе болезнено да слуша подобни неща за Серина, съвсем не бе подготвен за такива истини. Но те нямаха значение за него. Той обичаше Серина и тя носеше неговото дете в утробата си. Не го интересуваше какво бе правила в миналото. Сега единствената му цел бе да създаде дом за Серина и детето си.

Серина тихичко ридаше, ясно осъзнала какъв ужасен хаос бе сътворила. И сега всичко се бе стоварило върху собствената ѝ глава. Робин бе единственият човек, който ѝ помогна и се погрижи за нея. Единственият мъж, на когото можеше да вярва и да разчита. Родителите ѝ винаги се бяха грижили всеотдайно за нея и смъртта им

остави едно огромна празнота в живота ѝ, която само Робин би могъл да запълни.

— Не плачи, Серина — нежно я успокояваше Сайлъс. — Аз ще се погрижа за теб и за детето ни. Никой няма да посмее да те нарани, щом съм до теб. Ти ме направи наистина щастлив.

Серина го погледна глупаво.

— Щастлив?

— Да, ние ще се оженим и аз ще ти построя хубава къща. Ще бъде достатъчно голяма, за да побере всичките деца, които ще имаме. Магазинът ми върви много добре в Батърст, скоро възнамерявам да разширя дейността си. Както виждаш, нещата се развиват благоприятно за нас. Винаги съм те обичал, знаеш добре това.

— Но аз не те обичам — извика отчаяно тя. — Не разбираш ли, че само те използвах?

На лицето му се появи тъжно изражение, но все пак успя да запази спокойствие.

— Ти си доста разстроена, скъпа. Просто не знаеш какво говориш. Почини си малко, докато отида до Парамата за свещеник. Смятам да се оженим още тази вечер, освен ако Робин не възразява.

— О, смятайте, че имате благословията ми — бързо отвърна Робин.

— И моята — добави Кейт, като наум прибави и едно „амин“.

— Не-е-е — започна отчаяно да протестира Серина. — Нима аз нямам право на мнение по въпроса?

— Страхувам се, че не. Ти ще се омъжиш за мен и това е окончателното решение.

Изумена от диктаторското поведение на Сайлъс, Серина само го изгледа със зяпнала уста. Изглеждаше ѝ наистина невероятно, че благият Сайлъс може да се държи по такъв начин. Просто не намираше думи да изрази възмущението си от него. Но в същото време осъзнаваше, че за първи път виждаше пред себе си мъж. Преди това той винаги се умилкваше около нея като влюбено кученце, с което пораждаше единствено омразата ѝ. Не че Сайлъс беше лош любовник. Серина бе доста шокирана от страстта и изобретателността му в леглото. Но това съвсем не означаваше, че изпитва някакви чувства към него. Тя обичаше единствено Робин.

— Май че Сайлърс най-накрая събра достатъчно кураж — усмихна се Робин, като слушаше разговора между двамата. — Всъщност исках да те попитам — обърна се той към Кейт, — какво прави Серина тук?

Кейт го издърпа настрана, като оставиха Серина и Сайлърс сами да уредят проблемите помежду си.

— Тя се появи тук почти веднага, след като бе заминал за селото на аборигените и заяви, че иска да говори с теб. След като разбра, че те няма, най-нахално се настани в една от празните спални и обяви, че няма да си тръгне, докато ти не се върнеш. Аз... аз не можех да я изхвърля насила, след като е в такова положение, така че я оставих да прави, каквото си иска. Имах доверие в теб и се надявах, че ще успееш някак си да уредиш нещата.

— Така ли? Даваш ли си сметка, че за първи път признаваш, че изпитваш към мен някакво чувство, различно от омраза? Ти наистина си се променила, скъпа моя, щом можеш открито да признаеш, че имаш доверие в мен. Вярно, че непрекъснато копнеех да чуя за едно друго чувство...

— Обичам те, Робин.

— Какво? Добре ли чувам, Кейт? Мислех, че ме мразиш. Толкова често си ми го казвала, при това веднага след като сме се любили с такава страст. Обичах начина, по който ме мразеше, така че предполагам, че ще обожавам начина, по който ме обичаш... ако въобще оживея.

— Винаги говориш такива отвратителни неща — усмихна се предизвикателно Кейт.

Робин отвърна на усмивката ѝ и сякаш само за миг всичката болка и горчивина от преживените трудни години се стопи в блестящите обещаващи очи на Кейт. Избирането му на важен пост в местната администрация, превръщането му в уважаван собственик на богатата ферма, радостта, че има жена, която обича и очаква дете от нея, всичко това, събрано заедно, му носеше такова щастие, за каквото не смееше и да мечтае. Женитбата с Кейт бе най-доброто нещо, което бе направил през целия си живот.

— Да оставим ли тези влюбени птички сами да решават проблемите си — попита Робин с обещаващ глас.

Кейт погледна към Сайлс и Серина, седнали един до друг на канапето. Те разговаряха тихо, по-скоро Сайлс неуморно обясняваше нещо. Серина само го гледаше мълчаливо и кимаше с глава на всичко, което ѝ казваше. Кейт изпита известно съжаление към Сайлс. Серина със сигурност ще превърне живота му в истински ад, ако той не успее още от началото да се държи като мъж. В този миг осъзна, че Робин очаква отговор от нея. Тя му се усмихна, хвана го за ръка и го поведе нагоре по стълбите към спалнята, където щяха да бъдат сами.

— Искам да се любя с теб, Кейт.

Тя се отпусна в прегръдката му, отвърна на страстната му целувка и потрепери от желанието, което в миг обхвана цялото ѝ тяло.

— Искам да ме любиш и да знаеш, че не те мразя. Никога не съм те мразила.

Той я разсъблече набързо, твърде нетърпелив, за да губи време за това. Собствените му дрехи изчезнаха също с невероятна бързина и след това я притисна към себе си, изпълнен с удоволствие от досега с топлото ѝ, копнеещо за него тяло. Ръцете ѝ се плъзнаха бавно по гърба му, като опипваха всеки от ясно очертаните му мускули. Погледът ѝ се смъкна надолу между краката му, сякаш търсеше още едно доказателство за силното му желание.

Робин с възхищение наблюдаваше невероятната красота, която държеше в ръцете си. Дългата ѝ къдрава коса се спускаше надолу като причудлив водопад, блестящ и черен като най-тъмна нощ. Той потъна в леглото, като все още я притискаше здраво в ръцете си, изпълнен от лудо желание. Започна да си играе с устата ѝ, като докосваше нежно, а после хапеше устните ѝ, правеше странни очертания по тях с езика си, а после проникваше с него в устата ѝ и търсеше нейната сладост.

След целувките последваха нежни ласки, ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и достигнаха до гърдите. Пръстите му трескаво притискаха зърното на едната от гърдите ѝ, докато езикът му нетърпеливо се въртеше около другата. Удоволствието се изливаше на вълни по цялото ѝ тяло. Тя се опитваше да се притисне по-плътено към него, за да се спаси от това сладко мъчение, на което я подлагаше. Усети топлината на пръстите му по корема си, а после по-надолу, между краката, където безпогрешно намериха онова най-чувствително място, докосването до което ѝ носеше невероятно удоволствие. Краката ѝ сякаш сами се разтвориха, подканяйки го да продължи.

Той проникна дълбоко в нея, като не преставаше да я обсипва с ласки и целувки. Пръстите му се впиваха силно в плътта на рамената ѝ, тласкаха я към него, за да бъде по-пълно удоволствието им. От устата ѝ се отронваха несвързани думи, после внезапно те бяха заменени от остър вик и тя имаше чувството, че цялата се разтапя в тази топлина и това невероятно щастие, което преживяваше. Робин умело извиваше тялото си, проникваше дълбоко в нея, после бавно се измъкваше, за да повтори всичко отново и отново, докато накрая тя имаше чувството, че полита в облаците и губи всякакъв контрол над себе си. Само след миг и Робин я последва в това невероятно и щастливо пътешествие.

— Смяташ ли, че има нещо неестествено в това, че напълно изгубвам контрол над себе си, когато се любим — попита го Кейт, след като успя отново да си поеме дъх. — Достатъчно е само да ме докоснеш, и цялата настръхвам. Не съм сигурна, че това е редно.

Робин отвори очи и ѝ се усмихна щастливо.

— Само господ може да отсъди кое е естествено и редно и да ни надари с тези неща — отвърна сериозно той. — Не бих искал да си друга. Обичам те точно такава, каквата си.

— И аз те обичам. Най-накрая мога да го призная. Татко беше толкова прав. Опитът и мъдростта са му помогнали да види това, които ние не можехме да разберем. Ние сме родени един за друг.

— Знаех, че ме обичаш още от самото начало — каза Робин с типичната си мъжка самонадеяност. — Проблемът бе в това, че ти трябваше ужасно много време, за да го разбереш.

— Благодаря на бога, че не се отказа от мен.

Когато слязоха във всекидневната, Серина и Сайлъс все още седяха на канапето и сериозно разговаряха. Само дето сега Серина не кимаше с глава, нито пък гледаше Сайлъс с неприязън. Изглеждаше доста замислена, сякаш внимателно преценяваше думите му. Сайлъс вдигна глава, когато Кейт и Робин влязоха в стаята. Лицето му изразяваше почуда, сякаш едва сега си даваше сметка, че те преди време са напуснали всекидневната.

— Какво стана, разбрахте ли се вие двамата — попита Робин, като се настани на един стол и придърпа Кейт върху скута си.

— Ще се оженим — отвърна решително Сайлъс. — Но първо Серина иска да ти каже нещо.

Робин повдигна учудено вежди.

— Цял съм в слух.

Серина явно се чувстваше доста неудобно.

— Ти — започна тя, като облиза нервно устни, — ти не... не се люби с мен през онази нощ.

— Бях сигурен, че е така.

Серина сякаш понечи да каже още нещо, после се отказа и извърна глава. Сайлъс веднага запълни паузата.

— Мога ли да оставя Серина тук за малко, докато отида до Парамата за свещеник?

— Разбира се — съгласи се Робин, запазил учудващо спокойствие. Той имаше всички основания да мрази Серина, но бе напълно доволен, че в края на краищата се бе отървал от тази хитруша. — Вземаш много правилно решение, Серина.

Серина му хвърли ядосан поглед.

— Не ми бе дадена никаква възможност да избирам — троснато отвърна тя.

— Не се разстройвай толкова, Серина — посъветва я Кейт. — Детето ти ще има баща, който го обича, освен това нямаш никакви основания да обвиняваш Сайлъс за предложението му, след всичко, което се е случило между вас. Очевидно той е направо луд по теб. Много бракове се основават на значително по-малко чувства.

— Като вашия, например — не се стърпя да я клъвне Серина. — Всички знаят защо Робин се ожени за теб.

— Ожених се за Кейт, защото я обичах. И все още я обичам. Нищо вече не може да промени нашите чувства.

— Ти не си...

— Серина — рязко я предупреди Сайлъс. — Не бих искал съпругата ми да се държи по този начин! С Робин вече е свършено. Отсега нататък аз ще бъда единствения мъж в живота ти.

Кейт посрещна тези думи с мълчаливо одобрение. Щом Сайлъс намираще сили да се противопостави на Серина, значи е разбрал как трябва да се държи с нея. Може би все пак ще успее да я сложи на мястото ѝ.

Бракосъчетанието бе извършено в седем същата вечер във всекидневната. Може би булката не изглеждаше особено щастлива, но никой не си даваше вид, че го забелязва, нито пък бе готов да ѝ съчувства. Тя все пак повтори семейната клетва, макар че думите с мъка излизаха от устата ѝ, и примирено вдигна глава, за да я целуне Сайлъс след приключването на церемонията. Робин им предложи да използват една от празните спални през тази нощ, тъй като Сайлъс изрази желание да си тръгнат още на следващата сутрин. Бизнесът му изискваше да се върне възможно най-скоро в Батърст.

На скромната церемония присъстваха Кейт и Робин, които бяха свидетели, а също така Джак Дент, управителят на фермата, Мод, Лизи и Големия Джон. Кейт едва се сдържаше да не се засмее, когато наблюдаваше умилкването на Лизи около Големия Джон. Главата ѝ достигаше едва до средата на едрите му гърди и той сигурно бе поне три пъти по-тежък от нея, но явно Лизи го смяташе за прекрасен и не можеше нито за миг да се отдели от него.

Не беше ясно как Големия Джон се отнасяше към всичко това. Той бе обичал само една жена в живота си и тя беше мъртва. Но Лизи бе наистина симпатична и както се виждаше доста го харесваше. Все още не беше ясно какво ще излезе от всичко това. Гигантът никога не се бе радвал на такова внимание, каквото получаваше сега от Лизи. Те едва се бяха срещнали, но достатъчно бе Лизи да разбере, че той ще работи във фермата на Робин в Батърст, и веднага изрази желание да придружи Робин и Кейт в новата им къща.

По-късно същата нощ Кейт и Робин с радост коментираха всичко, което се бе случило през този ден. Големия Джон бе получил възможност да започне нов живот, Лизи бе така очарована от гиганта, че едва ли щеше да се намесва повече в живота им, а Серина вече си имаше съпруг, който я обожаваше, и от когото очакваше дете, така че той щеше да се справя по-нататък с хитрите ѝ номера.

— Нещата като че ли се пооправиха, любов моя — отбеляза с радост Робин. — Имам съпруга, която обичам повече от собствения си живот, само след няколко месеца ще се роди детето ни. Само преди година въобще не смеех да мисля, че на този свят ми е отредено дори и малко щастие. Може да ти изглежда смешно, но никога не съм си представял, и никога не съм и помислял, че ще се оженя за толкова упорита жена, която ще превърне за известно време живота ми в

истински ад. Но само докато успея да я опитомя и да я превърна в нежно, влюбено коте.

— Влюбено коте — повтори ужасено Кейт. — Нима някога съм ти приличала на такова, Робин Флетчър?

— Да, винаги, когато те докосна ето така с ръка, Катрин Моли Маккензи — каза Робин и ръката му се плъзна под нощницата ѝ и погали нежно гърдите ѝ. В същото време другата му ръка се мушна отдолу и пръстите му проникнаха с лекота навътре в нея, докато очите ѝ широко се отвориха.

— Ох...

— А също и когато направя така — продължи Робин, като измъкна нощницата през главата ѝ и я захвърли настрани, като заедно с това я целуваше нежно по гърдите. После я придърпа силно към себе си, като докосваше с топлите си длани всяко кътче от тялото ѝ.

Усмихна се, когато от устните ѝ се отрони звук, който много приличаше на щастливо мъркане на коте.

— Не успях да те попитам, радваш ли се, че ще имаш бебе?

— Да, мисля, че децата ще направят брака ни още по-щастлив и пълноценен. А ти щастлив ли си от това?

— Направо съм луд от щастие.

— Тогава ме накарай да мъркам като смирено щастливо коте.

— О, Кейт, твоето мъркане е най-прекрасната музика за ушите ми. Обичах начина, по който ме мразеше, но съм сигурен, че ще бъда още по-щастлив с любовта ти.

ЕПИЛОГ

— По дяволите, Деър, как си могъл да издържиш всичко това, и то два пъти — попита Робин, като нервно прекара пръстите си през гъстата си коса. Един жест, който издаваше голямата му тревога и напрежението му.

— Не съм бил при Кейси, когато се появи Брендън, но не се отделих от нея по време на раждането на Луси. И ти си първият, на който съобщавам, че ще бъда до нея и при раждането на третото ни дете, което очакваме. Но това вече ще бъде последното, твърдо сме решили. Не съм се оженил за Кейси, за да я превръщам в плодоносна кобила.

Деър и Кейси бяха пристигнали в Батърст, за да помогнат на Кейт и Робин при раждането на детето им. Кейси в момента беше при Кейт, която бе започнала да ражда, след като през цялата нощ не бе мигнала от силните болки. Изгониха децата навън да си играят, а Деър се опитваше да успокоява Робин. Тъй като в момента д-р Проктър бе пристигнал временно да практикува в Батърст, Кейт можеше да разчита на най-квалифицирана лекарска помощ. Но независимо от това, Робин крачеше нервно напред-назад из кухнята, където двамата с Деър бяха прекарвали почти цялата нощ.

— Три деца — с ужас повтори Робин. — Що се отнася до мен, това ще бъде нашето единствено дете. Никога не бих подложил Кейт отново на такива мъки.

— Предполагам, че Кейт ще има различно мнение по въпроса — усмихна се Деър.

Внезапно до ушите им достигна силен писък, който идваше от горния етаж.

— По дяволите, тя умира! Искам веднага да отида при нея!

И без да обръща внимание на усмивката и на протестите на Деър, той се втурна нагоре по стълбите.

Робин бе прекарал часове наред край леглото на Кейт през последната нощ, държеше ръката ѝ, говореше ѝ нещо успокоително. Искаше му се да поеме част от болката, но това бе невъзможно. Колкото повече време минаваше, толкова по-неспокоен и притеснен ставаше, въпреки уверенията на д-р Проктър, че всичко върви нормално. За нещастие Робин просто не можеше да издържа да гледа как Кейт се измъчва от болка, затова д-р Проктър и Кейси решиха, че за Кейт ще е много по-добре, ако Робин не се върти около нея и не я притеснява с тревогата и нетърпението си. Най-накрая Кейси го изпрати долу в кухнята при Деър.

Робин отвори със замах вратата на спалнята и веднага насочи погледа си към леглото, където Кейт лежеше съвсем бледа и неподвижна.

— Господи, тя е мъртва.

— Кейт е добре — увери го Кейси, като се приближи бързо към него. — Имаш прекрасна дъщеря. Моля те имай търпение още няколко минути, докато я изкъпя, за да можеш да я видиш добре.

Като хвърли на Кейси само един объркан и неразбиращ поглед, Робин мина покрай нея и коленичи до леглото пред Кейт. Проктър все още ѝ правеше нещо, но Робин не виждаше нищо друго освен бледото ѝ лице и слабото повдигане и падане на гърдите ѝ под чаршафа. Струваше му се, че не е никак добре.

— Какво ѝ е?

— Изтощена е — обясни му д-р Проктър, докато издърпваше нещо откъм долната част на леглото. — Кейт се справи чудесно. Дъщеря ти е прекрасно здраво бебе и обещава да бъде не по-малка красавица от майка си.

Кейт отвори очи, видя разтревоженото лице на Робин над себе си и се усмихна. Чертите на Робин веднага се смекчиха, сивите му очи се изпълниха с топлина и нежност, той се наведе и я целуна по челото.

— Имаме си дъщеря — каза Кейт и очите ѝ бяха изпълнени с толкова радост и майчина гордост, че Робин направо се смая. Нима вече бе забравила за ужасните мъки, които преживя, за да роди това дете? — Разочарован ли си, че не е момче още от първия път?

Вече убеден, че Кейт наистина е добре, Робин насочи погледа си към малкото човешко същество, което двамата с Кейт бяха създали. То бе толкова красиво и за втори път в живота си той изпита невероятно

силна любов към някого, от която направо щеше да се пръсне сърцето му.

— Не съм ни най-малко разочарован. Тя е прекрасна. Дори да нямаме други деца, това напълно ще ме задоволи.

Макар че бе доста уморена, Кейт се усмихна дяволито.

— Като те знам какъв си ненаситен, доста се съмнявам, че тя ще бъде единственото ни дете. Имаш ли нещо против да я наречем Моли?

— Чудесно име за нашата чудесна дъщеря.

— Може би трябва да си тръгнеш, Робин — предложи Кейси, като взе бебето от ръцете на Кейт. — Кейт е доста изтощена, а освен това трябва да се погрижим още за нея.

Робин се изправи с нежелание.

— Добре. Почивай, любов моя, ще дойда при теб по-късно.

— Робин?

— Да, скъпа.

— Не съм била права. Оказа се, че не съм прекалено стара, за да ти родя деца.

— Стара? Откъде ти хрумна тази глупост? За мен ти винаги ще бъдеш млада. Дори когато косите и на двама ни се прошарят и вече имаме внуци. За любов като нашата възрастта няма значение.

Издание:

ИК „Гологан“, 1994

Художник: Симеон Кръстев

Редактор: Стефка Иванова

Технически редактор: Олга Алашка

ISBN 954-866-802-05

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.